STAR WARS

BANTAM BOOKS

Asaltul Forței Întunecate

TIMOTHY ZAHN

Trilogia Ultimul Lord al Întunericului

TIMOTHY ZAHN

ASALTUL FORŢEI ÎNTUNECATE

Trilogia THRAWN-Ultimul lord al Întunericului
VOLUMUL 2

-1992-

Thrawn Trilogy

Heir to the Empire (1991)
Dark Force Rising (1992)
The Last Command (1993)

Timothy Zahn

Născut în 1951 la Chicago, Timothy Zahn este un cunoscut autor de science fiction. A câştigat şi un premiu Hugo în 1984 cu nuvela *Cascade Point*.

El este autorul a opt romane din universul Star Wars, şase dintre ele avându-l ca personaj principal pe Marele Amiral Thrawn. *Trilogia Thrawn* a reprezentat un reper important in revitatizarea atentiei asupra francizei Star Wars, toate cele trei cărţi ale seriei apărând pe lista best-seller-urilor din *New York Times.*

Romanul *Asaltul Forţei Întunecate* este al doilea roman al trilogiei *Ultimul Lord al Întunericului.*

1

Drept în faţă, steaua era o sferă galben-portocalie de mărimea unui bănuţ, cu intensitatea luminoasă moderată de distanţă şi de parasolarele automate ale videcranelor. Împrejurul ei şi al navei însăşi se aflau stelele, o cascadă de gămălii de ac orbitor de albe pe fundalul negru al spaţiului. Direct sub navă, în sectorul vestic al Marii Păduri Nordice a planetei Myrkr, se apropia revărsatul zorilor.

Ultimul răsărit pe care cineva din pădurea aceea avea să-l mai vadă vreodată.

Lângă unul dintre videcranele laterale de pe puntea distrugătorului spaţial imperial *Himera*, căpitanul Pellaeon privea linia neclară a terminatorului apropiindu-se încetişor de zona ţintă a planetei de dedesubt. Cu zece minute în urmă, forţele de pe sol care înconjurau locul anunţaseră că erau pregătite; *Himera* în sine

ocupase de mai bine de o oră poziţia de blocadă. Acum nu mai lipsea decât ordinul de atac.

Lent, cu sentimentul comiterii unei ilegalităţi, Pellaeon întoarse capul câţiva centimetri într-o parte. În dreapta lui, Marele Amiral Thrawn stătea aşezat la consola sa de comandă, cu faţa albăstruie inexpresivă, cu ochii roşu-strălucitori focalizaţi pe bateriile afişajelor de stare ce-i înconjurau scaunul. Nu vorbise şi nici nu se clintise din poziţia aceea după primirea raportului ultimului grup de desant şi Pellaeon simţea că echipajul de cart începuse să devină nerăbdător.

În ceea ce-l privea, Pellaeon încetase de mult să încerce să-i mai ghicească acţiunile lui Thrawn. Faptul că fostul împărat considerase că acesta merita să fie unul dintre cei doisprezece Mari Amirali ai săi constituia dovada încrederii în el – cu atât mai mult, ţinând seama de originea nu tocmai umanoidă a lui Thrawn şi de bineştiuta reticenţă a împăratului în asemenea probleme. De altfel, în anul scurs de când Thrawn preluase comanda *Himerei* şi începuse reconstruirea Flotei Imperiale, Pellaeon văzuse repetate demonstraţii ale geniului militar al Marelui Amiral. Indiferent de motivul pentru care amâna atacul, căpitanul avea convingerea că era unul perfect valid.

Reveni înapoi către videcran la fel de lent pe cât se întorsese spre Marele Amiral. Totuşi mişcările sale nu scăpaseră neobservate.

— Întrebări, căpitane? răzbătu glasul modulat şi fluid al lui Thrawn prin murmurele scăzute ale conversaţiilor de pe punte.

— Nu, domnule amiral, se răsuci Pellaeon către superiorul său.

Pentru o clipă, ochii strălucitori îl studiară şi, subconştient, Pellaeon se încordă, aşteptându-se la o mustrare, sau chiar la ceva mai rău. Însă Thrawn, aşa

cum Pellaeon avea tendinţa să uite, nu deţinea temperamentul legendar şi letal al Lordului Darth Vader.

— Te întrebi, poate, de ce n-am atacat încă? sugeră Marele Amiral pe acelaşi ton politicos.

— Da, domnule amiral, recunoscu Pellaeon. Toate forţele noastre şi-au ocupat poziţiile.

— Forţele noastre militare, da, însă nu şi observatorii pe care i-am trimis în Hyllyard City.

— Hyllyard City?

— Exact. Mi se pare nefiresc ca un individ cu viclenia lui Talon Karrde să-şi fi amplasat o bază în mijlocul pădurii, fără să fi stabilit, de asemenea, contacte de securitate în afara zonei respective. Hyllyard City se află mult prea departe de baza lui Karrde pentru ca oricine de acolo să fie martor direct al atacului nostru. Drept urmare, orice agitaţii neaşteptate în oraş ar implica existenţa unei modalităţi de comunicaţii mai subtile. Pornind de la descoperirea ei, am putea să identificăm persoanele de contact ale lui Karrde şi să le supraveghem pe termen lung. Finalmente, ele ne-ar duce la Karrde.

— Am înţeles, domnule amiral, se încruntă Pellaeon. Aşadar, nu vă aşteptaţi să capturaţi nici unul dintre oamenii lui Karrde.

Zâmbetul Marelui Amiral deveni rece.

— Mă aştept ca forţele noastre să găsească o bază goală şi abandonată.

Căpitanul trase cu ochiul pe videcran, spre planeta pe jumătate iluminată de sub ei.

— În cazul acesta... de ce o mai atacăm?

— Din trei motive, căpitane. În primul rând, chiar şi cei ca Talon Karrde fac, ocazional, greşeli. S-ar putea ca, în graba lui de a-şi evacua baza, să fi uitat în urmă un crâmpei esenţial de informaţie. În al doilea rând, aşa cum am menţionat deja, un atac asupra bazei ne-ar

putea conduce la contactele lui din Hyllyard City. Iar în al treilea rând, oferă trupelor noastre de sol o experienţă directă de care au multă nevoie.

Ochii strălucitori sfredeleau faţa lui Pellaeon.

— Nu uita niciodată, căpitane, că obiectivul nostru nu mai este doar jalnica hărţuire pe la spate din ultimii cinci ani. Deţinând acum Muntele Tantiss şi colecţia de cilindri Spaarti a răposatului împărat, iniţiativa redevine a noastră. În curând, vom începe procesul de recâştigare a planetelor din mâinile rebelilor, iar pentru asta vom avea nevoie de o armată de sol la fel de antrenată ca şi Flota.

— Înţeleg, domnule amiral.

— Bine, încuviinţă Thrawn şi reveni cu privirea asupra displayurilor. E momentul. Anunţă-l pe generalul Covell că poate să înceapă.

Pellaeon părăsi videcranul şi reveni la consola sa de comandă. Verifică rapid afişajele şi apăsă comutatorul pentru transmisiuni, pe jumătate conştient că şi Thrawn îşi activase propriul comunicator. Avea de trimis vreun mesaj privat pentru spionii săi din Hyllyard City?

— Aici *Himera*; rosti Pellaeon. Lansaţi atacul!

***

— Recepţie, *Himera*, vorbi generalul Covell în comunicatorul căştii, ferindu-se ca dispreţul să-i răzbată în glas.

Era tipic – tipic şi dezgustător de previzibil. Te-nvârţi ca nebunul, debarci trupele şi vehiculele, pregăteşti totul... şi după aceea îi aştepţi pe trufaşii ofiţeri ai Flotei, în uniformele lor imaculate şi în navele lor curate şi perfecte, să-şi termine de băut ceaiul pentru ca, în cele din urmă, să-ţi dea undă verde.

Staţi cât mai confortabil, gândi el sardonic în direcţia distrugătorului spaţial de deasupra. Deoarece, indiferent dacă Marele Amiral Thrawn era interesat de obţinerea

unor rezultate reale sau pur şi simplu de o repetiţie generală, avea să capete ceva pe măsură.

Întinzând mâna spre consola din faţa sa, Covell activă frecvenţa de comandă locală.

— Generalul Covell, către toate unităţile – am primit undă verde. Îi dăm drumul!

Confirmările sosiră şi, cu o vibrare a punţii de oţel de sub picioarele sale, uriaşul păşitor AT-AT porni, croindu-şi drum în stilul său greoi prin pădure, spre baza aflată la un kilometru depărtare. În faţa AT-AT-ului, ocazional vizibilă prin videcranul de oţel transparent blindat, o pereche de AT-ST cercetaşi păşitori alerga în formaţie geamănă, flancându-i traseul şi căutând inamici sau capcane. Desigur astfel de împotriviri inutile nu i-ar fi făcut nici un bine lui Karrde. În anii săi de serviciu imperial, Covell condusese realmente sute de campanii şi cunoştea perfect capacităţile remarcabile ale maşinilor de luptă aflate sub comanda lui.

Sub videcran, displayul tactic holografic era aprins ca un disc decorativ, ledurile pâlpâitoare roşii, albe şi verzi indicând poziţiile AT-AT-urilor, AT-ST-urilor şi vehiculelor platforme-cercetaş de atac ce se strângeau într-un cerc disciplinat în jurul bazei lui Karrde.

Disciplinat, dar nu perfect. AT-AT-ul din nord şi vehiculele sale de sprijin rămăseseră considerabil în urma laţului blindat.

— Unitatea 2, rosti Covell în comunicator, măreşte viteza.

— Încercăm, domnule general, răzbătu un glăscior îndepărtat peste straniile efecte atenuatoare ale florei bogat metalifere de pe Myrkr. Am dat peste nişte hăţişuri dese de liane care ne încetinesc cercetaşii păşitori.

— AT-AT-ul are vreo problemă?

— Nu, domnule general, dar doream să menţin unitatea flancului...

— Coerenţa deplasării este un obiectiv lăudabil în decursul manevrelor de şcoală, maiorule, îl întrerupse Covell, dar nu pe seama unui plan global de luptă. Dacă AT-ST-urile nu pot ţine pasul, lasă-le-n urmă.

— Am înţeles.

Covell întrerupse legătura, pufnind. Marele Amiral avea dreptate cel puţin într-o privinţă: trupele lui necesitau mult mai multă experienţă de luptă înainte de a se ridica la adevăratele standarde imperiale. Cu toate acestea, materia primă exista – chiar în vreme ce privea, flancul nordic se refăcu, cu platformele-cercetaş desfăşurându-se în faţă şi preluând poziţiile anterioare ale AT-ST-urilor, în timp ce acestea trecură în ariergardă.

Senzorul energetic emise un avertisment de proximitate: se apropiau de bază.

— Statutul? îşi întrebă Covell echipajul.

— Tot armamentul pregătit de foc, raportă artileristul cu ochii pe displayurile de ţintire.

— Nu există indicaţii de rezistenţă, activă sau pasivă, adăugă pilotul.

— Rămâneţi cu ochii-n patru, ordonă Covell şi tastă din nou frecvenţa de comandă. Către toate unităţile; avansaţi!

Însoţit de ultimele trosnete ale vegetaţiei rupte, AT-AT-ul intră în poiană.

Spectacolul era impresionant. În semiîntunericul zorilor, la un unison care atingea perfecţiunea paradelor, celelalte trei AT-AT-uri apărură de la adăpostul pădurii, de pe cele patru laturi ale spaţiului deschis, cu AT-ST-urile şi platformele-cercetaş strânse în jurul picioarelor lor, răspândindu-se rapid în toate direcţiile, pentru a încercui clădirile scufundate în beznă.

Covell examină iute, dar atent, senzorii. Două surse energetice continuau să funcţioneze – una în clădirea centrală, iar cealaltă într-una dintre barăcile periferice.

Nu exista nici o urmă de senzori operaţionali, de armament sau de câmpuri energetice. Bio-analizorul îşi rulă algoritmii complicaţi şi concluzionă că în clădirile exterioare nu existau forme de viaţă.

Pe de altă parte, construcţia cea mare din centru...

— Domnule general, raportă comandantul AT-AT-ului 4, am detectat aproximativ douăzeci de forme de viaţă în clădirea din mijloc. Toate se găsesc în secţiunea centrală.

— Nu apar însă ca oameni, murmură pilotul lui Covell.

— Poate că sunt ecranaţi, mormăi generalul privind pe videcran. Baza continua să rămână tăcută. Să-i dăm drumul şi să aflăm. Grupele de asalt – executarea!

Platformele-cercetaş depliară trapele posterioare şi din fiecare coborî câte o grupă de opt soldaţi, ţinând strâns carabinele laser peste piepturile blindate, când săriră pe sol. Jumătate din fiecare grupă ocupă poziţie de acoperire înapoia vehiculului, cu armele aţintite asupra bazei, iar cealaltă jumătate sprintă peste terenul deschis, spre linia exterioară de clădiri şi barăci. Acolo adoptă la rândul ei poziţie de acoperire, permiţând camarazilor rămaşi în spate să avanseze. Era o tactică militară veche de secole, executată cu genul de hotărâre energică pe care Covell o aşteptase din partea unor trupe lipsite de botezul focului. Nu putea totuşi să conteste că exista materie primă de calitate.

Soldaţii continuară să se apropie în valuri succesive de clădirea centrală, cu grupuri mici desprinzându-se din cercul principal, pentru a verifica fiecare dintre structurile exterioare, pe măsură ce ajungeau lângă ea. Avangarda trupelor de asalt ajunse la obiectiv... un fulger orbitor ilumină pădurea când detonă uşa... apoi urmă o înghesuială uşor confuză, când restul soldaţilor pătrunse înăuntru.

După aceea, linişte.

Pentru două minute, tăcerea continuă, punctată numai de ocazionale comenzi laconice din partea comandanţilor. Covell ascultă, privind senzorii... şi în cele din urmă, raportul sosi.

— Domnule general, raportează locotenentul Barse. Am asigurat zona- ţintă. În interior nu se află nimeni.

— Perfect, locotenente, încuviinţă Covell. Ce există înăuntru?

— Se pare că au plecat în grabă, domnule general. Au abandonat destul de multe, dar în majoritate lucruri lipsite de valoare.

— Asta va decide echipa de scanare. Indicaţii ale unor bombe-capcană sau surprize neplăcute?

— Nu, domnule general. Formele de viaţă pe care le-am detectat sunt nişte animale lunguieţe şi îmblănite, situate pe arborele central, care se ridică prin plafon.

Covell aprobă iarăşi din cap. Din câte îşi amintea, se numeau ysalamiri. De vreo două luni, Thrawn făcea mare caz în legătură cu animalele acelea idioate, deşi el unul nu reuşea să ghicească la ce puteau fi utile în război. Bănuia totuşi că, finalmente, cei din Flotă aveau să-i împărtăşească marele secret.

— Stabileşte o defensivă fagure, îi ordonă locotenentului, şi anunţă echipa de scanare când ai terminat. Până atunci, fă-te confortabil. Marele Amiral doreşte ca baza să fie demontată bucăţele, şi exact asta vom face în continuare.

***

— Perfect, generale, rosti vocea la limita audibilului, în ciuda amplificării puternice şi a filtrelor calculatorului. Începe demontarea.

Aşezată în faţa comenzilor lui *Karrde Nesupusul*, Mara se răsuci pe jumătate spre bărbatul dinapoia ei.

— Cred că asta a fost, spuse ea.

Pentru o clipă, se păru că Talon Karrde n-o auzise. Tăcu, privind pe videcran spre planeta îndepărtată, o semilună micuţă alb-albăstruie, vizibilă dincolo de marginea neregulată a asteroidului ce trecea prin apropierea soarelui, înapoia căruia se camuflase *Karrde Nesupusul*. Mara fu pe punctul de a repeta comentariul, când contrabandistul se mişcă.

— Da, vorbi el şi glasul calm nu dovedea nici urmă din emoţia pe care o simţea în mod neîndoios. Asta a fost…

Mara schimbă o privire cu Aves, aflat pe scaunul copilotului, apoi reveni spre Karrde.

— Atunci, n-ar trebui să-i dăm drumul?

Karrde inspiră adânc... şi, privindu-l, Mara surprinse în expresia lui un licăr care trăda ce însemnase pentru el sediul de pe Myrkr. Nu doar o simplă bază de operaţiuni, ci chiar un cămin.

Femeia îşi alungă gândul acela. Prin urmare, Karrde îşi pierduse căminul. Mare lucru! În decursul existenţei, ea însăşi pierduse mai multe şi supravieţuise. Va trece şi el peste pierderea respectivă.

— Am întrebat dacă n-ar trebui să-i dăm drumul.

— Te-am auzit, zise Karrde şi licărul emoţional dispăru din nou sub faţada obişnuită de ironie. Cred că ar trebui să mai aşteptăm niţel. Să vedem dacă n-am uitat ceva care le-ar putea oferi o indicaţie despre baza Rishi.

Mara se uită iarăşi la Aves.

— Am fost destul de meticuloşi, spuse bărbatul. Nu cred că exista vreo referire la Rishi altundeva decât în calculatorul principal, care a fost evacuat cu primul grup.

— Absolut de acord, încuviinţă Karrde. Eşti gata să-ţi pui viaţa chezaş pe afirmaţia asta?

Buza lui Aves zvâcni.

— Nu tocmai.

— Şi dacă ne observă? insistă Mara. Camuflarea înapoia asteroizilor este trucul cel mai vechi de pe lume.

— N-o să ne observe, clătină hotărât Karrde din cap. Ba chiar mă-ndoiesc că s-ar gândi că am rămas aici. Oamenii obişnuiţi care fug din faţa unuia ca Marele Amiral Thrawn nu se opresc decât după ce au ajuns foarte departe.

Eşti gata să-ţi pui viaţa chezaş pe afirmaţia asta? gândi Mara cu amărăciune, dar nu scoase un cuvânt. Probabil că avea dreptate şi, chiar dacă *Himera* sau unul dintre vânătorii TIE ar fi pornit spre *Karrde Nesupusul*, n-ar fi avut nici o problemă în a efectua saltul în hiperspaţiu cu mult înainte de a fi atacaţi.

Logica şi tactica păreau clare, totuşi Mara simţea ceva sâcâind-o într-un colţişor al minţii. Un sentiment neplăcut legat de evenimentele acestea.

Încleştând maxilarele, reglă senzorii navei la sensibilitate maximă şi mai controlă o dată dacă secvenţa pre-lansare a motoarelor fusese introdusă şi putea fi activată imediat. După aceea, se pregăti de aşteptare.

***

Echipa de scanare acţionă rapid, eficient şi amănunţit. Avu nevoie de niţel mai mult de treizeci de minute ca să concluzioneze că nu exista nimic important.

— Deci varianta asta s-a dus, făcu o grimasă Pellaeon, privind rapoartele negative care i se derulau pe display.

Poate că fusese o şedinţă practică bună pentru forţele de sol, dar altfel întregul exerciţiu păruse să fi fost inutil.

— Desigur, poate că observatorii dumneavoastră au sesizat ceva în Hyllyard City, adăugă el răsucindu-se spre Thrawn.

Ochii roşu-strălucitori ai Marelui Amiral nu se desprinseră de la displayurile sale.

— A existat o mică reacţie, rosti el. S-a terminat aproape înainte să fi început, totuşi cred că implicaţiile sunt clare.

Oricum, era ceva.

— Da, domnule amiral. Să ordon monitorizării pregătirea unei echipe de sol pe termen lung.

— Răbdare, căpitane. La urma urmelor, poate să nu fie necesar. Tastează o scanare de rază medie şi spune-mi ce vezi.

Pellaeon reveni spre consola sa şi introduse comanda de afişare respectivă. Vedea planeta, desigur, şi norul defensiv standard de vânători TIE grupat în jurul *Himerei*. Singurul obiect aflat în raza medie...

— Vă referiţi la asteroidul micuţ de acolo?

— Exact, încuviinţă Thrawn. Cu nimic remarcabil, aşa-i? Nu, să nu faci o focalizare senzorială – adăugă el, aproape înainte ca ideea să-i fi venit măcar lui Pellaeon. N-am dori să omorâm prematur găina cu ouă de aur, nu-i aşa?

— „Găina cu ouă de aur”? repetă Pellaeon, încruntându-se din nou spre datele senzorilor. Scanările de rutină asupra asteroidului, efectuate cu trei ore în urmă, fuseseră negative şi de atunci nimic nu s-ar fi putut furişa în locul acela fără să fi fost detectat. Cu tot respectul, domnule amiral, nu văd nici o indicaţie că ar exista ceva acolo.

— Nici eu nu văd, aprobă Thrawn, dar este singura acoperire de dimensiuni convenabile pe o rază de aproape zece milioane de kilometri în jurul lui Myrkr. Practic nu există nici un alt loc de unde să ne urmărească Talon Karrde.

Pellaeon ţuguie buzele.

— Domnule amiral, mă îndoiesc că Talon Karrde ar fi îndeajuns de necugetat ca să stea şi să ne aştepte sosirea.

Ochii roşu-strălucitori se îngustară doar puţin.

— Uiţi, căpitane, vorbi încet Marele Amiral, că l-am cunoscut pe individ. Un aspect încă mai important – am văzut genul de obiecte de artă pe care le colecţionează. Nu, reveni el spre displayuri, este acolo, sunt sigur de asta. Vezi tu, Talon Karrde nu-i doar un simplu contrabandist. Poate că, în esenţă, nici nu este contrabandist. Adevărata lui pasiune n-o reprezintă bunurile sau banii, ci informaţiile. Mai mult decât orice din galaxie, el tânjeşte după cunoaştere... iar ştiinţa despre ce am găsit sau n-am găsit noi aici constituie pentru el o nestemată prea preţioasă ca s-o abandoneze.

Pellaeon studie profilul Marelui Amiral. În opinia lui, era un salt logic prea puţin consistent. Pe de altă parte, văzuse prea multe salturi similare pentru ca să nu-l ia în serios pe acesta.

— Să trimit o escadrilă de vânători TIE ca să investigheze, domnule amiral?

— Aşa cum am zis, căpitane, răbdare! Chiar şi în mod stealth senzorial, cu toate motoarele oprite, se va asigura că poate activa şi fugi înainte ca o forţă de atac să ajungă la el. Thrawn surâse spre Pellaeon: Sau, mai precis, o forţă de atac dinspre *Himera*.

O amintire fugară reveni căpitanului: Marele Amiral întinzându-se spre consola de transmisiuni, în clipa în care Pellaeon trimitea ordinul de atac pentru forţele de pe sol.

— Aţi trimis un mesaj spre restul Flotei, spuse el, şi l-aţi sincronizat cu ordinul meu de atac, pentru a camufla transmisiunea.

Sprâncenele negru-albăstrui ale lui Thrawn se înălţară o fracţiune.

— Foarte bine, căpitane! Cu adevărat, foarte bine.

Pellaeon simţi o uşoară căldură pe obraji. Complimentele Marelui Amiral erau puţine şi extrem de rare.

— Mulţumesc, domnule amiral.

Thrawn încuviinţă din cap.

— Mai exact, mesajul meu s-a adresat unei singure nave, *Constrângătorul*. Va sosi peste aproximativ zece minute. Moment în care – şi ochii îi scânteiară – vom vedea cât de precis l-am descifrat pe Karrde.

***

Din difuzoarele punţii lui *Karrde Nesupusul*, rapoartele echipei de scanare începuseră să se împuţineze.

— Nu se pare c-ar fi găsit ceva, comentă Aves.

— Aşa cum ai spus, am fost meticuloşi, îi reaminti Mara de abia auzindu-şi propriile cuvinte. Senzaţia nedefinită care o sâcâia în străfundul minţii părea să se fi amplificat. Acum nu putem pleca? se întoarse spre Karrde.

— Încearcă să te relaxezi, se încruntă bărbatul. Ei nu pot şti că suntem aici. Asteroidul n-afost investigat cu senzori, iar în alt mod nu au cum să ne detecteze nava.

— Decât dacă senzorii distrugătoarelor spaţiale sunt mai buni decât credeai.

— Ştim totul despre senzorii lor, o linişti Aves. Calmează-te, Mara, Karrde ştie ce face. *Karrde Nesupusul* are probabil cel mai bun mod stealth senzorial din partea asta a...

Se opri, când uşa punţii se deschise înapoia lor şi Mara se răsuci, exact în clipa în care cei doi vornskri domesticiţi ai lui Karrde năvăliră înăuntru, târându-şi realmente îngrijitorul după ei.

— Ce cauţi aici, Chin? întrebă Karrde.

— Scuze, căpitane, pufăi Chin proptindu-se din răsputeri în podeaua punţii şi smucind de lesele întinse.

Efortul era doar parţial încununat de succes; prădătorii continuau să-l tragă, lent, înainte.

— Nu i-am putut opri. Am crezut că poate doreau să te vadă...

— Ce-i cu voi? îşi certă Karrde animalele, lăsându-se pe vine în faţa lor. Nu ştiţi că avem treabă?

Vornskrii nu-l priviră. De fapt, păreau că nici măcar nu-i remarcă prezenţa. Continuau să privească drept înainte, de parcă el nici n-ar fi existat.

O fixau pe Mara.

— Hei, făcu Karrde şi lovi uşor cu palma unul dintre animale peste bot. Cu tine vorbesc, Sturm. Ce v-a apucat?

Se uită în direcţia privirii lor neclintite...

Clipi din ochi şi se încruntă.

— Faci ceva, Mara?

Femeia clătină din cap şi un fior îngheţat îi străbătu spinarea. Mai văzuse căutătura aceea, la mulţi dintre vornskrii sălbatici care-i atacaseră în timpul celor trei zile cât călătorise împreună cu Luke Skywalker prin pădurea Myrkr.

Atât doar că, atunci, privirile prădătorilor nu fuseseră aţintite asupra ei. Toţi îl fixaseră pe Skywalker. De obicei, cu o clipă înaintea saltului.

— Asta este Mara; Sturm, continuă Karrde vorbind aşa cum ai face cu un copil. Mara... Haide, doar ai văzut-o tot timpul când eram acasă.

Lent, aproape împotriva voinţei sale, Sturm încetă să mai tragă de lesă şi întoarse capul spre stăpânul lui.

— Mara, repetă acesta privindu-l ferm în ochi. Prietena noastră! Ai auzit, Drang? adăugă el, prinzându-i botul. Prietena noastră. Ai înţeles?

Drang păru că reflectează asupra celor auzite. Apoi, la fel de şovăielnic ca Sturm, plecă botul şi se opri.

— Aşa-i mai bine, încuviinţă Karrde scărpinând ambii vornskri înapoia urechilor şi se ridică. Mai bine, du-i jos, Chin. Plimbă-i prin cala principală... să facă mişcare.

— Dacă pot găsi vreo potecă prin balamucul de-acolo, mârâi Chin trăgând de lese. Haidem, micuţilor, îi dăm drumul!

Cei doi vornskri îi îngăduiră să-i scoată de pe punte, doar cu o uşoară ezitare. Karrde privi uşa care se închise înapoia lor.

— Mă-ntreb ce naiba a fost asta, rosti el privind gânditor spre Mara.

— Nu ştiu, replică femeia auzindu-şi încordarea din glas.

După dispariţia distragerii aceleia de moment, senzaţia stranie îi revenise în plină forţă. Mara se întoarse către consola ei, pe jumătate aşteptându-se să vadă o escadrilă de vânători TIE năpustindu-se asupra lor.

Nu era însă nimic; *Himera* continua să stea inofensiv pe orbita lui Myrkr. Nu exista nici o ameninţare pe care instrumentele lui *Karrde Nesupusul* s-o poată detecta. Totuşi furnicătura se înteţea întruna.

Brusc, nu mai putu să stea locului. Întinzându-se spre consola de comandă, tastă pre-lansarea motoarelor.

— Mara! strigă Aves, tresărind în scaun de parcă ar fi fost muşcat. Ce nai...?

— Imperialii vin încoace, răbufni ea auzindu-şi în voce tensiunea a nenumărate emoţii întrepătrunse.

Zarurile fuseseră iremediabil aruncate – activarea motoarelor determinase alarmarea instantanee a tuturor senzorilor din *Himera*. Acum singura cale posibilă rămăsese saltul în hiperspaţiu.

Mara ridică ochii spre Karrde, temându-se brusc de ceea ce ar fi descoperit pe chipul bărbatului. El rămăsese însă nemişcat, privind-o cu o încruntătură uşor nedumerită.

— Nu s-ar părea că vin, îi atrase atenţia încetişor.

Femeia clătină din cap, conştientă de propria ei căutătură de implorare.

— Trebuie să mă crezi, rosti, stingherită de faptul că ea însăşi nu-şi credea spusele. Se pregătesc de atac.

— Te cred, încuviinţă Karrde liniştitor, sau poate înţelegând că nu le mai rămăsese alternativă. Aves, calculează saltul. Ruta cea mai simplă care nu se îndreaptă spre Rishi. Ulterior, ne vom opri şi vom reconfigura destinaţia.

— Karrde...

— Mara este secundul meu, i-o reteză Karrde, şi în această calitate are dreptul şi datoria de a lua decizii importante.

— Da, dar... Aves se opri brusc, înghiţindu-şi cuvintele. Am înţeles, mormăi printre dinţi.

Fulgerând-o cu privirea pe femeie, se întoarse către calculatorul navei şi se apucă de lucru.

— Poţi să ne pui în mişcare, Mara, continuă Karrde apropiindu-se de scaunul gol destinat transmisionistului şi aşezându-se. Menţine cât poţi mai mult asteroidul între noi şi *Himera*.

— În regulă.

Ghemul de sentimente încâlcite începuse de acum să se dizolve, lăsând în urmă o combinaţie de furie şi stânjeneală acută. Făcuse din nou o prostie! îşi ascultase sentimentele ascunse – încercase să facă lucruri despre care ştia prea bine că nu le poate realiza – şi sfârşise prin a fi ea însăşi rănită.

În acelaşi timp, probabil că fusese pentru ultima oară că se auzise numită „secundul” lui Karrde. Unitatea

conducerii în faţa lui Aves era una, dar avea să vadă pe naiba după ce ieşeau de aici şi rămâneau între patru ochi. Avea să se considere norocoasă dacă n-o zbura cu totul din organizaţie. Tastând cu furie pe consolă, viră *Karrde Nesupusul*, întorcându-l cu spatele spre asteroid şi pornind spre adâncul spaţiului...

Iar cu un pâlpâit de pseudomişcare, ceva uriaş se materializa din hiperspaţiu, apărând în spaţiul normal la numai douăzeci de kilometri de ei.

Un crucişător imperial interdictiv.

Aves emise o înjurătură surprinsă.

— Nu mai suntem singuri, anunţă el.

— Văd, spuse Karrde la fel de calm ca întotdeauna… totuşi Mara îi auzi tonul de surpriză din glas. Cât ne mai trebuie până la salt?

— Încă un minut, răspunse Aves încordat. În sistemul exterior sunt o mulţime de asteroizi printre care trebuie calculată deplasarea.

— Va fi o cursă contracronometru aşadar... Mara?

— Avem 73, spuse femeia storcând cât mai multă putere din motoarele leneşe.

Karrde avea dreptate; îi aştepta într-adevăr o cursă contracronometru. Cu cele patru generatoare gigantice de unde gravitaţionale, capabile să simuleze mase de dimensiuni planetare, crucişătoarele interdictive constituiau principala armă imperială pentru blocarea unei nave inamice în spaţiul normal, în vreme ce vânătorii TIE o bombardau. Pe de altă parte, apărând el însuşi din hiperspaţiu, interdictivul avea nevoie de un minut înainte de a-şi putea activa generatoarele. Dacă până atunci *Karrde Nesupusul* putea fi scos din raza de acţiune…

— Alţi musafiri, anunţă Aves. Două escadrile de vânători TIE dinspre *Himera*.

— Putere 86, raportă Mara. Suntem gata de salt imediat ce calculatorul îmi transmite cursul.

— Statutul interdictivului?

— A început activarea generatoarelor gravitaţionale, răspunse Aves.

Pe displayul tactic al lui Mara apăru un con spectral, prezentând regiunea

În care avea să existe, în curând, câmpul care interzicea saltul în hiperspaţiu. Modifică uşor cursul, îndreptând nava spre muchia cea mai apropiată a conului şi aruncă o privire spre displayul calculatorului de navigaţie. Era aproape gata. Conul ceţos devenea rapid tot mai substanţial...

Ecranul navigaţional emise un piuit. Mara prinse în palmă cele trei manete de comandă hiperspaţială din partea frontală a consolei şi le trase lin spre ea. *Karrde Nesupusul* vibră uşor şi, pentru o clipă, se păru că interdictivul câştigase cursa aceea contracronometru. Apoi, brusc, stelele din jur explodară în linii stelare.

Izbutiseră să scape.

— Să mai aud pe cineva vorbind despre tăiatul crăcii, suspină uşurat Aves când liniile stelare se transformară în împestriţarea hiperspaţiului. Cum crezi c-au ştiut că suntem aici?

— Habar n-am, răspunse Karrde pe acelaşi ton inexpresiv. Mara?

— Nici eu nu ştiu, răspunse ea rămânând cu ochii asupra displayurilor şi neîndrăznind să privească la nici unul dintre bărbaţi. Poate că Thrawn a avut pur şi simplu o intuiţie. De multe ori, se bizuie pe aşa ceva.

— Norocul nostru că nu-i singurul care se bizuie pe intuiţii, preciză Aves pe un ton straniu. Felicitări, Mara! Scuză-mi ieşirea.

— Mda, aprobă Karrde. Ai făcut o treabă cu adevărat bună.

— Mulţumesc, murmură ea păstrând ochii asupra consolei şi stăvilindu-şi lacrimile care o podidiseră brusc.

Aşadar, îi revenise. Sperase cu disperare că localizarea X-interceptorului lui Skywalker în adâncul spaţiului fusese un eveniment izolat. Un accident datorat mai mult lui Jedi...

Lucrurile nu stăteau însă în felul acela. Totul îi revenea, aşa cum se întâmplase de atâtea ori, în ultimii cinci ani. Presimţirile şi pâlpâirile senzoriale, imboldurile şi instinctele.

Ceea ce însemna că, peste puţin timp, aveau probabil să înceapă şi visele.

Furioasă, îşi şterse ochii şi, cu un efort, descleştă maxilarele. Era un tipar destul de familiar... Însă de data aceasta lucrurile aveau să fie diferite. Până acum nu putuse face nimic în legătură cu vocile şi imboldurile, decât să sufere ciclul lor de derulare. Să sufere şi să fie gata să se desprindă din nişa pe care reuşise să şi-o încropească, până în momentul în care, finalmente, se trăda faţă de cei din jur.

De data aceasta însă nu era o ospătăriţă într-o cantină Phorliss, nici un flector în ascensiune pentru o bandă de atac pe Căpriorii, sau un mecanic de hiperpropulsii pierdut în fundătura Coridorului Ison. Acum era mâna dreaptă a celui mai puternic contrabandist din galaxie, având la dispoziţie genul de resurse şi mobilitate de care nu mai beneficiase după moartea împăratului.

Genul de resurse ce avea să-i permită să-l găsească din nou pe Luke Skywalker. Şi să-l ucidă.

Poate că atunci vocile aveau să înceteze.

***

Thrawn rămase lângă videcranul punţii aproape un minut, privind spre asteroidul îndepărtat şi spre crucişătorul interdictiv, acum inutil, de lângă el. Era,

gândi neliniştit Pellaeon, aproape aceeaşi postură pe care Marele Amiral o asumase când Luke Skywalker scăpase, atât de recent, dintr-o capcană similară. Ţinându-şi răsuflarea, Pellaeon îi privi spatele, întrebându-se dacă alt membru al echipajului *Himerei* avea să fie executat pentru acest eşec.

Thrawn se întoarse către el.

— Interesant, rosti el pe un ton de conversaţie degajată. Ai sesizat derularea evenimentelor, căpitane?

— Da, domnule amiral, încuviinţă precaut Pellaeon. Ţinta se activa înainte de sosirea Constrângătorului.

— Exact! Ceea ce implică una dintre trei posibilităţi. Unu – Talon Karrde tocmai se pregătea să plece oricum. Doi – a intrat în panică dintr-un motiv oarecare... Şi trei – ochii roşii scânteiară – a fost, cumva, prevenit.

Pellaeon se îndreptă şi-şi încordă spatele.

— Domnule amiral, sper că nu sugeraţi că unul dintre oamenii noştri l-ar fi prevenit?

— Nu, bineînţeles că nu. Lăsând deoparte loialitatea echipajului, nimeni din *Himera* nu ştia de plecarea într-acolo a Constrângătorului şi nimeni din Constrângător n-ar fi putut trimite un mesaj fără ca noi să-l fi detectat.

Se apropie de consola sa de comandă şi se aşeză cu o privire gânditoare.

— O enigmă interesantă, căpitane. Una căreia va trebui să-i acord mai multă atenţie. Între timp, avem probleme presante. Pentru început, sarcina achiziţionării de nave noi. Anunţul nostru a primit vreun răspuns în ultima vreme?

— Nimic interesant, domnule amiral, răspunse Pellaeon apelând jurnalul de comunicaţii şi scanându-l rapid, pentru a-şi reîmprospăta memoria. Opt dintre cele cincisprezece grupuri pe care le-am contactat şi-au exprimat interesul, totuşi nici unul n-a dorit să se angajeze în mod specific. Aşteptăm şi celelalte reacţii.

— Le mai acordăm câteva săptămâni, încuviinţă Thrawn. Dacă nici după aceea nu avem rezultate, vom schimba tonul invitaţiei.

— Da, domnule amiral. Pellaeon şovăi, apoi continuă: Am mai recepţionat o transmisiune de pe Jomark.

Thrawn îşi întoarse ochii sclipitori spre el.

— Ţi-aş fi recunoscător, căpitane, rosti apăsat fiecare cuvânt, dacă ai încerca să-i faci limpede exaltatului nostru maestru Jedi C'baoth că, dacă insistă cu aceste transmisiuni, va afecta întregul ţel al trimiterii sale pe Jomark. Dacă rebelii fac cea mai mică asociere între noi, poate să renunţe la speranţa că Skywalker va apărea acolo.

— I-am explicat, domnule amiral. În repetate rânduri. De fiecare dată, mi-a replicat că Skywalker va veni. Iar după aceea a dorit să ştie când i-o veţi trimite pe sora lui Skywalker.

Câteva clipe, Thrawn rămase tăcut.

— Cred, vorbi el în cele din urmă, că nu-i vom putea închide gura până nu va căpăta ceea ce-şi doreşte. În acelaşi timp, nici nu va fi dispus să se apuce de treabă.

— Aşa este. A comentat defavorabil în legătură cu coordonarea atacului la care l-aţi solicitat. M-a prevenit în câteva rânduri că nu poate să prezică în mod exact momentul când Skywalker va apărea pe Jomark.

— Şi a făcut aluzie la răzbunarea oribilă care ne va aştepta, dacă nu va fi acolo în momentul respectiv. Da, îi cunosc perfect rutinele şi pot spune că au început să mă obosească.

Thrawn inspiră adânc şi expiră lent.

— Perfect, căpitane! Data viitoare când mai apelează C'baoth, îl poţi informa că operaţiunea Taanab va fi ultima pentru el în viitorul apropiat. Este improbabil că Skywalker va apărea pe Jomark în următoarele două săptămâni – confuzia politică pe care am stârnit-o în

rândurile conducerii rebelilor ar trebui să-l ţină ocupat cel puţin atâta timp. Cât despre Organa Solo şi gemenii Jedi încă nenăscuţi... îl mai poţi informa că de acum înainte mă voi implica personal în această privinţă.

Pellaeon aruncă o privire spre Rukh, bodyguardul Marelui Amiral, care stătea nemişcat şi tăcut lângă uşa pupa a punţii.

— Renunţaţi la serviciile noghrilor, domnule amiral? întrebă el încetişor.

— Te preocupă această problemă, căpitane?

— Nu, domnule amiral. Vă reamintesc însă, cu tot respectul cuvenit, că noghrii n-au fost niciodată încântaţi să lase o misiune neîncheiată.

— Noghrii sunt slujitori ai Imperiului, replică sec Thrawn. Mai precis, sunt loiali persoanei mele. Vor face aşa cum li se va spune... Cu toate acestea, urmă el după o pauză, voi ţine seama de grijile tale. Oricum, misiunea noastră aici, pe Myrkr, s-a încheiat. Ordonă-i generalului să revină cu forţele sale la bord.

Pellaeon încuviinţă din cap şi făcu un semn spre ofiţerul de transmisiuni.

— Doresc raportul scris al generalului în trei ore, urmă Marele Amiral. La douăsprezece ore după aceea, vreau recomandările lui în privinţa celor mai buni trei infanterişti şi celor mai buni doi mecano-operatori din unităţile de asalt. Cei cinci vor fi transferaţi la operaţiunea Muntele Tantiss şi vor pleca imediat spre Wayland.

— Am înţeles, aprobă căpitanul anexând ordinul la fişierul lui Covell.

Asemenea recomandări făcuseră parte din procedura imperială standard de câteva săptămâni, de când demarase operaţiunea Muntele Tantiss, totuşi Thrawn continua să le atragă periodic atenţia ofiţerilor. Poate ca un memento mai puţin subtil a importanţei vitale pe care

o aveau recomandările pentru planul grandios al Marelui Amiral de zdrobire a Rebeliunii.

Thrawn privi din nou pe videcran spre planeta de sub ei.

— În timp ce aşteptăm întoarcerea generalului, contactează Monitorizarea în privinţa echipei aceleia de sol pe termen lung pentru Hyllyard City. Este o galaxie mare, căpitane, surâse el, dar nici chiar un om ca Talon Karrde nu poate fugi la nesfârşit. În cele din urmă, va trebui să se odihnească.

***

În realitate nu-şi prea merita denumirea de Castelul Înalt. Oricum, nu după părerea lui Joruus C'baoth. Era o construcţie scundă şi murdară, cu zidăria de piatră având pe alocuri o calitate îndoielnică, extraterestră ca şi rasa de mult dispărută care o ridicase, înghesuită între două dintre ţancurile mai mari, pe ceea ce mai rămăsese dintr-un con vulcanic străvechi. Ţinând seama de restul craterului care-l încercuia în depărtare şi de apele albastru-scânteietoare ale Lacului Inel aflate la aproape patru sute de metri sub el, C'baoth putea însă admite că băştinaşii găsiseră cel puţin un peisaj frumos pentru a-şi construi castelul. Castelul, sau templul, sau ce o fi fost... Fusese un loc bun în care să se stabilească un maestru Jedi, fie şi numai pentru faptul că toţi indigenii păreau să-l venereze. În plus, insula întunecată care ocupa centrul craterului şi-i oferea lacului forma circulară asigura un loc de asolizare discret pentru iritantul şi nesfârşitul şuvoi de navete al lui Thrawn.

Totuşi nici decorul, nici puterea şi nici chiar Imperiul nu ocupau acum gândurile lui C'baoth, în timp ce stătea pe terasa castelului şi privea în Lacul Inel. Maestrul Jedi era preocupat de pâlpâirea stranie pe care tocmai o percepuse în Forţă.

O asemenea pâlpâire mai simţise, cândva. Sau cel puţin, aşa i se păruse. Firele spre trecut erau întotdeauna dificil de urmat, pierzându-se cu uşurinţă în pâclele şi goana prezentului. Nici chiar din propriul său trecut, C'baoth nu mai reţinea decât crâmpeie de amintiri, scene ce proveneau parcă din arhive istorice. Parcă ţinea minte că cineva încercase să-i explice motivele, odată, dar explicaţia se pierduse de mult în bezna trecutului.

Oricum, nu conta. Memoria nu era importantă, concentrarea nu era importantă, propriul său trecut nu era important. Putea apela Forţa oricând dorea şi asta era lucrul cel mai important. Atâta timp cât putea s-o facă, nimeni nu putea să-l rănească sau să-i ia ceea ce-i aparţinea.

Atât doar că Marele Amiral Thrawn îi luase deja ceva...

C'baoth privi în jur, pe terasă. Da, locul acesta nu era căminul, oraşul şi planeta pe care le alesese pentru a le modela şi conduce ca pe ale sale. Nu era Wayland, planeta smulsă de la Jedi al întunericului pe care împăratul îl desemnase să-i păzească tezaurul din Muntele Tantiss. Aceasta era Jomark, unde el aştepta pe... cineva.

Îşi trecu degetele prin barba lungă şi albă, şi se strădui să se concentreze, îl aştepta pe Luke Skywalker – asta era! Luke Skywalker va veni la el, ca şi sora lui şi gemenii încă nenăscuţi ai acesteia, iar C'baoth avea să-i preschimbe pe toţi în ciracii săi. Marele Amiral Thrawn îi promisese că avea să îi aducă, în schimbul ajutorului pe care-l va oferi Imperiului.

La gândul acela, făcu o grimasă. Ajutorul pe care-l dorea Thrawn era dificil. Trebuia să se concentreze din plin pentru a face ceea ce doreau ei; să-şi vegheze gândurile şi sentimentele, pe perioade lungi. Pe

Wayland, nu fusese nevoit să facă nimic de felul acela, în nici un caz după ce se luptase cu Păzitorul împăratului.

Zâmbi. Lupta respectivă fusese una teribilă, totuşi, chiar pe când încerca să şi-o reamintească, detaliile se pierdeau aidoma frunzelor în vânt. Trecuse foarte mult timp de atunci.

Foarte mult... aşa cum trecuse şi de când simţise întâia dată pâlpâielile acestea ale Forţei.

Degetele bătrânului coborâră din barbă, spre medalionul lipit de piept. Apăsând palma peste metalul cald, se luptă împotriva ceţurilor trecutului, străduindu-se să vadă dincolo de ele. Da, nu greşise. Aceleaşi pâlpâiri apăruseră de trei ori în ultimii ani. Apăruseră, se menţinuseră o vreme, apoi dispăruseră iarăşi. Ca şi cum ar fi fost vorba despre cineva care învăţase o vreme cum să utilizeze Forţa, dar apoi, cumva, uitase.

Nu înţelegea ce se întâmpla, însă nu reprezenta o ameninţare pentru el, prin urmare nu era important.

Putea acum să simtă distrugătorul spaţial imperial care intra pe orbită, hăt deasupra norilor, unde nu putea fi zărit de nimeni de pe Jomark. După căderea nopţii, naveta va coborî şi-l va duce undeva – pe Taanab, credea el –, să ajute la coordonarea altuia dintre numeroasele atacuri imperiale.

Îl nemulţumeau efortul şi durerile ce-l aşteptau, însă totul va merita, atunci când o să-şi capete cavalerii Jedi. Avea să-i remodeleze după propria sa imagine, şi aveau să-i fie slujitori şi ciraci pe toată durata vieţii lor.

Iar atunci, până şi Marele Amiral Thrawn va fi nevoit să admită că el, Joruus C'baoth, găsise adevăratul înţeles al puterii.

2

— Îmi pare rău, Luke, se auzi din comunicator glasul lui Wedge, întrerupt de pârâituri ocazionale. Am încercat toate modalităţile la care m-am putut gândi, inclusiv să recurg la rangul meu şi nu numai la el. Zadarnic! Vreun birocrat în ascensiune a emis ordinul potrivit căruia navele defensive ale sluisilor au prioritate absolută în privinţa lucrărilor de reparaţii. Până nu-l găsim pe individ şi nu-l convingem să-ţi elibereze o dispensă specială, nimeni n-o să se atingă de X-interceptorul tău.

Luke se strâmbă, simţind cum cele patru ore de frustrare ameninţau să răbufnească. Patru ore preţioase irosite, iar soluţia tot nu se întrevedea, în timp ce pe Coruscant viitorul Noii Republici se afla într-un echilibru precar.

— I-ai aflat numele?

— Nici măcar asta. Toate relaţiile la care am apelat se opresc cam la trei niveluri peste mecanici. Continuu să încerc, dar locul ăsta pare complet dat peste cap.

— Este firesc în urma unui atac imperial, încuviinţă Luke suspinând.

Putea să înţeleagă motivul pentru care sluisii îşi stabiliseră priorităţile aşa cum o făcuseră, însă nici pe el nu-l aştepta o călătorie de plăcere. De la Sluis Van până la Coruscant era un zbor de şase zile, iar fiecare oră cu care întârzia însemna o oră în plus pentru consolidarea poziţiei forţelor politice ce încercau să-l răstoarne pe amiralul Ackbar.

— Mai încearcă, da? Trebuie neapărat să plec.

— Bineînţeles, zise Wedge. Ştiu că te îngrijorează evenimentele de pe Coruscant, însă nimeni nu poate face mai mult. Nici chiar un Jedi.

— Ştiu, aprobă Luke fără chef ştiind că Han plecase într-acolo şi că Leia era deja pe Coruscant... Pur şi simplu, detest să stau locului şi să nu mă implic.

— Şi eu sunt la fel, spuse Wedge coborând puţin tonul. Mai ai totuşi încă o opţiune, nu uita.

— N-am uitat.

Era într-adevăr o opţiune în privinţa căreia fusese ispitit să-şi asculte prietenul. Luke nu mai era însă în mod oficial un membru al forţei militare a Noii Republici, iar aici, în şantierele spaţiale, cu forţele Noii Republici aflate încă în alertă totală, Wedge risca să compară în faţa Curţii Marţiale pentru că-şi dăduse X-interceptorul pe mâna unui civil. Consilierul Borsk Fey'lya şi facţiunea sa anti-Ackbar poate că nu s-ar fi sinchisit să acorde o atenţie deosebită unui individ cu rang relativ mic, aşa cum era comandantul brigăzii de vânători spaţiali, dar nu exista nici o siguranţă în privinţa respectivă.

Desigur, Wedge ştia toate astea mult mai bine decât Luke, ceea ce făcea oferta sa cu atât mai generoasă.

— O apreciez, îi zise Luke, dar dacă situaţia nu devine cu adevărat disperată, probabil c-ar fi mai bine să aştept repararea navei mele.

— Cum doreşti. Ce face generalul Calrissian?

— În linii mari, cam la fel cu X-interceptorul meu. Toţi medicii şi droizii medicali sunt ocupaţi cu tratarea răniţilor din bătălie. Extragerea de fragmente minore de sticlă şi metal dintr-o persoană care nu are hemoragii curente ocupă o poziţie destul de îndepărtată pe lista lor de priorităţi.

— Fac prinsoare că-i încântat.

— L-am văzut şi mai fericit, recunoscu Luke. Mă duc să-i mai impulsionez pe medici, iar tu sâcâie birocraţia sluisă. Dacă amândoi o să- mpingem destul de tare, poate că ne putem întâlni la mijloc.

— Aşa-i, chicoti Wedge. Vorbim mai târziu.

Cu un ultim pârâit de statică, comunicatorul amuţi.

— Şi baftă, adăugă Luke încetişor.

Se ridică de la consola publică de transmisiuni, traversă recepţia din Central şi se îndreptă spre coridorul medical. Dacă şi restul echipamentelor sluise fusese la fel de avariat precum comunicaţiile interne, putea într-adevăr să dureze mult până ce cineva dispunea de suficient timp liber ca să monteze două alimentatoare noi de hiperpropulsie într-un X-interceptor civil.

Totuşi lucrurile nu erau chiar atât de teribile pe cât ar fi putut să fie, decise el, strecurându-se atent prin mulţimile grăbite ce păreau că se îndreaptă în toate direcţiile simultan. Existau câteva nave ale Noii Republici, ale căror echipaje ar fi fost mai doritoare decât sluisii să ocolească puţin legea pentru un fost ofiţer ca Luke. Iar dacă într-adevăr situaţia nu se îmbunătăţea deloc, putea încerca să ia legătura cu Coruscantul, să vadă dacă Mon Mothma n-ar fi putut interveni în vreun fel.

Dezavantajul soluţiei era că o solicitare de ajutor ar fi lăsat probabil impresia de slăbiciune... nu tocmai un semn bun pe care să-l transmită consilierului Fey'lya.

Cel puţin aşa i se părea lui. Pe de altă parte, poate, atenţia personală pe care i-ar fi acordat-o conducătoarea Noii Republici putea fi văzută ca un semn de putere şi solidaritate.

Luke scutură din cap, simţindu-se frustrat. În general, sesizarea ambelor laturi ale unei controverse era o trăsătură utilă pentru un Jedi, totuşi privite astfel maşinaţiunile politice apăreau şi mai obscure decât erau deja. Un alt motiv pentru care el încercase dintotdeauna să lase politica în seama lui Leia.

Putea doar să spere că sora lui îi va fi egală în acest tip de provocare.

Aripa medicală era la fel de ticsită ca şi restul uriaşei staţii spaţiale Sluis Van Central, dar cel puţin aici oamenii stăteau aşezaţi sau întinşi, nu alergau în toate părţile. Croindu-şi drum printre scaune şi tărgi plutitoare, Luke ajunse în salonul mare care fusese transformat în sală de aşteptare pentru pacienţii cu prioritate redusă. Cu expresia feţei şi atenţia oscilând între nerăbdare şi plictiseală, Lando Calrissian se afla într-un colţ îndepărtat, apăsând pe piept un desensibilizator medical; cu mâna liberă, balansa un datapad împrumutat. Când Luke apăru, tocmai se strâmba nemulţumit.

— Veşti proaste? întrebă tânărul.

— Nu mai proaste decât tot ce mi s-a întâmplat în ultima vreme, răspunse Lando aruncând datapadul pe scaunul gol de alături. Preţul hfrediumului a coborât iarăşi pe piaţă. Dacă nu creşte niţel în următoarea lună, peste cel mult două luni, o să pierd câteva sute de mii.

— Neplăcut, încuviinţă Luke. Ăsta-i produsul principal al Oraşului Nomad?

— Unul dintre cele câteva produse principale. Ne-am diversificat suficient pentru ca, în mod normal, să nu ne afecteze prea mult. Problema este că, în ultima vreme, am făcut stocuri de hfredium, aşteptându-mă ca preţul să crească. Acum se comportă taman invers.

Luke îşi opri un surâs. Era exact comportamentul tipic al lui Lando. Indiferent cât de legal şi respectabil ar fi devenit, bărbatul nu se dădea în lături de la operaţiuni ce comportau asumarea riscurilor.

— Ei bine, îi spuse, dacă asta te ajută cumva, am veşti bune pentru tine. Deoarece toate navele pe care imperialii au încercat să le deturneze aparţineau direct Noii Republici, nu vom fi nevoiţi să dăm piept cu birocraţia sluisă locală pentru a-ţi recupera cârtiţele-foreze. Va fi suficient să înaintăm o cerere către

comandantul militar al Republicii şi le putem scoate de aici.

Cutele de pe chipul celuilalt se mai netezeiră puţin.

— Asta-i grozav, Luke! îţi sunt realmente recunoscător – n-ai idee prin câte am trecut numai până am făcut rost de forezele alea. Aş fi înnebunit, dacă ar fi trebuit să le înlocuiesc.

— Ţinând seama de circumstanţe, a fost lucrul cel mai mic pe care l-am putut face. O să mă duc la dispecerat, să văd dacă nu pot accelera niţel lucrurile pentru tine. Ai terminat cu datapadul ?

— Da, poţi să-l iei. Ceva noutăţi cu X-interceptorul tău?

— Nu prea, zise Luke aplecându-se să ia datapadul de pe scaun. Mi se repetă că va dura cel puţin câteva ore până...

Simţi modificarea bruscă a aurei lui Lando cu o secundă înainte ca mâna bărbatului să ţâşnească, prinzându-l de braţ.

— Ce s-a întâmplat? făcu el.

Lando privea în gol, cu fruntea încruntată de concentrare, şi adulmeca aerul.

— Unde ai fost? îl întrebă.

— Am trecut prin recepţie şi m-am dus la o consolă publică de transmisiuni.

Tânărul îşi dădu brusc seama că Lando nu mirosea aerul, ci mâneca lui.

— De ce întrebi?

Lando îi eliberă braţul.

— Este tutun carababba, vorbi el încetişor. Amestecat cu mirodenii armudu. N-am mai simţit mirosul ăsta de... Ridică ochii spre Luke, se încruntă şi mai mult şi zise: Niles Ferrier. El trebuie să fie!

— Cine-i Niles Ferrier? întrebă Luke simţind cum bătăile inimii începuseră să i se iuţească.

Agitaţia lui Lando era contagioasă.

— Umanoid – voinic şi mai degrabă trupeş. Păr negru, probabil şi barbă, deşi adesea renunţă la ea. Fumează ţigări lungi şi subţiri. În mod sigur fumează – fumul se simte pe tine. Îţi aminteşti să-l fi văzut?

— Aşteaptă.

Luke închise ochii şi căută cu Forţa spre interior. Amplificarea memoriei pe termen scurt era una dintre caracteristicile Jedi pe care le învăţase de la Yoda. Imaginile se derulară cu iuţeală înapoi în timp: drumul spre aripa medicală, conversaţia cu Wedge, căutarea unei console publice de transmisiuni...

Acolo era! Exact aşa cum îl descrisese Lando, trecând la mai puţin de trei metri de el.

— L-am prins, rosti oprindu-şi imaginea în memorie.

— Încotro mergea?

— Hm...

Derulă din nou memoria pe termen scurt. Vreme de un minut, bărbatul intră şi ieşi din câmpul său vizual, pentru ca, finalmente, să dispară definitiv, când Luke găsise consola de transmisiuni pe care o căutase.

— Împreună cu alte două persoane se îndreptau spre Coridorul 6.

Lando apelă schema staţiei pe datapad.

— Coridorul 6... la naiba! Se ridică, aruncând datapadul şi desensibilizatorul pe scaun. Haide, ar fi mai bine să verificăm chestia asta!

— Ce să verificăm? întrebă Luke mărind pasul ca să-l prindă din urmă pe Lando care se grăbea prin labirintul de pacienţi ce aşteptau la uşă. Şi, de fapt, cine-i Niles Ferrier?

— Unul dintre cei mai buni hoţi de nave spaţiale din galaxie. Iar Coridorul 6 duce la o platformă de lucru pentru echipele de reparaţii. Ar fi bine s-ajungem acolo

înainte să şterpelească vreo navă de război corelliană sau altceva, şi s-o şteargă cu ea.

Traversară recepţia şi pătrunseră pe sub arcada etichetată „Coridorul 6”, atât în delicatele carioglife sluise, cât şi în literele pătratice ale bazicii. Spre surprinderea lui Luke, şuvoaiele de oameni care păreau să ticsească tot restul staţiei se reduseseră aici la un simplu firicel. Nu parcurseseră nici o sută de metri pe coridor, când el şi Lando se treziră singuri.

— Nu ziceai că asta-i una dintre platformele de reparaţii? întrebă el şi, în acelaşi timp, îşi extinse percepţiile Jedi.

Luminile şi echipamentele din birourile şi atelierele din jur păreau să funcţioneze corespunzător şi simţea câţiva droizi care îşi îndeplineau misiunile. În afara lor însă locul părea pustiu.

— Ba da, încuviinţă posac Lando. Pe schemă se consemna că mai sunt folosite şi Coridoarele 5 şi 3, totuşi traficul ar trebui să fie suficient pentru ca şi acesta să fie aglomerat. Bănuiesc că n-ai cu tine vreun blaster suplimentar, nu?

— Nu mai port blastere, clătină Luke din cap. N-ar trebui să anunţăm securitatea staţiei?

— În nici un caz, dacă vrem să aflăm ce intenţionează Ferrier. Deja ar trebui să fie cuplat la calculatorul staţiei şi la sistemul de comunicaţii – dacă am chema securitatea, ar dispărea şi s-ar da la fund o vreme.

Trecând pe lângă uşa deschisă a unui birou, Lando aruncă o privire scurtă înăuntru.

— Asta-i Ferrier, continuă el. Unul dintre trucurile lui favorite este să trimită directive false de lucru, pentru a-i scoate pe toţi din zona în care doreşte să…

— Stai aşa, îl opri Luke simţind ceva la marginea percepţiei. Cred că i-am găsit. Şase umanoizi şi doi

extratereştri, cel mai apropiat la două sute de metri de noi, drept în faţă.

— Ce fel de extratereştri?

— Nu ştiu. N-am mai întâlnit nici una dintre speciile astea.

— Atenţie la ei. De obicei, Ferrier angajează extratereştri pentru acţiunile violente. Haidem!

— Poate că ar trebui să rămâi aici, sugeră Luke scoţându-şi sabia de lumină de la centură. Nu ştiu cât de bine te voi putea proteja, dacă se va ajunge la o luptă.

— Îmi asum riscurile. Ferrier mă cunoaşte şi s-ar putea să împiedic ajungerea la luptă. În plus, am o idee şi vreau s-o testez.

Ajunseseră la mai puţin de douăzeci de metri de primul umanoid, când Luke simţi modificarea din aura grupului.

— Ei ştiu că ne apropiem, murmură şi strânse mai bine mânerul sabiei. Vrei să-ncerci să le vorbeşti?

— Nu sunt sigur, răspunse tot în şoaptă Lando şi întinse gâtul pentru a examina coridorul aparent pustiu din faţă. Ar trebui să ne mai apropiem puţin...

Apăru ca un licăr de mişcare dinspre o uşă şi o unduire bruscă a Forţei.

— Jos! lătra Luke, activându-şi sabia.

Lama alb-verzuie se aprinse cu bâzâit...

Şi se deplasă aproape de la sine putere, blocând salva de blaster care ţâşnise spre ei.

— Înapoia mea! îi ordonă tânărul lui Lando, când al doilea fulger sfârâi prin aer spre ei.

Călăuzite de Forţă, mâinile lui mişcară din nou lama în calea atacului. A treia salvă ricoşă din sabie, urmată de a patra. De la altă uşă, aflată mai departe pe coridor, încă un blaster deschise focul, completându-l pe primul.

Luke nu se retrase nici un pas, simţind cum Forţa curgea în el şi îi ieşea prin braţe, determinând un efect

vizual straniu, de tunel, care proiecta spoturi mentale asupra atacului în sine, păstrând restul în beznă. Pe jumătate ghemuit înapoia lui, Lando era doar o percepţie spectrală în fundul minţii sale; restul oamenilor lui Ferrier se simţeau încă şi mai ceţoşi. Încleştând din dinţi, lăsând Forţa să-i conducă mişcările defensive, tânărul cercetă cu ochii coridorul, alert la noi ameninţări.

Privea direct în umbra stranie, când aceasta se desprinse de perete şi înaintă.

Pentru o clipă, tânărului nu-i veni să-şi creadă ochilor. Umbra nu avea textură şi nici caracteristici; nu era decât o formă uşor fluidă, aproape absolut neagră. Era însă reală... şi venea spre el.

— Lando! răcni el peste salvele blaster. La cinci metri de noi... patruzeci de grade stânga. Ai vreo idee?

Îşi auzi tovarăşul icnind.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Ne retragem?

Străduindu-se, Luke comută de la mişcările sale defensive cât de multă concentrare îndrăznea şi o orientă spre umbra care se apropia. Acolo exista ceva... mai precis, era una dintre inteligenţele extraterestre pe care le simţise mai devreme. În cazul acesta făcea parte din grupul lui Ferrier...

— Stai lângă mine, îi spuse lui Lando.

Avea să fie riscant, dar, dacă se întorcea şi dădea bir cu fugiţii, nu rezolva nimic. Mişcându-se fără grabă, păstrându-şi postura echilibrată şi în acelaşi timp fluidă, porni direct spre umbră.

Extraterestrul se opri, în mod limpede surprins că o victimă potenţială avansa în loc să se retragă. Luke profită de ezitarea de moment şi păşi spre peretele coridorului din stânga sa. Primul blaster, ale cărui salve începuseră să se apropie de umbra mişcătoare, urmărind paşii tânărului, încetă brusc focul. Forma umbrei se modifică imperceptibil, lăsând impresia că privise,

cumva, peste umăr. Luke continuă spre stânga, atrăgând şi salvele celui de-al doilea blaster către umbră; la rândul ei, arma aceea încetă să mai tragă.

— Bravo, murmură Lando aprobator. Lasă-mă pe mine.

Se îndepărtă un pas de Luke şi strigă:

— Ferrier! Sunt Lando Calrissian! Dacă vrei să-ţi păstrezi întreg amicul, spune-i să se oprească. Acesta este Jedi Luke Skywalker. Tipul care l-a doborât pe Darth Vader.

Ceea ce, desigur, nu era perfect adevărat. Pe de altă parte, nici nu deforma mult realitatea. La urma urmelor, Luke îl învinsese pe Vader în ultimul lor duel, chiar dacă, de fapt, nu-l ucisese.

Implicaţiile nu scăpară totuşi indivizilor nevăzuţi de pe coridor. Tânărul le putu percepe îndoiala şi consternarea, şi, când mai ridică puţin sabia, umbra îşi opri înaintarea.

— Cum ai zis că te cheamă? se auzi un glas.

— Lando Calrissian. Aminteşte-ţi de operaţiunea ratată de pe Phraetiss, de acum vreo zece ani.

— N-am uitat-o, mârâi glasul. Ce vrei?

— Să-ţi propun un târg. Ieşi, ca să putem sta de vorbă.

După un moment de şovăială, bărbatul voinic din memoria lui Luke păşi dindărătul unei stive de lăzi aflate lângă peretele coridorului; ţigara continua să-i mocnească între buze.

— Toţi, insistă Lando. Haide, Ferrier, scoate-i pe toţi. Doar nu crezi că-i poţi ascunde de un Jedi?!

Ochii lui Ferrier se îndreptară scurt spre Luke.

— Puterile mistice ale cavalerilor Jedi au fost mereu exagerate, pufni el totuşi buzele i se mişcară inaudibil şi, pe când înainta spre ei, cinci oameni şi un extraterestru

înalt, slab şi cu elitre verzi insectoide, apărură pe rând din ascunzători.

— Aşa-i mai bine, încuviinţă Lando ieşind dinapoia lui Luke. Un verpin, nu? arătă el spre extraterestru. Trebuie să recunosc, Ferrier, eşti rapid! N-au trecut nici treizeci de ore de la plecarea imperialilor şi eşti deja la treabă. Însoţit şi de un verpin îmblânzit. Ai auzit de verpini, Luke?

Tânărul aprobă din cap. Aspectul extraterestrului nu-i era familiar, dar recunoscuse denumirea.

— Am auzit că ar fi geniali în operaţiunile cu echipamente de înaltă tehnologie.

— O reputaţie pe deplin meritată, confirmă Lando. Se zice că ei l-ar fi ajutat pe amiralul Ackbar la designul navetei de vânătoare B-interceptor. Ţi-ai schimbat specialitatea, Ferrier? Te ocupi acum de furtul navelor avariate? Sau verpinul tău te însoţeşte numai pentru lovitura asta?

— Ai pomenit de un târg, replică rece Ferrier. Te ascult.

— Vreau mai întâi să ştiu dacă ai fost implicat în agresiunea Sluis Van, contraatacă Lando pe acelaşi ton. Dacă lucrezi pentru Imperiu, n-avem ce discuta.

Unul dintre membrii bandei inspiră încetişor, pregătindu-se de atac. Luke întoarse uşor sabia în direcţia lui, ca semn de avertizare, şi ideea actului de eroism dispăru instantaneu. Ferrier se uită la omul lui, apoi spre Lando.

— Imperialii, începu el fără chef, au făcut o ofertă generală pentru nave. Îi interesează mai ales navele de luptă. Plătesc o bonificaţie de douăzeci la sută peste valoarea pieţei pentru orice navă de minim o sută de mii de tone capabilă de zbor.

Lando şi Luke schimbară o privire rapidă.

— Ciudată solicitare, comentă Lando. Ce s-a-ntâmplat – şi-au pierdut vreo facilitate din şantierele spaţiale?

— Nu s-au oferit detalii şi eu n-am pus întrebări. Sunt om de afaceri – ofer clientului ceea ce-şi doreşte. Ai venit să încheiem un târg, ori să flecărim?

— Să încheiem un târg, îl asigură Lando. Ferrier, senzaţia mea este că ai intrat într-un bucluc. Te-am prins în flagrant delict, în timpul încercării de a fura nave de război aparţinând Noii Republici. În plus, am stabilit destul de clar că Luke vă poate face praf pe toţi fără mari bătăi de cap. Ar fi suficient să ţip după securitate şi aţi primi găzduire într-o colonie penală pentru următorii ani.

Umbra, care rămăsese nemişcată, făcu un pas înainte.

— Poate că Jedi ar supravieţui, şuieră Ferrier. Nu însă şi tu.

— Poate că da, poate că nu. Indiferent de acest aspect, nu este genul de situaţie pe care şi-l doreşte un om de afaceri ca tine. Aşa că, uite ce-ţi propun: pleci imediat şi noi te lăsăm să părăseşti sistemul Sluis Van înainte să anunţăm autorităţile.

— Foarte generos din partea ta, rosti sarcastic Ferrier. Şi ce vrei de fapt? O cotă parte din câştig? Sau pur şi simplu nişte bănişori?

— Nu vreau banii tăi, clătină Lando din cap. Vreau s-o ştergeţi de-aici.

— Nu-mi plac ameninţările.

— Atunci, ia-o ca un sfat prietenesc din partea unui partener vechi. Dar consider-o cu toată seriozitatea.

Pentru un minut, singurul sunet de pe coridor fu zumzetul slab, de fundal, al unor maşinării îndepărtate. Luke rămase în postura de luptă, căutând să descifreze sentimentele schimbătoare din aura lui Ferrier.

— Aşa-zisul tău târg ne-ar costa o grămadă de bani, spuse hoţul trecându-şi ţigara în celălalt colţ al gurii.

— Îmi dau seama, încuviinţă Lando. Şi, crede-mă sau nu, îmi pare rău. Totuşi Noua Republică nu-şi poate permite să piardă nici o navă în clipa de faţă. Ai putea însă face o încercare în sistemul Amorris. Din ultimele mele informaţii, piraţii lui Cavrilhu îl foloseau ca bază de operaţiuni şi ei au nevoie întotdeauna de experţi în întreţinere. Aruncă o privire apreciativă spre umbră şi adăugă: Şi de mercenari.

Ferrier îi urmări privirea.

— Îţi place năluca mea, aşa-i?

— Nălucă? se încruntă Luke.

— Rasa lor îşi spune altfel, continuă Ferrier, dar eu cred că „năluci” li se potriveşte mai bine. Corpurile lor absorb toată lumina vizibilă, fiind un soi de mecanism de supravieţuire evoluat. Se întoarse spre Luke: Tu ce crezi despre târgul ăsta, Jedi? La urma urmelor, eşti apărătorul legii şi dreptăţii, nu?

Luke se aşteptase la întrebare.

— Aţi furat ceva de-aici? replică el. Sau aţi comis alte ilegalităţi, cu excepţia pătrunderii neautorizate în calculatorul de dispecerat al misiunilor în staţie?

— Am tras şi-n doi şmecheri care-şi băgau nasul unde nu le fierbea oala, se strâmbă Ferrier. Ăia se pun la socoteală?

— Nu, fiindcă nu i-aţi nimerit, îi reaminti sec tânărul. Aşa că, din partea mea, puteţi să plecaţi.

— Ce mărinimos eşti! Deci asta-i tot?

— Da, încuviinţă Lando. Ah, mai vreau şi codul de acces al sintezorului tău.

Hoţul îl fulgeră cu privirea, dar făcu un gest spre verpinul de lângă el. Fără un cuvânt, extraterestrul înalt şi verzui avansă şi-i întinse două datacarduri lui Lando.

— Mulţumesc. Perfect! Vă las o oră, ca să decolaţi şi să părăsiţi sistemul, înainte de a da alarma. Drum bun!

— Mulţumim, şuieră Ferrier. Mă bucur că te-am reîntâlnit, Calrissian. Poate că data viitoare, îţi pot face eu o favoare.

— Nu uita să-ncerci în Amorris. Pun prinsoare că au cel puţin două nave de patrulare sienare vechi, de care-i poţi scăpa.

Ferrier nu-i răspunse. În tăcere, grupul trecu pe lângă Lando şi Luke, întorcându-se pe coridorul pustiu, spre recepţie.

— Eşti sigur că pontul cu Amorris a fost o idee bună? murmură Luke privindu-i cum se îndepărtau. Din afacerea asta, Imperiul se poate alege cu două nave de patrulare.

— Ai fi preferat să pună mâna pe un crucişător stelar calamarian? replică Lando. Ferrier este probabil destul de bun ca să şterpelească unul. Mai ales, ţinând seama de confuzia generală care domneşte pe aici. Clătină din cap gânditor şi urmă: Mă-ntreb ce se-ntâmplă în Imperiu. Mi se pare o prostie să plăteşti bonificaţii pentru nave uzate, atunci când deţii facilităţile să-ţi construieşti propriile nave.

— Poate că imperialii au probleme, sugeră Luke dezactivând sabia şi prinzând-o de centură. Sau poate că au pierdut un distrugător spaţial, dar echipajul a scăpat teafăr şi au nevoie de nave.

— Este posibil, încuviinţă celălalt fără convingere, deşi îmi vine greu să-mi imaginez un accident care ar distruge o navă astfel încât să nu mai poată fi reparată, dar în acelaşi timp fără să ucidă echipajul. De fapt, putem anunţa Coruscantul şi să-i lăsăm pe barosanii de la Contrainformaţii să-şi bată capul.

— Dacă nu sunt prea ocupaţi cu jocul de-a politica, îi reaminti tânărul.

Dacă grupul consilierului Fey'lya încerca în acelaşi timp să pună mâna şi pe Contrainformaţiile Militare... Îşi alungă gândul. Nu câştiga nimic dacă-şi făcea griji.

— Cum procedăm acum? îl lăsăm pe Ferrier o oră, după care le predăm sluisilor codurile sintezorului?

— Sigur că-i vom acorda lui Ferrier ora promisă, zise Lando privind în lungul coridorului, dar codurile sintezorului sunt altă chestiune. M-am gândit că dacă Ferrier le folosea pentru a-i devia pe mecanici şi lucrători din partea asta a staţiei, le-am putea utiliza şi noi ca să-ţi trecem X-interceptorul în fruntea listei de priorităţi.

— Aha, exclamă Luke.

Ştia prea bine că nu era tocmai genul de acţiuni la limita legii în care ar fi trebuit să se implice un Jedi. Totuşi, ţinând seama de circumstanţe... şi de urgenţa situaţiei de pe Coruscant, ocolirea unor reguli se putea justifica în cazul acesta.

— Când îi dăm drumul?

— Chiar acum, făcu Lando şi Luke zâmbi auzind uşurarea din tonul şi din aura degajate de bărbat. Era limpede că, pe jumătate, se temuse de obiecţiile morale ale lui Luke vizavi de sugestia sa. Cu niţel noroc, vei fi gata de decolare înainte ca eu să predau chestiile astea sluisilor. Haide, să căutăm o consolă!

3

— Permisiunea de asolizare confirmată, *Şoimul Mileniului*, se auzi din difuzor glasul controlorului de trafic aerian din Palatul Imperial. Ai culoar liber spre Platforma 8. Consilierul Organa Solo te va aştepta acolo.

— Mulţumesc, răspunse Han coborând nava spre Oraşul Imperial şi privind fără încântare norul negru ce acoperea întreaga regiune ca o ameninţare nedefinită.

Nu se încrezuse niciodată în prevestiri, dar norii aceia nu-i puteau ridica în nici un caz moralul. Şi pentru că tot venise vorba de moral... Se întinse şi activă intercomul navei.

— Pregătirea pentru asolizare, anunţă el. Ne apropiem.

— Mulţumesc, căpitane Solo, replică vocea rigidă şi exactă a lui C-3PO.

De fapt, era chiar niţel mai rigidă ca de obicei; probabil că se simţea încă lezat în sufletul său... sau în ceea ce juca rolul de suflet la droizi.

Han închise intercomul, strâmbându-se nemulţumit. Niciodată nu se dăduse în vânt după droizi. Îi utilizase, ocazional, dar numai pentru strictul necesar. C-3PO nu era chiar atât de neplăcut pe cât fuseseră alţii... totuşi, nu petrecuse niciodată şase zile în hiperspaţiu doar în tovărăşia unui droid.

Se străduise. Se străduise realmente, fie şi din simplul motiv că Leia îl plăcea pe C-3PO şi ar fi dorit ca ei doi să se înţeleagă. Prima zi după plecarea din Sluis Van, îl lăsase pe C-3PO să stea cu el în cabina de comandă,

îndurându-i glasul iritant şi încercând din răsputeri să poarte cu el ceva care să semene cu o conversaţie. În a doua zi, se mulţumise să-l lase pe C-3PO să vorbească în majoritate şi petrecuse mult timp lucrând în pasajele de întreţinere, unde era Loc numai pentru o singură persoană. C-3PO acceptase limitarea cu voioşia lui mecanică tipică şi pălăvrăgise din exteriorul chepengurilor de acces în pasaje.

În după-amiaza celei de-a treia zile; Han îl alungase complet pe droid din preajma sa.

Leia nu avea să fie încântată când va afla. I-ar fi plăcut însă şi mai puţin, dacă bărbatul ar fi cedat tentaţiei iniţiale de a-l transforma pe droid într-un sett de amortizoare de rezervă.

Şoimul străbătuse plafonul norilor şi acum putea zări monstruozitatea vechiului palat al împăratului. Virând uşor şi aplecându-se pe o aripă, Han se asigură că Platforma 8 era degajată şi asoliză.

Probabil că Leia aşteptase sub cupola ce acoperea coridorul de acces al platformei, deoarece ajunse lângă navă chiar pe când Han cobora rampa de acces.

— Han, rosti ea cu o voce evident tensionată, slavă galaxiei că te-ai întors!

— Bine te-am găsit, iubito, o întâmpină bărbatul şi o strânse în braţe, grijuliu să nu-i apese prea tare abdomenul tot mai proeminent. Şi eu mă bucur să te revăd.

Leia rămase câteva clipe îmbrăţişându-l, apoi se desprinse cu blândeţe.

— Haide de aici.

Chewbacca îi aştepta la intrarea coridorului, cu arma în bandulieră în poziţie de tragere.

— Bună, Chewie, îl salută Han şi primi drept răspuns mormăitul wookiee-ului. Mulţumesc c-ai avut grijă de Leia.

Celălalt mârâi ceva straniu; Han îl privi încruntat, apoi decise că nu era momentul să ceară detalii despre şederea lor pe Kashyyyk.

— Am scăpat ceva? o întrebă pe Leia.

— Nu mare lucru, răspunse femeia în vreme ce pătrundeau în palat. După primul val de acuzaţii, se pare că Fey'lya a decis s-o lase mai moale. A convins Consiliul să-i încredinţeze o parte din sarcinile de securitate internă ale lui Ackbar, dar se comportă mai degrabă ca un interimar, decât ca un administrator. A mai făcut unele aluzii, destul de transparente, că ar fi gata să preia rolul de comandant suprem, totuşi n-a întreprins nici o acţiune reală în direcţia asta.

— Nu vrea să alarmeze pe nimeni, sugeră Han. Şi aşa acuzaţia de trădare adusă lui Ackbar este un hap destul de greu de înghiţit de unii. Dacă ar mai plusa cu altceva, le-ar putea sta în gât.

— Aşa gândesc şi eu, încuviinţă Leia. Asta ar trebui să ne ofere un răgaz pentru a încerca să vedem ce-a fost chestia aceea cu banca.

— Chiar aşa, ce se aude-n privinţa asta? Mi-ai spus doar că un control bancar de rutină a descoperit o sumă mare într-unul dintre conturile lui Ackbar.

— S-a dovedit că n-a fost tocmai un control de rutină. În dimineaţa atacului de la Sluis Van, la banca de cliring de pe Coruscant s-a înregistrat o spargere electronică sofisticată în câteva conturi mari. Anchetatorii au verificat toate conturile deservite de bancă şi au descoperit că, în aceeaşi dimineaţă, în contul lui Ackbar fusese transferată o sumă considerabilă din banca de pe Palanhi. Cunoşti Palanhi?

— Cine n-o cunoaşte, se strâmbă Han. O planetă micuţă la răscrucea rutelor comerciale, care, din cauza poziţiei, are o părere exagerată despre propria ei importanţă.

— Dublată de convingerea fermă că, dacă rămâne neutră, ar putea face afaceri cu ambele părţi implicate, pentru propriul ei profit. Oricum, banca de acolo pretinde că banii n-au venit de pe Palanhi ci, probabil, au fost doar transferaţi prin intermediul ei. Deocamdată, oamenii noştri n-au reuşit să treacă de impasul ăsta.

— Nu ştiu ce mă face să cred că Fey'lya a contribuit cu nişte idei.

— Nu numai Fey'lya, suspină Leia. El a fost pur şi simplu primul care le-a rostit cu glas tare.

— Şi a mai câştigat câteva puncte pe seama lui Ackbar. Apropo, pe amiral unde l-au închis? în sectorul vechii închisori?

Femeia clătină din cap.

— Pe timpul derulării anchetei, se găseşte în stare de arest la domiciliu. Altă dovadă că Fey'lya încearcă să nu tulbure apele mai mult decât ar fi nevoie.

— Sau că ştie foarte bine că nu există destule dovezi nici să susţină un jawa subdezvoltat. În afară de chestia asta cu banca, îl mai acuză pe Ackbar de altceva?

— Doar de cvasi-înfrângerea de la Sluis Van, zâmbi şters Leia. Şi de faptul că Ackbar a fost cel care a trimis navele acolo.

— Aici are dreptate, încuviinţă Han străduindu-se să-şi reamintească regulamentele vechii Alianţe Rebele privind prizonierii militari.

Dacă ţinea bine minte, un ofiţer aflat în stare de arest la domiciliu putea primi vizitatori, iar aceştia nu erau supuşi decât unor formalităţi birocratice minore. Deşi era posibil să se înşele în privinţa respectivă, învăţase regulamentele cu pricina pe vremea când acceptase să fie promovat ca ofiţer, după Bătălia pentru Yavin, însă nu le privise niciodată cu seriozitate.

— Câţi din Consiliu sunt de partea lui Fey'lya? întrebă el.

— Dacă te referi la cei care sunt complet de partea lui, nu mai mult de doi. În privinţa celor înclinaţi să-l urmeze... asta vei putea judeca şi singur peste un minut.

Han clipi nedumerit. Pierdut în propriile sale gânduri referitoare la situaţie, nu fusese deloc atent la direcţia în care îl conducea Leia. Acum, tresărind, îşi dădu seama că se afla pe Marele Coridor, care făcea legătura între Sala de Consiliu şi auditoriul Adunării Generale.

— Stai aşa, protestă el. Acum?

— Iartă-mă, oftă ea, dar a insistat Mon Mothma. Eşti primul care s-a întors de la Sluis Van după atacul Imperiului şi vor să-ţi pună un milion de întrebări.

Bărbatul privi coridorul – bolţile înalte şi convolute, ferestrele cu vitralii care alternau cu sculpturile complicate, şirurile de arbuşti scunzi, verde-purpurii ce se întindeau în lungul pereţilor. Se spunea că împăratul proiectase personal Marele Coridor, ceea ce explica probabil motivul pentru care Han detestase dintotdeauna locul acela.

— Ştiam eu c-ar fi trebuit să-l trimit mai întâi pe C-3PO, mârâi el.

— Haide, îl prinse de braţ Leia. Inspiră adânc, şi hai să terminăm şi cu asta. Chewie, ar fi mai bine să rămâi afară.

Aranjamentul obişnuit al Sălii de Consiliu era o versiune la scară mărită a încăperii în care se desfăşurau întrunirile Consiliului Interior: o masă ovală în centru, pentru consilieri, cu rânduri de scaune înşiruite în lungul pereţilor pentru asistenţii şi ajutoarele lor. Azi însă, spre surprinderea lui Han, sala fusese reconfigurată după aspectul giganticului auditoriu al Adunării Generale. Scaunele fuseseră aranjate în şiruri paralele dispuse în amfiteatru, iar fiecare consilier era înconjurat de echipa sa de asistenţi. Pe nivelul cel mai de jos, Mon Mothma

stătea singură la un pupitru simplu, semănând cu o profesoară într-o sală de cursuri.

— A cui a fost ideea asta? şopti Han, în vreme ce cobora alături de Leia pe treptele laterale, îndreptându-se spre scaunul gol aflat lângă pupitru ca o boxă a martorilor.

— Mon Mothma a dat dispoziţia, dar fac prinsoare că ideea i-a aparţinut lui Fey'lya.

Han se încruntă. Ar fi fost gata să jure că sublinierea aceea a rolului conducător jucat de Mon Mothma în Consiliu ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi dorit bothanul.

— Nu mă prind care-i ideea...

Leia arătă cu bărbia spre pupitru.

— Oferindu-i lui Mon Mothma centrul atenţiei, îi linişteşte eventualele temeri că el ar plănui să-i ia locul. În acelaşi timp, punându-i laolaltă pe consilieri şi asistenţi, îi izolează pe consilieri unul de celălalt.

— Am înţeles. E dat naibii îmblănitul nostru, nu?

— Aşa-i... şi va stoarce tot ce-i convine din incidentul Sluis Van. Ai grijă cum răspunzi.

Ajungând jos, se despărţiră – Leia se opri în rândul întâi şi se aşeză lângă Winter, iar Han continuă spre Mon Mothma şi boxa martorilor.

— Vreţi să vă jur pe ceva? întrebă el fără nici un preambul.

— Nu va fi necesar, căpitane Solo, rosti Mon Mothma cu glas oficial şi uşor încordat. Ia loc, te rog. Consiliul doreşte să-ţi pună câteva întrebări despre evenimentele recente care au avut loc la şantierele spaţiale Sluis Van.

Han se aşeză, văzând că Fey'lya şi tovarăşii săi bothani se aflau tot pe rândul de jos, ca şi Leia. Nicăieri nu se zărea nici un scaun gol, care să fi semnificat absenţa lui Ackbar, cel puţin nu în faţă, unde ar fi trebuit să stea amiralul. Consilierii, care erau dispuşi conform

rangurilor, se părea că-şi schimbaseră locurile, astfel încât să fie cât mai aproape de pupitru. Alt motiv pentru care Fey'lya susţinuse configuraţia aceea, decise Han; în jurul obişnuitei mese ovale, locul lui Ackbar ar fi rămas neocupat.

— În primul rând, căpitane Solo, începu Mon Mothma, dorim să descrii atacul Sluis Van din punctul dumitale de vedere. Când ai sosit... ce s-a petrecut în continuare... lucruri de felul acesta.

— Noi am sosit acolo cam imediat după începerea bătăliei, înaintea distrugătoarelor spaţiale. Am recepţionat o transmisiune de la Wedge – Wedge Antilles, comandantul escadrilei Vagabond –, care anunţa că în şantiere atacă vânători TIE...

— O clipă, îl întrerupse Fey'lya cu blândeţe. Cine sunt „noi” în cazul acesta?

Han privi ochii violeţi, blana moale de culoare crem şi faţa complet inexpresivă a bothanului.

— Echipajul meu consta din Luke Skywalker şi Lando Calrissian. Fey'lya ştia fără îndoială toate astea şi întrebase numai pentru a-l frâna pe Han. Ah, plus doi droizi. Doriţi numerele lor de serie?

Un murmur uşor amuzat se răspândi prin sală şi Han avu satisfacţia minoră de a vedea cum blana crem se turteşte niţel.

— Nu, mulţumesc, răspunse consilierul.

— Escadrila Vagabond, urmă Han, era angajată în luptă cu un grup de aproximativ patruzeci de vânători TIE şi cincizeci de cârtiţe-foreze furate, care fusese introdus în mod necunoscut mie în şantierele spaţiale. Am ajutat-o împotriva vânătorilor, ne-am dat seama că imperialii foloseau forezele pentru a încerca să deturneze o parte din navele de război care aşteptau să fie încărcate, şi am reuşit să-i oprim. Cam asta a fost...

— Eşti prea modest, căpitane Solo, vorbi din nou Fey'lya. Conform rapoartelor pe care le-am primit, dumneata şi Calrissian aţi reuşit absolut singuri să dejucaţi schema Imperiului.

Han se încordă reflex. Se apropia momentul. Era adevărat, el şi Lando opriseră imperialii... dar pentru asta, distruseseră centrii nervoşi a peste patruzeci de nave.

— Îmi pare rău că am avariat navele acelea, îl privi deschis pe Fey'lya. Aţi fi preferat ca imperialii să le fi capturat intacte?

Blana bothanului undui uşor.

— Căpitane Solo, vorbi el pe un ton liniştitor, nu reproşez nimic metodei dumitale de a stopa tentativa de deturnare a Imperiului, indiferent cât de costisitoare s-a dovedit finalmente. Ai acţionat cu ceea ce aveai la îndemână. Ţinând seama de limitările respective, dumneata şi ceilalţi aţi obţinut un succes excepţional.

Han se încruntă, simţindu-se descumpănit. Fusese sigur că Fey'lya îl va acuza cu vehemenţă, dar, de data aceasta, bothanul îi înşelase aşteptările.

— Mulţumesc, domnule consilier, rosti neştiind ce altceva să spună.

— Ceea ce nu înseamnă că tentativa Imperiului şi faptul că a fost cât pe-aici să reuşească n-ar fi importante, zise Fey'lya şi blana îi undui acum în direcţie opusă în timp ce privea prin sală. Dimpotrivă! În cel mai bun caz, ele atrag atenţia asupra unor serioase erori de estimare ale comandanţilor noştri militari. Iar în cel mai rău caz... pot indica trădare.

Han simţi cum îi zvâcneşte buza. Deci asta era! Fey'lya nu-şi schimbase atitudinea, ci pur şi simplu decisese să nu irosească o asemenea ocazie excepţională pe un individ neînsemnat ca Han Solo.

— Cu tot respectul, domnule consilier, interveni el iute, cele întâmplate la Sluis Van nu au fost vina amiralului Ackbar. Întreaga operaţiune...

— Scuză-mă, căpitane Solo, îl întrerupse Fey'lya. Şi cu tot respectul cuvenit dumitale, permite-mi să subliniez că motivul pentru care navele acelea de război se aflau în Sluis Van, vulnerabile şi cu echipaje insuficiente, a fost ordinul emis de amiralul Ackbar.

— Nu este însă vorba despre trădare, insistă încăpăţânat Han. Ştim deja că Imperiul ne interceptează comunicaţiile...

— Şi cine este responsabil pentru eşecurile securităţii? ripostă Fey'lya. Repet: vina cade exclusiv pe umerii amiralului Ackbar.

— Atunci, găsiţi dumneavoastră scurgerea de informaţii, se răsti Han. Cu coada ochiului, o zărea pe Leia făcându-i semne disperate, dar se simţea prea furios ca să-i mai pese dacă era sau nu politicos. Şi dacă tot o faceţi, aş vrea să văd cât de bine v-aţi descurca împotriva unui Mare Amiral imperial.

Murmurele scăzute de conversaţie care începuseră în sală amuţiră brusc.

— Poţi te rog să repeţi? interveni Mon Mothma.

Han se blestemă în gând. Nu dorise să pomenească despre asta nimănui, până nu avea ocazia să verifice direct în arhivele Palatului. Acum însă era prea târziu.

— Imperiul, murmură el, este condus de un Mare Amiral. L-am văzut eu însumi.

Tăcerea apăsa ameninţătoare. Mon Mothma îşi reveni prima.

— Este imposibil, zise ea parcă încercând să se autoconvingă. Nu mai există nici un Mare Amiral.

— L-am văzut eu însumi, repetă Han.

— Descrie-l, îi ceru Fey'lya. Cum arăta?

— Nu este umanoid... cel puţin, nu complet umanoid. Are siluetă aproximativ umanoidă, dar piele albastru-deschis, păr negru-albăstrui şi ochi care strălucesc roşu. Nu ştiu cărei specii aparţine.

— Ştim totuşi, îi reaminti Mon Mothma, că împăratului nu-i plăceau non-umanoizii.

Han privi spre Leia. Avea faţa încordată, iar ochii priveau parcă prin el, cu o groază ce o amorţise. Înţelesese ce însemna asta.

— Purta o uniformă albă, continuă bărbatul. Nici un alt ofiţer imperial n-a purtat aşa ceva. Iar persoana de contact care mă însoţea l-a numit în mod specific „Mare Amiral”.

— Mi se pare în mod evident că este vorba despre o auto-promovare, pufni Fey'lya. Probabil un amiral obişnuit, sau un Moff care a supravieţuit şi care încearcă să adune în jurul lui rămăşiţele Imperiului. Oricum, nu aceasta este problema imediată.

— Nu este! explodă Han. Domnule consilier, dacă există un Mare Amiral care-şi face de cap...

— Dacă există, îl întrerupse ferm Mon Mothma, vom afla în scurt timp cu siguranţă. Până atunci, nu are nici un rost să dezbatem în gol. Secţia Cercetare a Consiliului este însărcinată să analizeze imediat posibilitatea ca un Mare Amiral să mai fie în viaţă. Până la încheierea investigării, vom continua ancheta curentă asupra circumstanţelor atacului Sluis Van.

Îl privi pe Han, apoi se răsuci şi încuviinţă din cap spre Leia.

— Consilier Organa Solo, poţi începe.

***

Ţeasta trandafirie uriaşă şi bombată a amiralului Ackbar se plecă uşor în lateral, iar ochii rotunzi şi imenşi se rotiră în orbite, într-o expresie calamareană pe care

Leia nu-şi amintea s-o mai fi văzut. Surpriză? Sau poate groază?

— Un Mare Amiral, vorbi el în cele din urmă şi vocea îi sună mai gravă ca de obicei. Un Mare Amiral imperial... Da, asta ar explica într-adevăr multe.

— Încă nu ştim realmente dacă este un Mare Amiral, îl preveni Leia, aruncând o privire spre expresia împietrită de pe chipul soţului ei.

În mod clar, Han nu avea nici o îndoială. De fapt, nici ea nu se îndoia.

— Mon Mothma a ordonat secţiei Cercetare să investigheze.

— Nu va găsi nimic, scutură Ackbar din cap. Fusese în sfârşit un gest mai uman, dintre cele pe care încerca de obicei să le utilizeze în relaţiile cu oamenii; era un semn bun – se părea că-şi recâştiga echilibrul. Când am smuls Coruscantul de la Imperiu, am examinat în amănunt arhivele imperiale. Acolo nu există decât o listă a Marilor Amirali şi prea puţin despre misiunile lor.

— Probabil că au fost şterse înainte să se fi retras, opină Han.

— Sau poate că nici n-au fost consemnate vreodată, sugeră Leia. Nu uitaţi că ei n-au fost doar cei mai capabili şi mai inteligenţi conducători militari pe care i-a putut găsi împăratul, ci şi o parte din planul de aducere a Imperiului sub controlul lui militar mult mai strict.

— Aşa cum a fost şi proiectul Stelei Morţii, încuviinţă Ackbar. De acord, consilier Organa. Până ce Marii Amirali nu erau complet integraţi atât militar cât şi politic, n-a existat nici un motiv pentru a publica detalii legate de identitatea lor. Dimpotrivă, toate motivele pentru a le tăinui.

— Prin urmare, o fundătură, concluzionă Han.

— Aşa se pare. Dacă vom obţine ceva informaţii, ele trebuie să provină din surse curente.

Leia se întoarse spre Han.

— Ai menţionat că, atunci când l-ai văzut pe acest Mare Amiral, erai cu o persoană de contact, dar nu ne-ai spus numele ei.

— Aşa este. N-am făcut-o şi nici nu intenţionez s-o fac. Cel puţin, nu deocamdată.

Femeia se încruntă la expresia lui impenetrabilă de jucător de sabacc şi-şi extinse toate percepţiile Jedi rudimentare pentru a încerca să-i simtă ţelul şi sentimentele. Nu ajunse însă prea departe. Dacă aş fi avut mai mult timp să exersez, se gândi amărâtă. Iar dacă până atunci Consiliul avusese aproape mereu nevoie de ea, de acum situaţia avea să se complice şi mai mult.

— În cele din urmă, îl avertiză, Mon Mothma va dori să ştie numele.

— În cele din urmă, o să i-l spun. Până atunci, va fi micul meu secret.

— Poate fi folosit ca „pârghie”?

— Nu se ştie niciodată, zise Han şi o umbră îi traversă chipul. Oricum, numele nu va ajuta cu nimic Consiliul, deocamdată. Probabil că întregul grup s-a ascuns altundeva. Dacă Imperiul n-a dat de urma lui...

— Nu ştii cum să-l găseşti? întrebă Leia.

— Am promis c-o să-i scot o navă de sub sechestru, ridică bărbatul din umeri. Pot să încerc chestia asta.

— Fă tot ce poţi, zise Ackbar. Ai spus că fratele consilierei Organa a fost cu tine la Sluis Van?

— Da, domnule amiral. Hiperpropulsialui trebuia reparată, dar n-ar fi trebuit să întârzie cu mai mult de două ore faţă de mine. În plus, o privi pe Leia, trebuie să-i ducem nava lui Lando înapoi la Sluis Van.

Ackbar emise un sunet care aducea cu un fluierat sugrumat; echivalentul calamarean al unui mârâit.

— Va trebui să auzim mărturia amândurora, rosti el. Şi pe cea a comandantului Antilles. Este vital să aflăm felul în care Imperiul a reuşit să strecoare o forţă atât de mare pe lângă aşa mulţi senzori.

— Conform raportului preliminar al lui Wedge, spuse Leia, se pare că unităţile de atac se găseau în interiorul unui cargobot a cărui cală figura pe scanări ca fiind goală.

Ochii lui Ackbar se rotiră în orbite.

— Goală, sau doar imposibil de citit, aşa cum ar fi fost în cazul unor defecţiuni de senzori sau al unui bruiaj static?

— Wedge spune că era goală, încuviinţă Han, şi cred că el ştie diferenţa faţă de un bruiaj static.

— Goală..., repetă Ackbar şi păru că se gârboveşte în scaun. Asta poate însemna doar că Imperiul a construit realmente un ecran funcţional de invizibilitate.

— Aşa se pare, se încruntă prinţesa. Singura veste bună ar fi că şi ei trebuie să aibă hibe în sistem. Altfel, ar fi putut pur şi simplu să fi extins ecranul de invizibilitate peste toate forţele din Sluis Van şi să fi făcut prăpăd.

— Nu, clătină amiralul din capul masiv. Cel puţin în privinţa asta nu va trebui să ne facem griji. Prin însăşi natura lui, un ecran de invizibilitate este mai periculos decât ar trebui pentru utilizatorul său. Senzorii unei nave de război camuflate de un asemenea ecran ar fi la fel de inutili ca ai inamicului, obligând-o să zboare aproape orbeşte. Mai rău încă, dacă ar fi activată, inamicul ar putea s-o localizeze pur şi simplu urmărindu-i emisiile propulsiilor.

— Mda, nu mă gândisem la asta.

— Ani de zile, urmă Ackbar, au existat zvonuri potrivit cărora împăratul construia un ecran de invizibilitate. Eu unul am dedicat destulă gândire acestei eventualităţi. Totuşi, îşi drese glasul, punctele slabe ne consolează

prea puţin. Un ecran de invizibilitate în mâinile unui Mare Amiral ar fi cu adevărat o armă teribilă. El ar găsi modalităţi prin care s-o utilizeze împotriva noastră.

— Le-a şi găsit deja, mormăi Han.

— Aşa se pare, făcu Ackbar şi ochii săi pivotară, fixând-o pe Leia. Trebuie să mă scapi de această acuzaţie ridicolă, consilier Organa. Cât mai repede cu putinţă. În ciuda ambiţiei şi încrederii în sine, consilierul Fey'lya nu deţine aptitudinile tactice de care avem nevoie împotriva unei ameninţări de o asemenea magnitudine.

— Vă vom elibera, domnule amiral, promise Leia dorindu-şi să se simtă realmente atât de încrezătoare pe cât vorbea. Acţionăm chiar acum în direcţia asta.

Se auzi o ciocănitură şi uşa se deschise înapoia ei.

— Scuzaţi, vorbi cu glas mecanic răsunător droidul G-2RD masiv. Timpul dumneavoastră a expirat.

— Mulţumesc, zise femeia şi, suprimându-şi frustrarea, se ridică.

Dorea cu disperare să fi beneficiat de mai mult timp alături de Ackbar, atât pentru a explora împreună cu el această nouă ameninţare imperială, cât şi pentru a discuta strategiile legale pe care le-ar fi putut folosi în apărarea sa. Însă o discuţie în contradictoriu cu droidul nu i-ar fi adus nimic, ba chiar ar fi riscat revocarea completă a privilegiilor de vizitare. Droizii paznici deţineau asemenea împuterniciri şi mai ales seria 2RD era renumită pentru iritabilitate.

— Voi reveni în curând, domnule amiral, rosti ea. fie după-amiază, fie mâine.

— La revedere, consilier Organa, spuse Ackbar, iar după o scurtă şovăială, adăugă: Mulţumesc pentru vizită, căpitane Solo.

— La revedere, domnule amiral.

Ieşiră din cameră şi porniră pe coridorul larg, în vreme ce G-2RD se posta în faţa uşii.

— Cred că nu i-a fost uşor, comentă Han.

— Ce anume?

— Să-mi mulţumească pentru vizită.

Leia se încruntă spre bărbat, dar expresia lui era de completă seriozitate.

— Termină cu prostiile! Doar pentru că ai renunţat la grad...

— ...mă situează cu numai o treaptă mai sus de trădători, sfârşi el.

O replică evidentă legată de complexele de persecuţie fulgeră prin mintea femeii.

— Ackbar n-a fost niciodată ceea ce tu ai numi o persoană sociabilă, preferă ea să spună.

— Nu-i doar imaginaţia mea, clătină din cap Han. Întreabă-l cândva pe Lando – şi el are parte de acelaşi tratament. Dacă pleci din armată, Ackbar nu dă pe tine nici un scuipat de tauntaun.

— Trebuie să înţelegi caracterul fundamental al celor de pe Mon Calamari, oftă Leia. Ei n-au fost o rasă războinică, până ce Imperiul n-a început să-i transforme în sclavi şi să le distrugă planeta. Minunatele lor crucişătoare stelare au fost iniţial nave de pasageri, să ştii, pe care noi i-am ajutat să le convertească în nave de luptă. Poate că, de fapt, nu este furios pe tine că l-ai părăsit, ci mai degrabă este vorba despre un sentiment de vinovăţie pe care-l simte faţă de sine şi faţă de poporul lui, fiindcă, pur şi simplu, au intrat în război.

— Deşi au fost siliţi s-o facă?

Leia ridică din umeri, stânjenită.

— Nu cred că există cineva care să intre într-un război fără să aibă sentimentul sâcâitor că trebuie să fi existat şi altă cale. Chiar şi atunci când toate celelalte căi au fost deja încercate şi au dat greş. Ştiu că asta am

simţit eu, când m-am alăturat Rebeliunii... şi crede-mă că oameni ca Mon Mothma şi Bail Organa încercaseră totul. Pentru o rasă inerent paşnică de felul calamarienilor, sentimentul trebuie să fi fost şi mai acut.

— Mă rog... poate, încuviinţă bărbatul fără chef. Aş fi preferat însă ca ei să-şi fi rezolvat singuri dilemele şi să nu ne implice şi pe noi.

— O fac, îl asigură Leia. Totul este să nu-i zorim.

Han se opri şi o examină cu atenţie.

— Nu mi-ai spus încă de ce tu şi Chewie aţi plecat de pe Kashyyyk şi v-aţi întors aici.

Leia încleştă pumnii. Finalmente, o ştia, trebuia să-i spună soţului ei despre înţelegerea pe care o făcuse cu Khabarakh, totuşi coridoarele publice din Palatul Imperial nu erau locul cel mai potrivit pentru asemenea discuţii.

— N-avea nici un rost să mai stăm, răspunse ea. A mai fost un atac...

— Poftim!

— Linişteşte-te, îl potoli, l-am anihilat. În plus, am făcut nişte aranjamente care ar trebui să mă ferească de necazuri pentru cel puţin două săptămâni. O să-ţi povestesc totul mai târziu, când ne vom găsi într-un loc sigur.

Simţea ochii lui Han sfredelind-o şi-i intuia bănuiala că nu-i spusese tot adevărul. În acelaşi timp, bărbatul recunoştea la fel de bine ca şi ea pericolul discuţiilor purtate în locuri publice.

— Bine, murmură el. Sper doar că ştii ce faci.

Leia se înfioră, concentrându-se asupra gemenilor pe care-i purta în pântece. Atât de puternici, potenţial, cu Forţa... şi în acelaşi timp atât de complet neajutoraţi.

— Asta sper şi eu, şopti aproape inaudibil.

4

JORUS C'BAOTH. OM. Născut în Reitchas, pe Bortras, la 4\3\112. calendarul PRE-IMPERIU.

Luke făcu o grimasă, privind cuvintele ce se derulau pe ecranul calculatorului din Biblioteca Vechiului Senat. Ce anume, se întrebă el, determina noile orânduiri ca printre primele lor edicte să introducă aproape întotdeauna crearea unui sistem de datare nou, care, după aceea, era aplicat tuturor înregistrărilor istorice existente? Imperiul Galactic procedase în felul acesta, la fel ca şi Vechea Republică înaintea lui. Putea doar să spere că Noua Republică nu le va călca pe urme. Istoria era şi aşa destul de greu de urmărit.

URMEAZĂ UNIVERSITATEA MIRNIC ÎNTRE 6\4\95 ŞI 4\32\90 CALENDARUL PRE-IMPERIU. ESTE INSTRUIT JEDI PE KAMPARAS ÎNTRE 2\15\90 ŞI 8\33\88 CALENDARUL PRE-IMPERIU. ÎNCEPE INSTRUIREA JEDI PRIVATĂ LA 9\88 CALENDARUL PRE-IMPERIU CU UN MAESTRU NECUNOSCUT. CAPĂTĂ TITLUL DE CAVALER JEDI LA 3\6\86 CALENDARUL PRE-IMPERIU. ÎŞI ASUMĂ OFICIAL TITLUL DE MAESTRU JEDI LA 4\3\74 CALENDARUL PRE-IMPERIU. SFÂRŞIT REZUMAT. DORIŢI DETALII SUPLIMENTARE DESPRE EDUCAŢIE ŞI INSTRUIRE?

— Nu, răspunse Luke încruntându-se.

C'baoth îşi asumase titlul de maestru Jedi? Dintotdeauna, avusese impresia că titlul respectiv, ca şi

rangul de Jedi în sine, era acordat de restul comunităţii Jedi, că nu te autoproclamai pur şi simplu.

— Principalele datte din activitatea de Jedi, solicită el.

MEMBRU AL GRUPULUI DE OBSERVARE A DEMILITARIZĂRII ANDO ÎNTRE 8\82 ŞI 7\81 CALENDARUL PRE-IMPERIU. MEMBRU AL COMITETULUI CONSULTATIV SENATORIAL ÎN PRIVINŢA INTERSPECIILOR ÎNTRE 9\81 ŞI 6\79 CALENDARUL PRE-IMPERIU. CONSILIER JEDI PERSONAL AL SENATORULUI PALPATINE între 6\79 ŞI 5\77...

— Stop! comandă Luke, simţind un fior rece pe şira spinării. Consilier Jedi personal al senatorului Palpatine? Detaliază activitatea lui C'baoth în serviciul senatorului Palpatine.

Calculatorul păru că analizează solicitarea, *datele nu sunt disponibile*, sosi în cele din urmă răspunsul.

— Nu sunt disponibile, sau sunt secrete?

Datele nu sunt disponibile, repetă calculatorul.

Luke se strâmbă, totuşi nu putea face mare lucru deocamdată.

— Continuă.

*MEMBRU AL FORŢEI JEDI REUNITE PENTRU A SE OPUNE INSURECŢIEI CAVALERILOR JEDI Al ÎNTUNERICULUI PE BPFASSH ÎNTRE 7\77 ŞI 1\74 CALENDARUL PRE-IMPERIU. PARTICIPANT LA REZOLVAREA CONTESTAŢIEI LA ASCENDENŢA ALDERAANĂ ÎN 1\70 CALENDARUL PRE-IMPERIU. ASISTENT AL MAESTRULUI JEDI TRA'S M'INS ÎN MEDIEREA CONFLICTULUI DIN GOTAL ÎNTRE 1\68 ŞI 4\66 CALENDARUL PRE-IMPERIU. NUMIT AMBASADOR PLENIPOTENŢIAR ÎN SECTORUL KAPPYH ÎN 8\12\62 CALENDARUL PRE-IMPERIU DE CĂTRE SENAT A JUCAT UN ROL IMPORTANT ÎN CONVINGEREA SENATULUI PENTRU AUTORIZAREA Şi FINANŢAREA PROIECTULUI **Zbor în necunoscut**. UNUL DINTRE CEI ŞASE MAEŞTRI JEDI*

DETAŞAŢI LA PROIECT ÎN 7\7\65 CALENDARUL PRE-IMPERIU. NU MAI EXISTĂ ÎNREGISTRĂRI DUPĂ PLECAREA PROIECTULUI DE PE YAGA MINOR, LA 4\1\64 CALENDARUL PRE-IMPERIU. SFÂRŞITUL DATELOR PRIVIND ACTIVITATEA DE JEDI. DORIŢI ALTE INFORMAŢII?

Luke se lăsă pe spate în scaun, privi displayul şi-şi muşcă interiorul buzei. Prin urmare, C'baoth fusese cândva consilierul celui care, într-o bună zi, avea să se întroneze împărat, dar participase în acelaşi timp la atacul împotriva cavalerilor Jedi ai întunericului din sectorul Sluis, despre care-i povestise Leia. Unul dintre aceia supravieţuise îndeajuns ca să-l înfrunte pe maestrul Yoda pe Dagobah... Înapoia lui se auzi un pas uşor.

— Domnule comandant?

— Salut, Winter, spuse tânărul fără să se întoarcă. Mă căutai?

— Da, spuse Winter şi se opri lângă el. Prinţesa Leia doreşte să te vadă, după ce termini aici. Indică din bărbie spre display şi-şi trecu degetele prin părul alb şi mătăsos: Alte cercetări Jedi?

— Aşa ceva, încuviinţă Luke introducând un datacard în fanta consolei. Calculator: copiază înregistrarea completă a datelor despre maestrul Jedi Jorus C'baoth.

— Jorus C'baoth, repetă Winter gânditor. N-a fost implicat în scandalul privind ascendenţa de pe Alderaan?

— Aşa consemnează arhivele. Ştii ceva despre asta?

— Nu mai mult decât oricare alt alderaanean.

În ciuda controlului strict, o parte din durere i se strecura prin glas, iar Luke se înfioră de empatie. Ştia că, pentru Leia, distrugerea Alderaanului şi pierderea familiei reprezentau o suferinţă majoră, dar care se diminua treptat în ungherele minţii. Pentru Winter, cu memoria ei perfectă şi de neşters, probabil că durerea avea să continue la nesfârşit.

— Problema era dacă ascendenţa la funcţia de Vicerege trebuia să-i revină tatălui lui Bail Organa, sau altei linii a familiei, continuă Winter. După al treilea balotaj înregistrat la vot, s-a apelat la Senat pentru medierea problemei. C'baoth a făcut parte din delegaţia care a fost trimisă şi care, în mai puţin de o lună, a decis că familia Organa era îndreptăţită la funcţie.

— L-ai văzut vreodată pe C'baoth?

Winter căzu pe gânduri.

— În arhive exista o hologramă de grup, care prezenta întreaga echipă de mediatori, răspunse după o clipă. C'baoth era... mi se pare, de înălţime şi greutate mijlocie. Destul de musculos, de asemenea, ceea ce-mi amintesc că mi s-a părut bizar pentru un Jedi.

Îl privi pe Luke şi se îmbujoră uşor.

— Scuză-mă, n-a fost o remarcă depreciativă.

— Nu-i nici o problemă, o linişti tânărul.

Era una dintre imaginile eronate pe care o descoperise: deoarece Jedi puteau controla Forţa, oamenii presupuneau pur şi simplu că nu aveau nici un motiv pentru a-şi dezvolta fizicul. Luke însuşi avusese nevoie de câţiva ani pentru ca să aprecieze modalităţile subtile prin care controlul corpului era asociat celui mintal.

— Altceva? întrebă el.

— Avea păr sur şi un barbişon scurt, elegant tăiat. Purta mantia cafenie cu tunică albă pe dedesubt, care erau răspândite printre Jedi. Altceva notabil n-am observat.

— Cât de bătrân părea?

— Păi... aş zice că avea vreo patruzeci de ani. Să zicem, plus sau minus cinci ani. Vârsta este întotdeauna greu de estimat după o hologramă.

— Oricum, ar coincide cu datele din arhive, aprobă Luke scoţând datacardul din fantă. Cu condiţia ca datele

respective să fi fost corecte... Spuneai că Leia vrea să discute cu mine? se sculă el în picioare.

— Dacă nu te deranjează. Este în cabinetul ei.

— Bine. Haidem!

Părăsiră biblioteca şi porniră pe coridorul transversal care lega sectorul destinat cercetărilor de sălile Consiliului şi Adunării Generale.

— Ştii ceva despre planeta Bortras? întrebă Luke pe când mergeau. Mai precis, ştii ceva despre longevitatea locuitorilor ei?

Winter căzu pe gânduri.

— N-am citit ceva care s-o menţioneze. De ce?

Luke şovăi; indiferent însă cum ar fi obţinut imperialii informaţii din sanctuarul interior al Noii Republici, Winter era mai presus de asemenea suspiciuni.

— Dacă acest presupus Jedi de pe Jomark este cu adevărat Jorus C'baoth, atunci ar trebui să aibă peste o sută de ani. Ştiu că există rase care trăiesc mult mai mult, dar el este om.

— Dintotdeauna, strânse din umeri femeia, există excepţii de la speranţa de viaţă obişnuită a unei rase. Iar mai ales un Jedi poate deţine tehnici care să ajute la lungirea vieţii.

Era posibil, reflectă Luke. Desigur, Yoda avusese o viaţă lungă – nu mai puţin de nouă sute de ani – şi, ca regulă generală, speciile mici trăiau de obicei mai puţin decât cele mari. Însă de obicei nu însemna întotdeauna; şi după multe ore de investigare a arhivelor, Luke tot nu aflase cărei rase îi aparţinuse Yoda. Poate că o abordare mai bună ar fi fost să încerce să afle cât trăise împăratul.

— Aşadar crezi că Jorus C'baoth trăieşte? întrebă Winter.

Luke privi în jur. Ajunseseră pe Marele Coridor, care, din cauza localizării sale, era îndeobşte ticsit cu fiinţe din toate rasele. Astăzi însă era aproape pustiu; doar câţiva

oameni şi membri ai altor rase formau grupuleţe conversaţionale, dar se aflau prea departe pentru a-i auzi.

— Pe Nkllon, răspunse el coborând glasul, am avut un contact mental fugar cu alt Jedi. După aceea, Leia mi-a spus că circulau zvonuri potrivit cărora C'baoth fusese zărit pe Jomark. Nu ştiu ce altă concluzie să trag.

Winter rămase tăcută.

— N-ai nici un comentariu de făcut? insistă tânărul.

— Tot ceea ce este legat de Jedi şi de Forţă depăşeşte experienţa mea personală, înălţă ea din umeri. Nu pot realmente comenta în privinţa asta. Totuşi... Aş spune că impresia pe care am dedus-o despre C'baoth în urma afacerii Alderaan mă face sceptică.

— De ce?

— Este doar o impresie, sublinie Winter. Dacă nu m-ai fi întrebat, nici măcar nu ţi-aş fi pomenit despre asta. C'baoth mi s-a părut genul de persoană căreia îi place să fie în mijlocul lucrurilor. Genul care, dacă nu poate să conducă, să controleze sau să ajute într-o situaţie anume, s-ar învârti pe acolo ca să fie totuşi foarte vizibil.

Treceau acum pe lângă unul dintre arbuştii ch'hala verde-purpurii înşiruiţi în lungul Marelui Coridor, îndeajuns de aproape pentru ca Luke să poată vedea volbura subtilă şi moarată de culoare de sub scoarţa subţire şi transparentă.

— Cred că se potriveşte cu ce am citit, acceptă el.

Întinse un deget şi atinse în trecere trunchiul subţire al copăcelului, învolburarea subtilă explodă sub atingerea sa într-o străfulgerare de roşu mânios peste purpuriul blând, culoarea înfăşurându-se în jurul tulpinii aidoma undelor dintr-un bazin cilindric, spiralând iarăşi şi iarăşi, înflorind în sus şi în jos, înainte ca, finalmente, să pălească spre roşu-închis şi să redevină purpurie.

— Nu ştiu dacă aveai habar, dar se pare că el s-a auto-promovat de la cavaler Jedi la maestru Jedi. Mi se pare un lucru destul de vanitos.

— Aşa-i, încuviinţă Winter. Deşi, cel puţin la sosirea pe Alderaan, nu părea să fie nici o controversă în privinţa asta. Părerea mea este că o persoană căreia îi place atât de mult să fie în centrul atenţiei nu s-ar fi ţinut complet în afara războiului împotriva Imperiului.

— Este o observaţie corectă, admise tânărul.

Se răsuci pe jumătate şi privi ultima nuanţă de roşu destrămându-se pe arbustul ch'hala pe care-l atinsese. Aşa fusese şi contactul cu misteriosul Jedi în vecinătatea planetei Nkllon: scurt, şi apoi dispărut fără urmă. Să nu mai fi fost oare C'baoth în plenitudinea puterilor?

— Atunci, vorbi el, am alt subiect. Ce ştii despre proiectul Zbor în necunoscut pe care-l pregătise Vechea Republică?

— Nu mare lucru. A fost o tentativă de căutare a formelor de viaţă extragalactice, dar totul a fost ţinut într-un asemenea secret încât nici un detaliu n-a răsuflat în public. Nici măcar nu sunt sigură dacă proiectul a mai fost lansat.

— Arhivele aşa consemnează, zise Luke atingând următorul ch'hala şi determinând altă explozie de roşu. Mai afirmă că din proiect făcea parte şi C'baoth. Să fi însemnat asta că era la bordul navei respective?

— Nu ştiu, recunoscu Winter. Circulau zvonuri potrivit cărora trebuiau să plece câţiva maeştri Jedi, dar nu a existat nici o confirmare oficială. Te gândeşti că de aceea n-a participat la Rebeliune?

— Este posibil... Desigur, asta ar declanşa alt lanţ de întrebări. De pildă ce s-a întâmplat cu ceilalţi Jedi, şi cum s-a întors el?

— Cred că există o cale de a afla.

— Ştiu, încuviinţă Luke atingând ultimul arbust din şir, să plec pe Jomark şi să-l întreb. Cred că va trebui s-o fac.

Cabinetul lui Leia se afla alături de celelalte birouri ale membrilor Consiliului Interior, dincolo de coridorul transversal care unea Marele Coridor cu sala de întruniri a Consiliului Interior. Luke şi Winter pătrunseră în secretariat şi găsiră un personaj familiar.

— Salut, C-3PO! exclamă tânărul.

— Stăpâne Luke, ce bine că te revăd! porni să turuie droidul. Eşti sănătos?

— Perfect. Apropo, R2-D2 m-a rugat să-ţi transmit salutări dacă te întâlnesc. Este la astroport şi-i ajută pe mecanicii de întreţinere să-mi pună la punct X-interceptorul, dar o să-l aduc diseară. Vă puteţi întâlni atunci.

— Mulţumesc. C-3PO înclină uşor capul în lateral, ca şi cum şi-ar fi amintit pe neaşteptate că rolul său acolo era de secretar. Prinţesa Leia şi ceilalţi te aşteaptă.

Atinse tasta de deschidere a uşii interioare şi-i făcu semn:

— Te rog, intră!

— Mulţumesc, încuviinţă cu gravitate Luke. Indiferent cât de ridicol ar fi arătat C-3PO în orice situaţie, îşi păstra întotdeauna o demnitate inerentă, căreia tânărul încerca de obicei să-i răspundă în acelaşi fel. Anunţă-ne dacă mai apare altcineva.

— Bineînţeles.

În cabinet, Leia şi Han purtau o discuţie în şoaptă deasupra unui display de pe birou. Chewbacca, care stătea lângă uşă cu proiectorul de săgeţi pe genunchi, mormăi un salut când îi zări.

— Ah, Luke, ridică ochii Leia, îţi mulţumesc că ai venit. Winter, nu mai am nevoie de tine.

— Da, înălţimea Ta, încuviinţă Winter şi părăsi odaia cu graţia ei obişnuită.

— Am auzit că ieri ai azvârlit un detonator termic dublu în braţele Consiliului, vorbi Luke spre Han.

— Am încercat, făcu o grimasă bărbatul. Oricum, nimeni nu m-a crezut cu adevărat.

— A fost unul dintre cazurile acelea când politica se refugiază în vise; zise Leia. Ultimul lucru pe care ar vrea cineva să-l creadă este că, oarecum, am scăpat din mână unul dintre Marii Amirali ai împăratului.

— Mie mi se pare mai degrabă refuzul de a crede realitatea, spuse Luke. Sau Consiliul are altă teorie privind felul în care am fost traşi pe sfoară la Sluis Van?

— Unii consilieri, se strâmbă prinţesa, susţin că acolo a fost mâna lui Ackbar.

— Aha, deci asta era direcţia planului lui Fey'lya. Până acum nu auzisem nici un detaliu.

— Deocamdată, Fey'lya îşi ţine cărţile de sabacc aproape de blană, mârâi Han. El pretinde că-ncearcă să fie corect, dar eu cred că pur şi simplu încearcă să nu zgâlţâie toate stabilizatoarele simultan.

Luke se încruntă. Atât pe chipul prietenului său, cât şi în modul în care-l percepea...

— Şi încă ceva? întrebă el.

Ceilalţi doi schimbară priviri.

— S-ar putea, zise Han. Ai văzut cât de repede l-a atacat Fey'lya pe Ackbar după incidentul Sluis Van? fie că este unul dintre cei mai mari oportunişti din toate timpurile...

— Ceea ce ştim deja că-i adevărat, interveni Leia.

— ...fie că ştia dinainte ce se va întâmpla.

Luke se uită spre Leia. Încordarea de pe faţa ei şi din emoţiile pe care le degaja...

— Îţi dai seama ce spui? şopti el. Acuzi un membru al Consiliului că este agent imperial?

Aura lui Leia păru că tresare, în timp ce Han nici măcar nu clipi.

— Ştiu, aprobă bărbatul. El nu-l acuză pe Ackbar de acelaşi lucru?

— Problema este sincronizarea, Han, vorbi femeia pe un ton de răbdare obosită. Am mai încercat să-ţi explic asta. În clipa de faţă, dacă-l acuzăm pe Fey'lya de ceva, indiferent ce anume, se va părea că încercăm să abatem presiunea existentă asupra lui Ackbar, folosindu-ne de acuzaţii similare. Chiar dacă ar fi adevărat – şi nu cred că este tot ar lăsa impresia unui truc ieftin şi destul de stupid.

— Poate că tocmai de aceea a fost atât de iute în a-l acuza pe Ackbar, replică Han. Pentru ca să n-o facem noi primii. Te-ai gândit la asta?

— Da, m-am gândit. Din păcate, nu schimbă situaţia cu nimic. Până nu-l absolvim pe Ackbar, nu putem să-l acuzăm pe Fey'lya.

— Termină, Leia! Valsul este perfect în lumea politicii, dar aici discutăm despre supravieţuirea Noii Republici.

— Care s-ar putea dezintegra complet fără să se fi tras un singur foc, replică ea înfierbântată. Recunoaşte, toată chestia asta este ţinută laolaltă cu speranţă şi bandă adezivă. Lansezi câteva acuzaţii nesăbuite – şi jumătate din rasele ce făceau parte din vechea Alianţă Rebelă pot decide să se retragă şi să-şi vadă singure de drumul lor.

— Pot să spun şi eu ceva? îşi drese glasul Luke.

Cei doi îl priviră şi tensiunea din odaie se destinse puţin.

— Da, puştiule, făcu Han, care-i treaba?

— Cred că suntem cu toţii de acord că, indiferent care i-ar fi planurile sau posibilii sponsori, Fey'lya unelteşte ceva. Poate că ne-ar fi de ajutor să aflăm despre ce-i vorba. Leia, ce ştim despre Fey'lya?

— Că este bothan, deşi s-a născut şi a crescut în colonia bothană de pe planeta Kothlis, nu pe Bothawui. S-a alăturat Alianţei Rebele imediat după Bătălia pentru Yavin, aducând cu el un grup masiv de conaţionali. Au acţionat în general în Asistenţă şi Recunoaştere, deşi ocazional au participat şi la lupte. Înainte de a se alătura Alianţei, a fost implicat în afaceri interstelare de mare anvergură-livrări, comerţ, exploatări miniere şi altele. Sunt aproape sigură că n-a renunţat la toate, dar nu ştiu în ce domenii mai acttivează.

— Sunt înregistrate pe undeva?

Femeia clătină din cap.

— I-am parcurs dosarul de cinci ori şi am verificat absolut toate referirile pe care le-am putut găsi despre el. Nimic!

— Atunci, trebuie să începem să săpăm, decise Han. Afacerile tăcute ascund întotdeauna noroi.

— Este o galaxie mare, îl privi exasperată Leia. Nici măcar nu ştim de unde să începem...

— Cred că putem găsi un fir, o asigură soţul ei. Ziceai că după Yavin, bothanii au participat la unele lupte. Unde anume?

— În mai multe locuri, se încruntă Leia. Se răsuci spre calculator şi tastă o comandă: Ia să vedem...

— Ignoră bătăliile la care au fost trimişi, zise Han, şi acţiunile în care au făcut parte din forţe multispecii. Vreau numai locurile în care un grup de bothani s-a oferit voluntar.

Din expresia de pe chipul femeii era limpede că nu înţelegea unde voia să ajungă Han, un sentiment cu care Luke era perfect de acord. Cu toate acestea, introduse parametrii fără să comenteze.

— Ei bine... cred că singurul care ar corespunde este o bătălie scurtă, dar violentă, în vecinătatea lui New Cov, în sectorul Churba. Patru nave bothane au atacat un

distrugător spaţial Clasa Victory, care întreprindea raiduri, şi l-au ţinut locului, până le-a venit în ajutor un crucişător spaţial.

— New Cov, da? repetă Han gânditor. Sistemul ăsta apare undeva prin afacerile lui Fey'lya?

— Hm... nu, nu apare.

— Perfect, atunci de acolo începem.

Leia privi întrebător spre Luke.

— Am scăpat ceva evident?

— Termină, Leia, exclamă bărbatul. Singură ai spus că bothanii au evitat războiul real ori de câte ori au putut. N-au atacat un distrugător spaţial Clasa Victory la New Cov doar de distracţie. Protejau ceva.

— Cred că exagerezi...

— Poate că da, sau poate că nu. Să presupunem că Fey'lya, nu Imperiul, a introdus banii aceia în contul lui Ackbar. Transferul unui bloc financiar din sectorul Churba, prin Palanhi, ar fi mai simplu decât expedierea din orice sistem ocupat de imperiali.

— Asta ne readuce la acuzaţia potrivit căreia Fey'lya este agent imperial, îl avertiză Luke.

— Nu neapărat. Poate că momentul transferului a fost o simplă coincidenţă. Sau poate că un bothan a mirosit intenţiile Imperiului şi Fey'lya s-a gândit să folosească prilejul pentru a-l răsturna pe Ackbar.

— Tot nu este o dovadă cu care să ne putem prezenta în faţa Consiliului, clătină din cap Leia.

— Nici n-am de gând s-o fac, zise Han. Vreau să-l iau pe Luke, să mergem pe New Cov şi să verificăm noi înşine. Discret.

Leia se uită la fratele ei şi o întrebare nerostită i se formă în minte.

— Aici nu pot fi de nici un ajutor, încuviinţă Luke. Oricum, merită să aruncăm o privire.

— Bine, oftă ea, dar să fiţi discreţi.

— Ai încredere în mine, o îmbrăţişă Han, apoi ridică o sprânceană spre Luke. Eşti gata?

— Acum, imediat? se încruntă tânărul.

— De ce nu? Leia va asigura aici acoperirea politică.

Aura femeii pâlpâi şi Luke privi la timp înspre sora lui ca s-o vadă schiţând o grimasă. Ochii ei îl priviră şi-l implorară să tacă. *Ce este!* o întrebă în minte.

Nu avea să ştie niciodată dacă ea i-ar fi răspuns, sau nu. De lângă uşă, Chewbacca mormăi întreaga poveste.

Han se răsuci spre soţia lui, cu gura pe jumătate deschisă.

— Ce ai promis?

— N-am avut alternativă, înghiţi ea un nod vizibil.

— N-ai avut alternativă? Alternativă? Ei bine, îţi ofer eu alternativa – nu te duci!

— Han...

— Scuzaţi-mă, se sculă Luke, dar trebuie să văd ce se întâmplă cu X-interceptorul meu. Ne vedem mai târziu.

— Bine, puştiule, mârâi Han fără să-l privească.

Luke porni spre uşă. În trecere, privi spre Chewbacca şi-i făcu semn spre secretariat. În mod evident, wookiee-ul ajunsese la aceeaşi concluzie.

Ridicându-şi corpul masiv, îl urmă pe tânăr afară din odaie.

***

Uşa glisă în urma lor, închizându-se, şi, pentru câteva momente, ei rămaseră fixându-se din priviri. Leia rupse prima tăcerea.

— Trebuie să mă duc, Han, rosti ea încetişor. I-am promis lui Khabarakh că ne vom întâlni. Nu înţelegi?

— Nu, nu-nţeleg, se răsti bărbatul străduindu-se din răsputeri să-şi înfrâneze furia.

Teama ce-i răscolise măruntaiele, pe care o simţise după tentativa eşuată de pe Bpfassh, revenise,

strângându-i stomacul într-o gheară. Teama pentru siguranţa lui Leia şi a gemenilor pe care-i purta. Fiul şi fiica sa...

— Ăştia... cum le zice...

— Noghri.

— Noghrii ăştia sunt pe urmele tale de două luni. Ai uitat de Bpfassh şi de imitaţia *Şoimul*ui cu care au încercat să ne atragă la bord? Sau de atacul de pe Bimmisaari dinainte... au fost la un pas de a ne răpi în mijlocul pieţei! Dacă n-ar fi fost Luke şi Chewie, ar fi reuşit. Tipii ăştia nu se joacă, Leia! Iar tu-mi spui acum că vrei să pleci singură şi să le vizitezi planeta?! La fel de bine te-ai putea preda pur şi simplu Imperiului, ca să nu le mai iroseşti timpul.

— Nu m-aş duce, dacă aş fi gândit aşa, spuse ea. Khabarakh ştie că sunt fiica lui Darth Vader şi, dintr-un motiv necunoscut, asta pare să fie foarte important pentru ei. Poate că m-aş putea folosi de aspectul ăsta ca să-i smulg din ghearele Imperiului şi să-i atrag de partea noastră. Oricum, trebuie să încerc.

— Ce-i asta, pufni Han, o nebunie tip Jedi? Luke este şi el mereu plin de nobleţe şi se bagă în toate necazurile posibile.

Femeia întinse mâna şi-l prinse de braţ.

— Han... ştiu că-i un risc, dar s-ar putea să fie unica ocazie pe care o vom avea. Noghrii au nevoie de ajutor – Khabarakh a recunoscut-o. Dacă le-aş putea oferi ajutorul acesta, dacă i-aş putea convinge să treacă de partea noastră, ar însemna că vom avea un inamic mai puţin. Şovăi, apoi adăugă: Iar eu n-o să pot alerga întruna.

— Ce-i cu gemenii?

Han simţi satisfacţia vinovată de a o vedea crispându-se.

— Ştiu, încuviinţă ea cutremurată de un fior şi-şi lipi cealaltă palmă de pântece. Dar care ar fi alternativa? Să-i încuiem într-un turnn al Palatului, undeva, înconjuraţi de o gardă de wookiee? Nu vor avea niciodată şansa unei vieţi normale, atâta vreme cât noghrii încearcă să ni-i ia.

Bărbatul strânse din dinţi. Aşadar, ştia. Până atunci, nu fusese sigur, dar acum nu mai avea îndoieli. Leia ştia că, în tot acest timp, Imperiul urmărise să pună mâna pe copiii ei încă nenăscuţi.

Şi deşi ştia asta, continua să dorească să plece la întâlnirea cu agenţii Imperiului.

Rămase privind-o, cercetând trăsăturile chipului acela pe care ajunsese să-l iubească atât de mult de-a lungul anilor, şi-şi reaminti imagini din trecut. Hotărârea tinerească de pe faţa ei, atunci când, în toiul unui schimb de focuri susţinut, smulsese carabina blaster a lui Luke şi le deschisese o cale de ieşire din concasorul de deşeuri de la nivelul de detenţie din Steaua Morţii. Sunetul vocii ei în mijlocul pericolului, în sediul lui Jabba, ajutându-l prin orbirea, tremurăturile şi dezorientarea post-hibernare. Fermitatea înţeleaptă, mult mai matură, vizibilă prin durerea din ochii ei, când, zăcând rănită lângă buncărul de pe Endor, mobilizase totuşi controlul şi capacitatea de a ucide, cu sânge rece, doi soldaţi din trupele de şoc, scăpându-l pe Han.

Îşi reaminti, de asemenea, înţelegerea dureroasă pe care o avusese tot atunci: că, indiferent cât de mult s-ar fi străduit, el nu va putea niciodată s-o protejeze complet de primejdiile şi riscurile din Univers. Deoarece, indiferent cât de mult ar fi iubit-o – indiferent cât de mult i s-ar fi dăruit –, ea n-ar fi putut niciodată să se mulţumească numai cu atât. Viziunea prinţesei se extindea dincolo de el, la fel cum se extindea dincolo de ea însăşi, cuprinzând toate fiinţele din galaxie.

Iar a o lipsi de asta, prin forţă, sau chiar prin convingere, ar fi însemnat să-i diminueze sufletul. Şi, astfel, s-o lipsească de o parte din ceea ce iubea chiar el.

— Mă laşi cel puţin să te însoţesc? o întrebă încet.

Ea ridică palma şi-i mângâie obrazul, surâzându-i în semn de mulţumire prin împăienjenirea ce-i cuprinsese ochii.

— Am promis că mă voi duce singură, şopti cu glas încordat de emoţie. Nu te teme. N-o să păţesc nimic.

— Sunt sigură. Bărbatul se sculă brusc: Ei bine, dacă trebuie să pleci, atunci vei pleca. Haide, o să te ajut să pregăteşti *Şoimul*.

— *Şoimul*? Crezusem că pleci pe New Cov.

— O să iau nava lui Lando. Oricum trebuie să i-o restitui.

— Dar...

— Fără discuţii! Dacă noghri ăsta al tău are şi alte gânduri decât să stea de vorbă, vei avea mai multe şanse cu *Şoimul* decât cu *Lady Luck*.

Deschise uşa şi păşi în secretariat.

Şi încremeni. Direct între el şi ieşire, semănând cu un uriaş nor de furtună îmblănit, Chewbacca îl fulgera din priviri.

— Care-i treaba? întrebă Han.

Comentariul wookiee-ului fu scurt, tăios şi la obiect.

— Ei bine, nici mie nu-mi place, recunoscu deschis Han. Ce vrei să-i fac, s-o încui undeva?

O simţi pe Leia venind din spate.

— N-o să păţesc nimic, Chewie, îl linişti ea. Îţi promit.

Chewbacca mârâi din nou, exprimând apăsat ceea ce credea despre vorbele femeii.

— Dacă ai vreo sugestie, dă-i drumul, zise Han.

Deloc surprinzător, wookiee-ul avea una.

— Iartă-mă, Chewie, murmură Leia, dar i-am promis lui Khabarakh că voi veni singură.

Chewbacca scutură violent din cap, dezgolindu-şi dinţii, în vreme ce mormăia părerea lui despre ideea respectivă.

— Nu este încântat, traduse diplomat Han.

— Am prins esenţa, mulţumesc, răspunse Leia. Uite care-i treaba – şi asta-i valabil pentru amândoi...

Chewbacca o opri cu un urlet care o făcu să sară o jumătate de metru îndărăt.

— Ştii ceva, scumpo, interveni Han, cred totuşi că ar trebui să-l laşi să vină cu tine. Cel puţin până la punctul de rendez-vous, adăugă repede sub fulgerul privirii ei. Haide, ştii bine cât de serios privesc wookiee chestia asta cu datoria de viaţă. Oricum ai nevoie de un pilot.

Pentru o fracţiune de secundă, putu zări contraargumentul evident din ochii ei: era perfect capabilă să piloteze *Şoimul* şi singură. Dar numai o fracţiune de secundă.

— Bine, oftă Leia. Cred că Khabarakh nu va avea obiecţii. Însă după ce ajungem la punctul de rendez-vous, Chewie, o să faci ce-ţi spun eu, indiferent dacă-ţi place sau nu. De acord?

Wookiee se gândi o clipă, apoi mârâi afirmativ.

— Bine, urmă Leia cu glas uşurat. Să-i dăm drumul atunci. C-3PO?

— Da, înălţimea Ta, vorbi şovăielnic droidul.

Pentru prima dată, avusese inteligenţa de a rămâne tăcut înapoia biroului şi de a nu interveni în discuţie. Han decise că era o îmbunătăţire considerabilă faţă de comportamentul său obişnuit. Poate că ar fi trebuit să-l lase pe Chewbacca să se enerveze mai des.

— Vreau să mă însoţeşti şi tu, zise prinţesa. Khabarakh vorbea destul de bine bazica, dar poate că asta nu-i valabil şi pentru ceilalţi noghri, şi nu vreau să depind de translatorii lor pentru a mă face înţeleasă.

— Desigur, înălţimea Ta, înclină C-3PO capul uşor pe un umăr.

— Perfect. Leia se întoarse spre Han şi-şi umezi buzele. În cazul ăsta, n-aş mai pierde timpul.

Existau un milion de lucruri pe care el i le-ar fi putut spune. Un milion de lucruri pe care dorea să i le spună.

— Atunci, zise Han în loc de orice altceva, dă-i drumul.

5

— Te superi, rosti Mara pe un ton nepăsător în vreme ce termina ultima cablare de pe consola de transmisiuni, dacă-ţi spun că, privit ca ascunzătoare, locul ăsta e jalnic?

Karrde strânse din umeri, ridicând un pachet senzorial din cutia sa şi aşezându-l pe măsuţă, alături de alte echipamente.

— Sunt de acord că nu-i Myrkr, încuviinţă el, dar, pe de altă parte, există compensări. Cine s-ar gândi să caute un bârlog de contrabandişti în mijlocul unei mlaştini?

— Nu mă refer la locul asolizării, spuse femeia şi-şi strecură degetele pe sub mâneca largă a tunicii pentru a-şi rearanja mini-blasterul prins de antebraţul stâng. Mă refer la locul ăsta.

— Ah, locul ăsta? Karrde privi pe fereastră. Nu ştiu ce să zic. Poate că-i niţel cam public, dar şi pentru asta există compensări.

— Niţel cam public? îl îngână Mara privind pe fereastră spre şirul rectiliniu de clădiri alb-crem aflat la mai puţin de cinci metri şi la mulţimile de umanoizi şi extratereştri îmbrăcaţi în veşminte viu colorate care forfoteau afară. Asta ţi se pare niţel public?

— Calmează-te. Când singurele locuri în care poţi locui pe o planetă sunt cinci văi adânci, evident că va exista o oarecare înghesuială. Cei de aici sunt obişnuiţi cu asta şi au învăţat să-şi ofere unul altuia un grad suficient de intimitate. Oricum, chiar dacă ar vrea să tragă cu urechea, n-ar reuşi mare lucru.

— Ferestrele-oglinzi nu vor opri o sondă senzorială de calitate, îi atrase atenţia Mara. Iar mulţimile înseamnă camuflare pentru spionii imperiali.

— Imperialii n-au habar unde suntem... sau tu ştii altceva? îi azvârli Karrde o privire stranie.

Mara se întoarse cu spatele. Deci aşa aveau să fie lucrurile de data asta... Şefii anteriori reacţionaseră cu teamă, mânie sau pur şi simplu duşmănie deschisă faţă de previziunile ei ciudate. Se părea că Talon Karrde avea să recurgă la politeţe.

— Nu-mi pot activa şi dezactiva intuiţiile ca pe un pachet senzorial, mârâi ea peste umăr. De acum, nu mai pot.

— Aha, murmură Karrde. Cuvântul ar fi implicat înţelegerea, însă tonul indica altceva. Interesant... Să fie vorba despre reziduul unei instruiri Jedi anterioare?

Ea se întoarse spre bărbat.

— Spune-mi despre nave.

— Poftim? se încruntă el.

— Navele, repetă Mara. Navele spaţiale de luptă despre care ai avut grijă să nu-i spui Marelui Amiral Thrawn, atunci când ne-a vizitat pe Myrkr. Mi-ai promis că-mi vei spune mai târziu despre ce era vorba. Acum este „mai târziu”.

Karrde o privi şi un surâs uşor îi flutură peste buze.

— Bine, spuse el. Ai auzit vreodată de flota *Katana*!

Ea fu nevoită să-şi scotocească memoria.

— Grupul numit şi Forţa întunecată, nu? Două sute de crucişătoare grele din Clasa cuirasat, care au dispărut cu vreo zece ani înainte de Războiul Clonelor. Toate navele erau dotate cu un tip nou de circuit complet de comandă secundară, iar când sistemul n-a funcţionat aşa cum trebuia, întreaga flotă a efectuat un salt în hiperspaţiu şi a dispărut.

— Cam aşa ceva. Cuirasatele din epoca aceea erau nave cu echipaje ridicol de mari, ajungând fiecare la peste şaisprezece mii de oameni. Circuitele complete de comandă secundară ale navelor *Katana* au redus echipajele respective la două mii de oameni.

Mara se gândi la cele câteva crucişătoare din Clasa cuirasat despre care ştiuse.

— Trebuie să fi fost o echipare costisitoare.

— Aşa-i. Mai ales că scopul n-a fost exclusiv militar, ci s-a adresat şi relaţiilor cu publicul. Au reproiectat complet cuirasatele, începând de la mobilier şi decor, şi terminând cu învelişul cenuşiu-închis de pe exterior. De altfel, acesta a stat la originea poreclei „Forţa întunecată”, deşi unii au afirmat că se referea la numărul redus al luminilor interioare de care ar fi avut nevoie o navă cu echipaj de două mii de oameni. Oricum, a fost demonstraţia Vechii Republici care să arate cât de eficientă putea fi o flotă cu circuite de comandă secundară.

— Ce să-ţi zic, mare demonstraţie!

— De acord, încuviinţă Karrde sec, dar problema n-a fost circuitul de comandă secundară în sine. Arhivele sunt oarecum neclare – fără îndoială, le-au cenzurat cei aflaţi la putere pe atunci –, dar se pare că unul sau mai mulţi membri ai echipajelor flotei au contractat un virus

stup la una dintre escalele voiajului lor inaugural. Virusul s-a răspândit prin toate cele două sute de nave când era încă în incubaţie, astfel că atunci când s-a declanşat i-a lovit aproape pe toţi simultan.

Mara se înfioră. Auzise de viruşii stup care decimaseră planete întregi în zilele dinaintea Războiului Clonelor, înainte ca medicina Vechii Republici şi, ulterior, a Imperiului, să afle, finalmente, cum să le vină de hac.

— Aşadar a ucis echipajele înainte să poată ajunge undeva ca să capete ajutor?

— Se pare că totul s-a petrecut în numai câteva ore, deşi nu-i decât o ipoteză, dar bazată pe cele mai precise estimări. Ceea ce a transformat dezastrul în fiasco a fost faptul că tipul respectiv de virus avea minunata caracteristică de a-şi înnebuni victimele înainte de a le ucide. Echipajele muribunde au supravieţuit doar atât cât să-şi lege navele împreună prin intermediul circuitelor de comandă secundară... astfel că atunci când comandantul navei *Katana* a înnebunit şi a decolat, toată flota l-a urmat.

— Acum îmi amintesc, încuviinţă încet femeia din cap. Se pare că asta a declanşat marea mişcare spre descentralizarea funcţiilor navelor automatizate. Marile şi atotputernicele calculatoare s-au transformat în sute de droizi.

— Mişcarea respectivă începuse deja, dar fiascoul Katanei a umplut paharul. Oricum, flota a dispărut în adâncurile spaţiului interstelar şi nu s-a mai auzit niciodată de ea. O vreme a ţinut capul de afiş al ştirilor, iar unii dintre membrii mai ireverenţioşi ai mass-media au făcut tot felul de jocuri de cuvinte pe seama poreclei „Forţa întunecată”. Câţiva ani a fost considerată o afacere pe cinste de către echipele de salvatori dotate cu mai mult entuziasm decât inteligenţă. După ce s-a înţeles, în cele din urmă, cât spaţiu vid exista în galaxie

în care se pot rătăci două sute de nave, frenezia interesului s-a stins. Oricum, în scurt timp Vechea Republică a avut parte de probleme mult mai grave. Cu excepţia ocazionalilor escroci care mai încercau să-ţi vândă o hartă cu locaţia flotei, nu s-a mai auzit nimic despre ea.

— Aşa-i. Devenise evident acum încotro se îndrepta Karrde. Tu cum ai descoperit-o?

— Îmi dau cuvântul că printr-o pură întâmplare. De fapt, abia la câteva zile după aceea mi-am dat seama cu exactitate ce anume descoperisem. Bănuiesc că nimeni altul din echipaj n-a avut habar.

Privirea bărbatului îşi pierdu focalizarea şi ochii lui se rătăciră în amintiri.

— S-a întâmplat acum mai bine de cincisprezece ani, rosti cu glas îndepărtat şi şi frecă încetişor degetele mari ale mâinilor încrucişate în faţă. Lucram ca navigator şi specialist în senzori pentru un grup mic, independent, de contrabandişti. Ratasem o încărcare de marfă şi fusesem nevoiţi s-o ştergem, luptându-ne cu două crucişătoare carrackene. Ne-am descurcat, dar fiindcă nu apucasem să termin calculele pentru saltul în hiperspaţiu, am revenit în spaţiul real după o jumătate de an-lumină, ca să recalculez.

Buza îi zvâcni.

— Imaginează-ţi ce surpriză am avut, când am descoperit drept în faţa noastră două cuirasate.

— Inerte în spaţiu?

— De fapt, nu erau inerte, ceea ce m-a şi derutat la început. Păreau complet funcţionale – luminile exterioare şi interioare erau aprinse, iar scanarea senzorială era în stand-by. Evident, am presupus că făceau parte din grupul cu care tocmai ne luptasem şi căpitanul a ordonat instantaneu un alt salt în hiperspaţiu, ca să ne scoată de acolo.

— O idee nu tocmai grozavă, murmură femeia.

— În momentul acela, părea varianta cel mai puţin rea. După cum s-a dovedit ulterior, ne-am înşelat aproape fatal. Ieşind din spaţiul normal, ne-am ciocnit de masa ecranată a unei comete mari, hiperpropulsia principală a explodat şi aproape că a distrus instantaneu nava. Cinci oameni din echipajul nostru au murit pe loc, iar alţi trei au murit din cauza rănilor, înainte de a ne putea târî până la civilizaţie cu hiperpropulsia de rezervă.

Se lăsă tăcerea.

— Câţi aţi supravieţuit? întrebă Mara în cele din urmă.

Karrde îşi focaliză privirea asupra ei şi obişnuitul surâs sardonic îi reveni pe chip.

— Cu alte cuvinte, cine ar mai putea şti despre flotă?

— Dacă vrei să-mi reformulezi întrebarea, da.

— Am fost şase supravieţuitori. După cum ţi-am spus însă, nu cred că vreunul dintre ei şi-a dat seama ce găsisem. De abia când am rederulat înregistrările senzorilor şi am descoperit că în zonă nu se aflau doar cele două cuirasate, am început să am bănuieli.

— Dar înregistrările însele?

— Le-am şters. Desigur, după ce am memorat coordonatele.

Mara încuviinţă din cap.

— Spui că asta s-a petrecut acum cincisprezece ani?

— Exact. M-am gândit să mă-ntorc şi să fac ceva cu navele alea, dar n-am avut niciodată timpul necesar pentru o operaţiune ca la carte. Plasarea pe piaţă a două sute de cuirasate nu-i ceva în care să te năpusteşti cu capul înainte, fără o mulţime de pregătiri prealabile. Chiar dacă ai avea cumpărători pentru toate, ceea ce a reprezentat dintotdeauna o problemă.

— Până acum.

— Sugerezi să le vând Imperiului? arcui el o sprânceană.

— Imperiul este interesat de nave de luptă şi oferă o bonificaţie de douăzeci la sută peste preţul pieţei.

— Crezusem că nu-ţi mai pasă de soarta Imperiului.

— Nu-mi pasă deloc, dar care ar fi alternativa – să le oferi Noii Republici?

Bărbatul o privi deschis.

— Pe termen lung, s-ar putea să fie mai profitabil.

Mâna stângă a lui Mara se încleştă în pumn şi-şi simţi măruntaiele răscolite de sentimente contradictorii. Detesta să se gândească la faptul că ar fi putut lăsa cuirasatele să cadă în mâinile Noii Republici, succesoarea Alianţei Rebelilor, care-i distrusese viaţa. Pe de altă parte, Imperiul lipsit de împărat era doar o umbră palidă a măreţiei trecute, de abia meritându-şi numele. Ar fi însemnat să arunce mărgăritare în faţa porcilor.

Sau nu? Cu un Mare Amiral revenit la comanda Flotei Imperiale, poate că acum exista o şansă ca Imperiul să-şi regăsească vechea glorie. Şi atunci...

— Ce intenţionezi să faci? îl întrebă pe Karrde.

— Deocamdată, nimic. Practic, este aceeaşi problemă cu care ne-am confruntat în cazul lui Skywalker – Imperiul va fi mai rapid în răzbunare, dacă acţionăm împotriva sa, dar Noua Republică se pare că va câştiga în cele din urmă. Dacă-i dau flota *Katana* lui Thrawn, nu fac decât să amân inevitabilul. În clipa de faţă, varianta cea mai prudentă este să rămânem neutri.

— Dacă însă îi dai lui Thrawn cuirasatele, l-ai putea îndepărta de pe spinarea noastră, îi reaminti Mara. Asta ar merita.

— Haide, fii serioasă, surâse uşor Karrde. Marele Amiral o fi un geniu tactic, dar nu poate fi atotştiutor. Este imposibil să aibă idee unde ne aflăm. Şi cu

siguranţă are lucruri mai importante de făcut decât să-şi irosească resursele în urmărirea noastră.

— De acord, aprobă femeia fără chef.

Nu putea să nu-şi amintească felul în care, chiar la apogeul puterii sale şi cu o mie de alte griji pe cap, împăratul tot îşi făcuse, frecvent, timp să se răzbune pe cei care-l trădaseră.

Consola de transmisiuni emise un bâzâit şi Mara se întinse să deschidă canalul respectiv.

— Da?

— Lachton, se auzi o voce familiară. Karrde este acolo?

— Aici sunt. Cum merge cu camuflarea?

— Aproape am terminat, dar nu mai avem plase disruptive. Mai există?

— Trebuie să fie ceva într-un depozit. O trimit pe Mara să le scoată. Ai vreun om care să ţi le aducă?

— Sigur că da, nici o problemă, o să-l trimit pe Dankin – oricum n-are cine ştie ce treabă de făcut în clipa asta.

— Perfect, vor fi pregătite până ajunge.

Karrde făcu un gest scurt şi Mara decuplă canalul.

— Ştii unde-i depozitul 3?

— Strada Wozwashi, 412, încuviinţă ea. A treia la stânga, apoi a doua la dreapta.

— Exact. Karrde privi pe fereastră: Din păcate, este încă prea devreme pentru ca vehiculele cu elevatoare repulsor să apară pe străzi. Va trebui să mergi pe jos.

— Nu-i nici o problemă, abia mai fac puţină mişcare. Două lăzi ajung?

— Dacă te poţi descurca...

Karrde o examina din tălpi până în creştet, parcă asigurându-se că aspectul ei se conforma standardelor rishi locale. N-ar fi trebuit să-şi facă griji în privinţa aceea; una dintre primele reguli pe care împăratul i-o

repetase obsesiv cu atâta timp în urmă fusese să se contopească cât mai bine cu mediul din jur.

— Dacă nu, Lachton se va mulţumi şi cu o singură ladă.

— Bine, ne vedem mai târziu.

Casa lor făcea parte dintr-un şir de structuri similare dispuse în jurul uneia dintre sutele de piaţete ce presărau valea. Pentru o clipă, Mara rămase în nişa intrării, în afara fluxului permanent de pietoni şi privi împrejur. Prin interstiţiile dintre clădirile cele mai apropiate, putea să vadă părţile îndepărtate ale aşezării, majoritatea clădită din aceeaşi piatră alb-crem atât de îndrăgită de localnici. Pe alocuri, vedea chiar până la marginea oraşului – cele câteva căsuţe cocoţate precar pe versanţii stâncoşi ce se înălţau abrupt către cer, din toate părţile. Ştia că sus pe munţii aceia trăiau triburile aviare ale rishilor băştinaşi care, fără îndoială, priveau în jos cu neîncredere uluită spre creaturile stranii ce aleseseră să trăiască în locurile cele mai inconfortabile, fierbinţi şi umede ale planetei lor.

Coborând ochii dinspre munţi, Mara cercetă rapid zona din imediata ei apropiere. De cealaltă parte a străzii se ridicau şi mai multe case de care o despărţea obişnuitul flux pietonal ce făcea legătura cu piaţeta din dreapta. În mod automat, privirea îi scană casele, deşi ferestrele erau din oglinzi care făceau aproape imposibil să vadă ceva înăuntru. Tot în mod reflex, examină şi aleile înguste dintre clădiri.

Pe una dintre ele, spre partea dinapoi a clădirii, de abia vizibilă, se distingea silueta nemişcată a unui bărbat care purta o tunică verde cu model şi o eşarfă albastră.

Privea către ea.

Mara trecu cu ochii mai departe, ca şi cum n-ar fi remarcat-o, simţind cum inima îi bubuia în gât. Ieşind din nişă, coti la dreapta spre piaţetă şi se alătură circulaţiei.

Nu rămase însă mult printre pietoni. De îndată ce ieşi din raza vizuală a necunoscutului misterios, traversă strada, îndreptându-se către şirul de case. Ajunse acolo, cu trei locuinţe mai departe de bărbatul cu tunică verde, se strecură într-o fundătură şi se îndreptă grăbită spre capătul ei. Dacă individul supraveghea cu adevărat sediul lui Karrde, exista posibilitatea de a-l surprinde din spate.

Ajunse la capătul clădirii, o ocoli... şi descoperi că ţinta îi dispăruse.

Femeia rămase locului o clipă, privind împrejur şi întrebându-se cum să procedeze în continuare. Nu simţea nici una dintre furnicăturile insistente ce o determinaseră să plece în ultima clipă din vecinătatea lui Myrkr, dar, aşa cum îi spusese lui Karrde, nu era un talent la care să poată apela oricând dorea.

Coborî ochii spre solul pe care stătuse bărbatul. În praful subţire ce se adunase lângă colţul clădirii se zăreau urme vagi, lăsând impresia că individul stătuse acolo timp destul pentru ca să se foiască de mai multe ori de pe un picior pe celălalt. La vreo şase paşi depărtare, drept în mijlocul altui petic de praf, se vedea o urmă clar imprimată, indicând spre stânga, dincolo de şirul de case.

Mara privi în direcţia respectivă şi-şi muşcă uşor buza. Urma fusese plasată acolo în mod deliberat; urmele din praf nu erau niciodată atât de distincte. Avea dreptate. La o sută de metri în faţă, mergând fără grabă prin spatele clădirilor, spre o stradă care unea nordul şi sudul oraşului, se vedea bărbatul cu eşarfă albastră. Era o invitaţie nu tocmai subtilă de a-l urma.

În regulă, amice, gândi ea pornind după necunoscut. *Vrei să intru în joc? I-am dat drumul.*

Se apropiase la vreo nouăzeci de metri de el, când individul ajunse la traficul pietonal şi coti spre nord. O

altă invitaţie clară – de data aceasta pentru a se apropia, ca să nu-l piardă.

Mara nu intenţiona să procedeze însă aşa. Din prima zi petrecută în oraşul-vale, îi memorase topografia şi în mod evident intenţia necunoscutului era s-o atragă spre cartierele industriale mai puţin populate din nord, unde probabil că s-ar fi putut ocupa de ea fără prezenţa stânjenitoare a unor martori. Dacă ar fi putut ajunge acolo prima, ar fi putut inversa situaţia. Îşi verifică blasterul de sub mâneca stângă şi porni pe scurtătura unei alei printre clădirile din dreapta, spre nord.

Valea se întindea pe o sută cincizeci de kilometri, aproximativ în direcţia est-vest, dar în locul unde se găsea Mara acum lăţimea pe nord- sud era de numai câţiva kilometri. Femeia continuă mersul susţinut, corectându-şi permanent traseul, pentru a evita mulţimile şi alte impedimente. Treptat, casele şi magazinele începură să lase loc atelierelor industriale şi, finalmente, Mara aprecie că ajunsese destul de departe. Dacă necunoscutul menţinuse pasul relaxat pentru a nu-şi pierde urmăritoarea, probabil că ea avea destul timp la dispoziţie ca să pregătească o ambuscadă.

Mai exista, desigur, şi posibilitatea ca el să fi trecut între timp pe alta dintre străzile nord-sud, să fi cotit apoi spre est sau vest, ori chiar să se fi întors complet şi să fi revenit la sediul lui Karrde. Privind însă precaut după colţul unei case, spre strada pe care intrase iniţial individul, Mara constată că imaginaţia lui era la fel de mărginită ca şi tehnicile de supraveghere. Cam pe la jumătatea străzii, bărbatul se ghemuise nemişcat înapoia unui şir de butoaie, cu spatele spre ea; îşi trecuse pe spate eşarfa albastră, ca să nu-l împiedice, şi strângea ceva în mână, probabil o armă. Aşteptând, fără îndoială, ca Mara să intre în cursă. *Un amator*, gândi ea, strâmbându-se dispreţuitor. Fixându-l cu privirea, fără

măcar să se sinchisească să-şi scoată blasterul, dădu colţul şi porni silenţios spre el.

— Acum te poţi opri, rosti batjocoritor o voce înapoia ei.

Mara încremeni. Silueta ghemuită înapoia butoaielor nici măcar nu se clintise... şi abia atunci înţelese, cu întârziere, că era prea nemişcată pentru ca să aştepte pur şi simplu în ambuscadă. Ba chiar prea nemişcată ca să fie vie.

Se întoarse fără grabă, ţinând braţele depărtate de corp. Bărbatul dinaintea ei era de înălţime mijlocie, destul de masiv, cu ochi negri, gânditori. Tunica deschisă lăsa să se întrevadă o vestă antiglonţ uşoară, în mână ţinea, desigur, un blaster.

— Salut, salut, rânji el. Ce-ntâlnire plăcută! Era şi timpul s-apari... Începusem să cred că te-ai rătăcit.

— Cine eşti? întrebă Mara.

— Roşcato, eu pun întrebările aici. Nu c-aş avea nevoie de ele, nici vorbă. Părul tău îmi spune tot ce trebuie să ştiu, îi arătă coama roşu- aurie. Ar fi trebuit să scapi de el – să-l ascunzi sau să-l vopseşti. Te dă imediat de gol.

Mara inspiră precaut, silindu-se să-şi destindă muşchii.

— Ce vrei de la mine? întrebă, păstrându-şi vocea calmă.

— Ce vrea orice bărbat, surâse el viclean. Nişte bănuţi.

— În cazul ăsta, clătină ea din cap, mă tem c-ai ales greşit. N-am la mine decât vreo cincizeci de credite.

El rânji şi mai larg.

— Frumoasă-ncercare, roşcato, da-ţi pierzi vremea. Ştiu precis cine eşti. Tu şi-amicii tăi o să mă-mbogăţiţi. Haide – avem treabă!

Mara nu se clinti.

— Poate că am putea cădea la înţelegere, sugeră simţind un firicel de transpiraţie pe spinare.

Avea destulă experienţă ca să nu se lase păcălită de limbajul şi comportamentul lui; indiferent cine ar fi fost, necunoscutul ştia cu exactitate ce anume făcea. Pe de altă parte, blasterul ei rămăsese ascuns sub mânecă şi ar fi fost gata să pună prinsoare că individul nu s-ar fi aşteptat ca o armă atât de puternică să fie atât de mică încât s-o pitească acolo. Faptul că încă n-o percheziţionase părea să confirme asta.

Indiferent însă cum avea să acţioneze trebuia s-o facă acum, cât timp mai era cu faţa la el. Din nefericire, cu braţele depărtate de corp, nu avea cum să ajungă la armă fără să-şi anunţe intenţiile. Trebuia să-i abată atenţia.

— O-nţelegere zici? întrebă el leneş. La ce fel de-nţelegere te-ai gândit?

— Ce fel de înţelegere doreşti? contraatacă Mara.

Dacă pe jos ar fi existat vreo cutie, ar fi putut să-i dea un şut spre bărbat. În ciuda faptului că strada era acoperită cu destule gunoaie în partea aceasta a oraşului, în preajma femeii nu se găsea însă nimic corespunzător. Cizmele ei scurte erau strâns încheiate în jurul gleznelor şi nu le putea scoate fără ca individul să-şi dea seama. Parcurse rapid inventarul obiectelor pe care le avea asupra ei – nimic de folos.

Totuşi instruirea intensivă făcută de împărat indusese şi manipularea directă a Forţei, nu numai capacităţile de comunicare la mare distanţă care constituiseră principala ei valoare. Capacităţile acelea dispăruseră în momentul morţii împăratului, reapărând doar aleatoriu şi pentru scurtă durată în anii ce trecuseră de atunci.

Dar dacă furnicăturile senzoriale şi presimţirile reveniseră, poate că şi puterea revenise...

— Sunt sigură că pot dubla suma care ţi s-a oferit, zise ea. Poate chiar să adaug ceva peste ea.

Rânjetul bărbatului deveni răutăcios.

— Asta chiar că-i o ofertă generoasă, roşcato. Al naibii de generoasă. Mulţi ar accepta-o imediat, sigur că da. Mie însă – şi ridică puţin ţeava blasterului – nu-mi place să dau vrabia din mână.

— Chiar dacă în felul ăsta te mulţumeşti cu jumătate de bani?

La doi metri înapoia lui, rezemat de un perete, se afla un maldăr de piese metalice vechi, care aştepta să fie colectat. O ţeavă scurtă dintr-o tubulatură de ecranare părea că se balansează precar pe cutia zgâriată a unui acumulator.

Încleştând dinţii şi limpezindu-şi gândurile cât putea mai bine, Mara îşi extinse mintea spre ţeavă.

— P-onoarea mea, vorbi bărbatul, jumătate din ceva e mai bine decât dublu din nimic. Oricum, nu cred că poţi oferi mai mult ca Imperiul.

Femeia înghiţi un nod. O bănuise din capul locului, totuşi confirmarea îi trimise un fior pe spate.

— Te-ar surprinde resursele noastre, replică ea.

Ţeava se clinti niţel, se rostogoli doi milimetri...

— Nu, nu cred, chicoti individul. Haidem, să-i dăm drumul!

Mara arătă cu degetul peste umăr spre mortul ghemuit înapoia butoaielor.

— Ai putea mai întâi să-mi spui ce s-a întâmplat aici?

— Ce-i de spus? Aveam nevoie de-o momeală şi tipul s-a găsit în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Asta-i tot. Surâsul îi dispăru brusc. Ajunge cu trasul de timp. Întoarce-te şi dă-i drumul... doar dacă nu vrei să mă enervezi şi să mă mulţumesc cu recompensa pentru tine moartă.

— Nu, murmură ea.

Inspiră adânc, împingând cu toată puterea de care era în stare, ştiind că aceea era ultima şansă...

Ţeava căzu înapoia vânătorului de recompense, răsunând înfundat pe sol.

Individul era cu adevărat un profesionist. Ţeava nici măcar nu atinsese pământul şi el se lăsase într-un genunchi, se răsucise şi deschisese focul, măturând rapid zona dinapoia sa şi căutând în acelaşi timp să descopere intrusul care se furişase acolo. Nu avu nevoie de nici măcar o secundă ca să-şi dea seama că se înşelase şi, cu altă rafală de blaster, se răsuci îndărăt.

Mara nu avusese însă nevoie de mai mult timp. Salva disperată a blasterului de abia se îndrepta către ea, când îl împuşcă scurt în cap.

Rămase apoi locului, gâfâind, cu muşchii tremurând de reacţie. După aceea, privind în jur pentru a se asigura că nu apăruse nimeni ca să vadă ce se întâmplase, strecură arma în toc şi îngenunche lângă bărbat.

Aşa cum se aşteptase, obiectele pe care le purta asupra lui îi spuseră prea puţine. Un paşaport – probabil fals – pe care figura numele Dengar Roth, două încărcătoare de rezervă pentru blaster, un cuţit cu lamă vibratorie, un datacard şi un datapad, plus bani, atât locali cât şi imperiali. Îndesând paşaportul şi datacardul într-un buzunar, Mara lăsă arma şi banii, apoi se sculă în picioare.

— Asta ţi-i dublul din nimic, murmură ea privind cadavrul. Bucură-te de el!

Întoarse ochii spre ţeava care-i salvase viaţa. Avusese dreptate. Zvâcnirile de putere reveniseră, ca şi presimţirile. Ceea ce însemna că visele n-aveau să mai întârzie mult.

Blestemă în şoaptă. Dacă veneau – veneau, iar ea nu putea decât să le îndure. Deocamdată, avea de rezolvat alte probleme, mult mai urgente.

Privind pentru ultima dată în jur, porni spre casă.

***

Karrde şi Dankin o aşteptau; ultimul dintre ei, plimbându-se nervos, înainte şi înapoi.

— În sfârşit! exclamă, când ea apăru prin uşa din spate. Unde naiba...?

— Avem probleme, îl întrerupse Mara.

Îi întinse lui Karrde paşaportul lui Dengar Roth şi trecu pe lângă cei doi bărbaţi, intrând în camera mare de transmisiuni, care încă nu fusese complet echipată. Dădu la o parte o ladă cu cabluri, găsi un datapad şi inseră cardul.

— Ce fel de probleme? o urmă Karrde.

— Vânători de recompense, răspunse femeia întinzându-i datapadul.

În centrul displayului, sub numărul 20.000 scris cu caractere mari, se afla chipul lui Karrde.

— Probabil că suntem toţi aici, urmă ea. Cel puţin toţi despre care ştia Marele Amiral.

— Prin urmare, acum valorez 20.000, murmură Karrde examinând rapid conţinutul cardului. Sunt măgulit.

— Asta-i tot ce ai de comentat?

— Ce-ai vrea să comentez? Că tu ai avut dreptate şi că eu am greşit în privinţa interesului pe care ni-l poartă Imperiul?

— Nu mă preocupă cui aparţine vina. Mă interesează ce vom face în continuare.

Karrde privi iarăşi datapadul şi un muşchi îi tresări scurt sub pielea maxilarului.

— Vom face singurul lucru care este prudent. Mai exact, ne vom retrage. Dankin, intră pe frecvenţa sigură şi spune-i lui Lachton să înceapă să demonteze camuflarea. După aceea, anunţă-i pe Chin şi echipa lui să

plece şi să împacheteze echipamentele din depozite. Tu poţi rămâne ca să mă ajuţi pe mine şi pe Mara. Dacă este posibil, vreau ca până la miezul nopţii să plecăm de pe Rishi.

— Am înţeles, zise Dankin începând să introducă deja codurile de criptare în consola de transmisiuni.

Karrde înapoie datapadul lui Mara.

— Să-ncepem treaba.

— Ce se va întâmpla, întrebă ea, când nu vom mai avea baze de rezervă?

— Nu renunţăm la cuirasate de frica ameninţărilor, murmură bărbatul. Nici pentru Thrawn, nici pentru altcineva.

— Putem fi nevoiţi...

— Putem alege s-o facem, o corectă el şi privirea i se înăspri. Poate că nu vom fi nevoiţi niciodată. E clar?

Mara făcu o grimasă.

— Mda.

— Bine, încuviinţă Karrde şi privi către Dankin care vorbea cu rapiditate în comunicator. Avem multe de făcut. Să-i dăm drumul!

***

Mara ar fi fost gata să pună prinsoare că nu-şi puteau reasambla echipamentul în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Spre uşoara ei surpriză, echipele împachetară totul şi fură gata de plecare la numai o oră după miezul nopţii locale. Cu câteva atenţii corespunzător de generoase pentru cei de la astroport, la o oră după aceea plecaseră de pe Rishi şi efectuaseră saltul în hiperspaţiu.

Şi mai târziu, în aceeaşi noapte, pe când *Karrde Nesupusul* gonea prin împestriţarea hiperspaţiului, visele reîncepură.

6

Din depărtare păruse un crucişător Bulk standard: vechi, lent, cu minim de armament, şi cu puţine calităţi în luptă, cu excepţia mărimii sale. Dar ca în cazul atâtor maşini de război, aparenţa se dovedi înşelătoare şi dacă Marele Amiral Thrawn n-ar fi fost pe puntea *Himerei*, Pellaeon ar fi trebuit să admită că el ar fi fost luat puţin prin surprindere.

Însă Thrawn fusese pe punte şi recunoscuse imediat improbabilitatea ca strategii Rebeliunii să fi pus un convoi aşa important sub protecţia unei nave atât de slabe. De aceea când din calele crucişătorului Bulk irupseseră trei escadrile complete de vânători stelari A-interceptori, navetele TIE ale *Himerei* se aflau deja în spaţiu şi replicau atacului.

— Interesantă tactică, comentă Thrawn când interstiţiul dintre *Himera* şi convoiul rebelilor începu să fie brăzdat de fulgerele laserelor, chiar dacă nu cu adevărat novatoare. Ideea de a transforma crucişătoarele Bulk în purtătoare de vânători a fost propusă cu peste douăzeci de ani în urmă.

— Nu-mi amintesc să fi fost implementată vreodată, rosti Pellaeon, simţind o undă de nelinişte pe când privea displayurile tactice.

A-interceptorii erau mai rapizi chiar decât blestemaţii de X- interceptori şi nu era deloc sigur cât de bine aveau să se descurce vânătorii săi TIE.

— A-interceptorii sunt vânători excelenţi, vorbi Thrawn parcă citindu-i gândurile, totuşi au unele limite. Mai ales în condiţiile de aici – asemenea aparate de foarte mare viteză sunt mai potrivite pentru raidurile de hărţuire decât pentru escortări. Dacă le sileşti să rămână

lângă un convoi, le neutralizezi în mare măsură avantajul vitezei. Arcui o sprânceană negru- albăstruie spre căpitan şi adăugă: Poate că vedem care sunt rezultatele îndepărtării amiralului Ackbar din funcţia de comandant suprem.

— Poate că da.

Interceptorii TIE păreau într-adevăr că fac faţă A-interceptorilor, cât despre *Himera* ea nu avea probleme cu crucişătorul Bulk. Dincolo de frontul bătăliei, restul convoiului încerca să se adune laolaltă, de parcă asta i-ar fi folosit la ceva.

— Totuşi oamenii lui Ackbar continuă să fie la conducere. Asta-i evident.

— Am mai purtat discuţia aceasta, căpitane, răspunse Thrawn şi glasul i se aspri uşor. Plantarea unor dovezi incontestabile împotriva lui Ackbar l-ar fi distrus mult prea repede. Atacul mai subtil va avea acelaşi efect de neutralizare şi în acelaşi timp va trimite unde de nesiguranţă şi confuzie prin întregul sistem politic al Rebeliunii. În cel mai rău caz, îi va distrage şi slăbi pe rebeli, exact în momentul când vom lansa campania Muntele Tantiss. În cel mai bun caz, ar putea distruge întreaga Alianţă. Ackbar însuşi poate fi înlocuit, căpitane, dar nu şi balanţa politică delicată pe care şi-a creat-o Rebeliunea.

— Înţeleg toate acestea, domnule amiral, mormăi Pellaeon. Îngrijorarea mea este legată de presupunerea dumneavoastră că ne putem bizui pe bothanul acela din Consiliu că va împinge lucrurile atât de aproape de teoreticul punct de destrămare.

— Le va împinge, nu te teme, surâse sardonic Thrawn şi privi spre bătălia care ilumina cerurile în jurul convoiului inamic. Am petrecut multe ore studiind arta bothană şi înţeleg destul de bine rasa aceasta. Nu există nici cea mai mică îndoială – consilierul Fey'lya îşi va juca

perfect rolul. Atât de perfect, de parcă noi înşine i-am fi manevrat sforile.

Apăsă o tastă de pe consolă.

— Bateriile tribord: una dintre fregatele din convoi adoptă poziţie de atac. Presupuneţi că este înarmată şi trataţi-o în conformitate. Escadrilele A-2 şi A-3, deplasaţi-vă ca să protejaţi flancul până la neutralizarea fregatei.

Bateriile şi comandantul brigăzii TIE confirmară ordinul şi o parte din fulgerele laser începură să urmărească fregata.

— Şi ce se va întâmpla dacă Fey'lya câştigă? insistă Pellaeon. Vreau să zic, dacă va câştiga repede, înainte ca toată această confuzie politică să aibă posibilitatea să se domolească. Conform analizei pe care aţi făcut-o rasei, orice bothan care s-a ridicat la o poziţie ca a lui trebuie să fie extrem de inteligent.

— Inteligent, da, însă nu neapărat într-un mod periculos pentru noi. Desigur, va trebui să aibă calităţi de supravieţuitor, totuşi genul acela de abilitate verbală nu se traduce necesarmente în competenţă militară. De fapt, strânse din umeri Thrawn, o victorie a lui Fey'lya nu va face decât să prelungească situaţia neplăcută a inamicului. Ţinând seama de sprijinul pe care Fey'lya şi l-a cultivat printre militarii Rebeliunii, politicienii vor trebui să traverseze altă înfruntare polarizantă, când îşi vor da seama de eroare şi vor încerca să-l înlocuiască.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon înăbuşindu-şi un suspin.

Era genul de subtilitate încâlcită cu care nu se simţise niciodată în largul său. Spera pur şi simplu că Marele Amiral avea dreptate în privinţa câştigurilor potenţiale; ar fi fost penibil pentru Contrainformaţii să fi reuşit o manevră bancară atât de strălucită, pentru ca să nu se aleagă cu nimic valoros de pe urma ei.

— Crede-mă, căpitane, îi întrerupse Thrawn grijile. Îndrăznesc să afirm că irosirea eforturilor politice a şi început deja. Aliaţii cei mai loiali lui Ackbar n-ar părăsi Coruscantul în acest moment critic, decât pentru a căuta cu disperare dovezi care să-l absolve.

— Credeţi că Solo şi Organa Solo au pornit spre sistemul Palanhi? se încruntă Pellaeon.

— Bănuiesc că numai Solo, îl corectă Thrawn gânditor. Mai mult ca sigur că Organa Solo şi wookiee-ul încearcă în continuare să găsească un loc unde să se poată ascunde de noghrii noştri. Însă Solo va pleca spre Palanhi, ferm convins că urma duce prin sistemul acela. Acesta este motivul pentru care Capul Morţii a pornit chiar acum într-acolo.

— Înţeleg, murmură căpitanul care văzuse ordinul respectiv în jurnalul navei şi se întrebase asupra motivului pentru care Marele Amiral retrăgea din luptă unul dintre cele mai bune distrugătoare spaţiale. Sper că se va ridica la înălţimea misiunii. Solo şi Skywalker s-au dovedit dificil de prins în trecut.

— Nu cred că Skywalker va merge pe Palanhi, replică Thrawn şi expresia îi deveni oarecum acră. Stimatul nostru maestru Jedi se pare c-a estimat corect situaţia. Skywalker a decis să facă o vizită pe Jomark.

— Sunteţi sigur, domnule amiral? N-am văzut nimic de la Contrainformaţii în direcţia aceasta.

— Informaţia nu provine de la Contrainformaţii, ci de la sursa Delta.

— Ah, exclamă Pellaeon simţind că propria sa expresie se înăsprise.

Secţiunea Contrainformaţii a *Himerei* îl sâcâia de luni întregi să afle cu exactitate ce era sursa Delta care-i furniza Marelui Amiral informaţii atât de clare şi precise, chiar din inima Palatului Imperial. Deocamdată, Thrawn nu spusese decât că sursa Delta era bine implementată

şi că informaţiile obţinute prin intermediul ei trebuiau considerate absolut corecte.

Contrainformaţiile nu izbutiseră nici măcar să afle dacă sursa Delta era o persoană, un droid, sau un sistem de înregistrare exotic, capabil cumva să eludeze securitatea rebelilor, care scana Palatul la fiecare oră. Secţiunea era extrem de iritată şi Pellaeon trebuia să admită că nici lui nu-i făcea plăcere să fie ţinut în beznă. Thrawn activase însă personal sursa Delta şi anii lungi de etichetă nescrisă în asemenea privinţe îi confereau dreptul de a-i păstra confidenţialitatea, dacă o dorea.

— Sunt sigur că C'baoth va fi încântat s-o afle, rosti el. Presupun că doriţi să-i comunicaţi personal vestea cea bună.

Crezuse că-şi ascunsese destul de bine iritarea faţă de C'baoth, dar se părea că se înşelase.

— Eşti încă nemulţumit pentru cele întâmplate la Taanab, rosti Thrawn întorcându-şi ochii spre bătălie.

În mod evident, nu fusese o întrebare.

— Da, domnule amiral, încuviinţă rigid Pellaeon. Am examinat din nou înregistrările şi există o singură concluzie posibilă. În mod deliberat, C'baoth a ignorat planul de bătălie al căpitanului Aban – a ajuns până în punctul de a nu executa un ordin direct. Nu-mi pasă cine este C'baoth, sau dacă s-a simţit ori nu justificat. A fost un act de răzvrătire.

— Ai perfectă dreptate. Să-l dau afară complet din serviciul imperial, sau pur şi simplu să-l retrogradez în funcţie?

— Am vorbit serios, domnule amiral.

— Iar eu sunt la fel de serios, căpitane, replică Thrawn cu glas tăios. Ştiu prea bine care este miza. Dacă vrem să învingem Rebeliunea, trebuie să folosim toate armele pe care le avem l'a dispoziţie. Capacitatea lui C'baoth de a îmbunătăţi coordonarea şi eficienţa de luptă

a unităţilor noastre este una dintre acele arme, dar dacă el nu poate respecta disciplina şi protocolul militar, atunci vom stabili pentru el alte regulamente.

— Şi ce se va întâmpla, atunci când acele „alte” regulamente se vor întoarce împotriva noastră? La Taanab a ignorat un ordin direct... poate că data viitoare vor fi două ordine. După aceea trei, patru – până ce, finalmente, va face aşa cum îi place lui, ignorând complet Imperiul. Ce-l va putea opri?

— Pentru început, ysalamirii, îi reaminti Marele Amiral.

Arătă spre bizarele cadre tubulare răspândite pe punte, în jurul cărora se încolăceau creaturi lunguieţe şi îmblănite. Fiecare ysalamir crea în Forţă o bulă în care nu aveau efect nici unul dintre trucurile Jedi.

— La urma urmelor, preciză el, de aceea se află aici.

— Perfect, dar pe termen lung...

— Pe termen lung, eu îl voi opri, îl întrerupse Thrawn şi atinse o tastă de pe consolă. Escadrila C-3, atenţie la flancul din zenitul babordului! Pe fregata aceea există o turelă care poate fi o capcană-ciorchine.

Comandantul se conformă şi interceptorii TIE virară. Peste o secundă, cu o jumătate de bătaie de inimă prea târziu, turela explodă brusc, proiectând în toate direcţiile o grindină pârjolitoare de grenade de şoc. Ariergarda escadrilei fu atînsă de marginea florii de foc şi se destrămă într-o explozie secundară. Restul navetelor, aflat în afara razei de acţiune, scăpă nevătămat.

Thrawn îşi întoarse ochii sclipitori spre Pellaeon.

— Îţi înţeleg grijile, căpitane, vorbi el încet. Ceea ce nu reuşeşti să înţelegi, ceea ce n-ai reuşit niciodată să înţelegi, este că un individ cu instabilităţile mintale şi emoţionale ale lui C'baoth nu poate fi niciodată o ameninţare pentru noi. Este adevărat, el deţine multă putere şi poate să producă, în orice moment, distrugeri

importante oamenilor şi echipamentelor noastre. Dar prin însăşi natura sa, este incapabil să folosească puterea aceea pe o durată prelungită. Concentrarea, focalizarea, gândirea pe termen lung – acestea sunt calităţile care deosebesc un războinic de un simplu luptător. Calităţi pe care C'baoth nu le va avea niciodată.

Pellaeon încuviinţă apăsat. Tot nu era convins, dar în mod clar nu avea sens să insiste. Oricum, nu deocamdată.

— Da, domnule amiral, spuse, apoi ezită şi continuă: C'baoth va dori să ştie ce se întâmplă cu Organa Solo.

Ochii lui Thrawn fulgerară, dar Pellaeon ştia că iritarea nu era direcţionată spre el.

— Îi vei spune maestrului C'baoth că am decis să le permit noghrilor o ultimă şansă s-o găsească şi captureze. După ce terminăm aici, le voi transmite eu mesajul respectiv. În mod personal.

Căpitanul privi din nou spre intrarea punţii, unde Rukh, bodyguardul noghri, menţinea obişnuita sa atenţie tăcută.

— Convocaţi comandourile noghri? întrebă el, stăpânindu-şi un fior.

Mai participase la o asemenea convocare şi nu-l încânta să revadă o sală plină cu asasini tăcuţi, cu piele cenuşie.

— Cred că situaţia a depăşit momentul unei simple convocări, răspunse rece Thrawn. Anunţă Navigaţia să pregătească un curs din punctul de rendez-vous spre sistemul Honoghr. Cred că întregii populaţii noghri trebuie să i se reamintească pe cine slujeşte.

Privi bătălia de pe videcran, apoi atinse o tastă de pe consolă.

— Comanda TIE: rechemaţi toţi vânătorii în navă. Navigaţia: începeţi calculele pentru revenirea la punctul de rendez-vous.

Pellaeon privi videcranul şi se încruntă. Crucişătorul Bulk modificat şi fregata erau ca şi pierdute, totuşi convoiul rămăsese în general neafectat.

— Îl lăsăm să ne scape din mână?

— Nu este necesar să-l distrugem. Pentru moment, eliminarea forţelor lor defensive constituie o lecţie adecvată.

Marele Amiral apăsă altă tastă şi între cele două console de comandă apăru holograma tactică a sectorului galactic în care se găseau. Liniile albastre marcau principalele rute comerciale ale Rebeliunii, iar liniile roşii pe cele care fuseseră atacate de forţele imperiale în ultima lună.

— Atacurile noastre nu sunt simple hărţuieli, căpitane. După ce acest grup va povesti ce i s-a întâmplat, toate viitoarele convoaie plecate din Sarka vor solicita îmbunătăţirea protecţiei. După mai multe asemenea atacuri, Rebeliunea va avea de ales între a-şi bloca o mulţime de nave în misiuni de escortă, sau a abandona practic livrarea de marfă prin sectoarele de graniţă. În ambele cazuri, va suferi un dezavantaj serios atunci când vom lansa campania Muntele Tantiss. Economie şi psihologie, rânji Thrawn. Deocamdată, cu cât mai mulţi supravieţuitori civili vor răspândi povestea puterii imperiale, cu atât va fi mai bine. Ulterior, vom avea timp să ne ocupăm şi de distrugeri.

Se uită de la consolă la videcran.

— Apropo de puterea imperială, avem ceva noutăţi legate de achiziţia de nave?

— În ultimele zece ore, la bazele imperiale au mai sosit cinci nave de luptă. Cea mai mare este un vechi galion spaţial, totuşi este un început.

— Ne va trebui mai mult decât un început, căpitane, observă Thrawn întorcând capul pentru a privi

interceptorii TIE care reveneau la bord. Noutăţi despre Talon Karrde?

— Nimic, după informaţia de pe Rishi, răspunse Pellaeon apelând jurnalul cuvenit în căutarea unei actualizări. Vânătorul de recompense care ne-a trimis-o a fost ucis la scurt timp după aceea.

— Menţine presiunea. Karrde ştie multe despre ceea ce se întâmplă în galaxie. Dacă există nave de război care zac nefolosite pe undeva, el poate deţine informaţii despre locaţia lor.

Lui Pellaeon i se părea de-a dreptul improbabil ca un simplu contrabandist, chiar şi unul cu legăturile lui Karrde, să poată avea surse de informaţii mai bune decât vasta reţea de contrainformaţii a Imperiului, în acelaşi timp, nu uita că el ignorase şi posibilitatea ca Talon Karrde să-l fi ascuns pe Luke Skywalker în baza de pe Myrkr. Karrde se dovedea plin de surprize.

— Îl caută mulţi, spuse el. Mai devreme sau mai târziu, cineva îl va găsi.

— Perfect. Până atunci, toate unităţile vor continua misiunile de hărţuire a Rebeliunii. Vor continua, în acelaşi timp, să fie atente după *Şoimul Mileniului* şi *Lady Luck*. După ce noghrii vor fi instruiţi cum se cuvine asupra sarcinii lor, doresc ca navele să fie localizate.

***

C'baoth se trezi brusc, visele sale cu franjuri întunecate lăsând loc percepţiei unei fiinţe care se apropia.

Pentru o clipă, maestrul Jedi rămase nemişcat în beznă, cu barba lungă şi albă răsfirată pe piept în vreme ce respira fără zgomot, iar mintea i se extinse prin intermediul Forţei, examinând drumul de la Castelul înalt, până la sătucurile de la baza lanţului muntos. Îi venea greu să se concentreze – îi venea foarte greu dar,

cu o încăpăţânare severă, îşi ignoră durerile cauzate de oboseală şi continuă. Acolo... nu... acolo. Un singur bărbat călare pe un tropotitor cracian, chinuindu-se pe una dintre porţiunile abrupte ale drumului. Probabil un mesager, aducându-i veşti de la săteni. Fleacuri, fără îndoială, totuşi ceva ce ei considerau că trebuie adus la cunoştinţa noului lor stăpân.

Stăpân. Cuvântul reverberă prin mintea lui C'baoth, declanşând un vârtej de gânduri şi sentimente. Aşa îi spuseseră şi cei de pe Wayland, ale căror vieţi fusese mulţumit să le conducă, înainte să-l fi ademenit Marele Amiral Thrawn şi promisiunea ciracilor Jedi.

Cei de pe Wayland crezuseră cu adevărat în termenul acela. Despre cei de aici, de pe Jomark, nu era încă foarte sigur dacă-l considerau ca atare. În tot cazul, imperialii n-o făceau.

C'baoth simţi cum buza i se răsfrânse cu dispreţ. Nu, cu siguranţă imperialii nu-l considerau un stăpân. Îl puseseră să lupte pentru ei... Îl împinseseră, graţie neîncrederii lor, să facă lucruri pe care nu le mai încercase de mulţi ani. Cu toate acestea, atunci când C'baoth reuşise imposibilul, îşi păstraseră dispreţul secret faţă de el, tăinuindu-l înapoia ysalamirilor şi a straniilor spaţii vide pe care le creau, cumva, în Forţă.

El însă ştia totul. Văzuse privirile piezişe schimbate între ofiţeri şi discuţiile lor scurte, murmurate. Simţise încordarea echipajului, care se conforma ordinelor imperiale şi-şi lăsa capacităţile de luptă în seama influenţei sale, totuşi detesta până şi ideea respectivă. Îl văzuse de asemenea pe căpitanul Aban în scaunul său de comandă din Bătăiosul, zbierând la el şi înjurându-l, revărsându-şi nervii şi mânia impotentă când C'baoth pedepsise nava rebelă care îndrăznise să-i lovească distrugătorul.

Mesagerul se apropia acum de porţile Castelului înalt. Extinzându-şi Forţa pentru a-şi aduce halatul, C'baoth coborî din pat şi simţi un val de ameţeală când se ridică în picioare. Da, preluarea comenzii echipajelor de la turbo-laserele Bătăiosului pentru cele câteva secunde de care avusese nevoie ca să anihileze nava rebelă fusese dificilă. Depăşise orice concentrare şi control anterioare, iar durerile mentale pe care le resimţea acum reprezentau costul acelei acţiuni.

Strânse cordonul halatului şi-şi examină amintirile. Fusese greu, totuşi, în acelaşi timp, ciudat de stimulant. Pe Wayland, C'baoth comandase direct un întreg oraş-stat, care avea o populaţie mai mare decât cea aflată acum sub Castelul înalt. Însă acolo depăşise necesitatea de a-şi impune voinţa prin forţă. Oamenii şi psadanii îi recunoscuseră iute autoritatea; până şi myneyrshii, care continuau să aibă resentimente faţă de conducerea lui, învăţaseră să-i asculte ordinele fără întrebări.

Imperialii, ca şi cei de pe Jomark, vor trebui să înveţe aceeaşi lecţie.

Atunci când Thrawn îl ademenise pe C'baoth în această alianţă, implicase că bătrânului îi lipsise prea mult timp o provocare reală. Poate că, în secret, crezuse că dirijarea războiului Imperiului avea să se dovedească o pălărie prea mare pentru puterile unui singur maestru Jedi.

C'baoth rânji în beznă. Dacă aşa credea Marele Amiral cu ochi sclipitori, avea să-l aştepte o surpriză. Deoarece, atunci când Luke Skywalker va ajunge în cele din urmă aici, C'baoth va avea parte de, probabil, cea mai subtilă provocare a vieţii sale: deformarea şi modelarea altui Jedi conform voinţei sale, fără ca respectivul să înţeleagă măcar ce i se întâmpla.

Iar după ce va reuşi, aveau să fie doi... şi după aceea cine putea să ştie ce va fi posibil?

Mesagerul descălecase şi stătea acum lângă poartă; îl percepea ca fiind pregătit să aştepte dorinţele stăpânului său, indiferent cât de mult ar fi durat aşteptarea aceea. Asta era bine – exact atitudinea corespunzătoare. Strângând pentru ultima dată cordonul halatului, C'baoth porni prin labirintul de odăi întunecate, spre uşă, pentru ca să afle ce doreau să-i spună noii săi supuşi.

7

Cu o delicateţe care părea întotdeauna incompatibilă cu o creatură de mărimea sa, Chewbacca manevră *Şoimul* în spaţiul orbital precis selectat deasupra satelitului luxuriant al lui Endor. Mârâind în barbă, dezactivă cuplajele energetice şi trecu motoarele pe stand-by.

Din scaunul de alături, Leia inspiră adânc şi făcu o grimasă, simţind cum unul dintre gemeni lovea cu picioarele.

— Se pare că încă n-a sosit Khabarakh, comentă ea şi în aceeaşi clipă îşi dădu seama de inutilitatea cuvintelor.

Privise senzorii din clipa în care ieşiseră din hiperspaţiu şi, deoarece în sistemul planetar nu existau alte nave, era greu de crezut că nu l-ar fi putut observa pe noghri. Acum însă, după ce vuietul familiar al motoarelor se diminuase la nivelul unui murmur, tăcerea i se părea anormală, ba chiar stranie.

Chewbacca mormăi o întrebare.

— O să aşteptăm, ridică din umeri prinţesa. De fapt, am venit cu o zi mai devreme... am ajuns mai repede decât m-aş fi aşteptat.

Wookiee-ul reveni cu atenţia la consola sa, bombănindu-şi părerea despre absenţa lui Khabarakh.

— Termină, îl certă Leia. Dacă ar fi vrut să ne întindă o cursă, nu crezi că ne-ar fi aşteptat cu două distrugătoare spaţiale şi un crucişător interdictiv?

— Înălţimea Ta, se auzi vocea lui C-3PO de pe coridor, iartă-mă că te deranjez, dar cred că am localizat hiba din pachetul carbanti de contramăsuri. Îl poţi ruga pe Chewbacca să vină puţin?

Surprinsă, Leia ridică uşor din sprâncene şi privi spre Chewbacca. În mod deprimant de firesc pentru *Şoim*, unele componente ale echipamentelor se defectaseră destul de repede după plecarea de pe Coruscant.

Prins până peste cap cu alte reparaţii mai importante, Chewbacca îi atribuise lui C-3PO sarcinile de prioritate redusă. Leia nu avusese nimic de obiectat, deşi, ţinând seama de rezultatele obţinute de droid ultima dată când încercase să repare ceva în *Şoim*, nu se aşteptase să reuşească mare lucru.

— În scurt timp, vom face un astromec din el, i se adresă wookiee-ului. Cred că influenţa ta a fost decisivă.

Chewbacca îşi pufni opinia, se ridică din scaunul pilotului şi porni să vadă ce descoperise C-3PO. Uşa cabinei de comandă se închise înapoia lui.

Lăsând în urmă o linişte binecuvântată.

— Vedeţi planeta aceea, scumpii mei? murmură Leia, frecându-se uşor pe abdomen. Este Endor. Acolo a triumfat în cele din urmă Alianţa Rebelă asupra Imperiului şi acolo a luat naştere Noua Republică.

Sau cel puţin, completă ea în gând, *aşa avea să consemneze istoria într-o bună zi. Că moartea Imperiului avusese loc pe Endor, restul fiind doar o acţiune de curăţire.*

O acţiune de curăţire care dura de cinci ani. Şi, după cum mergeau lucrurile, putea să mai dureze vreo douăzeci.

Femeia lăsă ochii să-i plutească peste planeta presărată de verde sclipitor care se rotea lent sub ei, întrebându-se iarăşi din ce motiv alesese acest loc de rendez-vous cu Khabarakh. Într-adevăr, era un sistem despre care auziseră toţi, atât din regiunea imperială, cât şi din cea a Republicii, şi pe care ştiau cum să-l găsească. Iar după ce motivele pentru confruntări majore dispăruseră din sectorul acesta, era un loc destul de liniştit în care se puteau întâlni două nave.

Mai existau însă şi amintiri, iar pe unele dintre acelea Leia ar fi preferat să nu le evoce. Înainte să fi triumfat, fuseseră cât pe aici să piardă absolut totul.

Dinspre coridor, Chewbacca urlă o întrebare.

— Să verific, răspunse Leia şi activă un comutator de pe consola de pilotaj. Afişează „stand-by congruent”, anunţă ea. Stai niţel... acum a afişat „sistem funcţional”. Vrei să...?

Şi brusc, fără nici un avertisment, o cortină neagră păru că-i coboară peste ochi...

Treptat, percepu un glas metalic care-i vorbea.

— Înălţimea Ta, repeta glasul întruna. Înălţimea Ta. Mă poţi auzi? Te rog, Înălţimea Ta, mă poţi auzi?

Leia deschise ochii, vag surprinsă să-i descopere închişi, şi-l zări pe Chewbacca aplecat peste ea, ţinând în mâna gigantică o trusă medicală deschisă, şi pe C-3PO agitându-se ca o găinuşă speriată în jurul lui.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ai strigat după ajutor, răspunse C-3PO. Cel puţin aşa am crezut noi. A fost ceva scurt şi destul de incoerent.

— Nu mă îndoiesc, aprobă femeia. Precum razele de lună strecurându-se prin marginea zdrenţuită a unui nor,

începea să-şi amintească acum: ameninţarea, furia; ura, disperarea... Tu n-ai simţit, aşa-i? îl întrebă pe Chewbacca.

Wookiee-ul mormăi o negaţie, privind-o cu atenţie.

— Nici eu n-am simţit nimic, preciză îndatoritor C-3PO.

— Nu ştiu ce poate să fi fost, clătină Leia din cap. Stăteam şi priveam planeta, iar apoi, pe neaşteptate...

Se întrerupse, fulgerată de un gând oribil.

— Chewie, ce orbită este asta? Trece cumva prin poziţia în care a explodat Steaua Morţii?

Chewbacca o fixă cu privirea şi mârâi ceva în fundul gâtlejului. Trecu după aceea trusa medicală în cealaltă mână şi se întinse pe lângă femeie, pentru a tasta pe consolă. Răspunsul sosi aproape imediat.

— Acum cinci minute, murmură Leia şi se înfioră. Cam aşa a fost, nu?

Chewbacca emise un sunet afirmativ, urmat de o întrebare.

— Nu ştiu, fu prinţesa nevoită să recunoască. A semănat niţel cu o chestie prin care a trecut cândva Luke... În decursul instruirii Jedi – adăugă repede, amintindu-şi la timp că Luke dorea să păstreze secretul asupra semnificaţiei planetei Dagobah. El însă a avut o viziune, în timp ce eu... nu ştiu. Am simţit furie şi amărăciune, dar în acelaşi timp şi tristeţe. Nu... tristeţe nu-i cuvântul cel mai potrivit.

Clătină din cap şi ochii i se umplură inexplicabil de lacrimi.

— Nu ştiu. Acum însă mă simt bine. Vă puteţi întoarce la ceea ce făceaţi.

Chewbacca mormăi din nou în barbă, evident deloc convins. Nu adăugă totuşi nimic, ci închise trusa medicală şi trecu pe lângă C-3PO. Uşa cabinei glisă, deschizându-se şi, cu proverbialul dispreţ wookiee faţă

de subtilităţi, o blocă în poziţia respectivă înainte de a dispărea pe coridor.

Leia se întoarse spre droid.

— Şi tu, i se adresă. Haide, aveţi treabă de terminat acolo. Eu mă simt bine. Realmente.

— Ei bine... foarte bine, înălţimea Ta, rosti C-3PO la fel de nemulţumit precum Chewbacca. Dacă eşti sigură...

— Sunt. Dă-i drumul, pleacă!

Droidul mai şovăi o clipă, după care, ascultător, părăsi cabina.

Iar tăcerea reveni. O tăcere parcă mai densă ca înainte. Şi mai întunecată.

Leia strânse din dinţi.

— N-o să mă las intimidată, anunţă ea cu voce tare fără a se adresa cuiva anume. Nici aici şi nici altundeva.

Tăcerea nu-i răspunse. După un minut, femeia se întinse spre consolă şi tastă o corecţie de curs care să nu-i mai poarte prin locul unde murise împăratul. La urma urmelor, faptul că refuza să se lase intimidată nu însemna să intre premeditat în bucluc.

Iar după aceea nu-i mai rămase decât să aştepte. Şi să se întrebe dacă Khabarakh va apărea în cele din urmă.

***

Vârful oraşului-cetate Ilic răzbătea deasupra coroanelor junglei care îl înconjura strâns, amintindu-i lui Han de cupola argintie a unui droid pierdut într-o întindere de nisip mişcător verde.

— Ai habar cum o să coborâm pe chestia aia? întrebă el.

— Probabil c-o să intrăm prin fantele de lângă vârf, răspunse Lando indicând pe displayul principal. Par destul de mari ca să poată intra orice navă mai mică decât o barjă spaţială Clasa W.

Han încuviinţă, frecându-şi palmele, nervos, de braţele moi ale scaunului copilotului. Puţine lucruri din galaxie îl făceau să fie nervos, dar unul dintre ele era să stea lângă un pilot care încerca o coborâre riscantă.

— Mi se pare un loc chiar mai nebunesc decât Oraşul tău Nomad, comentă el.

— Nu te pot contrazice, încuviinţă Lando şi reduse puţin altitudinea. Cu câteva secunde mai târziu decât ar fi făcut-o Han... Cel puţin pe Nkllon nu trebuie să ne facem griji despre plantele exotice carnivore. Asta să-ţi fie o lecţie de principii economice. La ultimul recensământ, în sectorul ăsta din New Cov existau opt oraşe, iar alte două erau în faza de construcţie.

Han făcu o grimasă. Totul se datora aceloraşi plante exotice. Sau, mai exact, bio-moleculelor exotice ce puteau fi obţinute din ele. Covii păreau să considere că profitul justifica traiul permanent în oraşe blindate. Nimeni nu ştia ce gândeau plantele în privinţa respectivă.

— Tot nebuni sunt, urmă el. Fii atent – pot să aibă ecluze magnetice pe tunelurile de intrare!

Lando îl privi răbdător.

— Vrei să te relaxezi? Să ştii c-am mai pilotat nave.

— Mda, mormăi celălalt şi strânse din dinţi pregătindu-se să sufere pe durata asolizării.

Nu fu însă atât de rău pe cât se aşteptase. Lando obţinu permisiunea din partea controlului aerian şi conduse *Lady Luck* cu destulă iscusinţă în gura căscată a unui tunel de intrare, urmându-i traseul curb în jos şi spre interior, până la o pistă de asolizare strălucitor iluminată, aflată imediat sub domul de oţel transparent care acoperea zidurile oraşului. Vama fu o simplă formalitate deşi, ţinând seama de dependenţa planetei de export, probabil că la ieşire aveau să fie cercetaţi cu mai multă atenţie. Fură întâmpinaţi în mod oficial în Ilic

de către un oficial specializat care le zâmbi profesional şi le înmână un datacard cu hărţile oraşului şi teritoriului vecin.

— N-a fost mare greutate, comentă Lando.

Coborau pe o rampă rulantă care spirala prin centrul spaţios şi deschis. La fiecare nivel, pasarele se desprindeau către exterior, ducând în sectoarele administrative, comerciale şi rezidenţiale.

— Unde ar trebui să ne întâlnim cu Luke?

— Cu trei niveluri mai jos, răspunse Han, într-unul dintre districtele pentru divertisment. Biblioteca imperială nu deţinea prea multe detalii despre locul ăsta, dar menţiona o cafenea numită Mishra, o anexă a versiunii lor la scară redusă a teatrului Grandis Mon de pe Coruscant. Am rămas cu impresia că ar fi un fel de loc de întâlnire pentru barosanii locali.

— Pare un loc bun, încuviinţă Lando privindu-l cu coada ochiului. Acum îmi poţi spune ce vrei de la mine?

— Ce vreau? se încruntă Han.

— Haide, haide, pirat bătrân ce eşti! M-ai luat de la Sluis Van, mi-ai cerut să te duc pe New Cov, l-ai trimis pe Luke înainte la rendez-vous-ul ăsta secret... şi te aştepţi să te cred că acum o să-mi zici la revedere şi-o să mă laşi să mă-ntorc pe Nkllon?

Han îi azvârli cea mai bună imitaţie de expresie jignită.

— Se poate...?

— Ce vrei, Han? Zi ce vrei!

— Nu vreau nimic, Lando, oftă dramatic Han, poţi să pleci spre Nkllon oricând doreşti. Evident, dacă mai rămâi puţin şi ne dai o mână de ajutor, ai putea să aranjezi o afacere pe-aici, ca să scapi de stocurile de metal pe care le ai. Poate nişte hfredium, sau altceva...

Păstră prudent ochii aţintiţi înainte, totuşi simţi privirea celuilalt sfredelindu-l.

— Luke ţi-a zis, nu-i aşa?

— Se poate să fi menţionat ceva, acceptă Han strângând din umeri.

— O să-l omor, şuieră Lando printre dinţi. Jedi sau nu, o să-l omor!

— Hai, termină! Mai stai vreo două zile, tragi cu urechea pe ici pe colo, poate că ne afli şi nouă vreun fir despre operaţiunile lui Fey'lya şi asta-i tot. Pleci acasă, îţi vezi de operaţiunile miniere şi noi nu te mai deranjăm niciodată.

— Am mai auzit povestea asta, mârâi Lando şi Han îi simţi resemnarea din glas. Ce te face să crezi că Fey'lya are legături pe New Cov?

— Fiindcă, în timpul războiului, ăsta a fost singurul loc pe care bothanii lui s-au sinchisit să-l apere...

Se întrerupse pe neaşteptate, îl prinse pe celălalt de braţ şi-l întoarse brusc împreună cu el spre dreapta, unde se afla coloana centrală a rampei spiralate.

— Ce...

— Taci! şuieră Han, străduindu-se simultan să-şi ascundă faţa şi să privească silueta pe care o remarcase ieşind de pe rampă cu un nivel mai jos. Îl vezi pe bothanul ăla de jos, din stânga?

Lando se întoarse puţin, trăgând cu ochiul în direcţia respectivă.

— Ce-i cu el?

— Este Tav Breil'lya. Unul dintre aghiotanţii principali ai lui Fey'lya.

— Glumeşti? se încruntă Lando spre extraterestru. Cum poţi să-ţi dai seama?

— După colanul ăla pe care-l poartă la gât – este un fel de blazon de familie, sau aşa ceva. L-am văzut de zeci de ori la întrunirile Consiliului.

Han îşi muşcă uşor buza, încercând să se concentreze. Dacă era cu adevărat Breil'lya, ar fi putut

economisi o mulţime de timp, aflând cu ce treburi venise acolo. Pe de altă parte, probabil că Luke îi aştepta deja în cafenea...

— Mă iau după el, îi zise lui Lando vârându-i în mâini datapadul şi harta oraşului. Nu mă apela – este posibil să mă aflu într-un loc unde nu mi-aş dori să ţârâie comunicatorul.

Se apropiaseră de nivelul bothanului, aşa că păşi pe pasarela laterală.

— Baftă, şopti Lando.

Printre oamenii din Ilic existau destui extratereştri, totuşi blana crem a lui Breil'lya se distingea destul de bine pentru a-l putea urmări cu uşurinţă prin mulţime. Era şi mai bine. Dacă Han îl putuse recunoaşte, probabil că şi bothanul l-ar fi identificat, şi ar fi fost riscant să se apropie mai mult.

Din fericire, extraterestrul nu părea nici măcar să se gândească la posibilitatea de a fi urmărit. Menţinea un pas vioi, fără să privească vreodată îndărăt, trecând pe lângă intersecţii, magazine şi piaţete, şi îndreptându-se aparent spre zidul exterior al oraşului. Han îl urmă, regretând că-i dăduse harta lui Lando. N-ar fi fost rău dacă ar fi ştiut încotro mergeau.

Traversară o ultimă piaţetă şi ajunseră într-o zonă cu clădiri tip depozite, învecinate cu o frescă vastă ce părea pictată direct pe peretele interior al oraşului. Breil'lya se apropie de o clădire, deschise uşa şi dispăru înăuntru.

Han se adăposti în nişa unei intrări aflată la treizeci de metri mai departe. Deasupra uşii prin care pătrunsese bothanul putea distinge inscripţia decolorată „Ametiste: Livrări şi depozitare”.

— Sper că-i pe hartă, mormăi el scoţând comunicatorul de la centură.

— Este, rosti încetişor un glas feminin dinapoia lui.

Han înlemni.

— Salut, făcu el nesigur.

— Salut. Întoarce-te, te rog. Fără grabă.

Se conformă, ţinând comunicatorul în mână.

— Dacă-i o-ncercare de jaf...

— Termină cu prostiile!

Femeia era scundă şi zveltă, cu zece ani mai vârstnică decât el, păr grizonat tuns scurt şi chip ascuţit, care, în alte circumstanţe, ar fi părut destul de prietenos. Blasterul îndreptat în direcţia lui era o versiune necunoscută a modelului BlasTech DL-l8, nu chiar de aceeaşi putere cu modelul său, DL-44, însă în condiţiile respective diferenţa nu conta aproape deloc.

— Pune comunicatorul jos, continuă ea. Pune şi blasterul, dacă tot te apleci.

Han se aplecă tăcut, scoţându-şi arma cu gesturi foarte lente şi precaute. La adăpostul gestului respectiv şi sperând că femeia urmărea în primul rând blasterul, activă comunicatorul. Le aşeză pe amândouă, apoi se îndreptă şi făcu un pas îndărăt, pentru a demonstra că ştia procedura aplicată prizonierilor.

— Şi acum?

— Pari interesat de firma aceea, rosti ea aplecându-se şi ridicând blasterul şi comunicatorul. Poate că ţi-ar plăcea un tur organizat prin interior.

— Ar fi o idee grozavă, replică Han ridicând braţele şi sperând că necunoscuta nu avea să se uite la comunicator înainte de a-l strecura într-unul dintre buzunarele salopetei.

Ea nu se uită, dar îl dezactivă.

— Mă simt insultată, comentă amuzată. Cred că-i cel mai vechi truc din lume.

Han strânse din umeri, decis să păstreze măcar puţină demnitate.

— N-am avut timp să inventez altele noi.

— Îţi accept scuzele. Haide, să mergem. Şi coboară braţele – nu dorim ca trecătorii să-şi pună fel de fel de întrebări, nu?

— Sigur că nu.

Parcurseseră cam jumătate din distanţa spre „Ametiste”, când o sirenă porni să urle în depărtare.

***

Privind în jurul cafenelei, Luke se gândi că aducea mult cu prima sa incursiune în localul din Mos Eisley, de pe Tatooine, cu atâţia ani în urmă.

Mishra era cu ani-lumină mai sofisticată decât fusese cârciuma aceea mizerabilă, iar clientela care o frecventa se afla pe altă scară socială. Totuşi barul şi mesele erau ticsite cu aceeaşi varietate de oameni şi extratereştri, mirosurile şi zgomotele erau la fel de diverse, iar formaţia cânta o muzică similară – în mod evident, un stil care fusese atent ajustat ca să atragă cât mai multe rase.

Mai exista şi altă diferenţă. Deşi cafeneaua era aglomerată, clienţii lăsaseră un spaţiu respectuos în jurul lui Luke, care se aşezase la bar.

Tânărul sorbi din băutura sa – o variantă locală, cu esenţă de mentă, a ciocolatei fierbinţi cu care-l învăţase Lando – şi privi spre intrare. Han şi Lando erau cu numai două ore în urma lui, ceea ce însemna că trebuiau să apară dintr-o clipă în alta. Cel puţin, aşa spera el. Înţelesese motivul pentru care Han dorise ca navele lor să vină separate în Ilic, dar cu toate ameninţările ce păreau să plutească deasupra Noii Republici, nu-şi puteau permite să irosească timpul. Sorbi din nou...

Şi înapoia lui se auzi un răget neomenesc.

Se răsuci fulgerător, smulgând automat sabia de la centură, când trosnetul unui scaun rupt urmă răcnetului. La cinci metri de el, în mijlocul unui cerc de clienţi

înlemniţi, un barabel şi un rodian se înfruntau deasupra unei mese, ambii cu blasterele scoase.

— Fără blastere! Fără blastere! strigă un droid servant SE4, agitând din braţe pentru a fi mai convingător şi grăbindu-se spre locul confruntării.

Într-o fracţiune de secundă, barabelul schimbă direcţia ţevii şi făcu bucăţi droidul, revenind cu arma asupra rodianului înainte ca acesta să fi putut reacţiona.

— Hei, exclamă indignat barmanul, asta o să te coste...

— Gura! mârâi barabelul. Rodianul îţi va plăti. După ce-mi va plăti mie.

Rodianul se îndreptă, destinzându-se la înălţimea sa totală – rămânând însă cu o jumătate de metru mai scund decât oponentul său – , şi scuipă ceva într-un limbaj pe care Luke nu-l înţelese.

— Minţi, replică barabelul. Ai trişat. O ştiu.

Rodianul continuă să vorbească.

— Nu eşti genul? făcu dispreţuitor barabelul. Ba ai trişat. Cer judecata lui Jedi.

Toţi ochii din cafenea fuseseră aţintiţi asupra confruntării. Acum, la un unison aproape perfect, privirile se întoarseră spre Luke.

— Ce este? întrebă el precaut.

— Vrea să le judeci disputa, explică barmanul cu un ton evident uşurat.

O uşurare pe care Luke era departe de a o simţi.

— Eu?

Barmanul îl privi straniu.

— Eşti Jedi Luke Skywalker, nu? arătă el spre sabia din mâna tânărului.

— Da.

— Asta-i, concluzionă barmanul indicând spre cei doi extratereştri.

Atât doar că, Jedi sau nu, Luke n-avea nici cea mai mică autoritate legală aici. Deschise gura, pentru a-i spune barmanului că...

Şi-l mai privi o dată în ochi.

Se întoarse apoi încet, cu scuzele rămase nerostite. Văzu că nu numai barmanul, ci toţi clienţii cafenelei îl priveau cu expresii similare. Expresii de aşteptare şi încredere. Încredere în judecata unui Jedi.

Inspiră încet, îşi sili bătăile inimii să se domolească şi porni prin mulţime spre confruntare. Obi-Wan îl învăţase ce era Forţa, iar Yoda îl învăţase cum s-o folosească pentru autocontrol şi autoapărare. Nimeni nu-l învăţase nimic despre medierea conflictelor.

— Bine, rosti el când ajunse la masa cu pricina. Primul lucru pe care-l veţi face, amândoi, este să lăsaţi armele.

— Cine lasă primul? întrebă barabelul. Rodianii vânează recompense – va trage, dacă eu sunt dezarmat.

Începea grozav. Oprindu-şi un suspin, Luke activă sabia şi ridică lama verde-strălucitor între cele două blastere.

— Nimeni n-o să împuşte pe nimeni, rosti el sec. Lăsaţi-le!

Barabelul se supuse fără un cuvânt. Rodianul şovăi o secundă în plus, apoi îl imită.

— Acum, spuneţi care-i problema, zise Luke dezactivând sabia, dar fără s-o lase din mână.

— M-a angajat să lucrez pentru el, spuse barabelul întinzând un deget placat cu cheratină spre rodian. Eu fac ce-mi spune, dar el nu mă plăteşte.

Rodianul replică pe un ton indignat.

— O clipă, vom ajunge şi la tine, îl opri Luke întrebându-se cum se va rezolva comunicarea între ei. Pentru ce te-a angajat?

— Să găsesc vizuina de animale. Animale care strică nave mici... le mănâncă din flancuri. Eu fac ce-mi spune. El arde vizuina de animale, capăt bani. Apoi însă îmi plăteşte bani răi.

Arătă spre masă, către un fişic de cipuri metalice aurii.

Luke ridică un cip. Era micuţ şi triunghiular; în centru avea ştanţat un model complicat de linii, iar în fiecare colţ numărul „100”.

— A mai văzut cineva acest tip de bani? întrebă el, ridicând cipul.

— Este noul scrip imperial, răspunse cu un dispreţ abia camuflat o făptură îmbrăcată într-un costum de afaceri scump. Banii ăştia îi poţi cheltui doar pe planetele şi staţiile imperiale.

Tânărul se strâmbă. Alt memento, dacă mai avea nevoie de vreunul, că lupta pentru controlul galaxiei era departe de a se fi încheiat.

— I-ai spus din capul locului că-l vei plăti cu banii ăştia? îl întrebă pe rodian.

Celălalt îi replică în graiul său şi Luke privi în jur, întrebându-se dacă statutul pe care i-l acordau cei din local avea să fie diminuat prin solicitarea unui translator.

— Zice că aşa a fost el însuşi plătit, se auzi un glas familiar şi Luke se întoarse şi-l văzu pe Lando ieşind în faţa mulţimii. El n-ar fi fost de acord, dar n-a avut de ales în cele din urmă.

— Aşa face Imperiul afaceri în ultima vreme, comentă cineva. Cel puţin pe-aici...

Barabelul se răsuci într-acolo.

— Nu vreau judecata ta, şuieră el. Numai Jedi judecă.

— În regulă, calmează-te, spuse Luke pipăind cipul şi întrebându-se ce să facă. Dacă într-adevăr aşa fusese plătit rodianul... Banii nu pot fi schimbaţi în alţii? îl întrebă pe rodian.

— Nu, traduse Lando răspunsul. Îi poţi folosi pentru bunuri şi servicii doar pe lumile imperiale, dar nimeni din Noua Republică nu-i va lua. Nu există o rată oficială de schimb.

— Aşa-i, încuviinţă sec Luke. Poate că nu avea experienţa lui Lando în operaţiunile de pe piaţa neagră, dar nici el nu era un novice. Dar care-i rata neoficială de schimb?

— Habar n-am, făcu Lando privind prin cafenea, totuşi pe-aici trebuie să fie şi unii care cunosc rosturile străzii. Ridicând tonul, întrebă: Cineva de pe-aici face afaceri cu Imperiul?

Chiar dacă asemenea operatori existau, nimeni nu ieşi în faţă.

— Sfioşi, nu? murmură Luke.

— Vrei să recunoască afacerile cu imperialii în faţa unui Jedi. Nici eu nu m-aş repezi s-o fac.

Tânărul încuviinţă din cap şi simţi un gol în stomac, uitându-se la botul de tapir al rodianului şi la ochii săi pasivi, multifaţetaţi. Sperase că va putea să stingă pur şi simplu conflictul şi astfel să evite necesitatea unei judecăţi reale. Acum nu avea alternativă, ci trebuia să decidă dacă rodianul încercase în mod deliberat să-şi înşele partenerul.

Mijind ochii, îşi focaliză mintea şi-şi extinse percepţia. Ştia că era o tentativă la limita reuşitei, totuşi cele mai multe rase sufereau modificări fiziologice subtile în condiţii de stres. Dacă rodianul minţea în legătură cu banii... şi dacă presupunea că talentele Jedi ale lui Luke îl puteau depista... ar fi putut să reacţioneze astfel încât să se dea de gol.

Când rulă însă tehnicile de amplificare senzorială, simţi altceva. O aromă, un amestec vag de tutun carababba şi armudu. Aceeaşi combinaţie asupra căreia Lando îi atrăsese atenţia în staţia spaţială Sluis Van...

Deschise ochii şi scrută mulţimea.

— Niles Ferrier, rosti el. Vrei să ieşi în faţă, te rog?

Urmă o tăcere prelungă, întreruptă doar de icnetul brusc al lui Lando la auzul numelui lui Ferrier. Apoi, dintr-o parte a cercului de privitori, avansă o siluetă mătăhăloasă familiară.

— Ce doreşti? întrebă el ţinând mâna pe patul blasterului din toc.

— Vreau să ştiu rata neoficială de schimb dintre banii imperiali şi cei ai Noii Republici, vorbi Luke. Cred că tu mi-o poţi spune.

Ferrier îl privi cu un dispreţ prea puţin camuflat.

— Asta-i problema ta, Jedi. Nu mă băga pe mine-n ea.

Dinspre mulţime se auzi un murmur de nemulţumire. Luke nu replică, ci susţinu privirea celuilalt; după o clipă, buza hoţului tresări.

— Ultima dată când am făcut afaceri dincolo, mormăi el, se schimbau cinci imperiali pentru patru republicani.

— Mulţumesc, încuviinţă tânărul. Pare clar, aşadar, reveni el spre rodian. Plăteşte-ţi asociatul în bani republicani la rata cinci la patru şi ia scripii imperiali cu tine pentru data viitoare când vei mai lucra în teritoriul lor.

Rodianul scuipă ceva printre buze.

— Asta-i o minciună! răcni barabelul.

— Spune că n-are suficienţi bani republicani, traduse Lando. Ştiindu-i pe rodiani, tind să-i dau dreptate barabelului.

— Poate că da, făcu Luke sfredelind cu privirea ochii faţetaţi ai rodianului, sau poate că nu. Pe de altă parte, ar mai fi o cale.

Reveni spre Ferrier şi ridică sprâncenele întrebător. Hoţul de nave gândea într-adevăr foarte rapid.

— Nici nu te gândi la asta, Jedi, îl preveni el.

— De ce nu? Tu acttivezi în ambele părţi. Ai avea mai multe ocazii decât barabelul să cheltuieşti scripii imperiali.

— Şi dacă nu vreau? Poate că nu intenţionez să mă-ntorc prea repede acolo. Sau poate că nu vreau să fiu prins cu atâţia scripi imperiali asupra mea. Rezolvă singur cazul, Jedi, eu nu-ţi datorez nici o favoare.

Barabelul se răsuci fulgerător spre el.

— Vorbeşte respectuos, mârâi el. Este un Jedi. Vorbeşte respectuos.

Un murmur de acceptare străbătu cafeneaua.

— Ar fi bine să-l asculţi, îl sfătui Lando. Nu cred că vrei să-ncepi o bătaie aici, mai ales cu un barabel. Au avut dintotdeauna o slăbiciune pentru Jedi.

— Mda, înapoia râturilor, replică Ferrier.

Ochii lui se plimbau însă acum prin mulţime şi Luke îi simţi modificarea subtilă a aurei, pe măsură ce înţelegea cât de minoritară îi era opinia.

Sau poate că înţelegea că un scandal oficial ar fi atras asupra lui prea multă atenţie. Tânărul tăcu, privindu-l cum oscilează nesigur şi aşteptându-l să-şi schimbe părerea.

Când o făcu, acţionă rapid.

— Bine, dar îi schimb numai cu rata de cinci la trei. Cinci la patru a fost un noroc – nu se ştie dacă o să mai am ocazia aia vreodată.

— Este o înşelăciune, declară barabelul. Merit mai mult de la rodian.

— Este adevărat, încuviinţă Luke, dar ţinând seama de circumstanţe, probabil că nu vei obţine o rată mai bună.

Privi spre rodian, apoi continuă să-i vorbească barabelului.

— Dacă te ajută cu ceva, nu uita că-i poţi avertiza pe toţi cei din rasa ta asupra afacerilor cu acest rodian.

Dacă nu va mai fi capabil să angajeze vânători barabeli experţi, va pierde mai mult pe termen lung decât vei pierde tu acum.

Barabelul emise un sunet scrâşnit, probabil echivalentul unui râset.

— Jedi spune adevărul, zise el. Pedeapsa este bună.

Luke se încordă pentru ceea ce avea să urmeze; barabelul nu va mai fi la fel de încântat.

— Pe de altă parte, va trebui să plăteşti reparaţia droidului pe care l-ai distrus. Indiferent ce ar fi spus sau făcut rodianul, responsabilitatea acţiunii îţi aparţine.

Extraterestrul îl fixă pe tânăr şi dinţii săi aciculari clănţăniră încetişor, ca şi cum ar fi muşcat. Luke îi răspunse cu o privire rece, deschizându-şi percepţiile către Forţă pentru orice semn al unui atac.

— Jedi spune din nou adevărul, aprobă în cele din urmă barabelul deşi fără chef. Accept judecata lui.

Luke suspină încet în barbă.

— Atunci conflictul este închis, rosti el.

Se uită spre Ferrier, după care ridică sabia spre frunte, salutându-i pe cei doi extratereştri şi le întoarse spatele.

— Elegant rezolvat, murmură Lando în vreme ce mulţimea începuse să se destrame.

— Mulţumesc, replică Luke.

Îşi simţea gâtlejul uscat. Era adevărat, rezolvase conflictul... dar fusese mai degrabă noroc decât abilitate, şi o ştia. Dacă Ferrier n-ar fi fost acolo, sau dacă n-ar fi acceptat să schimbe banii, nu ştia cum ar fi putut soluţiona disputa. Leia şi educaţia ei în diplomaţie s-ar fi descurcat mai bine decât el, ba chiar şi Han, care avea multă experienţă în negocieri dure.

Era un aspect al responsabilităţii Jedi la care nu se mai gândise niciodată. Ar fi fost însă bine s-o facă... şi încă repede.

— Han urmăreşte unul dintre amicii bothani ai lui Fey'lya pe nivelul 4, explică Lando pe când se îndreptau spre ieşire. L-a văzut de pe rampa centrală vestică şi m-a trimis să...

Se opri brusc. Din afara cafenelei, se auzea sunetul tânguitor al sirenelor.

— Mă-ntreb ce-o fi asta, comentă el cu o urmă de nelinişte în glas.

— Alarmă, răspunse unul dintre consumatorii care ieşiseră după ei, cu fruntea încreţită în concentrare, urmărind modificările de tonalitate ale sirenei. Un raid!

— Un raid? repetă Luke, mirat deoarece nu auzise de activităţi piratereşti în Sectorul respectiv. Cine vă atacă?

— Imperialii, cine alţii?

Luke aruncă o privire spre Lando.

—Aha, murmură el.

— Aşa-i, aprobă celălalt. Haide!

Ieşiră din Mishra şi porniră pe bulevardul larg. În mod bizar, nu se vedeau semnele de panică la care s-ar fi aşteptat Luke. Dimpotrivă, cetăţenii din Ilic păreau să-şi vadă de activităţile cotidiene ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic deosebit.

— Poate că nu-şi dau seama ce se-ntâmplă, sugeră el şovăielnic în vreme ce se apropiau de o rampă în spirală.

— Sau există o înţelegere tacită cu Imperiul, adăugă acru Lando. Liderii lor pot aprecia că alianţa cu Noua Republică este un act politic inteligent, dar în acelaşi timp doresc să păstreze relaţii bune cu Imperiul. Deoarece nu pot plăti un tribut, care ar fi evident, îi lasă pe imperiali să vină şi să se înfrupte cu regularitate din stocurile lor de bio-molecule rafinate. Am mai întâlnit genul ăsta de aranjament.

Tânărul privi în jur, spre trecătorii nestingheriţi.

— Numai că de data asta s-ar putea întoarce împotriva lor.

— Dacă imperialii au văzut pe *Lady Luck* şi X-interceptorul tău pe pista de asolizare...

— Exact! Unde ziceai că era Han?

— L-am lăsat pe nivelul 4, îndreptându-se spre vest, răspunse Lando şi-şi scoase comunicatorul. Mi-a zis să nu-l apelez, însă cred că asta-i una dintre circumstanţele neprevăzute când pot s-o fac.

— Stai! îl opri Luke. Dacă se află în preajma aghiotantului lui Fey'lya... şi dacă Fey'lya are o înţelegere cu Imperiul...

— Ai dreptate. Lando înjură încetişor şi închise comunicatorul. Ce facem atunci?

Ajunseseră la rampă şi păşiră pe secţiunea care urca în spirală.

— Mă duc să-l caut pe Han, zise tânărul. Tu mergi la pista de asolizare şi vezi ce se-ntâmplă. Dacă imperialii încă n-au coborât, poate izbuteşti să intri în calculatorul de trafic aerian şi să ne ştergi de pe listă. R2-D2 te poate ajuta, dacă reuşeşti să-l cobori din X-interceptorul meu şi să-l duci la o consolă fără să fii prins.

— O să mă străduiesc.

— Bine. O amintire fulgeră prin mintea lui Luke... *Lady Luck* nu-i echipată cumva cu un circuit de comandă secundară despre care ne-ai povestit pe Nkllon?

Lando clătină din cap.

— N-are decât un circuit simplu de balizare. Doar deplasare rectilinie şi manevre limitate. Îi va fi imposibil să ajungă la mine prin mijlocul unui oraş închis ca ăsta.

Şi chiar dacă ar fi putut, gândi Luke, nu i-ar fi ajutat cu mare lucru. În afară de a găuri peretele exterior cu blasterele, unica modalitate de ieşire din Ilic pentru o navă spaţială o reprezentau tunelurile de deasupra pistelor.

— Sperasem şi eu...

— Aici a coborât Han, arătă Lando. A pornit într-acolo.

— În regulă. Sper să ne-ntâlnim cât mai repede. Fii atent!

— Şi tu.

8

Femeia grizonată îl duse pe Han într-un birou din clădirea „Ametiste”, îl dădu pe mâna a doi bărbaţi cu aspect de bodyguarzi, apoi dispăru, luându-i blasterul, comunicatorul şi paşaportul. Han încercă de câteva ori să lege o conversaţie cu paznicii, nu căpătă nici un răspuns şi se resemnase să asculte sirenele din exterior, când femeia reveni.

Însoţită de alta, mai înaltă, cu un aer incontestabil de autoritate.

— Bună ziua, îl salută ea. Căpitanul Han Solo, bănuiesc?

Ţinea paşaportul lui în mână, aşa că n-avea rost să nege.

— Exact.

— Suntem onoraţi de vizită, vorbi ea cu un ton uşor sardonic totuşi politicos. În acelaşi timp, niţel surprinşi.

— Nu înţeleg de ce, replică Han, la urma urmelor, vizita a fost ideea voastră. Luaţi des oamenii de pe stradă în felul ăsta?

— Doar pe cei speciali. Vrei să-mi spui cine eşti şi cine te-a trimis?

— Cum adică, cine sunt? se încruntă bărbatul. Ai paşaportul meu.

— Aşa-i, încuviinţă femeia răsucind cardul în mână. Există totuşi diferenţe de opinii privind autenticitatea lui.

Făcu un semn spre uşă...

Tav Breil'lya intră în odaie.

— Am avut dreptate, rosti bothanul şi blana lui crem undui după un model necunoscut. Aşa cum v-am spus, când i-am văzut prima dată paşaportul. Este un impostor. Aproape sigur, un spion imperial.

— Cum? se holbă Han la el, simţind că-l ia ameţeala. Privi colanul extraterestrului... era într-adevăr Breil'lya. Ce-ai spus că sunt?!

— Eşti un spion imperial, repetă Breil'lya şi blana îi undui iarăşi. Ai venit să ne distrugi înţelegerea, sau poate chiar să ne ucizi pe toţi. Nu vei apuca însă să trăieşti pentru a le raporta stăpânilor tăi. Se răsuci spre femeia înaltă: Trebuie să scapi imediat de el, Sena! înainte de a-i putea chema pe inamicii noştri aici.

— Să nu ne grăbim, aghiotant Breil'lya, îl domoli Sena. Irenez are desfăşurat afară un detaşament întreg. Îl privi pe Han: Poţi răspunde la acuzaţiile aghiotantului?

— Nu ne interesează minciunile unui spion imperial, insistă Breil'lya înainte ca Han să poată vorbi.

— Dimpotrivă, aghiotantule, replică Sena. Aici ne interesează multe lucruri. Ridică paşaportul spre Han: Ai şi alte dovezi că ai fi persoana care susţii?

— Nu contează cine este, insistă Breil'lya pe un ton care începuse să sune tensionat. V-a văzut şi e clar că ştie că avem o înţelegere. Nu contează dacă este din Imperiu sau din Noua Republică – ambele vă sunt inamice şi ambele s-ar folosi de informaţiile respective împotriva voastră.

Sena arcui din nou sprâncenele.

— Prin urmare, constată ea cu răceală, identitatea lui nu mai contează. Să însemne asta că nu mai eşti sigur că ar fi un impostor?

Blana lui Breil'lya undui din nou. În mod limpede, nu gândea la fel de rapid ca şeful său.

— Există o asemănare destul de mare, mormăi el. Cred însă că o disecţie i-ar stabili rapid identitatea.

Sena surâse uşor. Era însă un zâmbet de înţelegere, nu de amuzament... şi brusc Han înţelese că acea confruntare însemnase nu doar testarea lui, ci şi a lui Breil'lya. Iar dacă expresia femeii constituia vreun indiciu, bothanul tocmai ratase testul.

— N-o să uit recomandarea asta, rosti ea sec.

Se auzi un bip slab şi Irenez scoase un comunicator şi răspunse în şoaptă. Ascultă, vorbi din nou, apoi ridică ochii spre Sena.

— Se apropie un bărbat, o anunţă. Înălţime mijlocie, păr blond-închis, îmbrăcat în negru – aruncă o uitătură spre Breil'lya – şi înarmat cu o sabie Jedi.

Sena îl privi de asemenea pe bothan.

— Cred că discuţia noastră s-a încheiat, zise ea. Irenez, cineva să-l intercepteze şi să-l întrebe dacă vrea să ni se alăture. Să fie limpede că este o întrebare, nu un ordin. După aceea, restituie-i căpitanului Solo arma şi comunicatorul.

Se răsuci spre Han şi încuviinţă cu gravitate din cap, întinzându-i paşaportul.

— Scuzele mele, căpitane. Cred că înţelegi că trebuie să fim prudenţi. Mai ales, ţinând seama de această coincidenţă, arătă ea spre exterior.

Han se încruntă, întrebându-se la ce se referea. După aceea pricepu că era vorba despre sirenele care continuau să urle.

— Nici o problemă, o asigură. Ce anunţă sirenele?

— Un raid imperial, răspunse Irenez dându-i blasterul şi comunicatorul.

Bărbatul încremeni.

— Un raid?

— Nimic special, îl linişti Sena. Vin la fiecare câteva luni să ia o cotă parte din bio-moleculele rafinate pe care le-am ambalat pentru export. Este o formă deghizată de taxă de protecţie pe care au stabilit-o cu conducerea oraşului. Nu te teme, nu depăşesc niciodată nivelul de asolizare.

— Poate că de data asta o să-şi modifice programul, mârâi Han deschizând comunicatorul. Se aşteptase să fie oprit, dar nimeni nu se clinti. Luke?

— Sunt pe drum, Han, se auzi glasul tânărului. Însoţitorii mei îmi spun că mă aduc la tine. Ai păţit ceva?

— A fost o mică neînţelegere, dar s-a rezolvat. Ar fi bine să te grăbeşti – avem musafiri.

— Am înţeles.

Închise comunicatorul. Sena şi Irenez discutau între ele în şoaptă.

— Dacă sunteţi cu adevărat atât de prudente faţă de imperiali, pe cât implică Breil'lya, spuse Han, n-ar fi rău să vă găsiţi o ascunzătoare.

— Ruta noastră de evadare este pregătită, explică Sena iar Irenez părăsi odaia. Întrebarea este ce să facem cu tine şi cu amicul tău...

— Nu-i poţi lăsa liberi, interveni Breil'lya încercând pentru ultima dată. Ştii prea bine că dacă Noua Republică află despre voi...

— Comandorul a fost anunţat, îl opri Sena. El va decide.

— Dar...

— Asta-i tot, aghiotantule, continuă ea cu voce tăioasă. Alătură-te celorlalţi la ascensor. Mă vei însoţi în navă.

Breil'lya azvârli o ultimă privire indescifrabilă spre Han, apoi ieşi fără un cuvânt.

— Cine este... Comandorul? întrebă Han.

— Nu-ţi pot spune, dar nu-ţi face griji. În ciuda spuselor lui Breil'lya, nu suntem inamicii Noii Republici. Cel puţin nu deocamdată.

— Aha. Grozav!

De pe coridorul exterior se auziră paşi. După câteva secunde, însoţit de doi tineri cu blasterele în tocuri, Luke păşi în cameră.

— Salut, Han, spuse el privind-o în treacăt pe Sena. Ai păţit ceva?

— N-am nimic. Ţi-am spus – o mică neînţelegere. Doamna aceasta... Sena...

Se opri, aşteptând.

— Deocamdată, este suficient doar atât, zise femeia.

— Aha, încuviinţă Han care sperase să-i audă şi numele de familie. Oricum, Sena a crezut că sunt spion imperial. Şi apropo de imperiali...

— Ştiu. Lando a plecat să vadă dacă ne poate şterge intrările navelor din înregistrarea sosirilor.

— N-o să poată, clătină Han din cap. N-o să aibă timp. Şi e sigur că imperialii vor verifica lista.

Luke aprobă din cap.

— Atunci ar fi bine să pornim într-acolo.

— Sau poate preferaţi să veniţi cu noi, le propuse Sena. Avem loc destul în navă şi este ascunsă într-un loc unde nu va fi găsită.

— Mulţumesc, nu, răspunse Han.

Nu intenţiona să plece cu indivizii aceia, până nu ştia mai multe despre ei. În primul rând, de partea cui erau.

— Lando nu va dori să-şi abandoneze nava, adăugă el.

— Şi eu trebuie să-mi iau droidul, completă Luke.

Irenez reapăru în încăpere.

— Toţi au pornit şi nava este pregătită, îi raportă lui Sena. Am vorbit şi cu Comandorul.

Îi întinse un datapad. Sena îl privi şi încuviinţă din cap, apoi se întoarse către Han.

— În apropiere există un puţ de serviciu care se deschide în marginea vestică a zonei de asolizare, îi spuse. Nu cred că imperialii ştiu de el, fiindcă nu apare pe nici una dintre hărţile oficiale ale oraşului. Irenez vă va conduce şi vă va ajuta pe cât poate.

— Nu-i nevoie.

Sena ridică datapadul.

— Comandorul m-a instruit să vă ofer tot ajutorul solicitat. Ţi-aş fi recunoscătoare, dacă mi-ai permite să îndeplinesc ordinele primite.

Han privi spre Luke şi ridică din sprâncene. Tânărul strânse uşor din umeri; dacă oferta ascundea o trădare, percepţiile Jedi n-o depistau.

— Bine, spuse el, poate să vină. Haidem!

— Mult noroc, le ură Sena şi dispăru pe uşă.

— Pe aici, domnilor, indică Irenez.

Puţul de serviciu era o combinaţie între scară şi cabină de ascensor, inserat în peretele exterior al oraşului, cu intrarea aproape invizibilă în modelul învolburat al frescei. Ascensorul nu se zărea nicăieri; probabil, decise Han, purta grupul lui Sena spre locul unde îşi ascunsese nava. Conduşi de Irenez, porniră să urce scara.

Până la zona de asolizare erau numai trei nivele, dar într-un oraş de mărimea lui Ilic asta însemna destule trepte. Primul nivel avea cincizeci şi trei; după aceea, Han se plictisi să le mai numere. Până se furişară prin altă uşă camuflată, ieşind în sona de asolizare, şi se ascunseră înapoia unui analizor masiv de diagnoze, picioarele începuseră să-i tremure de oboseală. Pe de altă parte, Irenez nici măcar nu gâfâia.

— Ce facem acum? şopti Luke uitându-se precaut pe după analizor.

Nici el nu-şi pierduse suflul.

— Îl căutăm pe Lando, răspunse Han scoţând comunicatorul şi activându-l. Lando?

— Aici, se auzi aproape instantaneu. Unde sunteţi?

— În sectorul vestic al zonei de asolizare, la douăzeci de metri de X-interceptorul lui Luke. Tu unde eşti?

— Spre sud, la nouăzeci de grade de direcţia voastră spre X-interceptor. Mă aflu înapoia unei stive de lăzi. La cinci metri de mine este un soldat din trupele de şoc, aşa că nu pot face nici o mişcare.

— Câţi imperiali sunt?

— Pare a fi o unitate completă. Am văzut trei nave de desant intrând şi cred că una sau două asolizaseră deja. Dacă ar avea efectiv complet, asta înseamnă 160-200 de oameni. Majoritatea sunt soldaţi obişnuiţi, dar şi câţiva din trupele de şoc. Totuşi, aici nu sunt prea mulţi, majoritatea au coborât pe rampe acum câteva minute.

— Probabil că vor scotoci oraşul în căutarea noastră, murmură Luke.

— Mda, făcu Han şi se apropie de analizor. Partea superioară a X-interceptorului lui Luke se putea distinge dincolo de botul unei barje spaţiale W-23. Se pare că R2-D2 este tot în nava lui Luke.

— Da, însă i-am văzut făcând ceva acolo, îl avertiză Lando. Este posibil să-i fi pus un bolţ limitator.

— Asta se poate rezolva, comentă Han examinând cât putea mai mult din zona înconjurătoare. Cred că putem ajunge la X-interceptor fără să fim observaţi. Mi-ai zis pe drum că ai un circuit de balizare pentru *Lady Luck*, aşa-i?

— Da, însă n-o să-mi fie de nici un folos. Cu lăzile astea din jur, nu poate să coboare fără să mă expun eu însumi la foc.

— Nu-i nici o problemă, îl linişti Han şi un zâmbet îi flutură pe buze. Poate că Luke dispunea de ajutorul

Forţei şi Irenez putea urca treptele fără să gâfâie, dar era gata să facă prinsoare că-i putea întrece pe amândoi în şmecherii. Atunci când te anunţ, cheamă nava spre tine.

Închise comunicatorul, strânse mai bine blasterul în mână şi se adresă lui Irenez şi lui Luke:

— Ne ducem spre X-interceptor. Gata?

Cei doi confirmară şi, privind încă o dată în toate direcţiile, porniră pe cât de rapid se puteau deplasa fără zgomot. Han ajunse la barjă fără probleme şi se opri, pentru a-i aştepta pe ceilalţi...

—Ş-ş-ş! şuieră Luke.

Han încremeni, lipindu-se de fuzelajul corodat al barjei. La nici patru metri depărtare, un soldat din trupele de şoc începuse să se întoarcă spre ei.

Strângând din dinţi, bărbatul ridică blasterul. În aceeaşi clipă însă vederea sa periferică zări mâna lui Luke făcând un gest şi, brusc, imperialul se răsuci în direcţia opusă, îndreptându-şi carabina blaster către o zonă pustie.

— Crede c-a auzit un zgomot, şopti Jedi. Haide!

Han încuviinţă din cap şi se strecură de partea opusă a barjei. După alte câteva secunde, erau ghemuiţi lângă pivoţii de asolizare ai X-interceptorului.

— R2-D2, şopti Han, deşteptarea!

Din partea superioară a navetei de vânătoare se auzi un bip încetişor şi destul de indignat. Prin urmare, bolţul limitator al imperialilor nu dezactivase complet droidul, ci doar îi blocase controlul asupra sistemelor X-interceptorului. Nu era rău.

— Bine, urmă Han. Acttivează-ţi senzorii de comunicaţii şi pregăteşte-te să înregistrezi.

Alt bip.

— Ce facem acum? întrebă Irenez.

— Acum va începe partea cu adevărat drăguţă, chicoti Han şi-şi scoase comunicatorul. Lando, eşti pregătit?

— Te aşteptam.

— Bine. Când te anunţ, deschide circuitul de balizare şi pune-o pe *Lady Luck* în mişcare. Când te anunţ din nou, închide circuitul. Ai înţeles?

— Da. Sper că ştii ce naiba faci...

— Ai încredere în mine, replică Han şi se întoarse către Luke. Tu ai înţeles ce ai de făcut?

— Sunt gata, aprobă tânărul şi ridică sabia.

— Lando, începe!

Pentru o clipă nu se petrecu nimic, apoi, prin zgomotele de fundal ale zonei de asolizare, se auzi ţiuitul distinctiv al activării elevatoarelor repulsor. Întinzând gâtul, Han o văzu pe *Lady Luck* ridicându-se lin dintre celelalte nave andocate.

De undeva din aceeaşi direcţie generală se auzi un strigăt, urmat de fulgerele unui blaster. Alte trei arme deschiseră foc aproape imediat asupra lui *Lady Luck*, care viră greoi şi lent şi porni spre extremitatea sudică, unde se afla ascunzătoarea lui Lando.

— Nu va ajunge niciodată acolo, murmură Irenez în urechea lui Han. Imediat ce-şi vor da seama încotro se-ndreaptă, îl vor prinde.

— De aceea, nici nu va ajunge la el.

Han nu scăpă nava din ochi. Încă două secunde şi toţi soldaţii imperiali ar fi trebuit să aibă atenţia concentrată asupra navei fugare...

— Atenţie, Luke... acum!

Brusc, Luke dispăru, un singur salt purtându-l deasupra X-intercep- torului. În vacarm, Han auzi bâzâitul cu care Luke îşi activă sabia şi zări lumina verzuie reflectată din navele şi echipamentele cele mai

apropiate. Lumina şi bâzâitul se modificară subtil, când reteză...

— Am scăpat de bolţ, anunţă tânărul. Acum?

— Nu încă. *Lady Luck* străbătuse cam un sfert din distanţa până la peretele opus, iar loviturile blasterelor continuau să ricoşeze din blindajul intradosului. Te anunţ eu. Fii gata să zbori cu interferenţe.

X-interceptorul se legănă uşor, când Luke avansă şi sări în carlingă, iar elevatoarele repulsor ţiuiră, activatte de R2-D2.

Un ţiuit pe care nimeni nu-l putea auzi în vacarmul general. *Lady Luck* ajunsese la jumătatea distanţei...

— Stop, Lando! ordonă Han. R2-D2, e rândul tău. Cheam-o-ncoace.

Având acces complet la transmiţătorii X-interceptorului, pentru droid

era foarte simplu să duplice semnalul din circuitul de balizare al lui Lando. *Lady Luck* vibră, oprindu-se, se reorientă după noul apel şi porni spre X-interceptor.

Era o manevră la care imperialii nu se aşteptaseră. Pentru o clipă, focul blasterelor îşi diminuă intensitatea, când soldaţii care urmăreau iahtul se opriră; până să reînceapă, *Lady Luck* ajunsese aproape de X- interceptor.

— Acum? întrebă Luke.

— Da! Pune-o jos şi deschide-ne calea.

R2-D2 ciripi şi *Lady Luck* se opri din nou în aer, după care coborî lin pe pistă. Dinspre imperiali se auzi un răcnet de triumf... dar avea să fie un triumf extrem de scurt. *Lady Luck* atinse pista...

Şi fără avertisment, X-interceptorul ţâşni în sus. Efectuând un viraj strâns în jurul iahtului, Luke reveni în picaj şi laserele din aripi scuipară un coridor ucigaş peste linia soldaţilor ce se apropiau.

Dacă beneficiau de timp, imperialii aveau să se regrupeze, dar Han nu intenţiona să le ofere timpul respectiv.

— Haide! răcni spre Irenez.

Sări în picioare şi sprintă nebuneşte către *Lady Luck*. Ajunse pe rampă fără ca soldaţii să-l fi remarcat măcar şi sări prin trapă înainte ca în direcţia lui să se fi tras un singur foc.

— Stai şi păzeşte trapa, urlă spre femeia care-l urmase. Merg să-l iau pe Lando!

Luke continua să gonească prin zonă, creând haos, când Han pătrunse în cabină şi se azvârli în scaunul pilotului, inspectând fugar instrumentele. Toate sistemele păreau acttive; celelalte trebuiau activatte la plecare.

— Prinde-te de ceva! mai apucă să-i strige lui Irenez, apoi decolă.

Soldatul din trupele de şoc de care pomenise Lando nu se zărea nicăieri când trecu cu *Lady Luck* peste stiva de lăzi. Luke mitralia cu laserele podeaua, silindu-i pe imperiali să stea ascunşi. Han coborî nava la jumătate de metru de podea, cu rampa de acces extinsă spre lăzi. Prin videcranul lateral al carlingii se întrezări o mişcare fulgerătoare...

— L-am luat! anunţă Irenez dinspre trapă. Gata!

Han viră, ambalând la maximum elevatoarele repulsor, şi se năpusti spre unul dintre giganticele tuneluri de ieşire de deasupra. Simţi o vibraţie uşoară când trecu prin ecluza magnetică din capăt, apoi ajunseră sub cerul liber, vuind spre spaţiul cosmic.

Patru vânători TIE se roteau în jurul oraşului, pentru eventuale intervenţii de urgenţă. Se părea însă că nu se aşteptaseră ca problemele să apară atât de rapid. Luke distruse trei din mers, iar Han îl lovi pe al patrulea.

— Nimic mai plăcut decât evadările disperate, gâfâi Lando strecurându-se pe scaunul copilotului şi activându-şi consola. Ce avem?

— Se pare că mai vin două nave de desant, se încruntă Han. Ce faci acolo?

— Rulez o analiză multisenzor a curenţilor de aer. Va arăta orice neregularităţi mari de pe fuzelaj. În caz că ne-au ataşat vreo baliză de semnalizare...

Han îşi aminti de evadarea lor de pe prima Stea a Morţii şi de, zborul aproape dezastruos spre Yavin, cu un asemenea dispozitiv strecurat la bord.

— Mi-ar plăcea să am şi eu un sistem de-ăsta pentru *Şoim*.

— N-ar funcţiona, replică sec Lando. Fuzelajul tău este deja atât de neregulat, încât sistemul ar lua-o razna, încercând să-l mapeze. Gata, suntem curaţi!

— Grozav, făcu Han şi privi în stânga. Am scăpat şi de navele de desant. Nu mai au nici o şansă să ne prindă acum.

— Ele nu, dar ăsta ne poate prinde, arătă Irenez displayul de distanţă medie.

Un distrugător spaţial imperial, aflat înapoia lor, părăsea deja orbita şi pornea în urmărire.

— A-ntâia, mormăi Han şi cuplă propulsia principală. Activarea ei atât de aproape de sol avea să afecteze în mare măsură vegetaţia de pe New Cov, dar pe moment aceea era cea mai mică dintre grijile lui. Luke?

— L-am văzut, se auzi glasul din difuzor. Ai şi alte idei, în afară de a goni cât mai repede?

— Asta mi se pare ideea cea mai bună. Lando?

— Calculam saltul. Ar trebui să fiu gata, până ne-ndepărtăm suficient.

— Altă navă se apropie de jos, anunţă Luke. Direct din junglă.

— Este a noastră, spuse Irenez privind peste umărul lui Han. Poţi să te orientezi paralel cu ea, cursul l-26 cu 30.

Distrugătorul spaţial începuse să capete viteză şi displayul prezenta un „V” de vânători TIE desfăşurat în faţa sa.

— Ar fi mai bine să ne despărţim, opină Han.

— Nu, insistă Irenez, rămâneţi cu nava noastră. Sena a spus că vom căpăta ajutoare.

Han privi din nou nava care se ridica spre spaţiul cosmic. Un transportor micuţ, cu viteză destul de bună, dar numai atât. Se uită din nou către vânătorii TIE ce se apropiau...

— Vor intra în raza de atac înainte să putem efectua saltul, murmură Lando parcă citindu-i gândurile.

— Da. Luke, mă auzi?

— Cred că Lando are dreptate.

— Ştiu. Mai poţi face şmecheria aia de la Nkllon? Mai ţii minte... să zăpăceşti niţel minţile piloţilor?

Ezitarea dinspre difuzor fu evidentă.

— Nu cred, spuse în cele din urmă Luke. Nu... nu cred că-i bine pentru mine să fac aşa ceva. Înţelegi?

Han nu prea înţelese, dar probabil că nici nu conta. Pentru o clipă, uitase că nu era în *Şoim*, cu o pereche de lasere cu cuarte, ecrane deflectoare şi blindaje grele. În ciuda modificărilor operate de Lando, *Lady Luck* nu s-ar fi putut lupta nici chiar cu nişte vânători TIE confuzi.

— Bine, las-o moartă. Ar fi bine ca Sena să nu se fi înşelat în privinţa ajutoarelor alea...

De abia terminase de vorbit, când un fulger verde-orbitor trecu pe lângă cupola cabinei de comandă.

— Vânători TIE la babord, anunţă Lando.

— Încearcă să ne separe, comentă Luke. O să scap de ei.

Fără să aştepte un răspuns, pică sub vectorul lui *Lady Luck* şi, cu propulsia principală vuind, viră spre stânga, către navetele ce se apropiau.

— Ai grijă, murmură Han după el şi privi din nou pe displayul pupa, spre urmăritorii ce continuau să se apropie rapid. Nava voastră este înarmată? o întrebă pe Irenez.

— Nu, dar are un blindaj bun şi destulă putere deflectoare. Poate că n-ar trebui s-o mai aştepţi, ci s-o laşi pe ea să recepteze grosul atacului.

— Mda, o să mă gândesc la chestia asta, se strâmbă Han.

Femeia era complet ignorantă în privinţa bătăliilor spaţiale. Atunci când atacau, piloţilor TIE nu le păsa care navă era în faţă, şi a rămâne suficient de aproape de altă navă, pentru a te ascunde în ecranul ei deflector, însemna să renunţi la propria manevrabilitate.

La babord, grupul de vânători TIE se risipi în toate direcţiile, când Luke se năpusti spre ei, trăgând nebuneşte cu laserele din vârfurile aripilor. Un al doilea val de imperiali se apropie să-l intercepteze, iar Luke execută un viraj strâns de 180 de grade, revenind pe urmele primului val. Han îşi ţinu răsuflarea, dar X-interceptorul reuşi cumva să se strecoare printre ele şi să se îndepărteze cu putere maximă de vectorul lui *Lady Luck*, urmărit de toată escadrila.

— De ăia am scăpat, comentă Irenez.

— Şi poate şi de Luke, se răsti Han şi deschise canalul de transmisiuni. Luke, ai păţit ceva?

— Doar câteva arsuri, dar motoarele funcţionează, se auzi glasul tânărului. Nu cred că mă mai pot întoarce la voi.

— Nici nu-ncerca. Imediat cum te degajezi, sări în hiperspaţiu şi şterge-o de-aici!

— Şi voi?

Ultimul cuvânt al lui Luke fu parţial acoperit de o serie de fluierături pe aceeaşi frecvenţă.

— Ăsta-i semnalul, spuse Irenez. Sosesc!

Han se încruntă şi cercetă videcranul frontal. Nu se zăreau decât stelele...

Pentru ca apoi, la unison perfect, trei nave mari să se materializeze brusc din hiperspaţiu în formaţie triunghiulară, chiar în faţa lor.

— Alea sunt crucişătoare Cuirasat vechi, icni Lando.

— Ajutoarele noastre, zise femeia. Suntem chiar în mijlocul triunghiului – o să ne acopere.

— Aşa-i, mormăi Han.

Devie cu câteva grade vectorul lui *Lady Luck* şi încercă să smulgă încă puţină putere din motoarele iahtului. Noua Republică avea destule cuirasate şi, la lungimea de şase sute de metri, erau cu adevărat nişte nave de război impresionante. Totuşi chiar trei cuirasate acţionând laolaltă urmau să aibă probleme cu un distrugător spaţial imperial.

Se părea că şi comandanţii lor ştiau asta. În clipa în care distrugătorul spaţial aflat înapoia lui *Lady Luck* deschise focul cu giganticele sale baterii turbo-laser, cuirasatele porniră să-l împroaşte cu un baraj frenetic de salve ionice, căutând să-i deregleze temporar suficiente sisteme, pentru ca să poată fugi.

— E clar? făcu Han spre Luke.

— Cred că da. E-n regulă, am plecat. Unde te-aştept?

— Nicăieri.

Han nu era încântat de răspunsul lui şi bănuia că Luke nici atât, dar nu avea ce să facă. Cu o duzină de vânători TIE între *Lady Luck* şi X-interceptor, precizarea unui punct de rendez-vous, chiar pe frecvenţa lor de transmisiuni care ar fi trebuit să fie sigură, ar fi reprezentat o invitaţie deschisă pentru ca Imperiul să-şi trimită acolo un comitet de primire.

— Lando şi cu mine putem rezolva misiunea pe cont propriu, adăugă el. Dacă avem probleme, te vom contacta prin Coruscant.

— S-a făcut, încuviinţă Luke deloc fericit, însă dovedind clar că pricepuse că nu exista o modalitate mai sigură. Aveţi grijă de voi!

— La revedere, încheie Han transmisiunea.

— Aşadar, acum este misiunea mea, da? bombăni Lando de pe scaunul copilotului, pe un ton de nemulţumire combinat cu resemnare. Ştiam eu! Eram sigur!

Nava lui Sena ajunsese între cele trei cuirasate, iar Han menţinu poziţia lui *Lady Luck*, rămânând cât putea mai aproape deasupra pupei transportorului şi evitându-i în acelaşi timp jeturile reacttive.

— Vrei să te lăsăm undeva anume? o privi pe Irenez.

Femeia privea pe videcran spre intradosul cuirasatului pe sub care treceau.

— De fapt, Comandorul spera că ne veţi putea însoţi până la bază.

Han se uită scurt spre tovarăşul său. Tonul lui Irenez sugerase că era

mai mult decât o simplă propunere.

— Şi cât de mult spera asta Comandorul? întrebă Lando.

— Foarte mult, se întoarse ea şi-i privi. Nu mă-nţelegeţi greşit – nu-i un ordin. Totuşi, când am vorbit cu el, Comandorul a părut extrem de interesat să-l reîntâlnească pe căpitanul Solo.

— Să mă reîntâlnească? se încruntă bărbatul.

— Aşa a spus.

Lando şi Han schimbară din nou ocheade.

— Vreun prieten vechi pe care nu mi l-ai prezentat? făcu Lando.

— Nu-mi amintesc să am prieteni proprietari de cuirasate. Tu ce crezi?

— Cred că suntem manipulaţi cu eleganţă, se strâmbă celălalt. În plus, Comandorul ăsta, indiferent cine ar fi el, pare să aibă legături cu amicii tăi bothani. Dacă vrei să afli care-s planurile lui Fey'lya, poate fi o bună sursă de informaţii.

Han căzu pe gânduri. Desigur, Lando avea dreptate. Pe de altă parte, totul putea la fel de bine să fie o cursă, iar aluzia la prieteni vechi să nu fie decât momeala.

În acelaşi timp, cu Irenez stând în spatele său cu blasterul la şold, nu vedea o cale elegantă de a refuza, dacă ea şi Sena insistau. Putea să le răspundă la fel de politicos.

— Bine. Ce curs stabilesc?

— Nici unul, răspunse femeia indicând cu bărbia în sus.

Han îi urmări gestul. Unul dintre cele trei cuirasate pe lângă care trecuseră virase, ajungând paralel cu ei. În faţă, nava lui Sena urca spre o pereche de cale de andocare iluminate puternic.

— Am voie să ghicesc?

— Relaxează-te şi lasă-ne pe noi să ne ocupăm de navigaţie, zise Irenez amuzată pentru prima dată de când o cunoscuse.

— Bine, oftă Han.

Cu fulgerele luptei din ariergardă continuând să licăre înapoia lor, o îndreptă pe *Lady Luck* spre cala de andocare. Îşi reaminti că, în oraş, Luke nu percepuse, vreun semn de trădare din partea lui Sena sau a oamenilor ei.

Pe de altă parte, tânărul nu percepuse vreun semn de trădare nici din partea bimmilor pe Bimmisaari, înaintea primului atac al noghrilor.

Ar fi fost bine ca acum să fi avut dreptate.

***

Primul cuirasat pâlpâi în pseudomişcare şi dispăru în hiperspaţiu, purtând transportorul şi pe *Lady Luck*. După câteva secunde, celelalte două cuirasate încetară bombardamentul ionic asupra distrugătorului spaţial şi, în mijlocul unei grindine de rafale turbo-laser din partea bateriilor imperiale încă funcţionale, evadară de asemenea din spaţiul normal.

Iar Luke rămase singur. Desigur, exceptând escadrila de vânători TIE care continua să-l urmărească.

Dinapoia lui se auzi un tril nerăbdător şi oarecum îngrijorat.

— Gata, R2-D2, ne ducem, îl asigură pe droidul micuţ.

Se întinse şi trase maneta pentru hiperspaţiu; stelele deveniră linii stelare, apoi se preschimbară în cer împestriţat, iar el şi R2-D2 se găseau în siguranţă.

Luke inspiră profund, apoi expiră cu un suspin. Asta fusese! Han şi Lando dispăruseră, duşi de Sena spre misteriosul ei Comandor, iar el nu avea nici o modalitate de a le da de urmă. Până nu reapăreau şi-l contactau, părăsise misiunea.

Poate însă că asta era mai bine.

Din spate se auzi alt fluierat, de data aceasta întrebător.

— Nu, nu ne-ntoarcem pe Coruscant, spuse tânărul şi încercă o senzaţie limpede de deja vu. Ne ducem spre o planetă mică numită Jomark. Ca să căutăm un maestru Jedi.

9

Naveta de patrulare micuţă şi rapidă apăruse din hiperspaţiu şi se apropiase la o sută de kilometri de *Şoim*, înainte ca senzorii navei să-i fi detectat măcar prezenţa. Până ce Leia ajunse în cabina de comandă, pilotul stabilise deja contactul.

— Tu eşti, Khabarakh? întrebă ea, aşezându-se pe scaunul de lângă Chewbacca.

— Da, Lady Vader, toarse glasul grav al noghriului. Am venit singur, aşa cum am promis. Tu eşti singură?

— Tovarăşul meu Chewbacca mă însoţeşte ca pilot, spuse ea. Plus un droid de protocol. Dacă eşti de acord, doresc să iau droidul cu mine, ca translator. Aşa cum am convenit, Chewbacca va rămâne aici.

Wookiee-ul se răsuci spre ea cu un mârâit.

— Nu, zise prinţesa ferm amintindu-şi la timp să închidă canalul de transmisiuni. Iartă-mă, dar asta i-am promis. Vei rămâne aici, în *Şoim*, şi ăsta-i un ordin!

Chewbacca mârâi din nou, mai insistent de data aceasta... şi, cu o furnicătură bruscă pe ceafă, Leia îşi aminti un lucru la care nu se mai gândise de ani buni. Wookiee-ul era perfect capabil să ignoree ordinele care nu-i conveneau.

— Trebuie să merg singură, Chewie, continuă ea cu glas scăzut. Forţa nu avea să aibă succes aici, aşa că trebuia să recurgă la logică şi raţiune. Nu-nţelegi? Aşa am convenit.

Chewbacca mormăi gros.

— Nu, clătină din cap femeia. Siguranţa mea nu mai este o chestiune de putere. Singura şansă este să-i conving pe noghri că pot avea încredere în mine. Că îmi respect promisiunile pe care le-am făcut.

— Droidul nu ridică nici o problemă, decise Khabarakh. Mă apropii pentru cuplare.

Leia redeschise canalul de transmisiuni.

— Perfect, încuviinţă ea. Dacă se poate, doresc să-mi iau o valiză cu haine şi obiecte personale. Plus o capsulă senzor/analizor, ca să testez aerul şi solul pentru orice care poate fi periculos pentru mine.

— Acolo unde vom ajunge, aerul şi solul sunt sigure.

— Te cred, dar nu sunt responsabilă numai pentru siguranţa mea. Port în mine două vieţi noi şi trebuie să le apăr.

În difuzor se auzi un şuierat.

— Urmaşii Lordului Vader?

Leia şovăi, totuşi genetic, dacă nu filosofic, era destul de adevărat.

— Da.

Alt şuierat.

— Poţi să iei orice doreşti, zise noghriul, dar va trebui să-mi îngădui să-ţi scanez obiectele. Aduci arme?

— Sabia mea Jedi. Pe planeta voastră trăiesc animale periculoase pentru mine, ca să-mi iau un blaster?

— Nu mai trăiesc, răspunse Khabarakh pe un ton sumbru. Iar sabia Jedi va fi acceptabilă.

Chewbacca şuieră ceva de-a dreptul veninos şi ghearele lui curbate şi ucigaşe ieşiră involuntar de la adăpostul tecilor degetelor. Brusc, Leia îşi dădu seama că era pe punctul de a-şi pierde controlul... şi poate de a lua situaţia în mâinile sale uriaşe...

— Care-i problema? întrebă Khabarakh.

Leia simţi un nod în stomac. Onestitate, îşi reaminti ea.

— Pilotului meu nu-i place ideea de a merge singură cu tine, recunoscu. Are o... ei bine, n-ai înţelege.

— Are o datorie de viaţă faţă de tine ?

Prinţesa clipi spre difuzor. Nu se aşteptase ca Khabarakh să fi auzit vreodată de datoria de viaţă a wookieelor, cu atât mai puţin să ştie despre ea.

— Da. Datoria de viaţă originală a fost faţă de soţul meu, Han Solo. În timpul războiului, Chewie a extins-o, incluzându-mă pe mine şi pe fratele meu.

— Iar acum şi pe copiii pe care-i porţi în tine?

Leia privi spre Chewbacca.

— Da.

Difuzorul rămase tăcut aproape un minut. Naveta continua să se apropie şi femeia se trezi strângând cu putere braţele scaunului şi întrebându-se la ce se gândea noghriul. Dacă decidea că obiecţiile lui Chewbacca reprezentau trădarea înţelegerii lor...

— Codul de onoare wookiee este similar codului nostru, vorbi în cele din urmă Khabarakh. Poate să te însoţească.

Chewbacca emise un muget înăbuşit de surpriză, care se transformă iute în suspiciune.

— Ai fi preferat să spună că trebuie să rămâi aici? se încruntă Leia, surprinsă ea însăşi de concesia noghriului, însă uşurată de faptul că totul se rezolvase atât de uşor. Haide, hotărăşte-te o dată!

Wookiee-ul mugi încă o dată, dar era clar că ar fi preferat să intre împreună cu ea într-o cursă, decât s-o lase să intre singură.

— Mulţumim, Khabarakh, acceptăm, rosti Leia. Suntem gata, oricând ajungi aici. Apropo, cât va dura călătoria până la planeta ta?

— Aproximativ patru zile. Aştept onoarea prezenţei tale în nava mea.

Difuzorul amuţi. Patru zile, gândi femeia, cuprinsă de un fior. Patru zile în care să înveţe tot ce putea despre Khabarakh şi despre poporul noghri.

Şi să se pregătească pentru cea mai importantă misiune diplomatică din viaţa ei.

***

După cum se dovedi în cele din urmă, în decursul călătoriei nu află prea multe despre cultura noghri. Khabarakh rămase mai mult singur, împărţindu-şi vremea între carlinga sigilată şi propria sa cabină. Ocazional, venea să stea de vorbă cu Leia, dar conversaţiile erau scurte şi, invariabil, îi lăsau femeii senzaţia neplăcută că noghriul continua să fie foarte ambiguu în legătură cu decizia sa de a o duce pe planeta lui de baştină. Când stabiliseră întâlnirea aceasta, pe planeta Kashyyyk a wookieelor, Leia îi propusese să discute oportunitatea ei cu prieteni sau confidenţi, dar, pe măsură ce se apropiau de capătul voiajului şi nervozitatea lui sumbră spori, ea începu să depisteze mici indicii ce sugerau că, de fapt, el nu procedase ca atare. Decizia respectivă îi aparţinea în exclusivitate.

Nu părea un început foarte favorabil. Implica fie o lipsă de încredere în prietenii săi, fie dorinţa de a-i absolvi pe aceştia de orice responsabilitate, în cazul în care lucrurile ar fi dat greş. În ambele eventualităţi, nu era tocmai genul de situaţie care să-i confere încredere.

Cu gazda lor păstrându-se mai degrabă retrasă, Leia şi Chewbacca fură nevoiţi să-şi găsească propriile moduri de a-şi umple timpul. Pentru Chewbacca, cu interesul lui înnăscut faţă de tot ce însemna tehnologie, asta reprezenta în primul rând plimbarea prin navă şi iscodirea tuturor cabinelor, trapelor de acces şi tunelurilor pe care le putea găsi – studiind nava, aşa cum preciză în mod ameninţător, în cazul în care aveau să fie siliţi s-o piloteze ei înşişi. Pe de altă parte, Leia îşi petrecu aproape tot timpul călătoriei în cabina ei, cu C-3PO, căutând să deducă o posibilă sursă pentru Mal'ary'ush, singurul cuvânt noghri pe care-l cunoştea, cu speranţa de a căpăta măcar o idee aproximativă despre locul din galaxie spre care se îndreptau. Din nefericire, având la dispoziţie şase milioane de graiuri

dintre care să aleagă, C-3PO putea deduce aproape orice număr de etimologii posibile ale cuvântului, de la rezonabile şi nesemnificative, la absurde. Era un exerciţiu interesant în lingvistică aplicată, dar finalmente mai degrabă frustrant decât util.

În mijlocul celei de-a patra zile; ajunseră la planeta noghrilor... şi era chiar mai rău decât se aşteptase.

— Incredibil, icni ea şi simţi un nod în gât.

Se lipi de Chewbacca şi privi singurul videcran pentru pasageri al navei, spre planeta de care se apropiau cu rapiditate. Sub petecele de nori albi, suprafaţa planetară părea un cafeniu uniform, pătat doar de ocazionalele crâmpeie de albastru intens ale lacurilor şi mărilor. Nu exista verde sau galben, nici purpuriu sau azuriu – de fapt, nici una dintre culorile care, de obicei, semnificau vegetaţie. Din câte îşi putea da seama, întreaga planetă putea să fie moartă.

Chewbacca mormăi, reamintindu-i.

— Da, ştiu, Khabarakh a spus că a fost devastată de război, încuviinţă Leia sobru, dar nu mi-am dat seama că se referea la faptul că întreaga planetă a fost lovită.

Clătină din cap şi simţi un gol în suflet. Se întrebă care dintre tabere avusese responsabilitatea principală pentru dezastrul acela.

Responsabilitatea principală. Înghiţi un nod imens înaintea cuvintelor care fuseseră în mod reflex defensive. Aici nu existase un responsabil principal, iar ea o ştia. Planeta lui Khabarakh fusese pustiită de o bătălie spaţială... şi în război existaseră numai două tabere. Indiferent de felul în care lumea aceea fusese preschimbată într-un deşert, Alianţa Rebelă nu putea să evite partea ei de vină.

— Nu-i de mirare că împăratul şi Vader au izbutit să-i întoarcă împotriva noastră, murmură ea. Trebuie să găsim o cale de a-i ajuta.

Chewbacca mormăi iarăşi, gesticulând spre videcran. Linia terminatorului apărea de după orizont, o dungă neclară de amurg între zi şi noapte, iar acolo, mai palid prin întunericul de dedesubt, se distingea un petic neregulat de verde-deschis.

— O văd. Crezi că asta-i tot ce-a mai rămas?

Wookiee-ul ridică din umeri şi oferi sugestia evidentă.

— Da, cred că asta ar fi modalitatea cea mai simplă de a afla, totuşi nu sunt sigură că doresc să-l întreb. Să aşteptăm până ne mai apropiem şi putem vedea mai mult din...

Îl simţi pe Chewbacca încordându-se lângă ea cu o fracţiune de secundă înainte ca urletul lui s-o asurzească.

— Ce...?

Apoi văzu şi ea, şi aproape că simţi un pumn greu lovind-o în abdomen. Dinapoia curburii planetei, apărea un distrugător spaţial imperial.

Fuseseră trădaţi.

— Nu, gemu Leia holbându-se spre nava imensă în formă de săgeată. Nu! Nu pot să cred că Khabarakh ar face una ca asta.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite în cabina goală şi, înfiorată de un al doilea şoc, îşi dădu seama că Chewbacca nu se mai afla lângă ea. Răsucindu-se, întrezări o fulgerare cafenie, când wookiee-ul dispăru pe coridorul ce ducea la cabina de comandă.

— Nu! răcni ea, desprinzându-se de lângă batardou şi pornind după el cât putea de repede. Chewie, nu!

Ordinul era inutil şi o ştia prea bine. Wookiee-ul era mânat de dorinţa de a ucide şi avea să ajungă la Khabarakh, chiar dacă ar fi fost nevoit să sfărâme uşa cu mâinile goale.

Primul bubuit se auzi pe când Leia parcurse jumătate din coridor; al doilea, când ieşi dinapoia curbei şi putu să

vadă uşa carlingii. Chewbacca ridica pumnii masivi pentru a treia lovitură...

Când, spre uimirea femeii, uşa glisă, deschizându-se.

Chewbacca păru şi el surprins, dar nu pierdu mult timp. Se năpusti înăuntru, înainte ca uşa să se fi deschis complet, cu un strigăt de luptă wookiee.

— Chewie! ţipă din nou Leia, repezindu-se în cabină.

La timp pentru a-l vedea pe Khabarakh, aşezat la consola de pilotaj, ridicând braţul drept şi trimiţându-l cumva pe Chewbacca să se rostogolească pe lângă el, izbindu-se cu un răget de partea inferioară a consolei.

Leia se opri, fără să-i vină să creadă.

— Khabarakh...

— Nu i-am chemat eu, se răsuci pe jumătate noghriul spre ea. Nu-mi calc cuvântul de onoare.

Chewbacca îşi anunţă neîncrederea printr-un mormăit sonor, străduindu-se să se ridice în spaţiul strâmt.

— Opreşte-l; răcni Khabarakh peste mugetul wookiee-ului. Fă-l să tacă! Trebuie să emit semnalul de identificare, altfel totul va fi pierdut.

Leia privi dincolo de el, spre îndepărtatul distrugător spaţial, şi strânse din dinţi. Trădare... dar dacă Khabarakh plănuise o trădare, de ce-l mai lăsase pe Chewbacca să vină? Indiferent ce procedeu de luptă folosise pentru a respinge primul atac nebunesc al lui Chewbacca, probabil că a doua oară nu avea să mai reuşească.

Se concentră din nou asupra feţei noghriului, asupra ochilor negri, maxilarului prognat şi dinţilor ascuţiţi ca acele. O privea, ignorând ameninţarea wookiee-ului furios dinapoia lui, cu mâna încordată deasupra comutatorului pentru transmisiuni. Un bip se auzi dinspre consolă şi mâna sa zvâcni într-acolo, apoi se opri iarăşi. Consola piui din nou...

— Nu te-am trădat, Lady Vader, repetă insistent Khabarakh. Trebuie să mă crezi.

Leia inspiră adânc.

— Chewie, taci, rosti ea. Chewie? Chewie, taci!

Wookiee-ul îi ignoră ordinul. Revenit în sfârşit în picioare, urlă din nou strigătul de luptă şi se năpusti spre beregata lui Khabarakh. Noghriul îl întâmpină de data aceasta faţă în faţă, prinzându-i încheieturile uriaşe în mâinile sale vânoase şi ţinându-l pe loc.

Nu era îndeajuns. Lent, dar constant, braţele îi erau împinse permanent înapoi de către Chewbacca.

Chewie, am zis să te opreşti, încercă din nou Leia. Foloseşte-ţi mintea – dacă ar fi plănuit o cursă, nu crezi că ar fi aranjat-o atunci când dormeam, sau aşa ceva.

Chewbacca lătră ceva, dar braţele sale îşi continuară înaintarea.

— Dar dacă nu se identifică, urmă repede femeia, ei vor şti că este ceva în neregulă. Este calea cea mai sigură de a ni-i aduce pe cap.

— Lady Vader vorbeşte adevărul, zise Khabarakh cu glasul încordat de efortul de a se împotrivi celuilalt. Nu v-am trădat, dar, dacă nu emit semnalul de recunoaştere, veţi fi trădaţi.

— Are dreptate, îl susţinu Leia. Dacă vin să investigheze, suntem ca şi pierduţi. Haide, Chewie, este unica noastră şansă.

Wookiee-ul mârâi încă o dată, clătinând din cap cu fermitate.

— Atunci nu-mi dai de ales, zise Khabarakh.

Brusc, carlinga fulgeră cu o lumină albastră, iar Chewbacca fu azvârlit la podea ca un sac de cartofi.

— Ce-a...? icni Leia, îngenunchind lângă wookiee-ul nemişcat. Khabarakh!

— Doar o paralizantă, gâfâi noghriul şi se răsuci grăbit spre consolă. Un mijloc defensiv încorporat.

Leia înălţă ochii, fulgerându-l furioasă pentru ceea ce făcuse... o furie care se destrămă, deşi şovăielnic, înaintea logicii situaţiei. Chewbacca fusese gata să-l ucidă pe Khabarakh şi din propria ei experienţă ştia cât de dificil era să calmezi un wookiee mânios, chiar dacă îi erai prieten.

Iar Khabarakh încercase mai întâi să-l calmeze cu vorba.

— Ce facem acum? întrebă ea şi strecură o palmă prin blana deasă de pe pieptul lui Chewbacca, pentru a-i verifica bătăile inimii.

Erau regulate, ceea ce însemna că arma paralizantă nu declanşase una dintre încărcăturile ei rare, dar practic letale, asupra sistemului nervos al wookiee-ului.

— Păstrează tăcerea, şuieră Khabarakh, apoi răsuci comutatorul de transmisiuni şi vorbi ceva în graiul său.

O altă voce noghri, aducând cu un miorlăit felin, îi răspunse şi conversară câteva minute. Leia rămase în genunchi lângă Chewbacca, regretând că nu avusese timp să-l aducă pe C-3PO înainte de începerea dialogului. Ar fi fost util să ştie ce se discutase.

În cele din urmă, convorbirea luă sfârşit şi Khabarakh decuplă canalul de transmisiuni.

— Suntem în siguranţă acum, rosti el relaxându-se în scaun. Au fost convinşi c-a fost o defecţiune de echipament.

— Să sperăm, şopti Leia.

Khabarakh o privi cu o expresie stranie întipărită pe chipul lui de coşmar.

— Nu te-am trădat, Lady Vader, vorbi el încetişor cu glas aspru şi în acelaşi timp parcă rugător. Trebuie să mă crezi. Am promis să te apăr şi o voi face. Chiar dacă va fi nevoie să-mi dau viaţa.

Femeia se uită la el şi... fie printr-o sensibilitate conferită de Forţă, fie doar graţie îndelungatei ei

experienţe diplomatice, înţelese finalmente poziţia în care se găsea el acum. Indiferent ce nesiguranţe ori regrete ar fi putut avea noghriul pe durata voiajului, apariţia neaşteptată a distrugătorului spaţial i le destrămase pe toate. Cuvântul de onoare al lui Khabarakh fusese pus la îndoială şi el se afla în situaţia în care trebuia să demonstreze prin fapte că nu-l încălcase.

Iar pentru asta ar fi fost în stare de orice. Chiar cu riscul vieţii.

Ceva mai devreme, prinţesa se întrebase cum putea Khabarakh să înţeleagă conceptul wookiee asupra datoriei de viaţă. Poate că cele două culturi erau mai similare decât sesizase ea...

— Te cred, îi spuse.

Se sculă şi se aşeză în scaunul copilotului. Pe Chewbacca trebuia să-l lase unde se afla, până îşi revenea în suficientă măsură pentru ca s-o ajute să-l deplaseze.

— Acum trebuie să luăm o decizie, vorbi Khabarakh examinându-şi consola. Intenţia mea fusese să coborâm în Nystao şi să aşteptăm până la căderea întunericului, pentru a te prezenta dinastului, liderul clanului meu. Acum însă asta-i imposibil. Lordul nostru imperial a sosit şi i-a convocat pe toţi dinaştii.

Leia simţi o furnicătură pe ceafă.

— Lordul vostru imperial este Marele Amiral? întrebă ea precaut.

— Da, încuviinţă Khabarakh. Aceea este nava sa amiral, *Himera*. Îmi amintesc ziua când Lordul Darth Vader ni l-a adus întâia oară, continuă el şi vocea ascuţită căpătă un ton nostalgic. Lordul Vader ne-a spus că misiunile lui împotriva inamicilor împăratului aveau să-i ocupe întreaga atenţie şi de aceea, Marele Amiral avea'să fie stăpânul şi comandantul nostru.

Emise un sunet straniu, aproape ca un tors felin, din adâncul pieptului.

— Mulţi s-au întristat în ziua aceea. Lordul Vader fusese singurul, cu excepţia împăratului, căruia îi păsase de bunăstarea noghrilor. El ne adusese speranţă şi ţel.

Leia făcu o grimasă. Ţelul acela fiind moartea, în calitate de comandouri sinucigaşe, după cheful împăratului. Nu-i putea însă spune asta lui Khabarakh. Cel puţin, nu deocamdată.

— Da, murmură ea.

La picioarele ei, Chewbacca tresări.

— În curând va fi complet treaz, spuse Khabarakh. N-aş dori să-l paralizez din nou. Îl poţi controla?

— Cred că da.

Începuseră de acum să coboare spre atmosfera superioară, pe un curs care avea să-i poarte direct sub distrugătorul spaţial.

— Sper că n-au decis să focalizeze senzorii asupra noastră, şopti femeia. Dacă descoperă trei forme de viaţă la bord, vei avea de dat cam multe explicaţii.

— Bruiajul static de zgomot al navei ar trebui să împiedice asta, o linişti Khabarakh. Este la putere maximă.

— Şi asta nu-i va pune pe gânduri? se încruntă ea.

— Nu. Le-am explicat deja că face parte din aceeaşi defecţiune care a cauzat problemele de transmisiune.

Chewbacca mormăi încet. Leia plecă privirea şi văzu ochii wookiee-ului sclipind furioşi, dar lipsiţi de putere. Redevenise pe deplin conştient, dar nu avea deocamdată suficient control motrice pentru a se mişca.

— Am trecut de controlul exterior, îl anunţă ea. Coborâm spre... Încotro ne-ndreptăm, Khabarakh?

Noghri inspiră adânc, apoi expiră cu un fluierat straniu.

— Vom merge la casa mea, într-un sătuc de la marginea Ţinutului Curat. Te voi ascunde acolo, până la plecarea stăpânului nostru, Marele Amiral.

Leia căzu pe gânduri. Un sătuc aflat în afara fluxului principal de activitate noghri ar fi trebuit să fie ferit de apariţiile întâmplătoare ale imperialilor. Pe de altă parte, dacă semăna cu alte sătucuri pe care le cunoscuse, prezenţa ei acolo avea să fie aflată de toţi sătenii în mai puţin de o oră de la asolizare.

— Te poţi încrede că locuitorii vor păstra secretul?

— Nu te teme, răspunse Khabarakh. Îţi voi asigura securitatea.

Şovăise însă înainte de a-i răspunde... şi, pe când coborau în atmosferă, Leia observă tulburată că, de fapt, nu-i răspunsese la întrebare.

***

Dinastul făcu o ultimă plecăciune şi reveni în şirul celor care-şi aşteptau rândul pentru a-şi omagia conducătorul. Aşezat în strălucitorul Jilţ înalt din Sala Comunelor de pe Honoghr, Thrawn încuviinţă cu gravitate spre liderul clanului şi-i făcu semn următorului. Acesta făcu un pas înainte, executând gavota oficială care părea să indice respect, şi-şi înclină fruntea spre pământ înaintea Marelui Amiral.

La doi metri în dreapta lui Thrawn şi puţin înapoi sa, Pellaeon îşi trecu imperceptibil greutatea de pe un picior pe altul, îşi înăbuşi un căscat şi se întrebă când avea să ia sfârşit ritualul. Crezuse că veneau pe Honoghr pentru a impulsiona echipele de comando, dar până acum singurii noghri pe care-i văzuse fuseseră gărzile ceremoniale şi această suită mică, dar excesiv de plictisitoare, de lideri de clan. Probabil că Thrawn avea motivele lui pentru a parcurge ritualul, dar Pellaeon îşi dorea să-l grăbească şi să termine cât mai repede. Cu o

galaxie care încă nu fusese recâştigată pentru Imperiu, statul aici şi ascultatul unui grup de extratereştri cu piei cenuşii care băteau câmpii despre loialitatea lor părea o pierdere ridicolă de timp.

Simţi un curent uşor de aer pe ceafă.

— Domnule căpitan? şopti în urechea sa locotenentul Tschel. Iertaţi-mă, dar Marele Amiral Thrawn a cerut să fie informat imediat în caz că se întâmplă ceva neobişnuit.

Pellaeon încuviinţă imperceptibil, salutând orice întrerupere.

— Ce este?

— Nu pare ceva periculos, domnule căpitan, nici măcar foarte important. O navă de comando noghri care revenea spre planetă a întârziat semnalul de identificare.

— Probleme cu echipamentul de transmisiuni?

— Aşa a raportat pilotul. Mai ciudat este însă faptul că a solicitat să nu asolizeze în zona Nystao. În mod normal, cineva cu probleme la bord ar fi cerut efectuarea imediată de reparaţii.

— Un transmiţător defect nu-i tocmai o criză, mârâi Pellaeon, totuşi Tschel procedase corect, iar Nystao era singura zonă de pe Honoghr cu facilităţi calificate pentru repararea navelor spaţiale. Pilotul este identificat?

— Da, domnule căpitan. Se numeşte Khabarakh, din clanul Kihm'bar. Am strâns tot ce am găsit despre el.

Locotenentul îi întinse un datapad. Pellaeon îl luă încetişor şi se întrebă cum ar fi trebuit să procedeze în continuare. Într-adevăr, Thrawn lăsase instrucţiuni să fie anunţat asupra oricăror activităţi neobişnuite, oriunde în sistem, totuşi nu părea o idee strălucită să întrerupă ceremonia pentru ceva atât de banal.

Ca de obicei, Thrawn era cu un pas înaintea sa. Ridicând o mână, Marele Amiral opri prezentarea

dinastului şi-şi întoarse ochii roşu-strălucitor spre Pellaeon.

— Ai ceva de raportat, căpitane?

— Doar o mică anomalie, domnule amiral, se încordă Pellaeon avansând. O navă de comando care revenea în sistem a întârziat în transmiterea semnalului de identificare, apoi a refuzat să coboare în zona de asolizare Nystao. Probabil c-a fost doar o problemă de echipament.

— Probabil, încuviinţă Thrawn. Nava a fost scanată pentru dovezi ale defecţiunii?

— Hm-m-m.... Pellaeon examină datapadul. Scanarea n-a fost concludentă, anunţă el. Bruiajul static de zgomot al navei a fost îndeajuns de puternic pentru a bloca...

— Nava care se apropia avea bruiaj static? îl întrerupse Thrawn, privindu-l cu atenţie.

— Da, domnule amiral.

Fără un cuvânt, Thrawn întinse palma. Pellaeon îi înmână datapadul şi, pentru o clipă, Marele Amiral se încruntă, parcurgând iute raportul.

— Khabarakh, clanul Kihm'bar, murmură el. Interesant... Încotro s-a îndreptat nava?

Pellaeon se întoarse spre Tschel.

— Conform ultimelor rapoarte, către sud, Mare Amiral, răspunse locotenentul. Este posibil să se afle încă în domeniul razelor noastre de tractare.

— Să încercăm s-o oprim, domnule amiral? întrebă Pellaeon.

Thrawn examină din nou datapadul, cu chipul concentrat.

— Nu, zise el în cele din urmă. Lăsaţi-o să asolizeze, totuşi monitorizaţi-o. Anunţă o echipă de tehnicieni din *Himera* să ne aştepte la destinaţia finală a navei. Ochii săi cercetară şirul de dinaşti noghri: Dinast Ir'khaim, clanul Kihm'bar, un pas înainte!

Noghriul se supuse.

— Ce doreşte Lordul meu?

— Unul dintre ai tăi s-a întors acasă, spuse Thrawn. Vom merge în satul lui, pentru a-l saluta.

— Aşa cum doreşte Lordul meu, se înclină Ir'khaim.

Thrawn se sculă.

— Căpitane, ordonă pregătirea navetei. Plecăm imediat.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon şi-i făcu semn locotenentului. N-ar fi însă mai uşor ca nava şi pilotul ei să fie aduşi aici?

— Mai uşor, da, însă poate că nu la fel de edificator. În mod evident, nu ai recunoscut numele pilotului, dar Khabarakh, clanul Kihm'bar, a făcut cândva parte din Echipa de comando 22. Asta îţi aminteşte ceva?

Pellaeon simţi un nod în măruntaie.

— Echipa care a plecat după Leia Organa Solo pe Kashyyyk.

— Şi din care supravieţuieşte numai Khabarakh, aprobă Thrawn. Cred că poate fi instructiv să auzim de la el detaliile acelei misiuni ratate. Şi să aflăm de ce a durat atât de mult până a revenit acasă.

Ochii săi scânteiară.

— În plus, murmură el, să aflăm de ce se străduieşte să ne evite.

10

Noaptea se lăsase pe deplin când Khabarakh asoliză în sătucul său, un pâlc de colibe strâns apropiate între ele, cu ferestre puternic luminate.

— Navele coboară frecvent aici? întrebă Leia, când noghriul îndreptă aparatul spre o formă întunecată, mai izolată, în centrul satului.

Sub strălucirea luminilor de asolizare, umbra deveni o clădire mare, cilindrică, cu acoperişul în formă de con turtit, al cărei perete circular era alcătuit din piloni masivi de lemn, ce alternau cu alţi stâlpi dintr-o esenţă de lemn mai deschisă la culoare. Imediat sub streaşină se întrezărea scânteierea unei benzi metalice care înconjura toată construcţia.

— Nu, răspunse noghriul oprind elevatoarele repulsor şi trecând sistemele navei pe stand-by, dar în acelaşi timp nu este un eveniment ieşit din comun.

Cu alte cuvinte, avea probabil să atragă destulă atenţie. Chewbacca, care-şi revenise suficient pentru ca Leia să-l ajute să se ridice într-unul dintre scaunele pentru pasageri, se gândea în mod evident la acelaşi lucru.

— Sătenii sunt toţi rude apropiate ale clanului Kihm'bar, răspunse Khabarakh la întrebarea uşor neclară a wookiee-ului. Vor accepta promisiunea mea de a te proteja, ca şi cum ar fi fost făcută de ei. Haideţi!

Leia îşi descheie centurile de siguranţă şi se sculă, ascunzându-şi o grimasă. Acum însă se aflau aici şi nu putea decât să spere că încrederea lui Khabarakh era mai mult decât idealismul lipsit de temei al tinereţii.

Îl ajută după aceea pe Chewbacca să-şi scoată centurile şi-l urmară pe noghri spre trapa principală, luându-l şi pe C-3PO din cabină.

— Trebuie să merg primul, le spuse Khabarakh când ajunseră la ieşire. Conform tradiţiei, la sosire trebuie să mă apropii singur de dukha clanului Kihm'bar. Legea îmi cere să-l anunţ pe capul familiei mele despre musafirii din afara clanului.

— Înţeleg, aprobă femeia alungându-şi valul brusc de nelinişte.

Nu-i plăcea deloc ideea ca Khabarakh să poarte o discuţie cu alt noghri, fără ca ea să participe. Pe de altă parte, nu era prima situaţie în care nu putea să intervină cu nimic.

— Te vom aştepta aici, să vii şi să ne iei.

— Voi veni repede, promise Khabarakh.

Apăsă de două ori tasta trapei, după care ieşi, iar trapa se închise în urma lui. Chewbacca mormăi ceva neinteligibil.

— Se va întoarce repede, îl linişti Leia încercând să ghicească ce-l tulbura pe wookiee.

— Sunt convins că a spus adevărul, interveni C-3PO plin de solicitudine. Tradiţiile şi ritualurile de genul acesta sunt foarte răspândite în culturile pre-spaţiale, cu organizare socială primitivă.

— Atât doar că această cultură nu este pre-spaţială, îi aminti Leia.

Se juca nervoasă cu mânerul sabiei şi privea trapa închisă. Khabarakh ar fi putut măcar s-o lase deschisă, ca să-l vadă când se întorcea.

Desigur, dacă nu cumva nu dorea ca ei să-l poată vedea când se întorcea.

— Este evident, înălţimea Ta, aprobă C-3PO pe un ton brusc doct. Sunt totuşi sigur că statutul lor în această privinţă s-a schimbat relativ recent... Hei! se întrerupse brusc, când Chewbacca îl împinse şi se îndreptă clătinându-se spre centrul navei.

— Încotro, strigă prinţesa după wookiee, dar nu izbuti să distingă decât ceva legat de imperiali. Chewie, întoarce-te! se răsti ea. Khabarakh trebuie să vină dintr-o clipă în alta.

De data aceasta, wookiee-ul nici nu se mai sinchisi să răspundă.

— Grozav, murmură Leia încercând să decidă ce să facă.

Dacă Khabarakh revenea şi descoperea că Chewbacca plecase... dar dacă revenea şi descoperea că amândoi plecaseră...

— După cum spuneam, urmă C-3PO hotărând că era mai bine să ignorre acţiunile grosolanilor wookiee, toate dovezile despre această cultură pe care le-am colectat deocamdată indică faptul că, până relativ recent, a fost o rasă care nu ieşise în spaţiul cosmic. Referirea lui Khabarakh la dukha – evident, un fel de centru al clanului –, structurile familiale şi de clan în sine, plus respectul faţă de statutul tău regal...

— Înalta Curte de Alderaan avea de asemenea o ierarhie regală, îi reaminti Leia acru, continuând să privească în lungul coridorului pustiu. Nu, decise în cele din urmă, era mai bine ca ea şi C-3PO să rămână pe loc şi să-l aştepte pe Khabarakh. În ciuda acestui fapt, majoritatea raselor din galaxie nu ne considera primitivi din punct de vedere social.

— Bineînţeles că nu, păru stânjenit droidul. Nici nu m-am gândit să sugerez aşa ceva.

— Ştiu, îl linişti femeia simţindu-se ea însăşi stânjenită fiindcă-l repezise deşi ştiuse prea bine la ce se referea. Totuşi, unde naiba este?

Întrebarea fusese retorică; dar aproape imediat după ce o rostise, trapa glisă, redeschizându-se.

— Haideţi, zise Khabarakh privindu-i cu ochii lui negri. Unde-i wookiee-ul?

— S-a întors în navă, răspunse Leia. Nu ştiu din ce motiv. Vrei să mă duc să-l caut?

Khabarakh emise un sunet între un şuierat şi un tors.

— N-avem timp. Maitrakh aşteaptă. Haideţi!

Se întoarse şi porni să coboare rampa.

— Poţi estima cât va dura până începi să pricepi limba? îl întrebă Leia pe C-3PO.

— Nu pot, înălţimea Ta.

Khabarakh îi conduse printr-o curte nepavată, pe lângă clădirea mare din lemn pe care o văzuseră la asolizare – dukha clanului, decise Leia părând să se îndrepte spre o structură mai micuţă, aflată dincolo de ea.

— Învăţarea unui grai nou ar fi într-adevăr dificilă, urmă C-3PO, totuşi, dacă este similar cu una dintre cele şase milioane de forme de comunicare cu care sunt familiarizat...

— Am înţeles, i-o reteză femeia.

Ajunseseră la clădirea iluminată; doi noghri scunzi, aproape invizibili în penumbră, deschiseră uşile duble. Inspirând adânc, Leia îl urmă pe Khabarakh înăuntru.

Judecând după intensitatea razelor ce se revărsau prin ferestre, se aşteptase ca interiorul să fie inconfortabil de luminos. Spre surprinderea ei, odaia în care pătrunseră era chiar mai întunecată decât fusese în curte. Privind în lateral, înţelese motivul; „ferestrele” luminoase erau în realitate panouri standard de iluminare cu surse autonome, cu feţele operaţionale orientate spre exterior. Cu excepţia câtorva raze ocazionale provenite de la ele, interiorul era iluminat doar de două opaiţe plutitoare. Estimarea droidului asupra societăţii îi reveni în minte; se părea că ştiuse despre ce vorbea.

În centrul încăperii, cinci noghri stăteau aliniaţi în tăcere.

Leia înghiţi un nod uriaş şi simţi, cumva, că primele cuvinte trebuiau să fie ale lor. Khabarakh se apropie de noghriul din mijloc şi se lăsă în genunchi, aplecând capul de podea şi depărtând braţele în lateral. Femeia îşi

aminti că acelaşi gest de respect îl efectuase în faţa ei, în celula de pe Kashyyyk.

— Ilyr'ush mir lakh svoril'lae, spuse el. Mir'lae karah siv Mal'ary'ush vir'ae Vader 'ush.

— Înţelegi ceva? şopti Leia spre C-3PO.

— Parţial. Pare a fi un dialect al străvechiului limbaj negustoresc...

— Sha'vah! lătră noghriul din mijlocul şirului.

C-3PO tresări.

— A spus: „Tăcere”, traduse el în mod inutil.

— Am înţeles tonul, încuviinţă Leia.

Îşi îndreptă ţinuta, arătându-le extratereştrilor din faţa ei prezenţa impunătoare dobândită prin educaţia de la curtea regală alderaaniană.

Respectul adresat tradiţiilor şi autorităţilor locale era binevenit, însă ea era fiica Lordului Darth Vader şi o asemenea persoană nu putea să accepte asemenea impoliteţuri.

— Aşa-i vorbeşti lui Mal'ary'ush? tună ea.

Şase capete de noghri tresăriră, privind-o. Extinzându-şi Forţa, Leia se strădui să citească sentimentele dinapoia acelor priviri; dar, ca întotdeauna, acest tip de minte non-umanoidă era total închis pentru ea. Avea să fie nevoită să se bazeze pe inspiraţie.

— Am pus o întrebare, continuă Leia.

Noghriul din mijloc făcu un pas în faţă şi, atunci, Leia observă pentru prima dată cele două proeminenţe mici de pe trunchiul extraterestrului, sub tunica largă. Era o femeie?

— Maitrakh? murmură spre C-3PO, amintindu-şi termenul folosit de Khabarakh mai devreme.

— Femeie, conducătoare a unei familii locale sau structură sub-clan, traduse droidul cu glas nervos şi aproape prea încet ca să fie auzit.

Lui C-3PO nu-i plăcea să se ţipe la el.

— Mulţumesc, spuse Leia cu ochii la noghri. Tu eşti maitrakh acestei familii?

— Eu sunt aceea, răspunse noghri într-o bazică având accent puternic, dar inteligibilă. Ce dovadă aduci revendicării de Mal'ary'ushl

Fără un cuvânt, Leia întinse o mână. Maitrakh şovăi, apoi se apropie şi o adulmecă precaut.

— Nu este aşa cum am spus? întrebă Khabarakh.

— Taci, fiu terţ, zise maitrakh şi ridică ochii fixând-o pe prinţesă. Te salut, Lady Vader. Dar nu te primesc cu bucurie.

Leia îi susţinu privirea. Nici acum nu simţea absolut nimic din partea extratereştrilor, totuşi, cu gândurile extinse, ştia că Chewbacca părăsise nava şi se apropia de clădire. O făcea cu destulă rapiditate şi stăpânit de o agitaţie evidentă. Spera că n-avea să se năpustească înăuntru, distrugând puţina etichetă care domnea aici.

— Pot să aflu de ce n-o faci?

— L-ai slujit pe împărat? replică maitrakh. Îl serveşti acum pe stăpânul nostru, Marele Amiral?

— La ambele întrebări, răspunsul este nu.

— Atunci aduci discordie şi otravă între noi, concluzionă sumbru maitrakh. Discordie între ceea ce a fost şi ceea ce este acum. Clătină din cap: Nu mai avem nevoie de discordie pe Honoghr, Lady Vader.

De abia terminase de rostit ultimul cuvânt, când uşa dinapoia lui Leia se deschise din nou şi Chewbacca pătrunse în odaie.

Maitrakh tresări la vederea wookiee-ului, iar unul dintre ceilalţi noghri emise un sunet de uluire. Orice alte reacţii ulterioare fură însă oprite de mugetul de avertizare al lui Chewbacca.

— Eşti sigur că sunt imperiali? întrebă Leia, simţind un pumn rece care-i strângea inima.

Nu, imploră ea în gând. *Nu acum. Nu încă.*

Wookiee-ul mârâi din nou: două navete de Clasa Lambda care coborau de pe orbită din direcţia lui Nystao nu puteau fi nimic altceva.

Khabarakh se apropie de maitrakh şi-i vorbi grăbit în graiul lor.

— Spune că a jurat să ne acorde protecţie, traduse C-3PO. Cere ca jurământul să fie onorat.

Pentru o clipă, Leia crezu că maitrakh avea să refuze. Apoi însă, cu un suspin, ea îşi plecă uşor fruntea.

— Urmaţi-mă, se adresă Khabarakh spre ea şi wookiee şi porni spre uşă. Maitrakh a fost de acord să vă ascundă de stăpânul nostru, Marele Amiral, cel puţin deocamdată.

— Unde mergem? întrebă Leia când ieşiră în noapte.

— Voi ascunde droidul tău şi echipamentul pentru analize printre droizii decontaminatori care sunt stocaţi noaptea într-o magazie, explică noghriul indicând o clădire fără ferestre aflată la cincizeci de metri mai departe. Cu tine şi cu wookiee va fi însă mai dificil. Dacă imperialii au adus senzori, bioprofilurile voastre vor diferi de ale noastre.

— Ştiu, încuviinţă ea.

Cercetă cerul, în căutarea luminilor navetelor şi se strădui să-şi reamintească tot ce putea despre algoritmii de identificare a formelor de viaţă. Unul dintre parametri era ritmul cardiac, apoi atmosfera ambiantă, subprodusele respiratorii şi efectele de polarizare electromagnetică a lanţului molecular. Totuşi principalul parametru la distanţă era...

— Ne trebuie o sursă termică, îi spuse lui Khabarakh. Cât mai mare cu putinţă.

— Cuptoarele pentru pâine, răspunse imediat noghriul şi arătă altă clădire fără ferestre, de care-i despărţeau trei case.

În spatele ei se distingea un coş scund, din care fuioare de fum se înălţau, răsucindu-se, în luminile proiectate de locuinţele înconjurătoare.

— Pare a fi singura noastră şansă, aprobă Leia. Khabarakh, ascunde-l pe C-3PO. Chewbacca, vino cu mine.

***

Noghrii îi aşteptau când coborâră din navetă: trei femei, stând una lângă cealaltă, cu doi copii în calitate de paznici de onoare lângă uşile dukhei de clan. Thrawn se uită spre grup, aruncă o căutătură estimativă în jur, apoi se întoarse către Pellaeon.

— Căpitane, rămâi aici până soseşte echipa de tehnicieni. Trimite-o să înceapă imediat să verifice echipamentul de transmisiuni şi contramăsuri din nava de acolo. După aceea, mi te alături înăuntru,.

— Da, domnule amiral.

Thrawn se răsuci spre Ir'khaim.

— Dinastule, îl invită el, indicând spre noghrii care aşteptau.

Dinastul făcu o plecăciune şi porni într-acolo. Thrawn aruncă o privire spre Rukh, care luase locul lui Ir'khaim lângă Marele Amiral, şi porniră împreună. Urmă ritualul obişnuit de primire, apoi femeile îi conduseră în dukha.

Naveta din *Himera* sosi după numai două minute. Pellaeon instrui tehnicienii, apoi intră şi el în dukha.

Se aşteptase ca maitrakh să fi reuşit să mobilizeze numai câţiva săteni pentru această neaşteptată vizită nocturnă a strălucitului lor Lord şi stăpân. Spre surpriza sa, constată că se adunase jumătate de sat. Se dispuseseră pe două rânduri, copii şi adulţi, înşiruiţi în lungul pereţilor dukhei, de la giganticul perete genealogic până la uşile duble, şi de acolo până la cabina de meditaţie aflată vizavi de arborele genealogic. Thrawn

stătea în jilţul înalt al clanului, situat la două treimi din distanţa până la arborele genealogic, iar Ir'khaim revenise la poziţia din lateral. Cele trei femei care întâmpinaseră naveta se aflau în faţa lor, iar la un pas îndărăt se găsea un şir de bătrâni. Alături de femei, cu pielea sa cenuşiu-oţelie ieşind în relief alături de culoarea lor gri întunecat, stătea un tânăr noghri.

Se vedea că Pellaeon nu pierduse nimic mai important decât ritualurile iniţiale de care noghrii păreau că nu se plictisesc niciodată. Când trecu pe lângă şirurile tăcute de extratereştri, pentru a se opri de cealaltă parte a lui Thrawn, tânărul făcu un pas în faţă şi îngenunche înaintea Jilţului înalt.

— Bun sosit, Lordul meu, toarse el grav depărtându-şi braţele în lateral. Prezenţa ta aici îmi onorează familia şi clanul Kihm'bar.

— Ridică-te, îi făcu semn Marele Amiral. Eşti Khabarakh, clanul Kihm'bar?

— Eu sunt acela, Lordul meu.

— Ai fost cândva membru al Echipei 22 a comandourilor noghri imperiale. O echipă care a încetat să mai existe pe planeta Kashyyyk. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Pellaeon nu putea fi sigur dacă Khabarakh tresărise.

— Am completat un raport, Lordul meu, îndată ce am părăsit planeta aceea.

— Da, încuviinţă rece Thrawn, am citit raportul. L-am citit cu multă atenţie şi am remarcat întrebările care au rămas fără răspuns. De pildă, cum şi de ce ai supravieţuit, deşi toţi ceilalţi din echipa ta au fost ucişi. Sau cum ai reuşit să evadezi, când întreaga planetă fusese alertată asupra prezenţei tale. Ori de ce nu te-ai întors imediat după eşec, fie pe Honoghr, fie la alta dintre bazele noastre.

De data aceasta, tresărirea fu evidentă. Poate o reacţie faţă de cuvântul eşec!

— În decursul primului atac, răspunse Khabarakh, am fost lăsat în stare de inconştienţă de către wookiee. Când m-am trezit, eram singur şi m-am furişat la navă. Acolo am dedus ce s-a întâmplat cu restul echipei din sursele oficiale de informaţii. Bănuiesc că pur şi simplu n-au fost pregătiţi pentru viteza şi modul stealth al navei mele, când am evadat. Cât despre cele petrecute după aceea, Lordul meu... Şovăi: Mi-am transmis raportul şi am dorit să rămân singur o vreme.

— De ce?

— Ca să mă gândesc, Lordul meu, şi să meditez.

— Honoghr n-ar fi fost un loc mai potrivit pentru asemenea meditaţie? întrebă Thrawn, rotind un braţ spre dukha.

— Trebuia să mă gândesc la multe lucruri, Lordul meu.

Thrawn îl privi gânditor.

— Ai răspuns cu întârziere la solicitarea controlului pentru semnalul de identificare, rosti el. După aceea, ai refuzat să asolizezi la facilităţile astroportului Nystao.

— Nu am refuzat, Lordul meu. Nu mi s-a ordonat să cobor acolo.

— Am sesizat nuanţa. Spune-mi atunci, de ce ai optat să vii aici?

— Doream să vorbesc cu maitrakh mea. Să discut despre meditaţia avută şi să-i cer iertare pentru... eşecul meu.

— Ai făcut-o? se răsuci Thrawn spre maitrakh.

— Am început, răspunse ea într-o bazică înfiorătoare. Încă n-am terminat.

Uşile duble ale dukhei se deschiseră şi unul dintre tehnicienii din

Himera păşi înăuntru.

— Raport, sublocotenente? întrebă Thrawn.

— Da, Mare Amiral, spuse tehnicianul ocolind cu precauţie grupul de noghri bătrâni. Am încheiat setul preliminar de teste asupra transmisiunilor şi contramăsurilor, conform ordinelor primite.

Thrawn reveni cu privirea asupra lui Khabarakh.

— Şi?

— Cred că am localizat defecţiunea, Mare Amiral. Bobina transmiţătorului principal s-a supraîncărcat şi s-a descărcat într-un condensator de avarie, distrugând câteva circuite adiacente. Calculatorul compensator a reconstruit calea, dar derivaţia era îndeajuns de apropiată de o linie de comandă a bruiajului static pentru ca să-l declanşeze prin inductanţa rezultată.

— O serie interesantă de coincidenţe, declară Thrawn continuând să-l fixeze pe Khabarakh cu ochii săi strălucitori. Crezi că-i o defecţiune întâmplătoare, sau premeditată?

Maitrakh se foi, parcă gata să intervină. Thrawn o privi şi ea încremeni.

— Este imposibil de precizat, Mare Amiral, răspunse tehnicianul alegându-şi cuvintele cu atenţie. În mod evident, nu ignora faptul că o asemenea declaraţie îl apropia foarte mult de o insultă în mijlocul unui grup de noghri, care ar fi putut să se simtă ofensaţi. Probabil că un expert ar fi putut s-o facă, totuşi trebuie să precizez că, în general, calculatoarele compensatoare au o reputaţie destul de proastă printre mecanici. Sunt valabile pentru chestiunile cu adevărat serioase, care pot face necazuri mari piloţilor neexperimentaţi, însă în redirecţionări neesenţiale ca aceasta prezintă mereu tendinţa de a defecta şi altceva.

— Mulţumesc. Dacă Thrawn era nemulţumit că nu-l prinsese pe Khabarakh minţind, pe chip nu i se citi nimic. Echipa ta va duce nava la Nystao pentru reparaţii.

— Da, Mare Amiral.

Tehnicianul salută şi ieşi. Thrawn reveni asupra lui Khabarakh.

— Deoarece Echipa ta a fost distrusă, va trebui, desigur, să fii redistribuit. După repararea navei, vei pleca spre baza Valrardin sectorul Glythe şi vei raporta acolo.

— Da, Lordul meu.

Thrawn se sculă.

— Ai de ce să fii mândră, înclină el uşor din cap spre maitrakh. Serviciile aduse de familia ta clanului Kihm'bar şi Imperiului vor fi reamintite de toată Honoghr.

— Aşa cum toţi noghrii îşi vor reaminti conducerea şi protecţia Lordului meu, răspunse maitrakh.

Flancat de Rukh şi Ir'khaim, Thrawn coborî din jilţ şi porni spre uşile duble. Pellaeon îi urmă îndeaproape şi, peste un minut, se aflau din nou în aerul rece al nopţii. Naveta era pregătită şi, fără alte comentarii sau ritualuri, Thrawn sui rampa. În timp ce decolau, Pellaeon zări pe videcran noghrii care ieşeau din dukha pentru a le privi plecarea.

— A fost totuşi plăcut, murmură el.

— Crezi că a fost o pierdere de timp, căpitane? întrebă încet Thrawn.

Pellaeon se uită spre Ir'khaim, aşezat în partea din faţă a navetei.

Dinastul nu părea să-i asculte, totuşi era bine să fie precaut.

— Din punct de vedere diplomatic, domnule amiral, sunt sigur că a meritat să dovediţi că sunteţi interesat de toate zonele de pe Honoghr, inclusiv de satele îndepărtate. Dar ţinând seama de faptul că nava aceea de comando s-a defectat cu adevărat, nu cred că am câştigat altceva.

Thrawn se răsuci ca să privească pe videcranul lateral.

— Eu nu sunt la fel de sigur în privinţa asta, căpitane. Ceva de acolo n-a sunat deloc în regulă. Rukh, ce părere ai de tânărul nostru Khabarakh?

— Era tulburat, răspunse bodyguardul său. I se citea pe mâini şi pe chip.

Ir'khaim se întoarse în scaun.

— Desigur, rosti el, este tulburător să te afli în faţa Lordului noghrilor.

— Mai ales când palmele îţi sunt acoperite de eşec? replică Rukh.

Ir'khaim se ridică pe jumătate şi, preţ de două bătăi de inimă, tensiunea dintre cei doi noghri fu realmente palpabilă. Pellaeon se trezi, afundându-se în scaunul său, reamintindu-şi lunga şi sângeroasa istorie a rivalităţii dintre clanurile noghri...

— Misiunea aceasta a generat mai multe eşecuri, vorbi Thrawn calm în tăcerea încordată. În această privinţă, clanul Kihm'bar nu este defel singurul.

Încet, Ir'khaim se aşeză la loc.

— Khabarakh este încă tânăr, murmură el.

— Este adevărat, încuviinţă Thrawn, şi bănuiesc că acesta este unul dintre motivele pentru care nu se pricepe să mintă. Rukh, poate că dinastul Ir'khaim doreşte să admire panorama din compartimentul prova. Însoţeşte-l, te rog.

— Da, Lordul meu. Dinast Ir'khaim? rosti Rukh, indicând spre uşă.

Pentru o clipă, celălalt noghri nu se clinti, apoi însă o făcu, cu o ezitare vizibilă.

— Lordul meu, salută el sec.

Thrawn aşteptă până ce uşa se închise înapoia celor doi extratereştri, după care se întoarse spre Pellaeon.

— Khabarakh ascunde ceva, căpitane, zise el cu un foc îngheţat în privire. Sunt sigur de asta.

— Da, domnule amiral, spuse Pellaeon întrebându-se cum ajunsese Marele Amiral la concluzia aceea. Scanarea senzorială de rutină pe care o rulaseră nu detectase absolut nimic. Să ordon focalizare senzorială asupra satului?

— Nu la asta mă refeream, clătină Thrawn din cap. N-ar fi adus cu el ceva care să-l incrimineze-în satele astea, nu poţi ascunde nimic pentru multă vreme. Nu, a omis să ne spună despre ceva care s-a petrecut în luna cât a lipsit. Cea în care pretinde că s-a dedicat meditaţiei.

— Poate că vom putea afla mai multe din examinarea navei, sugeră Pellaeon.

— De acord! Înainte de începerea reparaţiilor, să fie dată pe mâna unei echipe de scanare. Să cerceteze fiecare milimetru cubic, atât la interior, cât şi la exterior. În plus, Monitorizarea să pună pe cineva după Khabarakh.

— Da, domnule amiral. Unul dintre ai noştri, sau alt noghri?

Thrawn arcui o sprânceană.

— Cu alte cuvinte, avem de ales între ridicolul evident şi factorul politic, nu? Ai dreptate, desigur. Vom încerca o a treia opţiune – *Himera* are droizi de spionare?

— Nu cred, domnule amiral, răspunse Pellaeon şi tastă o interogare pe consola navetei, legându-se la calculatorul navei. Nu. Avem câţiva droizi-sonde Arakyd Viper, dar nimic din clasa compactă a spionilor.

— Atunci va trebui să improvizăm. Ingineria să monteze un alimentator Viper într-un droid decon şi să-l ticsească de senzori optici, audio şi înregistratori. Îl vom strecura în grupul care lucrează în exteriorul satului lui Khabarakh.

— Vreţi să instalăm şi un transmiţător? întrebă căpitanul pe când tasta ordinul.

— Nu, înregistratorii ar trebui să fie suficienţi. O antenă ar fi mai greu de camuflat. În nici un caz nu dorim ca un noghri curios s-o remarce şi să se întrebe ce este cu ea.

Pellaeon aprobă din cap, înţelegător. Mai ales că aşa ceva i-ar fi putut determina pe extratereştri să înceapă să demonteze droizii decon, pentru a-i cerceta la interior.

— Am înţeles, domnule amiral. Transmit imediat ordinul.

Ochii strălucitori ai lui Thrawn se îndreptară iarăşi către videcran.

— Nu există o grabă anume, vorbi el gânditor. Nu acum. Este liniştea dinaintea furtunii, căpitane, şi până ce furtuna aceea nu va fi gata să se dezlănţuie, ne putem dedica timpul şi energiile, asigurându-ne că ilustrul nostru maestru Jedi va fi gata să ne ajute, atunci când o vom dori.

— Adică să i-o aducem pe Leia Organa Solo?

— Exact. Iar dacă prezenţa mea este inspiraţia de care au nevoie noghrii, atunci vor avea parte de ea.

— Cât timp? Thrawn surâse subţire.

— Atâta cât va fi necesar.

11

— Han, se auzi vocea lui Lando din intercomul de lângă cuşetă, trezeşte-te!

— M-am trezit, mormăi bărbatul.

Îşi frecă ochii cu o mână, iar cu cealaltă trase spre el displayurile repetoare. Anii pe care-i trăise de partea cealaltă a legii îi impregnaseră capacitatea de a trece în numai câteva secunde de la somnul profund la alerta completă.

— Care-i treaba?

— Am ajuns. Atât doar că nu ştiu unde.

— Vin imediat.

Până se îmbrăcă şi ajunse în cabina de comandă a lui *Lady Luck*, planeta ţintă se zărea pe videcrane.

— Unde-i Irenez? întrebă Han, studiind secera verde-albăstruie de care se apropiau cu rapiditate.

Nu diferea cu nimic de alte mii de planete pe care le văzuse.

— S-a întors în staţia de comandă pupa. Am impresia că voia să poată expedia nişte coduri de identificare, fără să tragem cu ochiul peste umărul ei.

— Ştii unde suntem?

— Nu prea. Timpul de tranzit a fost de patruzeci şi şapte de ore, dar asta nu ne spune aproape nimic.

Han încuviinţă din cap, scotocindu-şi memoria.

— Un cuirasat, cât poate trage… peste 0,4?

— Cam aşa ceva, aprobă Lando. Mă rog, atunci când se grăbeşte realmente.

— Asta înseamnă că n-ar trebui să fim la mult de o sută cincizeci de ani-lumină de New Cov.

— Eu cred că suntem chiar şi mai aproape. N-ar avea sens să utilizeze New Cov ca punct de contact, dacă ei ar fi prea departe.

— Doar dacă New Cov n-a fost ideea lui Breil'lya, preciză Han.

— Este posibil, totuşi cred că suntem la mai puţin de o sută cincizeci de ani-lumină. Se poate să fi întârziat niţel, tocmai pentru a ne induce în eroare.

Han ridică ochii spre cuirasatul care-i remorca de două zile prin hiperspaţiu.

— Sau pentru ca să aibă timp să ne organizeze o primire adecvată.

— Şi asta-i adevărat. Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar după ce s-au scuzat că au amplasat cuplajul magnetic chiar peste trapa noastră, m-am dus să arunc o privire.

— Nu mi-ai spus, dar am făcut şi eu acelaşi lucru, bombăni Han. Părea premeditat, nu?

— Aşa mi s-a părut şi mie. Ca şi cum ar fi dorit un pretext ca să ne ţină închişi aici şi să nu hoinărim prin nava lor.

— Pentru aşa ceva pot exista şi motive perfect inocente, îi reaminti Han.

— Şi destule mai puţin inocente. Eşti sigur că n-ai habar cine poate fi Comandorul ăsta al lor?

— Nici măcar ca ipoteză. Probabil însă că vom afla în curând.

Difuzorul de transmisiuni pârâi, activându-se:

— *Lady Luck*, aici Sena, se auzi un glas familiar. Am sosit.

— Am sesizat, răspunse Lando. Bănuiesc că vreţi să vă urmăm cu nava.

— Exact. *Pribeagul* va dezactiva cuplajul magnetic, când sunteţi gata de plecare.

Han se holbă spre difuzor, de abia auzind răspunsul lui Lando. O navă numită *Pribeagul*...?

— Nu eşti atent?

Han se concentră asupra lui Lando, observând uşor surprins că discuţia celuilalt cu Sena se terminase.

— Ba da, sigur că da. Atât doar că... numele acela, *Pribeagul*, îmi pare cunoscut.

— Ai auzit de nava asta?

— Nu de navă, clătină Han din cap. *Pribeagul* era o veche legendă corelliană, cu care ne speriau când eram copii. Era un fel de fantomă, un bătrân, care fusese blestemat să rătăcească veşnic prin lume şi să nu-şi mai găsească niciodată căminul. Cam băga răcorile în mine...

Deasupra lor se auzi un zăngănit, urmat de o vibraţie şi fură eliberaţi de cuirasat. Lando o îndepărtă pe *Lady Luck* de uriaşa navă de război, privind-o când trecea peste ei.

— Ei bine, încearcă să-ţi aminteşti că nu era decât o legendă, îi sugeră lui Han.

— Mda răspunse acesta poate niţel cam repede, ştiu.

***

Urmând cargobotul lui Sena, pătrunseră în atmosferă şi, în scurt timp, treceau peste o tundră vastă, presărată cu pâlcuri de conifere scunde. Drept în faţă se întrezărea un perete de stânci zimţate – locul ideal, îl anunţară pe Han vechile sale instincte de contrabandist, pentru a ascunde o bază de suport şi reparaţii pentru nave spaţiale. Peste câteva minute, presimţirile i se adeveriră; trecând peste o muchie scundă, ajunseră la bază.

Care era mult prea mare, pentru a fi dedicată exclusiv reparaţiilor. Şiruri de structuri camuflate acopereau terenul neted de la poalele stâncilor: de la dormitoare mici, la clădiri mai mari pentru administraţie

şi aprovizionare, la cele şi mai mari dedicate atelierelor şi magaziilor, şi sfârşind cu un hangar uriaş cu acoperişul renovat şi camuflat. În lungul perimetrului erau dispuşi cilindrii masivi, terminaţi prin turele, ai bateriilor anti-infanterie Golan Arms, câteva arme Speizoc anti-vehicul, plus vehicule de asalt KAAC plasate în posturi defensive.

— Ia uită-te! fluieră încetişor Lando. Ce-i asta, o armată personală?

— Aşa se pare, încuviinţă Han.

Simţea fiori pe ceafă. Mai avusese de-a face cu armate personale şi de fiecare dată fuseseră o sursă de necazuri.

— Începe să nu-mi mai placă, declară Lando înaintând uşor cu *Lady Luck* peste linia exterioară de santinele. În faţa lor, cargobotul lui Sena se apropia de o pistă aproape invizibilă. Eşti sigur că vrei să mergem până la capăt?

— Ce vrei să facem – să ne-ntoarcem, când sus ne aşteaptă trei cuirasate? Nu cred că avem vreo şansă cu ele. Oricum, nu cu lădoiul ăsta.

— Probabil că aşa-i, acceptă Lando aparent prea preocupat ca să observe insulta adresată navei sale. Ce facem atunci?

Cargobotul lui Sena îşi extinsese pivoţii de asolizare şi cobora lin.

— Vom asoliza şi ne vom comporta ca nişte musafiri civilizaţi.

— Crezi că vor obiecta dacă musafirii sunt înarmaţi? indică Lando spre blasterul tovarăşului său.

— Mai întâi s-o facă, mârâi Han, şi dup-aia stăm de vorbă.

Lando coborî *Lady Luck* lângă cargobot şi, însoţit de Han porni spre trapa pupa. Irenez, care-şi încheiase transmisiunile, îi aştepta acolo, cu blasterul în tocul de la şold. Un schif pentru transport era parcat afară şi, când

cei trei coborâră pe rampă, Sena şi alţi câţiva indivizi apărură pe după fuzelajul lui *Lady Luck*. În majoritate, ceilalţi purtau o uniformă brună, cu o croială necunoscută, totuşi vag corelliană; Sena era îmbrăcată tot în hainele civile banale pe care le avusese pe New Cov.

— Bun sosit în baza noastră de operaţii, rosti femeia şi descrise un gest larg cu mâna, indicând tabăra din jur. Veniţi, Comandorul vă aşteaptă.

— Pare un locşor destul de aglomerat, comentă Han în timp ce se îmbarcau în schif. Vă pregătiţi de război?

— Afacerile noastre nu sunt războiul, replică ea rece.

Când pilotul întoarse schiful şi porni, Han privi în jur. Configuraţia bazei îi părea vag familiară... Lando făcu primul legătura.

— Locul ăsta, comentă el adresându-se lui Sena, seamănă al naibii de mult cu vechile baze ale Alianţei. Atât doar că-i construită la suprafaţă, nu-i în subteran.

— Aşa pare, nu? încuviinţă ea inexpresiv.

— Aţi avut afaceri cu Alianţa? testă uşurel Lando.

Sena nu răspunse. Lando privi spre Han şi ridică din sprâncene. Tovarăşul său îi răspunse cu un gest similar. Indiferent despre ce ar fi fost vorba aici, era clar că angajaţii nu aveau obiceiul să pălăvrăgească.

Schiful se opri lângă una dintre clădirile administrative, cu nimic deosebită de celelalte, exceptând cele două gărzi în uniformă care flancau intrarea. O salutară pe Sena, când se apropie şi unul dintre paznici deschise uşa.

— Căpitane Solo, rosti Sena oprindu-se, Comandorul a cerut să vă vadă pentru o clipă singur. Noi vom aştepta aici, cu generalul Calrissian.

— Bine, încuviinţă Han.

Inspiră adânc şi păşi înăuntru. După aspectul exterior, se aşteptase la un centru administrativ standard, cu o

zonă de recepţie, îndărătul căreia să se afle un fagure de separeuri ale executivilor. Spre uşoara lui surpriză, se pomeni însă într-un centru militar complet echipat. În lungul pereţilor se întindeau console de comunicaţii şi urmărire, printre care zări cel puţin un cristal captator-receptor de câmp gravitaţional şi ceva ce i se păru comanda telemetrică a unui tun ionic KDY v-l50, Defensivă Planetară, aidoma celui pe care Alianţa fusese nevoită să-l abandoneze pe Hoth. În centrul încăperii, un holodisplay uriaş arăta un sector spaţial, cu o sută de marcaje multicolore şi linii vectoriale împrăştiate printre puncte albe scânteietoare.

Lângă hologramă stătea un bărbat.

Chipul îi era oarecum distorsionat de luminile straniu colorate ce se reflectau dinspre display şi, oricum, era un chip pe care Han nu-l văzuse niciodată, decât doar în fotografii. Chiar şi aşa însă recunoaşterea veni însoţită de şocul brusc al unui trăsnet.

— Domnul senator Bel Iblis! icni el.

— Bun venit în Cuibul *Pribeagului*, căpitane Solo, rosti bărbatul cu gravitate şi porni spre el. Sunt măgulit că încă mă recunoşti.

— Ar fi greu ca un corellian să nu te recunoască, domnule senator, replică Han şi mintea sa pe jumătate amorţită observă în treacăt că în galaxie existau foarte puţini care să capete un domnule din partea sa. Dar n-ai...

— Dacă n-am murit? sugeră Bel Iblis cu un surâs încreţindu-i faţa ridată.

— Păi... da. Vreau să spun că toţi credeau că ai murit pe Anchoron.

— Dintr-un punct de vedere aşa a fost, vorbi Bel Iblis încetişor şi zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Privind-o mai îndeaproape, Han fu şocat cât era de cutată de vârstă şi stres. Împăratul n-a reuşit să mă ucidă pe Anchoron, deşi

poate că ar fi fost mai bine s-o facă. Mi-a luat totul, cu excepţia vieţii – familia, profesiunea, până şi toate relaţiile din societatea corelliană. M-a alungat în afara legii pe care mă străduisem atât de mult s-o creez şi s-o menţin.

Surâsul îi reveni ca speranţa unui soare de după marginea unui nor întunecat.

— M-a silit să devin un rebel. Bănuiesc că înţelegi sentimentul.

— Destul de bine, răspunse Han cu un zâmbet similar; citise în şcoală despre charisma unică a legendarului senator Bel Iblis şi acum o simţea direct pe pielea lui. Tot nu-mi vine să cred! Păcat că n-am ştiut-o mai devreme – îţi puteam folosi realmente armata asta în timpul războiului.

Pentru o fracţiune de secundă, o umbră păru să acopere faţa celuilalt.

— Probabil că nu v-am fi putut ajuta. Am avut nevoie de mult timp pentru a strânge tot ce ai văzut aici. Zâmbetul îi reveni. Vom avea însă timp să mai discutăm despre asta. Deocamdată văd că încerci să-ţi reaminteşti când ne-am întâlnit.

De fapt, Han uitase de referirea făcută de Sena la o întâlnire anterioară.

— Recunosc că habar n-am, mărturisi el. Doar dacă nu s-a întâmplat după Anchoron şi erai deghizat... sau mai ştiu eu cum.

— N-am fost deghizat, clătină din cap Bel Iblis, totuşi n-a fost ceva de care să mă aştept cu adevărat să-ţi reaminteşti. Îţi ofer o indicaţie – pe atunci aveai unsprezece ani.

— Unsprezece ani, repetă Han şi clipi nedumerit. Adică eram în şcoală?

— Exact. Ba chiar şi ai şi localizat corect locul întâlnirii. A fost o întâlnire în şcoala voastră, unde aţi fost

siliţi să ascultaţi un grup de fosile bătrâne care v-au vorbit despre politică.

Han simţi cum se înroşeşte la faţă. Amintirea respectivă continua să-i fie inaccesibilă, dar într-adevăr aşa crezuse pe atunci despre politicieni. Deşi, dacă se gândea mai bine, opinia nu i se schimbase prea mult de-a lungul anilor.

— Regret, dar tot nu-mi amintesc.

— După cum ţi-am zis, nici nu m-aşteptam. Pe de altă parte, eu îmi amintesc destul de bine incidentul. După conferinţă, când au urmat discuţiile cu publicul, ai pus două întrebări ireverenţios formulate, dar la obiect: prima dintre ele referitoare la etica prejudecăţilor anti-extratereştri, care începuseră să se infiltreze în structura legală a Republicii, iar a doua despre nişte cazuri specifice de corupţie care implicaseră colegi de-ai mei din Senat.

Începuse să-şi amintească, chiar dacă oarecum vag.

— Da, acum ştiu, încuviinţă Han încetişor. Mi se pare că unul dintre prietenii mei a făcut pariu că n-o să-ţi pun întrebările astea. Se gândise, probabil, că voi da de bucluc, fiindcă nu sunt politicos. Eram băgat în suficiente buclucuri ca să nu-mi mai pese.

— Ţi-ai stabilit destul de timpuriu şablonul de viaţă, aşa-i? Oricum, n-a fost genul de întrebări pe care le-aş fi aşteptat de la un puşti de unsprezece ani şi m-au intrigat suficient ca să mă interesez despre tine. De atunci, ţi-am urmărit, cumva, cariera.

— Probabil că n-ai fost prea impresionat de cele văzute.

— Au existat şi asemenea momente. Recunosc că am fost teribil de dezamăgit când ai fost exmatriculat din Academia Imperială. Te dovediseşi promiţător şi, pe atunci, consideram că una dintre puţinele apărări care îi mai rămăseseră Republicii vizavi de colapsul spre

Imperiu era un corp de ofiţeri foarte loiali. Ridică din umeri şi urmă: Ţinând seama de circumstanţe, este mai bine că ai părăsit Academia. Cu dispreţul tău evident faţă de autoritate, ai fi fost eliminat în mod discret în epurarea prin care împăratul a îndepărtat ofiţerii pe care nu reuşise să-i atragă de partea lui. Şi atunci lucrurile s-ar fi desfăşurat cu totul altfel, nu?

— Poate că da, într-o măsură, recunoscu Han cu modestie, apoi privi în jur. De cât timp există baza asta... Cuibul *Pribeagului*?

— Ah, dar nu rămânem mult timp într-un singur loc, răspunse Bel Iblis şi punând mâna pe umărul lui Han îl răsuci, blând, dar ferm, spre uşă. Dacă stai prea mult pe loc, imperialii te vor găsi în cele din urmă. Putem discuta însă despre afaceri mai târziu. Deocamdată probabil că amicul tău de afară este neliniştit. Haide, să mă prezinţi.

Când Han şi Bel Iblis ieşiră afară, Lando părea într-adevăr oarecum încordat.

— Este-n regulă, îl linişti Han. Suntem prieteni. Domnule senator, el este Lando Calrissian, fost general al Alianţei Rebelilor. Lando, fă cunoştinţă cu senatorul Garm Bel Iblis.

Nu se aşteptase ca Lando să recunoască numele unui fost politician corellian şi nu se înşelase.

— Bună ziua, domnule senator, îl salută acesta cu glas neutru.

— Onorat să te cunosc, generale Calrissian, spuse Bel Iblis. Am auzit multe despre tine.

Lando trase cu ochiul spre Han.

— Ajunge doar Calrissian. De acum, general este mai degrabă un titlu de domeniul trecutului.

— Atunci suntem chit, zâmbi Bel Iblis. Nici eu nu mai sunt senator. Arătă cu mâna spre Sena: Aţi cunoscut-o pe consiliera mea principală şi ambasador plenipotenţiar

neoficial, Sena Leikvold Midanyl. Şi... Se opri, privind în jur. Înţeleg că Irenez a fost cu voi.

— A trebuit să se întoarcă la navă, domnule, răspunse Sena. Celălalt musafir al nostru trebuia să fie domolit.

— Da, aghiotantul Breil'lya, încuviinţă Bel Iblis uitându-seîn direcţia pistei de asolizare. Situaţia s-ar putea dovedi neplăcută.

— Da, domnule. Poate că n-ar fi trebuit să-l aduc aici, dar la momentul respectiv n-am întrezărit o soluţie mai bună.

— În privinţa asta sunt de acord. Ar fi fost şi mai neplăcut să-l fi lăsat pur şi simplu în mijlocul unui raid imperial.

Han simţi un fior brusc. În agitaţia şi surescitarea produse de întâlnirea cu Bel Iblis, uitase complet de motivul pentru care veniseră pe New Cov.

— Domnule senator, începu el precaut, pari să fii în relaţii bune cu Breil'lya.

— Şi doreşti să ştii ce implică relaţiile respective?

— Să fiu sincer..., inspiră Han adânc, da.

— Ţi-ai păstrat încăpăţânarea de a nu te înclina în faţa autorităţii, zâmbi celălalt. Nu-i rău. Haidem în cartierul general şi vă voi spune tot ce vreţi să ştiţi.

Surâsul i se înăspri puţin.

— Iar după aceea, voi avea şi eu câteva întrebări.

***

Uşa glisă, deschizându-se şi Pellaeon păşi în anticamera întunecată a cabinei lui Thrawn. Întunecată şi aparent pustie, dar căpitanul ştia că adevărul era altul.

— Am informaţii importante pentru Marele Amiral, vorbi el cu glas tare. N-am timp pentru jocurile tale.

— Nu sunt jocuri, toarse glasul grav al lui Rukh în urechea sa, făcându-l să tresară involuntar. Capacităţile de furişare trebuie practicate, altfel se pierd.

— Practică pe altcineva, mormăi Pellaeon. Eu am treabă.

Păşii spre uşa interioară, blestemându-l în şoaptă pe Rukh şi întreaga rasă noghri. Poate că erau unelte folositoare ale Imperiului, dar el mai avusese de a face cu genul acela de structură unită de clan şi constatase că primitivii aduceau finalmente numai necazuri. Uşa cabinei de comandă se deschise...

Dezvăluind o beznă luminată doar de flăcăruile slabe ale lumânărilor.

Căpitanul se opri brusc, amintindu-şi cripta bizară de pe Wayland, unde o mie de lumânări marcau mormintele străinilor de planetă care veniseră acolo de-a lungul anilor, numai pentru a fi ucişi de Joruus C'baoth. Să-şi fi modificat Thrawn cabina într-o copie...

— Nu, n-am ajuns sub influenţa instabilului nostru maestru Jedi, se auzi vocea seacă a Marelui Amiral din cealaltă parte a încăperii.

Peste lumânări, Pellaeon de abia putea să-i distingă ochii roşu-strălucitori.

— Priveşte mai atent!

Supunându-se, Pellaeon descoperi că „lumânările” erau de fapt imagini holografice ale unor sculpturi incredibil de delicate, luminate parcă din interior.

— Frumoase, nu-i aşa? rosti meditativ Thrawn. Sunt miniaturi-flăcări corelliene, una dintre foarte puţinele forme de artă a cărei duplicare nu s-a reuşit practic niciodată. Nimic altceva decât fibre transoptice modelate, plante pseudoluminescente şi o pereche de surse luminoase goorlish, totuşi există în ele ceva care n-a fost capturat vreodată de alţi creatori.

Flăcările holografice se destrămară şi în centrul camerei apăru imaginea încremenită a trei crucişătoare din clasa Cuirasat.

— Imaginea aceasta a fost realizată de Neiertătorul, acum două zile, lângă planeta New Cov, căpitane, continuă Thrawn pe acelaşi ton gânditor. Fii atent!

Porni înregistrarea. Pellaeon privi în tăcere cum cuirasatele, dispuse în formaţie triunghiulară, deschiseră focul cu tunurile ionice către punctul de vedere al obiectivului. Aproape ascunse de furia asaltului, un cargobot şi un iaht mic puteau fi zărite gonind spre siguranţa asigurată de mijlocul formaţiei. Continuând să tragă, cuirasatele se retraseră şi, după un minut, grupul făcu saltul în hiperspaţiu. Holograma se topi şi luminile din cabină reveniră la strălucirea lor blândă.

— Comentarii?

— Au revenit vechii noştri prieteni, spuse Pellaeon. Se pare că s-au refăcut după sperietura pe care le-am tras-o la Linuri. Neplăcut, mai ales acum.

— Din păcate, indicaţiile par să arate că vor deveni mai mult decât o simplă neplăcere. Una dintre cele două nave pe care o recuperau a fost identificată de Neiertător ca fiind *Lady Luck*. Cu Han Solo şi Lando Calrissian la bord.

— Solo şi Calrissian? se încruntă Pellaeon. Dar...

— ...ei trebuiau să meargă spre sistemul Palanhi, încheie Thrawn pentru el. Da. O eroare din partea mea. În mod evident, a apărut ceva mai important decât grija lor faţă de reputaţia lui Ackbar.

Căpitanul privi din nou spre locul unde fusese holograma.

— De pildă, să caute întărirea puterii militare a rebelilor.

— Nu cred că deocamdată şi-au unit forţele, replică Thrawn încreţin- du-şi fruntea în gândire. De asemenea,

nu cred că o astfel de alianţă ar fi inevitabilă. Forţa aceea armată era condusă de un corellian, căpitane – acum, sunt sigur de asta. Iar în privinţa identităţii sale există numai câteva posibilităţi.

O amintire făcu conexiunea în mintea căpitanului.

— Solo este corellian, nu?

— Exact. Acesta este unul dintre motivele pentru care cred că se află în continuare în etapa negocierilor. Dacă liderul lor este cel pe care-l bănuiesc, ar putea prefera să găsească un seamăn corellian pe care să-l descoase, înainte de a se alătura conducătorilor Rebeliunii.

Comunicatorul piui în stânga lui Thrawn.

— Mare Amiral, s-a stabilit contactul cu Neiertătorul.

— Mulţumesc, încuviinţă Thrawn şi apăsă o tastă.

În faţa cercului dublu de displayuri repetoare apăru holograma la scara 3/4 a unui ofiţer imperial vârstnic, aflat lângă consola de comandă a unui bloc de detenţie.

— Mare Amiral, rosti el şi plecă fruntea cu gravitate.

— Bună ziua, căpitane Dorja. Ai prizonierul pe care l-am cerut?

— Este aici, Mare Amiral.

Dorja privi în lateral şi făcu un gest, iar în câmpul vizual apăru un bărbat masiv, cu mâinile încătuşate în faţă, şi cu expresie deliberat neutră sub barba aranjată elegant.

— Se numeşte Niles Ferrier, continuă Dorja. L-am arestat pe el şi echipajul lui în decursul unui raid pe New Cov.

— Raidul din care au scăpat Skywalker, Solo şi Calrissian, preciză Thrawn.

— Da, Mare Amiral, aprobă Dorja cu o grimasă.

— Căpitane Ferrier, spuse Thrawn întorcându-şi atenţia asupra prizonierului, arhivele noastre menţionează că te-ai specializat în deturnarea de nave,

totuşi pe New Cov ai fost arestat având o încărcătură de bio-molecule. Poţi să explici?

Ferrier ridică imperceptibil din umeri.

— „Deturnarea” navelor nu se poate face zilnic, răspunse el. Necesită oportunităţi şi planificare. Între două oportunităţi, este utilă şi o livrare de marfă.

— Eşti desigur conştient de faptul că bio-moleculele nu erau declarate.

— Da, mi-a spus căpitanul Dorja, zise Ferrier cu o combinaţie perfect gradată de uimire şi indignare. Credeţi-mă, dacă aş fi ştiut că voi fi făcut complice la o asemenea înşelare a Imperiului...

— Bănuiesc, îl întrerupse Thrawn, că ştii, de asemenea, că pentru astfel de acţiuni se confiscă nu numai marfa, ci şi nava.

Ferrier ştia asta şi Pellaeon o putu citi în cutele de îngrijorare ce-i apărură în jurul ochilor.

— Mare Amiral, vorbi bărbatul sec, în trecut am fost de mare ajutor Imperiului. Am adus mărfuri de contrabandă din Noua Republică şi recent am adus oamenilor dumneavoastră trei nave de patrulare sienare.

— În toate cazurile ai fost plătit cu sume scandaloase, îi reaminti Thrawn. Dacă încerci să sugerezi că-ţi suntem datori pentru amabilitatea din trecut, nu te mai deranja. Totuşi... ar exista o modalitate prin care să-ţi achiţi această nouă datorie. Pe când încercai să te îndepărtezi de planetă, ai observat cumva navele care atacau Neiertătorul?

— Desigur, replică Ferrier pe un ton de mândrie profesională rănită. După aspectul general, erau cuirasate cu propulsie spaţială Rendili. Vechi, dar încă iuţi. Probabil că au fost reutilate în mod extensiv.

— Aşa este, surâse Marele Amiral. Le doresc.

Ferrier avu nevoie de câteva secunde pentru ca să înregistreze comentariul nepăsător. Când o făcu, rămase cu gura căscată.

— Vă referiţi... la mine?

— Ai vreo problemă? întrebă tăios Thrawn.

— A-ă-ă... Mare Amiral, cu tot respectul...

— Ai la dispoziţie trei luni standard, fie pentru a-mi aduce navele acelea, fie pentru a-mi furniza locaţia lor precisă, îl întrerupse din nou Thrawn. Căpitane Dorja?

— Mare Amiral?

— Îi vei elibera pe căpitanul Ferrier şi echipajul său, şi le vei pune la dispoziţie un cargobot al Contrainformaţiilor, fără însemne. Propria lor navă va rămâne la bordul Neiertătorului, până îşi vor încheia misiunea.

— Am înţeles!

— Încă un lucru, căpitane Ferrier, arcui Thrawn o sprânceană. În eventualitatea improbabilă că te vei simţi ispitit să abandonezi misiunea şi s-o ştergi, cargobotul pe care-l vei căpăta va fi echipat cu un mecanism de autodistrugere impresionant şi imposibil de spart. În memoria sa temporală au fost trecute trei luni standard. Bănuiesc că ai înţeles.

Deasupra bărbii, faţa lui Ferrier se albise.

— Da, izbuti el să şoptească.

— Perfect. Căpitane Dorja, las detaliile în mâinile tale. Ţine-mă la curent cu progresul evenimentelor.

Apăsă o tastă şi holograma dispăru.

— După cum spuneam, se întoarse Thrawn către Pellaeon, nu cred că o alianţă cu Rebeliunea este neapărat inevitabilă.

— Dacă Ferrier o poate zădărnici...

— Are şanse destule. La urma urmelor, avem noi înşine o idee generală despre locul unde s-ar putea ei ascunde. Nu avem însă deocamdată nici timpul şi nici

forţele necesare pentru a-i depista. Chiar dacă am face-o, un atac la scară mare va sfârşi probabil prin a distruge cuirasatele, iar eu prefer să le capturez intacte.

— Da, domnule amiral, încuviinţă sobru Pellaeon căruia cuvântul capturez îi reamintise de ce venise, de fapt, acolo. A sosit raportul echipei de scanare referitor la nava lui Khabarakh.

Întinse datacardul peste cercul dublu de displayuri.

Pentru o clipă, ochii roşu-sclipitori ai celuilalt îi sfredeliră chipul, parcă încercând să descifreze motivul tensiunii evidente a subordonatului său. Apoi, fără un cuvânt, luă datacardul din mâna căpitanului şi-l introduse în lector. Pellaeon aşteptă, cu buzele strânse, în timp ce Marele Amiral scană raportul.

Ajungând la sfârşit, Thrawn se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie impenetrabilă.

— Fire de blană wookiee, rosti după o clipă.

— Da, domnule amiral. În toată nava.

Thrawn rămase tăcut alte câteva momente.

— Interpretarea ta?

Pellaeon îşi luă inima în dinţi.

— Văd o singură variantă, domnule amiral. Khabarakh n-a evadat de pe Kashyyyk. Wookiee l-au prins... apoi i-au dat drumul.

— După o lună de întemniţare. Şi interogare.

— Aproape sigur. Întrebarea este: ce le-a spus?

— Există o modalitate prin care să aflăm. Cala hangar, rosti Thrawn după ce apăsă o tastă de pe consola de comunicaţii, sunt Marele Amiral.

Pregătiţi-mi naveta, cobor pe planetă. Vreau încă o navetă cu soldaţi şi două grupe de trupe de şoc care să mă însoţească, plus două bombardiere de asalt Scimitar, pentru acoperire aeriană.

După ce auzi confirmarea, întrerupse legătura.

— Este posibil, căpitane, ca noghrii să fi uitat care le sunt loialităţile, continuă el ridicându-se şi ocolind displayurile. Cred că a sosit momentul să li se reamintească faptul că Imperiul comandă aici. Intoarce-te pe punte şi pregăteşte o demonstraţie corespunzătoare.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon, apoi şovăi. Vreţi doar un avertisment, nu distrugere reală?

Ochii lui Thrawn fulgerară.

— Pentru moment, un avertisment, zise el cu glas de gheaţă. Să se roage să nu-mi schimb gândurile.

12

Fumul a fost primul lucru simţit de Leia în timp ce se deştepta încet: un iz care-i reamintea focurile cu lemne ale ewokilor de pe Endor, dar care avea o trăsătură specifică. Un soi de aromă caldă, confortabilă, amintind de taberele în care participase, copil fiind, pe Alderaan.

Apoi se trezi îndeajuns ca să-şi amintească unde se afla. Conştiinţa deplină îi reveni şi deschise ochii...

Era întinsă pe o saltea improvizată, într-un colţ al brutăriei comunităţii noghri. Exact acolo unde adormise noaptea trecută.

Se ridică în capul oaselor, simţindu-se uşurată şi puţin ruşinată. Ţinând seama de vizita inopinată a Marelui Amiral, se aşteptase pe jumătate să se trezească în celula de detenţie a unui distrugător spaţial. În mod limpede, subestimase capacitatea noghrilor de a-şi ţine promisiunile.

Stomacul îi chiorăi, reamintindu-i că trecuse mult de când nu mâncase nimic; ceva mai jos, unul dintre gemeni lovi din picioare, anunţându-şi de asemenea prezenţa.

— Gata, gata, îl linişti. Am înţeles aluzia. E ora micului dejun.

Rupse ambalajul unui baton de raţii din valiză şi muşcă, privind în jurul brutăriei. Lipită de peretele uşii, salteaua dublă care fusese aranjată pentru Chewbacca era goală. Pentru o clipă, teama de trădare îi şopti din nou în fundul sufletului, dar câteva clipe de concentrare prin Forţă îi potoliră grijile. Chewbacca se găsea în apropiere, iar percepţiile dinspre el nu dădeau nici o indicaţie de primejdie. Relaxează-te, îşi comandă femeia hotărâtă, scoţând o salopetă nouă şi îmbrăcând-o. Orice ar fi fost noghrii, în nici un caz nu erau sălbatici. Erau un popor onorabil, în felul lor, şi nu aveau s-o predea Imperiului. Cel puţin, nu înainte de a o auzi.

Termină batonul şi îmbrăcatul aproape în acelaşi timp şi se asigură, ca întotdeauna, că centura nu-i atârna prea greu peste abdomenul tot mai proeminent. Scoţând sabia pe care o ascunsese sub marginea saltelei, o fixă în mod ostentativ la vedere. Khabarakh, îşi aminti Leia, păruse să fie liniştit în privinţa identităţii ei, zărind arma cavalerilor Jedi; nu putea decât să spere că şi ceilalţi noghri vor reacţiona la fel. Se apropie de uşa brutăriei, parcurse rapid exerciţiile Jedi de calmare şi ieşi.

Trei copii noghri se jucau cu o minge gonflabilă pe iarba de lângă uşă, cu pielea lor cenuşiu-alburie sclipind de transpiraţie în razele strălucitoare ale dimineţii. Seninul n-avea însă să dureze, văzu Leia: un strat uniform de nori negri ce acoperea cerul vestic începuse să se târască spre est, către soarele ce se înălţa pe boltă. Cu atât mai bine; un plafon gros de nori avea să blocheze observaţiile directe pe care distrugătorul spaţial

le putea face de pe orbită asupra satului, ca şi semnăturile infraroşii non-noghri emise de ea şi Chewbacca.

Reveni cu privirea asupra copiilor şi văzu că aceştia îşi opriseră jocul, formând o linie în faţa ei.

— Salut, le zâmbi prinţesa.

Copilul din mijloc făcu un pas înainte şi se lăsă în genunchi, într-o imitaţie stângace, dar lesne de recunoscut, a gestului de respect al bătrânilor.

— Mal'ary'ush, toarse el. Miskh'ha'ra isfchrak'mi'sokh. Mir'eskha.

— Da, încuviinţă Leia dorindu-şi cu disperare să-l fi avut pe C-3PO cu ea.

Tocmai se întreba dacă ar fi trebuit să rişte şi să-l apeleze prin comunicator, când copilul vorbi din nou:

— Teh sahlut, Mal'ary'ush, spuse într-o bazică deformată, dar inteligibilă. Maitrakh teh ahşteaptâ în dukha.

— Mulţumesc, aprobă Leia grav.

Pază la uşă pe durata nopţii, întâmpinări oficiale dimineaţa. Copiii noghri păreau să participe de mici la ritualurile şi responsabilităţile culturii lor.

— Conduceţi-mă, vă rog, la ea.

Copilul repetă gestul de respect şi se sculă în picioare, îndreptându-se către structura circulară lângă care Khabarakh asolizase în noaptea trecută. Leia îl urmă, flancată de ceilalţi doi copii. În timp ce mergea, se trezi privindu-i cu coada ochiului şi se minună de culoarea deschisă a pielii lor. Pielea lui Khabarakh era cenuşiu-oţeliu, iar a lui maitrakh fusese mult mai întunecată. Oare poporul noghri era alcătuit din rase diferite? Sau întunecarea pielii era o parte naturală a procesului lor de îmbătrânire? îşi notă în minte să-l întrebe despre asta pe Khabarakh, cu prima ocazie.

La lumina zilei, văzu că dukha era mult mai complexă decât îşi dăduse seama. Stâlpii dispuşi la intervale egale, de câţiva metri, în jurul peretelui, păreau trunchiuri întregi de arbori, decojite şi apoi finisate până căpătaseră un aspect de marmură neagră. Lemnul lucitor care alcătuia restul peretelui era acoperit cu sculpturi complicate până la jumătate din înălţimea sa. Pe măsură ce se apropiau, Leia văzu că banda de metal care încercuia clădirea imediat sub streaşină era de asemenea ornată; în mod limpede, noghrii credeau în combinarea artei cu funcţionalitatea. Întreaga structură avea diametrul de douăzeci de metri şi înălţimea de patru metri, iar deasupra ei acoperişul conic se înălţa cu încă trei-patru metri. Fără să vrea, femeia se întrebă câţi alţi stâlpi existau înăuntru, pentru a sprijini întregul ansamblu.

Uşi duble înalte, montate între doi stâlpi, erau acum păzite de doi copii noghri care stăteau într-o poziţie perfectă de drepţi. Ei traseră uşile, deschizându-le, la apropierea prinţesei şi Leia le mulţumi printr-o înclinare din cap.

Interiorul dukhei nu arăta mai prejos decât exteriorul. Era format dintr-o singură încăpere; cam la o treime din distanţa până la peretele opus se afla un jilţ asemănător unui tron. Între doi stâlpi, pe peretele din dreapta, exista o cabină micuţă cu acoperiş înclinat şi o ferestruică întunecată acoperită de o plasă, iar pe peretele din stânga se vedea o frescă. Nu existau stâlpi interiori pentru susţinere, dar din vârfurile celor integraţi în peretele circular coborau lanţuri grele care se uneau pe perimetrul unui disc concav mare, suspendat deasupra sălii. Din interiorul discului – imediat lângă marginea lui, decise Leia – spoturi ascunse se proiectau pe plafon, conferind o lumină blândă, difuză.

La câţiva metri în faţa frescei, douăzeci de copii stăteau în semicerc în jurul lui C-3PO care vorbea în graiul lor, istorisindu-le se pare o poveste, completată cu efecte sonore. Amintea de o versiune condensată a luptei lor împotriva Imperiului pe care o relatase ewokilor şi Leia speră că droidul îşi va reaminti să nu-l ponegrească aici pe Darth Vader; i-o repetase de destule ori în decursul voiajului.

O mişcare imperceptibilă în stânga îi atrase atenţia: Chewbacca şi Khabarakh stăteau faţă în faţă de cealaltă parte a uşii, adânciţi într-o activitate silenţioasă care părea să implice mâinile. Wookiee-ul se opri şi privi întrebător în direcţia ei. Leia încuviinţă din cap liniştitor, străduindu-se să perceapă ce anume făcea cu Khabarakh. Oricum, nu părea să fie vorba despre smulgerea braţelor noghriului din umeri; era totuşi un progres.

— Lady Vader, rosti un glas grav.

Femeia se întoarse şi o văzu pe maitrakh apropiindu-se de ea.

— Te salut. Ai dormit bine?

— Destul de bine. Ospitalitatea voastră a fost extrem de apreciată.

Privi spre droid, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să-l cheme ca s-o ajute ca translator.

Maitrakh îi înţelese în mod greşit uitătura.

— Este ora de istorie pentru copii, explică ea. Maşinăria ta s-a oferit cu amabilitate să le spună ultima poveste cu Lordul nostru Darth Vader.

Sfidarea finală, sinucigaşă, a Imperiului de către Vader, cu viaţa lui Luke atârnând în balanţă.

— Da, murmură Leia. A făcut-o abia la sfârşit, dar în cele din urmă a fost capabil să se smulgă din păienjenişul minciunilor împăratului.

Maitrakh rămase tăcută o clipă, apoi rosti:

— Însoţeşte-mă, Lady Vader.

Se întoarse şi porni în lungul peretelui. Leia i se alătură, observând pentru prima oară că pereţii interiori ai dukhei erau de asemenea împodobiţi cu sculpturi. Să fi fost o istorie a familiei lor?

— Fiul meu terţ a câştigat un respect nou faţă de wookiee-ul tău, vorbi maitrakh, indicând spre Chewbacca şi Khabarakh. Lordul nostru, Marele Amiral, a venit azi noapte, căutând dovezi că fiul meu terţ l-a înşelat, spunând că aparatul lui de zbor s-a stricat. Graţie wookiee-ului tău, n-a găsit asemenea dovezi.

— Da, încuviinţă Leia, Chewie mi-a povestit că a aranjat nava. Nu am ştiinţa lui asupra navelor spaţiale, dar ştiu că nu-i uşor să înscenezi două avarii înlănţuite, aşa cum a făcut-o el. Cu toţii am avut noroc că a avut prevederea şi talentul s-o facă.

— Wookiee nu este din familia sau din clanul tău. Cu toate acestea, te încrezi în el ca într-un prieten?

Leia inspiră adânc.

— În copilărie, nu mi-am cunoscut niciodată adevăratul tată, pe Lordul Vader. Am fost dusă pe Alderaan şi crescută de vicerege ca şi cum aş fi fost unicul lui copil. Pe Alderaan, aşa cum mi se pare că se întâmplă şi aici, relaţiile de familie constituiau baza culturii şi societăţii noastre. Am crescut, memorând liste de unchi, mătuşi şi verişori, şi învăţând cum să-i situez în ordinea apropierii de linia mea genealogică. Arătă spre Chewbacca: Cândva, Chewie a fost doar un prieten bun. Acum face parte din familia mea, în aceeaşi măsură ca şi soţul şi fratele meu.

Parcurseseră aproape un sfert din perimetrul dukhei, înainte ca maitrakh să vorbească din nou:

— De ce ai venit aici?

— Khabarakh mi-a spus că poporul lui are nevoie de ajutor. M-am gândit că poate există ceva ce să fac.

— Unii vor spune că ai venit ca să semeni discordie printre noi.

— Ai spus-o tu însăţi, azi-noapte, îi reaminti Leia. Pot doar să-ţi dau cuvântul că nu intenţionez să fac asta.

Maitrakh emise un şuierat prelung, care se încheie printr-un clicăit dublu al dinţilor aciculari.

— Scopul şi mijloacele nu sunt întotdeauna aceleaşi, Lady Vader. Noi slujim acum un singur supra-clan. Tu ne vei cere să-l slujim pe altul. Aceasta este sământa discordiei şi morţii.

Leia îşi umezi buzele.

— Aşadar, slujirea Imperiului vă mulţumeşte? întrebă ea. Aduce poporului vostru o viaţă mai bună sau o onoare mai înaltă?

— Noi slujim Imperiul ca pe un clan. Dacă tu ne vei cere să slujim alt clan, vei reînvia conflictele din trecut.

Ajunseseră lângă frescă şi maitrakh ridică un braţ subţire spre ea.

— Vezi istoria noastră, Lady Vader?

Leia lăsă capul pe spate, ca să privească mai bine. Cele două treimi inferioare ale peretelui erau acoperite cu scriere perfect săpată, fiecare cuvânt fiind conectat de o duzină de alte cuvinte, într-o întretăiere ameţitoare de linii verticale, orizontale şi înclinate, fiecare având altă lăţime şi adâncime. Apoi înţelese: era un arbore genealogic, fie al întregului clan Kihm'bar, fie numai al acestei familii.

— O văd, încuviinţă ea.

— Atunci vezi şi teribila distrugere a vieţii cauzată de conflictele din trecut.

Maitrakh indică trei sau patru locuri din arborele genealogic, care, pentru Leia, nu se deosebeau cu nimic de restul. Aparent, descifrarea genealogiilor noghri se învăţa ca orice materie de şcoală.

— Eu nu doresc să ne întoarcem în zilele acelea, urmă maitrakh. Nici chiar dacă am face-o pentru fiica Lordului Darth Vader.

— Înţeleg, murmură Leia înfiorându-se la amintirile spectrale ale planetelor Yavin, Hoth, Endor şi o sută de alte locuri. În viaţa mea, am văzut mai multă distrugere şi moarte decât aş fi crezut că este posibil. Nu doresc să sporesc lista.

— Atunci trebuie să pleci, concluzionă ferm maitrakh. Trebuie să pleci şi să nu mai revii, cât timp Imperiul există.

Porniră mai departe în lungul peretelui.

— Nu există alternativă? întrebă Leia. Dacă, de pildă, aş putea convinge întregul vostru popor să nu mai slujească Imperiul? Atunci între voi n-ar mai exista un conflict.

— Împăratul ne-a ajutat, când nimeni n-a vrut s-o facă, îi reaminti maitrakh.

— Asta numai pentru că noi nu am cunoscut nevoile voastre, replică prinţesa simţind o mustrare de conştiinţă pentru adevărul pe jumătate rostit.

Într-adevăr, Alianţa nu avusese habar de situaţia disperată de aici, iar Mon Mothma şi ceilalţi lideri ar fi fost gata să ofere ajutor, dacă ar fi ştiut. Pe de altă parte, nu era sigur dacă ar fi deţinut resursele necesare să întreprindă realmente ceva.

— Acum ştim şi vă oferim ajutorul nostru.

— Ne oferi ajutor pentru noi înşine? ridică din sprâncene maitrakh. Sau doar pentru a nu mai sluji Imperiul şi a trece în slujba supra-clanului tău? Nu suntem un os pe care să şi-l dispute nişte stava flămânzi.

— Împăratul v-a exploatat, rosti sec Leia. La fel cum vă exploatează acum Marele Amiral. Ajutorul pe care vi l-a acordat el echivalează cu fiii pe care vi i-a luat şi i-a trimis la moarte?

Merseră vreo douăzeci de paşi înainte ca maitrakh să-i răspundă:

— Fiii noştri nu mai sunt, dar moartea lor ne-a cumpărat nouă viaţă. Ai venit cu un aparat de zbor, Lady Vader. Ai văzut ce s-a făcut cu pământurile noastre.

— Da, se cutremură Leia. Nu... nu ştiusem cât de întinse au fost distrugerile.

— Dintotdeauna, viaţa pe Honoghr a fost o luptă. Pământul a cerut multă muncă pentru a fi îmblânzit. Ai văzut, pe istorie, de câte ori a fost pierdută lupta. Dar după bătălia din ceruri...

Se înfioră într-un fel aparte, care-i zgâlţâi corpul de la şolduri până la umeri.

— A fost ca un război între zei. Acum ştim că a fost un singur aparat mare de zbor, sus deasupra noastră, dar pe atunci nu ştiam nimic despre asemenea lucruri. Fulgerele au strălucit pe cer noaptea şi toată ziua următoare, luminând cu furia lor munţii îndepărtaţi. Cu toate acestea, nu s-a auzit nici un tunet, ca şi cum aceiaşi zei erau prea mânioşi pentru a răcni unul spre celălalt în timp ce se războiau. Îmi amintesc că liniştea m-a îngrozit mai mult decât orice altceva. O singură dată, s-a auzit un trosnet îndepărtat, ca un tunet. Abia mult mai târziu am aflat că unul dintre munţii noştri cei mai înalţi îşi pierduse piscul suprem. După aceea fulgerele au încetat şi am îndrăznit să sperăm că zeii plecaseră să se războiască în altă parte... Până a venit cutremurul.

Amuţi şi un alt fior îi vibra întregul trup.

— Fulgerele fuseseră mânia zeilor. Cutremurul a fost securea lor de luptă. Oraşe întregi au dispărut când pământul s-a despicat sub ele. Munţi de foc ce amuţiseră de multă vreme au scuipat flăcări şi fum care au întunecat toată bolta. Păduri şi lanuri au ars, la fel ca oraşele şi satele ce supravieţuiseră cutremurului. De la

morţi s-a răspândit molima care a ucis mulţi alţii. Era ca şi cum furia zeilor cereşti pogorâse printre zeii pământului şi acum se luptau între ei... Iar după aceea, când am îndrăznit să sperăm că se terminase, a început să cadă ploaia urât-mirositoare.

Leia încuviinţă din cap şi întreaga suită de evenimente deveni dureros de limpede. Una dintre navele de război se prăbuşise, provocând cutremure masive şi eliberând chimicale toxice, care fuseseră purtate de vânturi şi ploi peste toată planeta. La bordul tuturor navelor de luptă moderne exista o mulţime de asemenea substanţe, însă numai navele mai vechi putuseră purta ceva atât de virulent cum trebuie să fi fost chimicalele acelea.

Nave mai vechi... practic singurele de care dispusese Alianţa Rebelă la început.

Un alt val de vinovăţie o sfredeli ca un cuţit prin măruntaie. Noi am făcut asta, se gândi îngrozită. Nava noastră. Vina noastră.

— Ploaia a ucis vegetaţia?

— Oamenii Imperiului aveau un nume pentru ceea ce se găsea în ploaie. Eu nu ştiu ce a fost.

— Aşadar au venit destul de repede după dezastru. Mă refer la Lordul Vader şi la ceilalţi.

— Da, încuviinţă maitrakh şi descrise un cerc cu braţele. Ne-am adunat cu toţii aici, cei care am supravieţuit şi care am putut ajunge. Dintotdeauna locul acesta fusese un loc de armistiţiu între clanuri. Am venit aici ca să încercăm să găsim o modalitate de supravieţuire. Aici ne-a găsit Lordul Vader.

Merseră încă un minut în tăcere.

— Unii au crezut că era un zeu, urmă maitrakh. Toţi se temeau de el şi de măreţul aparat de zbor argintiu care-i coborâseră pe el şi pe slujitorii lui din ceruri. În ciuda fricii, exista şi mânie faţă de ceea ce ne făcuseră

zeii, şi aproape de două ori zece războinici au ales să atace.

— Şi au fost măcelăriţi, încuviinţă posomorâtă Leia.

Ideea primitivilor practic neînarmaţi care atacaseră trupele imperiale îi aduse o grimasă pe chip.

— Nu au fost măcelăriţi, replică maitrakh şi tonul de mândrie din vocea ei nu putea fi pus la îndoială. Numai trei dintre ei au murit în luptă. Au ucis mulţi dintre slujitorii Lordului Vader, în ciuda armelor lor cu fulgere şi a veşmintelor ca piatra. Războinicii au fost înfrânţi doar atunci când a intervenit Lordul Vader însuşi. El însă nu ne-a nimicit, aşa cum l-au sfătuit unii dintre slujitorii săi, ci ne-a oferit pace. Pace, binecuvântarea şi ajutorul împăratului.

Leia aprobă din cap; un alt fragment al puzzle-ului îşi ocupase locul. Se întrebase asupra motivului pentru care împăratul s-ar fi sinchisit de ceea ce, pentru el, n-ar fi însemnat nimic mai mult decât un grup micuţ de non-umani primitivi. Pe de altă parte, nişte non-umani primitivi dotaţi cu un asemenea talent nativ de luptă reprezentau cu totul altceva.

— Ce fel de ajutor v-a adus?

— Tot ceea ce ne-a trebuit. Hrana, medicamentele şi uneltele au sosit imediat. Mai târziu, când ploaia a început să ne ucidă recoltele, a trimis droizii metalici să ne cureţe pământurile de otravă.

Leia se înfioră, brusc conştientă de vulnerabilitatea gemenilor ei. Totuşi analizorul nu găsise în aer nici o urmă de toxine, pe când se apropiaseră de aşezare, iar Chewbacca şi Khabarakh întreprinseseră teste similare asupra solului. Indiferent ce anume ar fi conţinut ploaia, droizii decon făcuseră o treabă foarte bună.

— Nimic nu va mai creşte în afara terenurilor curăţate?

— Doar iarba kholm. Este o plantă săracă, care nu poate fi mâncată, însă numai ea poate să crească acum, deşi nu mai miroase ca înainte.

Asta putea să explice culoarea cafenie uniformă pe care ea şi Chewbacca o remarcaseră din spaţiu. Cumva, planta aceea se adaptase solului toxic.

— A supravieţuit vreun animal? întrebă prinţesa.

— Unele. Cele care puteau mânca iarba kholm şi cele care, la rândul lor, le mâncau pe ele. Sunt însă puţine.

Maitrakh ridică ochii, ca şi cum ar fi privit spre dealurile îndepărtate.

— Lady Vader, locul acesta n-a cunoscut niciodată o viaţă bogată. Poate că de aceea clanurile l-au ales pentru a se întâlni la armistiţii. Chiar şi într-un loc atât de sărac, existau totuşi nenumărate plante şi animale. Acum ele au dispărut.

Se îndreptă, alungându-şi în mod evident amintirea.

— Lordul Vader ne-a ajutat şi în alte chipuri. A trimis slujitori, ca să-i înveţe pe fiii şi fiicele noastre care sunt obiceiurile şi tradiţiile Imperiului.

A promulgat ordine noi, permiţând tuturor clanurilor să împartă Ţinutul Curat, deşi nu se mai întâmplase niciodată ca toate clanurile să trăiască unul lângă celălalt, în felul acesta. Şi a trimis aparate de zbor puternice în ţinuturile pustiite, ca să găsească şi să ne aducă dukhele clanurilor.

Reveni cu ochii ei negri spre Leia:

— Avem o pace onorabilă, Lady Vader. Indiferent care ar fi costul, suntem bucuroşi să-l plătim.

În partea cealaltă a încăperii, copiii îşi terminaseră lecţia şi se sculau în picioare. Unul dintre ei se adresă lui C-3PO, efectuând o versiune diminuată a plecăciunii de salut. Droidul îi răspunse, apoi întregul grup se întoarse şi se îndreptă către uşă, unde-l aştepta doi adulţi.

— Recreaţie? întrebă Leia.

— Pentru azi, lecţiile de clan s-au terminat. Copiii trebuie acum să înceapă munca în sat. Mai târziu, seara, vor primi lecţiile care-i vor pregăti ca într-o bună zi să slujească Imperiul.

— Nu-i corect, scutură Leia din cap în vreme ce copiii părăseau dukha. Nimeni n-ar trebui să-şi vândă copiii în schimbul vieţii.

Maitrakh emise alt şuier prelung.

— Aceasta este datoria pe care trebuie s-o plătim. Cum altfel o putem plăti?

Leia încleştă pumnii. Cum altfel, într-adevăr? În mod clar, Imperiul era foarte încântat de târgul pe care-l făcuse; şi văzând comandourile noghri în acţiune, îi putea înţelege încântarea. Imperialii nu aveau să fie interesaţi de a-i lăsa pe noghri să se achite în alt mod de datorie. Iar dacă noghrii înşişi considerau că serviciile lor constituiau o datorie de onoare faţă de cei care-i salvaseră...

O mişcare în lateral îi atrase atenţia: în cealaltă parte a sălii, Khabarakh se răsturnase pe podea, cu mâna lui Chewbacca prinzându-i încheietura. Părea ca şi cum ar fi fost o luptă, deşi Leia nu percepea furie dinspre wookiee.

— Ce se întâmplă acolo?

— Wookieul tău l-a rugat pe fiul meu terţ să-l instruiască în tehnicile noastre de luptă, răspunse maitrakh din nou pe un ton de mândrie. Wookiee sunt foarte puternici, dar nu cunosc subtilităţile luptei.

Probabil că wookiee înşişi n-ar fi fost de acord cu aprecierea respectivă, totuşi Leia trebui să admită că Chewbacca, cel puţin, păruse întotdeauna să se bizuie în principal pe forţă brută şi pe precizia proiectorului de săgeţi.

— Mă surprinde, rosti ea, că a fost de acord să-l lase pe Khabarakh să-l înveţe. N-a avut deloc încredere în el.

— Poate că aceeaşi neîncredere îi stimulează interesul, replică sec maitrakh.

Leia fu nevoită să surâdă.

— Poate că da.

Rămaseră tăcute un minut, privindu-l pe Khabarakh care-i arătă lui Chewbacca alte două prize de încheietură şi braţ. Păreau să fie variante ale tehnicilor pe care Leia le învăţase în tinereţe pe Alderaan şi se înfioră, gândindu-se ce puteau face mişcările acelea dublate de forţa wookiee.

— Acum înţelegi ciclul vieţii noastre, Lady Vader, vorbi încet maitrakh. Trebuie să-ţi dai seama că noi suntem atârnaţi de fire de păianjen. Nici chiar acum nu avem destul pământ curat, pentru a creşte destule recolte. Trebuie să continuăm să cumpărăm de la Imperiu.

— Iar plata necesită alte servicii din partea fiilor voştri, încuviinţă posac Leia.

Datoria permanentă – forma cea mai veche de deghizare a sclaviei în galaxie.

— De asemenea, ne determină să-i trimitem pe fiii noştri de aici. Chiar dacă Imperiul ar fi de acord, nu-i putem aduce pe toţi acasă. Nu am avea hrană pentru ei.

Prinţesa aprobă din nou. Era o capcană perfectă pentru noghri; n-ar fi trebuit să se aştepte la altceva din partea lui Vader şi a împăratului.

— Niciodată nu veţi scăpa pe deplin de datorie, îi vorbi deschis lui maitrakh. Ştiţi asta, nu? Atâta timp cât îi sunteţi utili, Marele Amiral se va asigura în această privinţă.

— Aşa este. A durat mult timp, dar acum o cred. Poate că dacă ar crede-o toţi noghrii, s-ar putea face unele schimbări...

— Însă ceilalţi noghri continuă să creadă că Imperiul este prietenul lor?

— Nu toţi, dar destui. Maitrakh se opri şi ridică mâna: Vezi lumina stelelor, Lady Vader?

Leia înălţă ochii spre discul concav care atârna la patru metri deasupra solului, la intersecţia lanţurilor de sprijin ce porneau din perete. Cu diametrul de un metru şi jumătate, era făcut dintr-un metal negru sau înnegrit, perforat cu sute de orificii minuscule. Lumina de pe perimetrul discului răzbătea dinăuntru, pâlpâind aidoma stelelor şi întregul efect aducea remarcabil de mult cu o versiune stilizată a bolţii nocturne.

— Noghrii au iubit dintotdeauna stelele, continuă maitrakh cu glas îndepărtat şi gânditor. Cândva, cu mult timp în urmă, le veneram. Au rămas prietenele noastre, chiar şi după ce am aflat ce sunt în realitate. Mulţi dintre noi ar fi plecat cu plăcere cu Lordul Vader, chiar dacă nu am fi avut nici o datorie, pentru simpla fericire de a călători printre stele.

— Înţeleg asta, murmură Leia. Mulţi din galaxie simt la fel. Este un dar din născare pe care-l avem cu toţii.

— Un dar pe care noi l-am pierdut acum.

— Nu l-aţi pierdut, zise Leia coborând ochii de la discul stelar. Atât doar că l-aţi rătăcit. Privi spre Khabarakh şi Chewbacca şi adăugă: Poate că ar fi de folos dacă m-aş adresa tuturor conducătorilor noghri.

— Ce le-ai putea spune?

Leia îşi muşcă uşor buza. Ce le-ar fi spus? Că Imperiul îi exploata? Noghrii percepeau asta ca pe o datorie de onoare. Că Imperiul nu se grăbea cu decontaminarea solului, astfel încât să-i menţină la limita subzistenţei, fără s-o atingă vreodată? în privinţa vitezei de decontaminare nu avea însă nici un fel de dovezi, nici chiar în sinea ei. Că ea şi Noua Republică ar fi putut readuce noghrilor darul lor înnăscut? De ce ar fi crezut-o?

— Vezi aşadar cum stau lucrurile, Lady Vader, vorbi tot maitrakh. Poate că, într-o bună zi, totul se va

schimba. Până atunci însă prezenţa ta aici este un pericol pentru noi, dar şi pentru tine. Eu voi cinsti jurământul de protecţie făcut de fiul meu terţ şi nu voi dezvălui prezenţa ta stăpânului nostru, Marele Amiral. Trebuie însă să pleci.

Leia inspiră adânc.

— Da, spuse ea şi simţi cum cuvântul acela îi zgârie gâtul.

Sperase enorm că talentele ei diplomatice şi aptitudinile Jedi aveau s-o ajute pe planeta asta. Sperase că talentele plus descendenţa aveau să-i permită să-i smulgă pe noghri de sub influenţa Imperiului şi să-i aducă de partea Noii Republici.

Acum însă totul luase sfârşit, aproape fără să fi început. În numele spaţiului, ce crezusem când am venit aici?

— Voi pleca, încuviinţă ea, fiindcă nu doresc să aduc necazuri ţie sau familiei tale. Va veni însă o zi, maitrakh, când poporul tău va vedea şi singur ce îi face Imperiul. Când se va întâmpla asta, nu uita că eu voi fi mereu gata să vă ajut.

Maitrakh se plecă adânc.

— Poate că ziua aceea va veni în curând, Lady Vader. O aştept, alături de alţii.

Leia aprobă din cap, silindu-se să zâmbească. Se terminase, înainte să fi început...

— Atunci, trebuie să vedem cum...

Se întrerupse, deoarece uşile duble se deschiseră brusc şi unul dintre copiii care le păzeau se năpusti înăuntru.

— Maitrakh! chiţăi el. Mira'kh saar khee hrach'mani vher ahk!

Khabarakh sări în picioare instantaneu. Cu coada ochiului, Leia îl zări pe C-3PO încremenind.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Aparatul de zbor al Lordului nostru, Marele Amiral, răspunse maitrakh, iar chipul şi vocea ei părură brusc obosite şi străine. Vine spre noi.

13

Vreme de o singură bătaie de inimă, Leia se holbă la maitrakh, cu muşchii înlemniţi de şoc, cu mintea nereuşind să se concentreze, ca şi cum ar fi lunecat pe gheaţă. Nu... era imposibil. Era imposibil. Marele Amiral fusese aici în noaptea trecută... În nici un caz nu se putea întoarce. Nu atât de repede!

Apoi auzi în depărtare zgomotul slab al elevatoarelor repulsor care se apropiau şi paralizia dispăru.

— Trebuie să plecăm de aici, zise ea. Chewie...?

— Nu mai este timp, strigă Khabarakh alergând spre ei urmat îndeaproape de wookiee. Naveta trebuie să fie deja în raza vizuală, sub plafonul de nori.

Prinţesa privi iute în jur, blestemându-se în gând pentru clipa de indecizie. Nu existau ferestre, nici alte uşi, nici un loc unde s-ar fi putut ascunde, cu excepţia cabinei micuţe de pe peretele opus arborelui genealogic.

Nu putea să iasă din dukha.

— Eşti sigur că vine aici? îl întrebă pe Khabarakh şi în aceeaşi clipă îşi dădu seama că pierdea pur şi simplu timpul. Vreau să zic – aici, în dukha.

— Unde altundeva ar veni? replică noghriul întunecat la faţă, privind-o pe maitrakh. Poate că n-a fost păcălit, aşa cum crezusem.

Leia se uită din nou în jurul sălii. Dacă naveta asoliza lângă uşile duble, atunci vreme de câteva secunde, înainte ca imperialii să fi intrat, partea din spate a clădirii le-ar fi fost ascunsă vederii. Dacă în clipele acelea ar fi tăiat o ieşire cu sabia...

Sugestia mârâită a lui Chewbacca îi susţinea ideea.

— Nu tăierea unei ieşiri este problema, se încruntă ea. Cum o astupăm după aceea?

Wookiee-ul mormăi din nou, indicând cu braţul masiv spre cabină.

— Mda, încuviinţă nesigur Leia, o s-o acopere cel puţin pe dinăuntru. Oricum, e mai bine decât nimic.

Privi spre maitrakh, înţelegând brusc că stricarea străvechii dukha a clanului putea fi considerată un sacrilegiu evident.

— Maitrakh...

— Dacă trebuie, atunci aşa va fi, o întrerupse aceasta cu asprime. Era încă şocată, dar îşi reveni chiar sub ochii lui Leia. Nu trebuie să fii găsită aici.

Prinţesa îşi muşcă interiorul buzei. Văzuse aceeaşi expresie de câteva ori pe chipul lui Khabarakh în timpul călătoriei de la Endor şi ajunsese s-o interpreteze ca regret pentru decizia lui de a o aduce pe planeta de baştină.

— O voi face cât mai mică, o asigură pe maitrakh scoţând sabia de la centură. Şi imediat ce va pleca Marele Amiral, Khabarakh îşi poate aduce nava şi să ne ducă...

Se opri, când Chewbacca mârâi, cerând tăcere. Vag, în depărtare, se putea auzi sunetul navetei care se apropia... iar apoi, brusc, un alt vuiet, din păcate mult prea familiar, trecu peste dukha.

— Bombardiere de asalt Scimitar, icni Leia înţelegând cum tot planul ei se năruia.

Cu bombardierele imperiale asigurând escorta Marelui Amiral pe cer, ar fi fost imposibil să se furişeze din dukha, fără să fie observaţi.

În felul acela, le mai rămânea o singură opţiune.

— Va trebui să ne ascundem în cabină, i se adresă lui Chewbacca apreciindu-i iute mărimea, pe când se grăbea într-acolo.

Dacă acoperişul înclinat care urca dinspre marginea frontală până la peretele dukhei nu era fals, ea şi Chewbacca ar fi avut loc înăuntru…

— Înălţimea Ta, vrei să intru şi eu acolo?

Leia se opri brusc, apoi se răsuci şocată şi ruşinată. Uitase complet de C-3PO.

— Nu va fi loc, şuieră maitrakh. Prezenţa ta aici ne-a trădat, Lady Vader...

— Taci! se răsti Leia, uitându-se disperată prin dukha.

Nu exista însă nici un alt loc unde să se ascundă.

Doar dacă...

Privi discul stelar care atârna deasupra sălii.

— Va trebui să-l punem acolo, îi arătă lui Chewbacca. Crezi că poţi...?

Nu mai fu nevoie să termine întrebarea. Chewbacca îl înhăţase deja pe C-3PO şi se îndrepta cu maximum de viteză spre cel mai apropiat stâlp de pe perimetru, azvârlindu-l pe umăr pe droidul care protesta vehement. Wookiee-ul sări pe stâlp de la o depărtare de doi metri, ghearele sale ascunse ancorându-l cu putere în lemn. Trei mişcări iuţi îl aduseră în partea de sus a peretelui şi, cu droidul pe jumătate isterizat legănându-se precar, începu să coboare în mâini pe lanţ.

— Taci, C-3PO! strigă Leia din uşa cabinei şi-i cercetă rapid interiorul.

Plafonul urmărea într-adevăr panta acoperişului, astfel că, lângă perete, înălţimea era considerabil mai

mare decât în faţă, dar acolo exista şi o băncuţă scundă. Avea să fie foarte înghesuit, totuşi puteau încăpea.

— Dezacttivează-te, adăugă ea, poate că au senzorii în acţiune.

Deşi, într-un asemenea caz, totul luase deja sfârşit. Ascultând ţiuitul tot mai apropiat al elevatoarelor repulsor, Leia nu putea decât să spere că, după scanarea senzorială negativă din noaptea trecută, imperialii n-aveau să mai încerce alta.

Chewbacca ajunsese acum în mijloc. Ridicându-se pe lanţ cu un singur braţ, îl trânti pe C-3PO, fără ceremonii, în discul stelar. Droidul emise un ultim scârţâit de protest, care se întrerupse brusc când wookiee-ul îl dezactivă. Căzu apoi pe podea cu un bufnet şi porni în goană, exact în clipa când elevatoarele repulsor de afară amuţiră.

— Repede! şuieră Leia ţinându-i uşa deschisă.

Chewbacca traversă dukha şi plonjă prin intrarea îngustă, răsucindu-se cu faţa spre uşă, cu capul lipit de plafonul înclinat şi picioarele depărtate de o parte şi de alta a banchetei. Leia se strecură după el, aşezându-se în spaţiul îngust dintre picioarele lui.

Abia avu timp să tragă uşa după ea şi uşile duble ale dukhei se deschiseră cu violenţă.

Leia se lipi cât putu mai mult de peretele cabinei, silindu-se să răsufle încet şi lin, şi parcurgând tehnicile de îmbunătăţire senzorială Jedi învăţate de la Luke. De deasupra ei, respiraţia lui Chewbacca îi zgâria auzul şi căldura trupului său i se revărsa ca o cascadă invizibilă pe cap şi pe umeri. Brusc, fu pe deplin conştientă de greutatea şi dimensiunile abdomenului ei, ca şi de mişcările infime ale gemenilor, de duritatea banchetei, de mirosurile combinate ale blănii de wookiee, lemnului din jur şi propriei sale transpiraţii. În spate, prin peretele dukhei, se auzeau zgomot de paşi hotărâţi şi zăngănitul

ocazional al carabinelor laser lovite de armurile blindate ale trupelor de şoc, şi se felicită în gând pentru că renunţase la planul anterior de evadare.

Iar dinăuntrul dukhei putea să distingă glasuri.

— Bună dimineaţa, maitrakh, rosti o voce calmă şi perfect modulată. Văd că fiul tău terţ, Khabarakh, este aici, cu tine. Foarte oportun.

Leia se înfioră şi foşnetul aspru al tunicii pe piele îi păru asurzitor. Vocea aceea avea tonul inconfundabil al unui comandant imperial, dublat însă de calm şi de puterea reală a autorităţii. O autoritate care depăşea până şi condescendenţa dispreţuitoare cu care o privise guvernatorul Tarkin în Steaua Morţii.

Putea să fie numai Marele Amiral.

— Te salut, Lordul meu, toarse maitrakh cu glas rigid controlat. Ne onorează vizita ta.

— Mulţumesc, zise Marele Amiral tot politicos, dar cu un tăiş de oţel strecurat în glas. Şi tu, Khabarakh al clanului Kihm'bar, eşti de asemenea încântat de prezenţa mea aici?

Foarte, foarte lent, Leia deplasă capul spre dreapta, sperând să-l poată zări pe Marele Amiral prin plasa întunecată a ferestruicii cabinei. Zadarnic, toţi rămăseseră lângă uşile duble şi femeia nu îndrăznea să se apropie prea mult de plasă. Chiar pe când se retrăgea uşurel spre poziţia anterioară, se auzi sunetul unor paşi egali... şi, peste o clipă, în centrul dukhei apăru Marele Amiral.

Leia îl privi prin plasă, cuprinsă de fiori îngheţaţi. Auzise descrierea făcută de Han bărbatului pe care-l văzuse pe Myrkr – pielea albastru- deschis, ochii roşu-strălucitori, uniforma imperială albă. Îl auzise de asemenea pe Fey'lya ignorând cu dispreţ sugestia unui Mare Amiral, considerându-l un impostor, sau în cel mai

bun caz un moff auto- promovat. Şi, în secret, se întrebase dacă nu cumva Han se înşelase.

Acum ştia că nu se înşelase.

— Desigur, Lordul meu, răspunse Khabarakh. De ce n-aş fi?

— Vorbeşti pe tonul ăsta Lordului tău, Marele Amiral? şuieră un glas noghri necunoscut.

— Îmi cer iertare. Nu am dorit să fiu nerespectuos.

Leia făcu o grimasă. Nu dorise, bineînţeles, dar răul fusese deja făcut. Chiar şi cu relativa ei lipsă de experienţă faţă de subtilităţile graiului noghri, cuvintele sunaseră prea rapide şi tonul fusese prea defensiv. Iar Marele Amiral, care cunoştea rasa mult mai bine decât ea...

— Atunci ce ai dorit? întrebă Marele Amiral, întorcându-se spre Khabarakh şi maitrakh.

— Am..., se bâlbâi Khabarakh. Iertare, Lordul meu. Am fost copleşit de vizita aceasta în sătucul nostru simplu.

— O scuză evidentă, făcu Marele Amiral. Poate chiar credibilă... atât doar că n-ai fost copleşit de vizita mea azi-noapte. Sau – ridică el o sprânceană – mai degrabă nu te aşteptai să mă revezi atât de curând?

— Lordul meu...

— Care este pedeapsa noghri pentru minţirea stăpânului supra- clanului tău? îl întrerupse imperialul cu un ton brusc tăios. Moartea, aşa cum a fost pe timpuri? Sau noghri nu mai pun nici un preţ pe concepte învechite cum este onoarea?

— Lordul meu nu are nici un drept să aducă asemenea acuzaţii împotriva unui fiu al clanului Kihm'bar, rosti rigid maitrakh.

Marele Amiral îşi deplasă imperceptibil privirea.

— Ar fi bine să-ţi păstrezi sfaturile pentru tine, maitrakh. Acest fiu al clanului Kihm'bar m-a minţit şi nu

privesc cu uşurinţă astfel de chestiuni. Povesteşte-mi, Khabarakh, clanul Kihm'bar, despre întemniţarea ta pe Kashyyyk.

Leia încleştă degetele pe mânerul sabiei şi muchiile de metal rece îi intrară în pielea palmei. În decursul scurtei întemniţări pe Kashyyyk, Khabarakh fusese convins s-o aducă aici, pe Honoghr. Dacă destăinuia totul...

— Nu înţeleg, rosti Khabarakh.

— Chiar aşa? îngăduie-mi atunci să-ţi reîmprospătez amintirile. Nu ai evadat de pe Kashyyyk, aşa cum ai afirmat în raport şi cum ai repetat azi- noapte în prezenţa mea, a familiei tale şi dinastului clanului tău. În realitate, după eşecul misiunii, ai fost capturat de wookiee. Şi ai petrecut luna de absenţă nu meditând, ci fiind interogat într-o închisoare wookiee. Asta îţi ajută în vreun fel memoria?

Leia expiră silenţios, neîndrăznind să creadă ceea ce auzea. Indiferent cum aflase Marele Amiral despre capturarea lui Khabarakh, judecase în direcţia greşită. Li se oferea o şansă... dacă Khabarakh nu se pierdea cu firea şi mai rezista puţin.

Poate că nici maitrakh nu se încredea în rezistenţa lui.

— Fiul meu terţ n-ar minţi în asemenea privinţe. Lordul meu, rosti ea înainte ca noghriul să fi putut răspunde. El a înţeles dintotdeauna îndatoririle şi cerinţele onoarei.

— Un membru al unui comando noghri capturat de inamic pentru interogare, care continuă totuşi să trăiască? surâse Marele Amiral. Acestea sunt îndatoririle şi cerinţele onoarei?

— Nu am fost capturat, Lordul meu, vorbi rigid Khabarakh. Evadarea mea de pe Kashyyyk a fost aşa cum am spus.

Vreme de o duzină de bătăi de inimă, Marele Amiral îl privi în tăcere.

— Iar eu spun că minţi, Khabarakh, clanul Kihm'bar, replică el încet. Dar asta nu contează. Cu sau fără cooperarea ta, voi obţine adevărul despre luna cât ai lipsit... şi despre preţul pe care l-ai plătit pentru libertatea ta. Rukh!

— Stăpâne? vorbi al treilea glas noghri.

— Khabarakh, clanul Kihm'bar, este din clipa aceasta pus în stare de arest imperial. Împreună cu grupa 2, îl vei escorta la bordul navetei trupelor de şoc şi-l vei duce în *Himera* pentru a fi interogat...

Se auzi un şuierat ascuţit.

— Lordul meu, aceasta este o încălcare...

— Tăcere, maitrakh, o opri Marele Amiral, altfel vei cunoaşte aceeaşi soartă.

— Nu voi tăcea, mârâi maitrakh. Un noghri acuzat de trădarea supra- clanului trebuie dat dinaştilor clanurilor pentru legile străvechi ale cercetării şi judecatei. Aşa spune legea.

— Eu nu sunt legat de legile noghri, rosti apăsat Marele Amiral. Khabarakh a trădat Imperiul. Va fi judecat şi condamnat în conformitate cu legile imperiale.

— Dinaştii clanurilor vor cere...

— Dinaştii nu sunt în măsură să ceară nimic, lătră Marele Amiral şi atinse cilindrul comunicatorului din buzunarul de sub însemnele tunicii. Trebuie să-ţi reamintesc ce înseamnă să sfidezi Imperiul?

Leia auzi sunetul slab al oftatului lui maitrakh.

— Nu, Lordul meu, zise ea cu o voce care recunoştea înfrângerea.

Marele Amiral o cercetă cu atenţie.

— O voi face oricum.

Atinse din nou comunicatorul...

Şi, brusc, interiorul dukhei fulgeră cu o lumină verzuie orbitoare.

Leia tresări brusc, dând capul pe spate şi izbindu-se de picioarele lui Chewbacca, strângând disperată pleoapele împotriva durerii neaşteptate şi pârjolitoare care-i sfâşia ochii şi faţa. Pentru o singură şi îngrozitoare secundă, crezu că dukha fusese lovită direct de o rafală turbo-laser, îndeajuns de puternică pentru ca să transforme totul într-o ruină în flăcări, însă imaginea remanentă care-i ardea pe retină îl arăta pe Marele Amiral stând la fel de mândru şi neclintit, şi, cu întârziere, pricepu.

Se străduia cu disperare să-şi reapeleze extinderea senzorială, când tunetul o lovi precum palma unui wookiee furios în tâmplă.

Ulterior avea să-şi reamintească în mod vag alte câteva salve de turbo-laser, văzute şi auzite doar înăbuşit prin pâcla groasă şi sură care-i acoperea mintea, când distrugătorul spaţial de pe orbită trase din nou, şi din nou, în dealurile din jurul satului. Până ce capul care-i pulsa dureros reveni la conştiinţa deplină, pedeapsa Marelui Amiral se încheiase, iar ultimul tunet se rostogolea, îndepărtându-se.

Deschise cu precauţie ochii, mijindu-i de durere. Marele Amiral continua să stea în mijlocul dukhei... şi, când uruitul se stinse, vorbi:

— Eu sunt acum legea pe Honoghr, maitrakh. Dacă aleg să recurg la legile străvechi, voi recurge. Dacă aleg să le ignor, le voi ignora. Este limpede?

Când se auzi, vocea era aproape prea extraterestră ca să fie recunoscută. Dacă scopul demonstraţiei Marelui Amiral fusese s-o îngrozească pe maitrakh, aproape scoţând-o din minţi, atunci reuşise cu siguranţă.

— Da, Lordul meu.

— Atunci este bine. Marele Amiral lăsă tăcerea fragilă să atârne încă o clipă în aer. Pentru slujitorii loiali ai Imperiului, sunt însă dispus să fac compromisuri. Khabarakh va fi interogat la bordul *Himerei*, dar mai înainte voi îngădui prima etapă a legilor străvechi ale cercetării.

Întoarse puţin capul într-o parte.

— Rukh, îl vei duce pe Khabarakh, clanul Kihm'bar, în centrul lui Nystao şi-l vei da dinaştilor clanurilor. Poate că trei zile de umilinţă publică vor sluji să arate poporului noghri că războiul încă nu s-a încheiat.

— Da, stăpâne.

Se auzi sunet de paşi, apoi uşile duble se deschiseră şi se închiseră. Ghemuit sub plafon, cu sentimentele într-un clocot pe care prinţesa nu-l putea descifra, Chewbacca mârâi încetişor pentru sine. Leia strânse din dinţi, îndeajuns de puternic pentru a trimite fulgere de durere prin capul care continua să-i pulseze. Umilinţă publică... şi ceva numit legile cercetării.

Alianţa Rebelă pustiise fără să vrea planeta Honoghr. Acum se părea că ea avea să facă acelaşi lucru cu Khabarakh.

Marele Amiral continua să stea nemişcat în mijlocul dukhei.

— Eşti foarte tăcută, maitrakh, spuse el.

— Lordul meu mi-a poruncit să tac.

— Aşa este, încuviinţă Marele Amiral privind-o cu atenţie. Loialitatea faţă de clan şi familie este minunată, maitrakh, dar este o prostie s-o extinzi asupra unui trădător. Şi este, în acelaşi timp, potenţial dezastruos pentru familia şi clanul tău.

— Nu am auzit dovezile potrivit cărora fiul meu terţ este trădător.

Buza Marelui Amiral zvâcni.

— Le vei auzi, promise el încetişor.

Porni spre uşile duble, dispărând din raza vizuală a lui Leia, apoi se auziră uşile deschizându-se. Paşii se opriră, aşteptând în mod evident şi, după o clipă, paşii mai moi ai lui maitrakh i se alăturară. Amândoi ieşiră, uşile se închiseră din nou, iar Leia şi Chewbacca rămaseră singuri.

Singuri. În teritoriu inamic. Fără navă. Iar singurul lor aliat era pe punctul de a fi supus unui interogatoriu imperial.

— Chewie, rosti Leia, cred că am dat de bucluc.

14

Unul dintre primele adevăruri minore legate de zborul interstelar pe care le învăţa orice călător spaţial era că o planetă văzută din spaţiu nu semăna aproape niciodată cu hărţile oficiale. Crâmpeie de nori, umbre provenite dinspre lanţurile muntoase, modificările de contururi cauzate de întinderile de vegetaţie şi, în general, efectele de lumină se combinau pentru a camufla şi distorsiona liniile distincte şi precis trasate de calculatoarele cartografilor. Era un adevăr care pricinuise probabil multe momente neplăcute navigatorilor neofiţi şi care asigurase muniţia pentru nenumărate glume proaste făcute pe seama aceloraşi neofiţi de către camarazii mai experimentaţi.

De aceea, pentru Luke fu oarecum surprinzător să descopere că, în ziua aceea şi venind din direcţia aceea, principalul continent al planetei Jomark semăna realmente aproape exact cu o hartă precis detaliată. Desigur, şi continentul era destul de micuţ.

Undeva pe continentul acela perfect ca o imagine se găsea un maestru Jedi.

Luke răpăi uşor cu degetele pe marginea consolei de comandă şi privi spre porţiunea brun-cafenie de teren încadrată acum de cupola X-interceptorului. Putea simţi prezenţa celuilalt Jedi – de fapt, o simţise imediat ce ieşise din hiperspaţiu –, dar deocamdată nu putuse stabili un contact mai direct. *Maestre C'baoth?* strigă în gând, încercând din nou. *Sunt Luke Skywalker. Mă auzi?*

Nu-i răspunse nimeni. fie Luke nu o făcea bine, fie C'baoth nu putea să răspundă... sau poate că era vorba despre un test deliberat al capacităţilor tânărului.

Ei bine, el era dispus să înfrunte orice.

— R2-D2, focalizează senzorial asupra continentului principal, îi ordonă.

Examină displayurile şi încercă să se pună în mintea unui maestru Jedi care dispăruse de mult de pe scenă. Majoritatea uscatului de pe Jomark era concentrat în continentul acela micuţ – practic, o insulă de dimensiuni mai mari –, însă pe oceanul vast se aflau risipite mii de insuliţe, izolate ori grupate în arhipelaguri. Socotindu-le pe toate, uscatul însuma probabil trei sute de mii de kilometri pătraţi, ceea ce însemna o sumedenie de locuri şi de potenţiale erori.

— Scanează pentru tehnologie şi vezi dacă poţi detecta principalele centre de populaţie.

R2-D2 fluieră încetişor pentru sine, rulând citirile senzorilor X- interceptorului prin algoritmii săi de identificare a formelor de viaţă. Emise o serie de bip-uri şi peste imaginea de pe ecran se suprapuse o configuraţie de puncte.

— Mulţumesc, încuviinţă Luke şi o studie.

Deloc surprinzător, majoritatea populaţiei părea să trăiască pe coasta oceanului, totuşi şi în interior existau

câteva centre, mai mici. Inclusiv un pâlc de sătucuri, lângă malul sudic al unui lac aproape perfect rotund.

Tânărul se încruntă şi tastă afişarea contururilor. Nu era un lac obişnuit, ci unul care se formase în interiorul restului unui munte conic, cu un alt con micuţ ridicându-se în mijloc ca o insulă. Ţinând seama şi de relieful muntos din jur, probabil că avea origine vulcanică.

O regiune sălbatică, abundând în munţi, unde un maestru Jedi ar fi putut trăi mulţi ani în solitudine. Plus câteva sate apropiate, unde se putea duce atunci când se plictisea de singurătate.

Era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe.

— R2-D2, anunţă el marcând locaţia pe display, asta-i ţinta de asolizare. Eu pilotez, iar tu urmăreşte senzorii şi anunţă-mă dacă observi ceva interesant.

Droidul emise un bip interogativ, care părea neliniştit.

— Da, sau ceva suspicios.

R2-D2 nu crezuse nici o clipă că atacul imperial din care abia scăpaseră la ultima încercare de a ajunge aici fusese o simplă coincidenţă.

Intrară în atmosferă, comutând pe elevatoarele repulsor cam la jumătatea coborârii, şi se opriră imediat sub nivelul piscului muntelui cel mai înalt. Văzut din apropiere, terenul era destul de accidentat, totuşi nu atât de pustiu cum crezuse Luke la început. În văile intramontane, vegetaţia era bogată, dar nu creştea aproape deloc pe versanţii stâncoşi. Cele mai multe văiugi peste care zburau păreau să adăpostească măcar două case, şi ocazional chiar câte un sat care fusese prea mic pentru a fi detectat de pe orbită de senzorii limitaţi ai X-interceptorului.

Se apropiau de lacul circular dinspre sud-vest, când R2-D2 zări clădirea de pe mal.

— N-am mai văzut niciodată un asemenea design, comentă Luke. Detectezi ceva forme de viaţă?

Droidul ciripi după o clipă: datte neconcludente.

— Să-ncercăm, decise Luke şi tastă secvenţa de asolizare. Dacă greşim, cel puţin nu va trebui să suim spre celelalte locuri.

Clădirea impunătoare se ridica în mijlocul unei curţi mici, delimitată de un gard care părea să aibă mai degrabă scopuri decorative, decât defensive. Oprind viteza de înaintare a X-interceptorului, Luke se înscrise pe un curs paralel cu gardul şi asoliză la câţiva metri de poartă. Tocmai începuse să dezacttiveze sistemele navei, când fluieratul de avertizare al lui R2-D2 îl făcu să ridice ochii.

În faţa porţii stătea un bărbat care-i fixa nemişcat.

Luke îl privi şi inima începu să-i bată mai repede. Era în mod limpede bătrân – părul alb-sur şi barba lungă pe care vântul le flutura peste chipul zbârcit constituiau dovezi evidente în această privinţă. Avea însă ochi vii şi alerţi, ţinută dreaptă şi mândră, neafectată nici chiar de rafalele violente de vânt, iar mantia cafenie pe jumătate deschisă dezvăluia un piept musculos.

— Termină tu, R2-D2, spuse Luke auzindu-şi tremurul uşor din glas.

Îşi scoase casca şi ridică apoi cupola carlingii. Sculându-se, sări cu uşurinţă peste margine, pe sol.

Bătrânul nu se clintise. Inspirând adânc, Luke se apropie de el.

— Maestre C'baoth, vorbi el înclinându-şi uşor capul, sunt Luke Skywalker.

— Da, surâse slab celălalt, ştiu. Bun venit pe Jomark.

— Mulţumesc, spuse Luke şi-şi eliberă răsuflarea cu un oftat neauzit.

În sfârşit! Fusese o călătorie lungă şi întortocheată, cu escale neprevăzute la Myrkr şi Sluis Van, dar în cele din urmă ajunsese.

C'baoth parcă îi citise gândurile. Poate că aşa şi făcuse, de fapt...

— Mă aşteptasem să vii mult mai repede, rosti pe un ton de reproş.

— Da... Îmi pare rău. Circumstanţele recente mi-au cam scăpat de sub control.

— De ce?

Întrebarea îl luă pe Luke prin surprindere.

— Nu-nţeleg.

Ochii celuilalt se mijiră.

— Cum adică, nu-nţelegi? Eşti sau nu un Jedi?

— Păi, da...

— Atunci trebuie să deţii controlul, spuse apăsat C'baoth. Controlul asupra ta, asupra oamenilor şi asupra evenimentelor din jurul tău. Întotdeauna!

— Da, maestre, încuviinţă tânărul precaut, căutând să-şi ascundă deruta.

Singurul maestru Jedi pe care-l cunoscuse fusese Yoda... dar Yoda nu vorbise niciodată aşa.

C'baoth îl studie încă o clipă, apoi duritatea de pe faţa lui pieri ca prin farmec.

— Însă ai venit, zise el şi zbârciturile chipului îi urmară surâsul. Asta-i important. N-au reuşit să te oprească.

— Nu, deşi au încercat. De când am pornit încoace, cred că am scăpat de patru atacuri imperiale.

— Adevărat? îl fixă cu privirea C'baoth. Au fost îndreptate specific împotriva ta?

— Unul dintre ele. În cazul celorlalte am nimerit în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Sau poate în locul potrivit, la momentul potrivit, se corectă Luke.

Expresia de alertă dispăru de pe faţa bătrânului, înlocuită de una pierdută.

— Da, murmură el privind în depărtare spre marginea platoului stâncos şi lacul circular aflat mult sub ei. În locul nepotrivit, la momentul nepotrivit… Epitaful atâtor cavaleri Jedi. Reveni cu ochii spre Luke: Imperiul i-a ucis, ştii?

— Da, ştiu. Au fost vânaţi de împărat şi de Darth Vader.

— Şi de unul sau doi Jedi ai întunericului, care i-au însoţit, completă sumbru C'baoth căzând din nou pe gânduri. Jedi ai întunericului, ca Vader. Cu ultimul dintre ei m-am luptat pe...

Se opri, clătinând încet din cap.

— A trecut mult de atunci.

Luke aprobă stânjenit, simţindu-se prins în nisipuri mişcătoare. Îi venea greu să urmărească diversele subiecte şi schimbările stranii ale stării de spirit. Să fi fost oare rezultatul izolării lui C'baoth? Sau altă testare a răbdării sale?

— A trecut mult timp, repetă el, dar cavalerii Jedi pot trăi din nou. Avem posibilitatea reconstruirii.

C'baoth reveni cu atenţia asupra lui.

— Sora ta, da. În curând, va naşte gemeni Jedi.

— Potenţial Jedi, preciză Luke, uşor surprins de faptul că C'baoth auzise despre sarcina lui Leia. Mass-media Noii Republici acordase o atenţie deosebită evenimentului, dar el crezuse că Jomark era o planetă prea îndepărtată ca să fi aflat. De fapt, gemenii sunt motivul pentru care am venit aici.

— Nu. Motivul pentru care ai venit aici este chemarea mea.

— Da... da. Totuşi…

— Nu există totuşi, Jedi Skywalker, îl întrerupse tăios bătrânul. A fi Jedi înseamnă a sluji Forţa. Te-am chemat

prin intermediul Forţei, iar când Forţa te cheamă, trebuie să te supui.

— Înţeleg, încuviinţă Luke din cap şi-şi dori să fi înţeles cu adevărat.

Oare C'baoth vorbea doar figurativ? Sau acesta era un alt subiect pe care instruirea sa îl ignorase? Era îndeajuns de familiar cu aspectele generale privind controlul Forţei; ele îl vitalizau, ori de câte ori respingea cu sabia salvele blasterelor. Însă o „chemare” literală era cu totul altceva.

— Maestre C'baoth, când spui că „Forţa te cheamă”, te referi la faptul că...?

— Două sunt motivele pentru care te-am chemat, îl întrerupse din nou C'baoth. În primul rând, pentru a-ţi termina instruirea. Iar în al doilea rând... fiindcă am nevoie de ajutorul tău.

— Ajutorul meu? clipi Luke nedumerit.

C'baoth zâmbi slab şi ochii îi părură deodată foarte obosiţi.

— Mă apropii de sfârşitul vieţii, Jedi Skywalker. În curând, voi face lunga călătorie din viaţa aceasta spre ceea ce se află dincolo de ea.

Un nod se opri în gâtul tânărului.

— Îmi pare rău, fu singurul lucru la care putu să se gândească.

— Aceasta este calea oricărei vieţi. Pentru Jedi, ca şi pentru fiinţele mai mărunte.

Gândurile lui Luke reveniră la Yoda, zăcând pe patul morţii în sălaşul de pe Dagobah... şi la propriul său sentiment de neajutorare, de imposibilitate de a face altceva decât să privească. Nu era o experienţă pe care să fi dorit cu adevărat s-o retrăiască.

— Cum te pot ajuta? întrebă încetişor.

— Învaţă de la mine. Deschide-te spre mine, absoarbe-mi înţelepciunea, experienţa şi puterea. În felul acesta, îmi vei continua munca şi viaţa.

— Am înţeles, aprobă Luke întrebându-se la ce fel de muncă se referea C'baoth. Am însă de terminat propria mea muncă...

— Şi eşti pregătit pentru ea? îşi arcui C'baoth sprâncenele. Eşti complet pregătit? Sau ai venit aici fără să doreşti să-mi ceri nimic?

— Nu, recunoscu Luke. Am venit în numele Republicii, să-ţi cer ajutorul în lupta împotriva Imperiului.

— În ce scop?

Tânărul se încruntă. În opinia sa, motivele erau mai mult decât evidente.

— Eliminarea tiraniei Imperiului. Instaurarea libertăţii şi dreptăţii pentru toate fiinţele din galaxie.

— Dreptate, zvâcni buza lui C'baoth. Nu aştepta dreptate din partea celor mai prejos de tine, Jedi Skywalker. Se lovi de două ori rapid cu vârfurile degetelor în piept: Noi suntem adevărata dreptate a acestei galaxii. Noi doi şi noii Jedi pe care-i vom modela pentru a ne urma. Lasă conflictele meschine pe seama altora şi pregăteşte-te pentru viitorul acela.

— Eu..., se bâlbâi Luke căutând un răspuns.

— Ce anume le va trebui gemenilor nenăscuţi ai surorii tale?

— Păi... Într-o bună zi le va trebui un profesor, răspunse Luke cu o stranie lipsă de chef.

Ştia bine că primele impresii erau întotdeauna nesigure, totuşi în clipa aceea nu era deloc convins că acesta era genul de om care ar fi vrut să-i înveţe pe nepotul şi nepoata sa. C'baoth părea prea schimbător, aproape pe muchia instabilităţii.

— Cumva s-a presupus că eu îi voi învăţa, când vor ajunge la vârsta cuvenită, la fel cum o învăţ pe Leia.

Totuşi dacă eşti Jedi nu înseamnă neapărat că poţi fi un profesor bun. Şovăi, după care urmă: Obi-Wan Kenobi se autoînvinuia pentru că Darth Vader trecuse de partea întunecată a Forţei. Nu vreau ca asta să se întâmple cu copiii lui Leia. M-am gândit că poate mă vei putea învăţa metodele corespunzătoare ale instruirii Jedi...

— O pierdere de timp, ridică din umeri C'baoth cu un gest de indiferenţă. Adu-i aici. Îi voi învăţa eu însumi.

— Da, maestre, vorbi Luke alegându-şi cu grijă cuvintele. Îţi apreciez oferta. Dar, aşa cum ai spus, ai propria ta muncă de făcut. Eu n-am nevoie decât de câteva îndrumări...

— Dar tu însuţi, Jedi Skywalker? îl întrerupse C'baoth. Tu însuţi nu ai nevoie de instrucţie suplimentară? Poate în problemele de judecată?

Luke strânse din dinţi. Întreaga conversaţie îl făcea să se'simtă mai transparent decât îi convenea.

— Ba da, încuviinţă, mi-ar putea fi de folos mai multă instruire în domeniul ăsta. Uneori mă gândesc că maestrul Jedi care m-a învăţat s-a aşteptat să mă descurc pe cont propriu în această privinţă.

— Este o simplă chestiune de ascultare a Forţei, replică imediat C'baoth şi pentru o clipă, ochii săi părură că-şi pierd focalizarea. Urmează-mă! Vom coborî în sate şi-ţi voi arăta.

— Acum? făcu Luke simţind cum i se arcuiesc sprâncenele.

— De ce nu? Am chemat un sătean să ne transporte. Ne va aştepta pe drum. Privi undeva peste umărul lui Luke: Nu, rămâi acolo!

Tânărul se răsuci. R2-D2 se ridicase din soclul droid al X-interceptorului şi se deplasa pe fuzelaj.

— Nu-i decât droidul meu.

— Să rămână acolo! Droizii sunt o abominaţiune – creaturi care gândesc, dar care nu fac parte cu adevărat din Forţă.

Luke se încruntă. În privinţa aceea, avea dreptate; droizii erau realmente unici, totuşi nu era un motiv pentru a-i numi abominabili. Nu părea însă momentul sau locul pentru o controversă.

— O să-l ajut să se fixeze înapoi în soclu, îl linişti pe C'baoth şi se grăbi spre navă.

Utilizând Forţa, sări pe fuzelaj lângă R2-D2.

— Iartă-mă, dar va trebui să rămâi aici. Haide, să te ajut să te fixezi la loc.

R2-D2 emise un bip indignat.

— Ştiu şi-mi pare rău, aprobă Luke conducându-l spre soclu, dar maestrul C'baoth nu doreşte să vii. Poţi aştepta aici, la fel de bine ca pe pământ – cel puţin aici poţi să discuţi cu calculatorul navei.

Drpidul fluieră din nou, de data aceasta plângăreţ şi uşor nervos.

— Nu, nu cred că există vreun pericol. Dacă ţi-e teamă, mă poţi monitoriza prin senzorii X-interceptorului. Reduse glasul la nivelul unui murmur: Cu ocazia asta, vreau să scanezi senzorial zona şi să vezi dacă există vreo urmă de vegetaţie care pare deformată, aşa cum era copacul răsucit de lângă peştera de pe Dagobah. Ai înţeles?

R2-D2 încuviinţă printr-un bip oarecum uimit.

— Perfect. Ne vedem mai târziu, zise Luke şi sări pe sol, apropiindu-se de C'baoth. Sunt gata!

— Pe aici, spuse bătrânul şi porni pe o cărare descendentă.

Luke se grăbi să-l ajungă din urmă. Ştia că era o ipoteză cu bătaie lungă: chiar dacă locul pe care-l căuta se afla în domeniul senzorilor lui R2-D2, nu exista nici o garanţie că droidul va putea distinge plantele locale

sănătoase de cele maligne. Totuşi, merita să încerce. Bănuise de multă vreme că Yoda reuşise să stea ascuns de împărat şi Vader numai pentru că peştera părţii întunecate de lângă sălaşul lui îi ecranase propria influenţă asupra Forţei. Pentru ca şi C'baoth să rămână neobservat, ar fi trebuit ca Jomark să aibă undeva un focar similar de putere a părţii întunecate a Forţei.

Dacă nu cumva, desigur, C'baoth nu trecuse neobservat. Poate că împăratul ştiuse permanent de existenţa lui, dar, în mod deliberat, îl lăsase în pace.

Ceea ce, la rândul ei, ar fi implicat... ce?

Luke nu ştia răspunsul, însă era unul pe care ar fi fost bine să-l afle.

***

Nu parcurseseră mai mult de două sute de metri, când sosi săteanul pe care-l chemase C'baoth: un bărbat înalt şi slab, pe o cursieră SoroSuub veche, remorcând o caretă complicată.

— Mă tem că nu-i decât un simplu cărucior agricol transformat, rosti C'baoth făcându-i semn lui Luke să urce şi urmându-l. Careta părea în majoritate din lemn, dar scaunele fuseseră capitonate confortabil. Cei din Chynoo mi-au construit-o, când am venit prima dată la ei.

Săteanul întoarse ambele vehicule – o manevră dificilă pe poteca îngustă – şi porni la vale.

— Cât timp ai stat singur înainte de asta? întrebă Luke.

— Nu ştiu, scutură din cap C'baoth. Timpul nu era o problemă care să mă preocupe realmente. Trăiam, mă gândeam, meditam. Asta a fost tot.

— Mai ţii minte când ai ajuns prima dată aici? insistă Luke. Vreau să spun, după proiectul Extinderea.

C'baoth se răsuci lent spre el, cu ochi de gheaţă.

— Gândurile te trădează, Jedi Skywalker, vorbi el cu răceală. Cauţi să te asiguri că n-am fost un slujitor al împăratului.

Tânărul se strădui să-i susţină privirea.

— Maestrul care m-a instruit mi-a spus că sunt ultimul cavaler Jedi. Pe lista lui nu figurau Vader şi împăratul.

— Şi te temi că sunt un Jedi al întunericului, ca şi ei?

— Eşti unul?

C'baoth surâse şi, spre surprinderea lui Luke, chicoti. Provenind de pe faţa sa, sunetul părea straniu.

— Haide, Jedi Skywalker! Chiar crezi că Joruus C'baoth – Joruus C'baoth – se va întoarce vreodată spre partea întunecată a Forţei?

Zâmbetul îi dispăru. Împăratul nu m-a ucis, Jedi Skywalker, pentru simplul motiv că în majoritatea domniei sale am fost în afara razei lui de acţiune. Iar după ce am revenit...

Scutură din cap, parcă iritat.

— Mai există cineva, o ştii. Altcineva decât sora ta. Nu este Jedi... nu încă, dar am simţit undele din Forţă. Cresc şi apoi coboară.

— Da, ştiu despre cine vorbeşti, încuviinţă Luke. Am întâlnit-o.

— Ai întâlnit-o? se răsuci C'baoth cu ochi strălucitori.

— Cel puţin aşa cred. Bănuiesc că-i posibil să mai existe cineva care...

— Cum se numeşte?

Luke se încruntă, cercetând chipul bătrânului şi străduindu-se fără succes să-i perceapă sentimentele. Ceva nu-i plăcea deloc aici.

— Ea îşi spune Mara Jade.

C'baoth se lăsă pe spate pe pernele vehiculului, privind în gol.

— Mara Jade, repetă încetişor.

— Spune-mi mai multe despre proiectul Extinderea, spuse Luke decis să nu fie abătut de la subiect. Aţi plecat de pe Yaga Minor – mai ţii minte? căutând forme de viaţă extragalactice. Ce s-a întâmplat cu nava şi cu ceilalţi maeştri Jedi care te-au însoţit?

Ochii lui C'baoth căpătară expresia distantă pe care tânărul o mai văzuse.

— Au murit, bineînţeles, răspunse el cu glas stins. Au murit cu toţii. Eu singur am supravieţuit şi m-am întors. Se răsuci pe neaşteptate spre Luke: M-a schimbat, ştii?

— Înţeleg, şopti Luke. Acela era aşadar motivul pentru care C'baoth părea atât de straniu. În timpul zborului, i se întâmplase ceva... Povesteşte-mi.

Bătrânul rămase tăcut câteva clipe. Luke aşteptă, zgâlţâit de neregularităţile drumului.

— Nu, vorbi în cele din urmă C'baoth clătinând din cap. Nu acum. Poate mai târziu. Arătă cu vârful bărbiei: Am ajuns.

Luke privi. În faţă se zăreau şase căsuţe; altele deveneau vizibile pe măsură ce careta ieşea de sub coroanele arborilor. Cu totul erau probabil cincizeci: case elegante, părând să combine elementele naturale de construcţie cu articole selectate din tehnologia modernă. Vreo douăzeci de persoane efectuau diferite activităţi; majoritatea se opriră din lucru la apariţia caretei. Conducătorul bicicletei merse spre centrul satului şi opri în faţa unui jilţ asemănător unui tron din lemn lustruit, înconjurat de un pavilion micuţ cu acoperiş în formă de cupolă.

— L-am adus din Castelul înalt, explică C'baoth. Bănuiesc că era un simbol al autorităţii pentru cei care l-au sculptat.

— La ce foloseşte acum? întrebă Luke.

Tronul complicat părea cumva nelalocul lui într-un peisaj atât de rustic.

— De obicei de pe el împart dreptate sătenilor, răspunse C'baoth sculându-se şi coborând din caretă. Azi însă nu vom fi atât de oficiali. Vino!

Sătenii continuau să stea nemişcaţi, privindu-i. Luke extinse Forţa, când îl însoţi pe C'baoth, încercând să le descifreze aurele. Păreau în aşteptare, puţin surprinşi, dar în mod limpede cuprinşi de veneraţie. Nu părea să existe teamă, dar nu se desluşea nici afecţiune.

— De cât timp vii aici? se interesă tânărul.

— De mai puţin de un an, răspunse maestrul Jedi pornind fără grabă pe uliţă. Nu s-au grăbit să-mi accepte înţelepciunea, dar în cele din urmă i-am convins.

Sătenii începuseră să revină la activităţile lor, dar aruncau întruna priviri spre vizitatori.

— Cum adică „i-ai convins”?

— Le-am arătat că era în interesul lor să mă asculte, explică C'baoth şi arătă spre casa aflată chiar în faţa lor. Extinde-ţi percepţia, Jedi Skywalker. Spune-mi despre casa aceasta şi despre locuitorii ei.

Chiar şi fără să-şi focalizeze atenţia asupra locului respectiv, Luke putea simţi mânia şi ostilitatea revărsându-se dinăuntru. Răzbătu chiar şi un pâlpâit de intenţie ucigaşă...

— Hopa, murmură el. Nu crezi c-ar trebui...?

— Bineînţeles, zise C'baoth. Vino!

Se apropie de căsuţă şi împinse uşa, deschizând-o. Luke îl urmă, cu mâna pe sabie.

În odaia dinăuntru se aflau doi bărbaţi, dintre care unul îl ameninţa cu un cuţit pe celălalt. Ambii înlemniră când îi văzură pe Jedi intrând.

— Pune cuţitul jos, Tarm, vorbi C'baoth sever. Svan. lasă-ţi şi tu arma.

Cu gesturi încete, bărbatul cu cuţitul îl aşeză pe podea. Celălalt privi de la C'baoth la oponentul său acum neînarmat...

— Am zis s-o laşi! şuieră C'baoth.

Bărbatul tresări, scoase din buzunar un aruncător de proiectile micuţ şi-l aruncă lângă cuţit.

— Aşa-i mai bine, încuviinţă C'baoth cu glas calm totuşi cu o urmă de furie. Acum, explicaţi-vă.

Povestea fu relatată de ambii bărbaţi în acelaşi timp, un amestec gălăgios şi confuz de acuzaţii, reproşuri şi contraînvinuiri legate de o afacere care sfârşise prost. C'baoth ascultă cu atenţie, aparent fără dificultăţi în a urmări vârtejul de fapte, presupuneri şi dezvinovăţiri. Luke aşteptă lângă el, întrebându-se cum avea să descâlcească vreodată totul. Din câte pricepuse, ambii păreau să aibă argumente la fel de valide.

În cele din urmă, cei doi îşi încetară relatarea.

— Perfect, spuse maestrul Jedi. Judecata lui C'baoth este că Svan îi va plăti lui Tarm suma completă la care s-au înţeles. Încuviinţă din cap, răsucindu-se, pe rând, spre fiecare. Judecata va fi îndeplinită imediat.

Luke îl privi surprins.

— Asta-i tot?

C'baoth întoarse o căutătură de oţel către el.

— Ai ceva de spus?

Luke se uită la cei doi săteni, extrem de conştient de faptul că o discuţie contradictorie în faţa lor putea submina autoritatea pe care C'baoth şi-o clădise aici.

— Mă gândisem că ar fi fost preferabil un compromis.

— Nu există compromisuri, replică ferm C'baoth. Svan a greşit şi va plăti.

— Da, dar...

Tânărul percepu modificarea aurei cu o jumătate de secundă înainte ca Svan să se repeadă spre armă. Dintr-o singură mişcare fluidă, scoase sabia de la centură şi o activă. C'baoth era însă şi mai rapid. Chiar în clipa în care lama alb-verzuie bâzâi, aprinzându-se, bătrânul ridică

palma şi din vârfurile degetelor sale ţâşni o rafală sfârâitoare de fulgere albastre.

Svan receptă salva în cap şi piept şi fu proiectat spre înapoi, cu un răcnet de agonie. Căzu pe podea şi urlă din nou, când C'baoth îl fulgeră iarăşi. Arma îi zbură din mână, iar metalul ei fu înconjurat pentru o clipă de corona alb-albăstruie a descărcării.

Maestrul Jedi coborî braţul şi, vreme de câteva clipe, în odaie nu se auzi decât scâncetul slab al bărbatului care zăcea pe jos. Luke se holbă îngrozit la el, cu izul de ozon răscolindu-i măruntaiele.

— C'baoth...!

— Îmi vei spune maestre, i-o reteză scurt bătrânul.

Luke inspiră adânc, silindu-se să-şi domolească mintea şi glasul. Dezactivă sabia, o prinse la centură şi îngenunche lângă Svan, care gemea. În mod evident, continua să sufere, totuşi cu excepţia unor arsuri pe piept şi braţe nu părea să fi fost serios rănit. Aşezându-şi palma peste cea mai urâtă dintre arsuri, Luke extinse Forţa, străduindu-se în măsura în care putea să-i atenueze durerile.

— Jedi Skywalker, vorbi C'baoth dinapoia lui. Nu este afectat permanent. Vino!

Tânărul nu se clinti.

— Suferă.

— Aşa şi trebuie. Necesita o lecţie şi durerea este singurul învăţător pe care nu-l va ignora nimeni. Acum, vino!

Pentru o clipă, Luke se gândi să nu se supună. Chipul şi aura lui Svan erau în agonie...

— Sau ai fi preferat ca Tarm să fi fost mort acum? continuă C'baoth.

Luke privi aruncătorul de proiectile de pe podea, apoi se uită la Tarm care rămăsese nemişcat, cu ochii holbaţi şi faţa de culoarea zăpezii murdare.

— Existau şi alte căi de a-l opri, vorbi el ridicându-se.

— Dar nici una pe care să şi-o amintească mai bine, ripostă C'baoth. Nu uita asta, Jedi Skywalker. Ţine minte: dacă îngădui ca dreptatea să fie dată uitării, vei fi silit să repeţi aceleaşi lecţii de nenumărate ori.

Îl ţintui cu privirea pe tânăr, după care se întoarse către uşă.

— Aici am terminat. Vino!

***

Stelele sclipeau pe boltă, când Luke deschise poarta scundă a Castelului înalt şi ieşi din curte. În mod clar, R2-D2 îl observase; când închise poarta, droidul aprinse farurile de asolizare ale X-interceptorului, iluminându-i calea.

— Salut, R2-D2, murmură Luke apropiindu-se de scăriţă şi suind obosit în carlingă. Am venit să văd ce faceţi tu şi nava.

R2-D2 emise bip-uri, asigurându-l că totul era în regulă.

— Perfect, încuviinţă tânărul activând displayurile şi tastând o verificare de stare. Ai găsit ceva în scanarea senzorială?

De data aceasta, răspunsul fu mai puţin optimist.

— Chiar aşa prost? făcu Luke, când traducerea droidului se derulă pe ecran. Mda, cam aşa se întâmplă în munţi...

R2-D2 mormăi un sunet evident lipsit de entuziasm, apoi fluieră o întrebare.

— Nu ştiu, zise Luke. Cel puţin alte câteva zile. Poate şi mai mult, dacă are nevoie de mine. Suspină: Nu ştiu, R2-D2... Se pare că lucrurile nu sunt niciodată aşa cum mă aşteptam... Am mers pe Dagobah, aşteptându-mă să găsesc un mare războinic şi m-am întâlnit cu maestrul

Yoda. Am venit aici, aşteptându-mă să găsesc pe cineva ca maestrul Yoda... şi am dat de maestrul C'baoth.

Droidul comentă printr-un gâlgâit uşor negativ şi Luke zâmbi, citind traducerea.

— Nu uita că şi maestrul Yoda ţi-a făcut o primire pe cinste în prima seară, îi reaminti el şi simţi un fior scurt.

Cu ocazia aceea, Yoda nu-l cruţase nici pe el. Fusese o testare a răbdării lui Luke şi a felului în care îi trata pe străini.

Iar băiatul de atunci căzuse la test. Eşuase de-a dreptul jalnic.

R2-D2 fluieră o precizare.

— Ai dreptate, recunoscu Luke. Chiar şi atunci când ne-a testat, Yoda n-a avut niciodată duritatea lui C'baoth.

Se lăsă pe spate, rezemându-şi capul de tetieră şi privi dincolo de cupola deschisă a carlingii spre piscurile munţilor, şi mai departe, către stelele distante. Se simţea obosit, mai obosit decât fusese, probabil, după apogeul acelei lupte teribile împotriva împăratului. De abia reuşise să se târască aici, pentru ca să-l vadă pe R2-D2.

— Nu ştiu, repetă el. Azi, a făcut rău cuiva. L-a făcut să sufere. A intrat într-o discuţie fără să fi fost întrebat, apoi a impus o judecată arbitrară şi... Pur şi simplu, nu mi-i pot închipui pe Obi-Wan sau pe Yoda procedând în felul acela. Totuşi, este un Jedi, la fel ca ei. Atunci, care exemplu ar trebui să-l urmez?

Droidul păru să cadă pe gânduri. După un timp, piui din nou, aproape şovăielnic.

— Asta-i întrebarea, aprobă Luke. Dar, într-un asemenea caz, de ce s-ar mai sinchisi un Jedi al întunericului cu puterile lui C'baoth să mai piardă timpul în felul ăsta? De ce nu m-ar ucide imediat?

R2-D2 emise un mormăit electronic şi pe ecran se derulă o listă de explicaţii posibile. O listă destul de

lungă... era limpede că droidul acordase subiectului destul timp şi gândire.

— Îţi apreciez grija, îl linişti tânărul, totuşi nu cred că-i un Jedi al întunericului. Este schimbător şi temperamental, dar nu are acelaşi tip de aură a răului pe care o percepeam la Vader şi la împărat.

Ezită, venindu-i greu să continue.

— Cred că-i mai probabil ca maestrul C'baoth să fie nebun.

Era probabil prima dată că Luke îl vedea pe R2-D2 practic redus la tăcere. Vreme de un minut, nu se auzi decât murmurul brizei montane jucându-se prin arborii scheletici ce înconjurau Castelul înalt. Luke privi stelele şi aşteptă ca droidul să-şi regăsească glasul.

În cele din urmă, acesta o făcu.

— Nu, nu ştiu cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, recunoscu Luke citind întrebarea de pe ecran. Deşi am o idee...

Ridică braţele şi-şi încrucişă degetele înapoia cefei, simţind cum poziţia îi diminuează apăsarea de pe piept. Oboseala mentală surdă părea să fie duplicată de o oboseală la fel de surdă a muşchilor, aşa cum se întâmpla după un antrenament din cale-afară de epuizant. Un colţişor al minţii sale se întrebă dacă nu cumva în aer exista ceva ce biosenzorii X-interceptorului nu putuseră detecta.

— Nu ţi-am spus-o niciodată, dar imediat după ce Obi-Wan a fost ucis – în prima Stea a Morţii –, uneori îi puteam auzi vocea în străfundul minţii. Pe vremea când Alianţa a fost alungată de pe Hoth, ajunsesem să-l pot şi vedea.

R2-D2 ciripi.

— Da, cu el vorbeam uneori pe Dagobah. Iar imediat după Bătălia pentru Endor, puteam să-l văd nu numai pe Obi-Wan, ci şi pe Yoda şi pe tata. Deşi ceilalţi doi nu

vorbeau niciodată, şi nici nu i-am mai revăzut de atunci. Bănuiala mea este că există o modalitate prin care un Jedi aflat pe moarte se poate... nu ştiu cum să zic... să se ancoreze cumva de alt Jedi aflat în apropiere.

După o gândire scurtă, R2-D2 sublinie o posibilă fisură a raţionamentului.

— N-am afirmat că-i ipoteza cea mai fermă din galaxie, mormăi Luke şi dincolo de oboseală se simţi un licăr de iritare. Poate că exagerez, dar dacă nu, este posibil ca toţi cei cinci maeştri Jedi din proiectul Extinderea să se fi ancorat în maestrul C'baoth.

Droidul fluieră gânditor.

— Exact, aprobă Luke mâhnit. Nu m-a deranjat să-l am pe Obi-Wan în preajmă – ba chiar îmi doream să-mi fi vorbit mai des. Dar maestrul C'baoth era mult mai puternic decât am fost eu. Poate că situaţia a fost diferită în cazul lui.

R2-D2 gemu încetişor şi altă sugestie, mai degrabă îngrijorată, apăru pe ecran.

— Nu-l pot părăsi pur şi simplu, clătină din cap Luke. În nici un caz în starea în care se găseşte. În nici un caz atâta timp cât există o posibilitate de a-l ajuta.

Făcu o grimasă, auzind în cuvintele acelea un ecou dureros al trecutului. Şi Darth Vader avusese nevoie de ajutor, iar Luke încercase de asemenea să-l salveze de partea întunecată a Forţei, fiind pe punctul de a fi ucis în decursul tentativei. Ce fac! se întrebă el în gând. Nu sunt un tămăduitor. De ce încerc întruna să mă comport ca atare!

Luke!

Cu un efort, tânărul îşi târî gândurile înapoi în prezent.

— Trebuie să plec, spuse el ridicându-se din scaun. Mă cheamă maestrul C'baoth.

Dezactivă displayurile, dar nu înainte ca traducerea piuiturilor alarmate ale lui R2-D2 să se deruleze pe unul dintre ecrane.

— Relaxează-te, îi zise Luke şi se întinse peste carlinga deschisă, ca să-l mângâie liniştitor. N-o să păţesc nimic. Sunt un Jedi, ai uitat? Tu fii atent pe-aici, da?

Droidul fluieră a jale, când Luke coborî scăriţa. Tânărul se opri jos, privind castelul întunecat, iluminat doar de reflecţiile luminilor de poziţie ale X-interceptorului. Se întrebă dacă nu cumva R2-D2 avea dreptate şi ar fi fost mai bine să părăsească planeta.

R2-D2 subliniase un lucru evident. Talentele lui Luke nu acţionau în direcţia aspectelor tămăduitoare ale Forţei – în privinţa asta era cât se poate de sigur. Ajutarea lui C'baoth urma să fie un proces lung, devorator de timp şi care nu oferea garanţia succesului. Ţinând seama de Marele Amiral care ajunsese la conducerea Imperiului, de conflictele politice interne din sânul Republicii şi de faptul că întreaga galaxie atârna în balanţă, modalitatea aceea era oare cea mai eficientă de a-şi folosi timpul?

Ridică ochii de la castel, spre umbrele negre ale munţilor care înconjurau lacul de dedesubt. Cu piscuri înzăpezite, de abia vizibile sub razele slabe ale celor trei sateliţi naturali micuţi ai lui Jomark, ele îi reaminteau cumva de Munţii Manarai din sudul Oraşului Imperial de pe Coruscant. Amintirea aceea rechemă imediat alta: Luke, stând pe terasa Palatului Imperial şi privind munţii îndepărtaţi, explicându-i cu înţelepciune lui C-3PO că un Jedi nu poate fi atât de prins în chestiuni de importanţă galactică încât acestea să-l abată de la grija sa faţă de oamenii individuali.

Când îl rostise, discursul acela sunase nobil şi măreţ. Acum se ivise ocazia de a dovedi că nu fuseseră simple vorbe.

Inspirând adânc, porni spre poartă.

15

— Tangrene a însemnat realizarea noastră cea mai de seamă, rosti senatorul Bel Iblis, golindu-şi paharul şi ridicându-l deasupra capului. Din cealaltă parte a salonului vast, dar aproape pustiu, al clădirii cartierului general, barmanul încuviinţă tăcut şi-şi întoarse atenţia asupra distribuitorului de băuturi. La momentul respectiv, îi hărţuiam pe imperiali de vreo trei ani. Atacam baze micuţe şi convoaie de livrări militare, făcându-le cât puteam de multe necazuri. Totuşi, până la Tangrene nu ne prea băgau în seamă.

— Ce s-a-ntâmplat acolo? întrebă Han.

— Am făcut ţăndări un centru Ubictorat major, răspunse cu o satisfacţie evidentă senatorul. Iar după aceea, am şters-o chiar de sub nasul a trei distrugătoare spaţiale, care ar fi trebuit să-l păzească. Cred că atunci şi-au dat seama că reprezentam mai mult decât un factor iritant minor. Eram un grup care trebuia privit cu toată seriozitatea.

— Îmi dau seama, încuviinţă admirativ Han. Era foarte dificil până şi să te apropii de o bază imperială Ubictorat a Contrainformaţiilor, cu atât mai mult s-o distrugi şi să scapi nevătămat. Cât v-a costat?

— În mod uluitor, am scăpat cu toate cele cinci nave de război. Am avut multe avarii, bineînţeles, iar una dintre nave a stat în şantierul spaţial aproape şapte luni, dar a meritat din plin.

— Mi s-a părut că ai spus că aveaţi şase cuirasate, interveni Lando.

— Acum avem şase. Pe atunci aveam numai cinci.

— Aha, încuviinţă Lando şi redeveni tăcut.

— Aşadar, după aceea aţi început să vă mutaţi baza dintr-o parte în alta? întrebă Han.

Bel Iblis îl cercetă o clipă cu privirea pe Lando, apoi reveni la Han.

— Asta s-a întâmplat când mobilitatea a devenit o prioritate, preciza el. Deşi nici înainte nu stătusem într-un singur loc. A câta bază este asta, Sena? A treisprezecea în şapte ani?

— A paisprezecea, răspunse femeia, dacă punem la socoteală şi bazele de pe asteroizii Womrik şi Mattri.

— Paisprezece, repetă Bel Iblis. Aţi observat probabil că toate clădirile de aici sunt construite din material plastic cu memorie bistabilă. În felul ăsta, este relativ simplu să pliem totul şi să încărcăm în transportoare. Chicoti şi urmă: Deşi, este o armă cu două tăişuri. Odată, pe Lelmra, s-a dezlănţuit o furtună violentă, iar trăsnetele cădeau atât de aproape încât curenţii marginali au declanşat circuitele basculante a două barăci şi ale unui centru de urmărire. Le-a pliat perfect, ca pe nişte cadouri, cu aproape cincizeci de oameni înăuntru.

— Grozavă distracţie, comentă sec Sena. Din fericire, n-a fost ucis nimeni, dar am petrecut toată noaptea în mijlocul furtunii, tăind plasticul ca să-i eliberăm pe cei dinăuntru.

— Furtuna s-a potolit abia spre dimineaţă, completă Bel Iblis, şi până seara am şters-o de acolo. Aha!

Barmanul sosise cu următorul rând de pahare. Bel Iblis numise cocteilul „Vârtej” – era o varietate de coniac corellian, cu un extract necunoscut, acrişor, de fructe. Nu tocmai ceva la care Han s-ar fi aşteptat să găsească într-o tabără militară, dar deloc neplăcut. Senatorul luă două

pahare de pe tavă şi le întinse lui Han şi Sena, apoi le luă pe celelalte două...

— Mai am, mulţumesc, rosti Lando înainte ca Bel Iblis să-i fi putut oferi şi lui.

Han se încruntă spre prietenul său, aflat vizavi de el. Lando stătea încordat în fotoliu, cu chip inexpresiv şi paharul pe jumătate plin. Era primul său pahar, îşi dădu seama Han... Lando nu-l terminase într-o oră şi jumătate de când veniseră acolo. Îi prinse privirea şi ridică imperceptibil sprâncenele. Lando se uită impasibil la el, apoi coborî ochii şi sorbi o picătură.

— Cam la o lună după Tangrene, urmă Bel Iblis, l-am întâlnit prima dată pe Borsk Fey'lya.

Han reveni cu atenţia spre el, simţind un fior de vinovăţie. Fusese atât de absorbit de poveştile senatorului, încât uitase complet motivul pentru care el şi Lando porniseră în misiunea aceea. Probabil că de aceea îl privea Lando atât de tăios.

— Ah, da, Fey'lya..., făcu el. Ce relaţie ai cu el?

— Una considerabil mai redusă decât şi-ar dori, te asigur. Fey'lya ne-a făcut unele servicii în timpul războiului şi pare să creadă că ar trebui să-i fim mai recunoscători.

— Ce fel de servicii? se interesă Lando.

— Mărunte. La început, ne-a ajutat să stabilim o linie de aprovizionare prin New Cov, apoi ne-a făcut rost de nişte crucişătoare spaţiale, într-un moment când imperialii începuseră să scotocească sistemul la un moment nepotrivit. El şi alţi bothani ne-au transferat de asemenea fonduri, care ne-au permis să achiziţionăm mai devreme nişte echipamente. Chestii de felul ăsta...

— Şi cât de recunoscători le sunteţi? insistă Lando.

Bel Iblis surâse subţire.

— Cu alte cuvinte, ce doreşte Fey'lya de la mine?

— Pentru început.

— Lando, rosti Han pe un ton de avertizare.

— Nu-i nimic, făcu Bel Iblis însă surâsul îi dispăru de pe chip. Înainte de a-ţi răspunde însă aş dori să-mi spuneţi nişte amănunte despre ierarhia Noii Republici. Care-i poziţia lui Mon Mothma în noul guvern, ce relaţie are Fey'lya cu ea – chestii de-astea.

— Sunt lucruri publice, ridică Han din umeri.

— Nu mă refer la versiunea oficială. Vreau să ştiu cum stau lucrurile în realitate.

— Nu-nţeleg, făcu Han trăgând cu ochiul spre Lando.

— În cazul acesta, voi fi mai direct, zise Bel Iblis examinându-şi conţinutul paharului. Ce intenţionează de fapt Mon Mothma?

— Asta ţi-a spus Breil'lya? se încruntă Han, simţindu-se cuprins de un val de furie. Că ea are intenţii ascunse?

— Întrebarea n-are nici o legătură cu bothanii, rosti încet Bel Iblis privindu-l peste marginea paharului. Se referă doar la Mon Mothma. Punct!

Han îl cercetă atent, îşi alungă deruta şi încercă să-şi adune gândurile. Existau lucruri care nu-i plăceau la Mon Mothma – chiar multe, dacă se gândea mai bine. Începând cu felul în care se folosea de Leia pentru a soluţiona misiunile diplomatice, în loc s-o lase să se concentreze asupra instruirii Jedi. Mai erau şi altele, care-l enervau realmente. Pe alt plan însă...

— Din câte ştiu, răspunse el, singurul lucru pe care-ncearcă să-l facă este să formeze un guvern nou.

— Condus de ea?

— N-ar fi normal?

Un soi de umbră păru că traversează chipul lui Bel Iblis, care-şi plecă ochii din nou asupra lichidului din pahar.

— Bănuiesc că era inevitabil, murmură el.

Rămase tăcut câteva clipe, apoi ridică fruntea, părând că-şi alungase starea de nemulţumire.

— Prin urmare, ai zice că veţi deveni o republică în fapt, nu doar cu numele?

— Da, aşa aş zice. Ce legătură are asta cu Fey'lya?

— Fey'lya crede că Mon Mothma monopolizează prea multă putere. Bănuiesc că nu eşti de acord cu afirmaţia asta...

Han şovăi, apoi recunoscu:

— Nu ştiu, dar în tot cazul ea nu conduce totul singură, aşa cum a făcut în timpul războiului.

— Războiul nu s-a terminat, îi aminti senatorul.

— Aşa-i...

— Şi ce crede Fey'lya c-ar trebui făcut? interveni Lando.

— Oh, Fey'lya are nişte idei proprii şi deloc surprinzătoare despre realocarea puterii. Dar ăştia-s bothanii. Lasă-i să simtă mirosul supei şi se vor bate între ei ca să pună mâna pe polonic.

— Mai ales, atunci când pot afirma că au fost aliaţi valoroşi ai învingătorilor, sublinie Lando. Spre deosebire de alţii, pe care i-aş putea aminti.

Sena se foi în fotoliu, dar Bel Iblis ridică mâna spre ea, înainte ca femeia să poată spune ceva.

— Te întrebi de ce nu m-am alăturat Alianţei, zise el calm, şi am preferat să port un război propriu împotriva Imperiului?

— Exact, rosti Lando pe acelaşi ton.

Senatorul îl privi lung şi cercetător.

— Ţi-aş putea oferi câteva motive pentru care am considerat că era mai bine ca noi să rămânem independenţi, vorbi în cele din urmă. Unul dintre ele ar fi securitatea. Între diferitele unităţi ale Alianţei se transmitea un volum mare de informaţii, existând un potenţial corespondent la fel de mare de a fi interceptat de Imperiu. O vreme se părea că douăzeci la sută dintre

bazele Rebelilor erau pierdute pur şi simplu din cauza neglijenţelor de securitate.

— Am avut unele probleme, încuviinţă Han, dar s-au rezolvat mulţumitor.

— Serios? Ce-i atunci cu scurgerile acestea de informaţii despre care am înţeles că îşi au sursa chiar în Palatul Imperial?

— Ştim de ele, făcu Han simţindu-se ca un copil pus la colţ fiindcă nu-şi făcuse temele. Sunt investigate chiar acum.

— Habar n-am cât de bine sunt investigate, dar, dacă analiza noastră asupra transmisiunilor imperiale este corectă, sursa are un nume – sursa Delta – şi-i raportează direct Marelui Amiral.

— Perfect, spuse Lando, aşadar un motiv l-a constituit securitatea. Putem afla şi altele?

— Uşurel, îl fulgeră Han cu privirea. Nu suntem la proces...

Se întrerupse la un gest din partea senatorului.

— Mulţumesc, Solo, dar sunt perfect capabil să-mi justific propriile acţiuni. Şi voi fi doritor s-o fac... atunci când voi aprecia că este momentul cuvenit pentru o asemenea discuţie.

Se uită spre Lando, apoi îşi consultă ceasul.

— Deocamdată însă am alte priorităţi. S-a făcut târziu şi ştiu că n-aţi avut timp să vă odihniţi după asolizare. Irenez v-a dus bagajele într-o garsonieră vacantă pentru ofiţeri, în apropierea pistei. Mă tem că-i niţel cam mică, dar sunt sigur că în privinţa confortului nu vă veţi plânge. Se sculă în picioare şi încheie: Poate că la cină vom continua această discuţie.

Han trase cu ochiul spre Lando. La fix venită întreruperea asta, spunea expresia celuilalt, însă bărbatul se abţinu să spună ceva cu glas tare.

— Perfect, vorbi Han în numele amândurora.

— Bine, zâmbi Bel Iblis. Va trebui s-o iau pe Sena cu mine, dar la plecare vă vom indica direcţia spre garsonieră. Desigur, dacă nu preferaţi să vă dau un însoţitor.

— O putem găsi.

— În regulă. La ora cinei, va veni cineva să vă conducă. Ne vedem mai târziu.

***

Parcurseră în tăcere aproximativ jumătate din distanţa până la garsonieră, înainte ca Lando să vorbească în cele din urmă:

— N-ai de gând s-o faci o dată?

— Ce să fac? mârâi celălalt.

— Să mă faci ferfeniţă pentru că nu m-am gudurat pe lângă amicul tău senator. Fă-o şi să terminăm cu asta, fiindcă avem de discutat.

Han vorbi, continuând să privească drept înainte.

— Nu numai că nu te-ai gudurat! Chiar când este furios, Chewie e mai politicos decât ai fost tu.

— Ai dreptate. Vrei să mă mai muştruluieşti, sau eşti gata să-mi asculţi motivele?

— Chiar c-ar fi interesant, replică Han sarcastic. Ar trebui să ai nişte motive al naibii de bune, ca să fii grosolan cu un fost senator imperial, nu?

— Nu ne-a spus adevărul, rosti deschis Lando. Cel puţin, nu tot adevărul.

— Şi ce dacă? Cine zice c-ar trebui să le spună totul unor străini?

— El ne-a adus aici. De ce a făcut-o, pentru ca după aceea să ne mintă?

Han întoarse capul spre el, încruntându-se… şi, dincolo de supărarea sa, zări pentru prima dată liniile de îngrijorare de pe chipul lui Lando. Indiferent care i-ar fi fost bănuielile, era cât se putea de serios.

— Bine, încuviinţă el ceva mai calm. Cu ce a minţit?

— În primul rând, în privinţa bazei ăsteia, arătă Lando spre clădirea cea mai apropiată. A spus că se mută foarte des – de paisprezece ori în şapte ani, îţi aminteşti? Totuşi staţionează aici de peste o jumătate de an.

Han examină clădirea, trecând pe lângă ea. Netezimea locurilor unde ar fi trebuit să se plieze plasticul bistabil... urmele de uzură ale fundaţiei...

— Mai sunt şi alte detalii, continuă Lando. Ai observat cum era împodobit salonul cartierului general? O duzină de sculpturi plasate între separeuri, plus o mulţime de piloni luminescenţi. Ca să nu mai zic de toate chestiile de pe pereţi... Deasupra barului era un panou display repetor antic, lângă intrare un crono naval...

— Le-am văzut, îl întrerupse Han, dar nu-nţeleg care-i problema?

— Nu este câtuşi de puţin un loc care, în trei minute, să poată fi demontat şi evacuat de pe planetă. Nici vorbă de aşa ceva! Pe de altă parte, dacă te ocupi de lansarea unor atacuri majore împotriva bazelor imperiale, n-ajungi să te dedici confortului.

— Poate că au lăsat-o mai moale pentru o vreme, zise Han începând să se simtă stânjenit de faptul că trebuia să-l apere pe Bel Iblis.

— Posibil, dar atunci se pune altă întrebare: De ce? Care ar fi motivul pentru care-şi păstrează navele şi trupele?

Han îşi muşcă interiorul obrazului, înţelegând perfect unde bătea celălalt.

— Crezi c-a făcut o înţelegere cu Fey'lya?

— Ăsta-i răspunsul evident. Ai auzit cum vorbea despre Mon Mothma, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se declare împărăteasă dintr-o clipă în alta. Nu-i influenţa lui Fey'lya?

Han căzu pe gânduri. Continua să fie o nebunie, dar nu chiar atât de absurdă pe cât păruse la prima vedere. Deşi dacă Fey'lya credea că putea da o lovitură de stat cu numai şase cuirasate private, îl aştepta o surpriză a naibii de neplăcută.

Pe de altă parte...

— Stai puţin, Lando! Dacă ar complota împotriva lui Mon Mothma, de ce ne-au adus aici?

— Ei bine, amice, ajungem la scenariul cel mai neplăcut. Mai exact, prietenul tău fostul senator este un impostor... şi toată chestia asta este o înscenare a Imperiului.

— Acum chiar că m-ai băgat în ceaţă!

— Gândeşte-te, coborî Lando glasul când un grup de bărbaţi în uniformă apăru de după un colţ, mergând în altă direcţie. Garm Bel Iblis, despre care se ştia că a fost ucis, reînvie brusc? Şi nu numai că este viu, ci are o întreagă armată personală? O armată de care nici unul dintre noi n-a auzit până acum?

— Nu uita că Bel Iblis n-a fost tocmai o persoană izolată. Când eram copil, existau o mulţime de holograme şi înregistrări cu el. Nu-i uşor să arăţi şi să vorbeşti ca el.

— Aşa ar fi, dacă ai avea la îndemână înregistrările alea, dar te bizui doar pe nişte amintiri. N-ar fi chiar atât de greu să aranjezi o imitaţie destul de plauzibilă. Şi ştim că baza asta există aici de peste un an. Poate c-a fost abandonată de alţii... Iar asamblarea unei false armate n-ar necesita un efort prea mare. În nici un caz pentru Imperiu.

— Fantezia ţi-a luat-o razna, clătină Han din cap. Imperiul n-ar depune atâtea eforturi doar pentru noi.

— Poate că nu le-a depus pentru noi. Poate că totul a fost regizat pentru Fey'lya, iar noi am nimerit aici din întâmplare.

— Pentru Fey'lya?

— Evident. Fii atent: totul începe cu banii transferaţi de Imperiu în contul lui Ackbar. Amiralul este suspectat şi poate fi răsturnat din poziţia pe care o deţine. Atunci, apare Fey'lya, convins că are sprijinul legendarului Garm Bel Iblis şi al armatei sale personale. Fey'lya încearcă să pună mâna pe putere, ierarhia Noii Republici se încâlceşte şi, în timp ce nimeni nu-i atent, Imperiul acţionează şi recâştigă un Sector sau două. Rapid, curat şi simplu.

Han pufni sonor.

— Asta ţi se pare simplu, da?

— Avem de-a face cu un Mare Amiral, ai uitat? Orice este posibil.

— De acord, totuşi posibil nu-nseamnă probabil. Dacă-i vorba despre o înscenare, de ce ne-au adus pe noi aici?

— De ce nu? Prezenţa noastră nu le strică defel planul. Dimpotrivă, îl poate chiar susţine. Ne arată totul, ne expediază înapoi, noi tragem un semnal de alarmă în privinţa lui Fey'lya, şi Mon Mothma recheamă navele ca să apere Coruscantul de o tentativă de lovitură de stat care nu se va materializa niciodată. Urmează haosul şi o mulţime de Sectoare rămân neprotejate gata să fie înhăţate de imperiali.

Han clătină din cap.

— Cred că-i pur şi simplu imaginaţia ta.

— Poate că ai dreptate. Sau poate că ai prea multă încredere în fantoma unui senator corellian.

Ajunseseră la garsoniera ce le fusese repartizată, una dintre căsuţele cubice, cu latura de cinci metri, dispuse în două şiruri paralele. Han tastă combinaţia zăvorului căpătată de la Sena şi intrară.

Interiorul era pe cât de simplu putea fi, rămânând în acelaşi timp funcţional: o singură odaie, cu o chicinetă în

lateral, vizavi de care o uşă ducea probabil spre baie. O combinaţie masă/consolă pliantă şi două scaune automodelante, de modă veche, capitonate în cenuşiu militar, ocupau majoritatea spaţiului, alături de două dulăpioare-paturi, pliate şi poziţionate astfel încât să ia locul mesei pe timpul nopţii.

— Superb, comentă Lando.

— Probabil că astea pot fi demontate şi evacuate de pe planetă în trei minute.

— De acord. Exact ăsta este mobilierul care ar fi trebuit să existe în salon, atât doar că acolo era altceva.

— Poate că au dorit ca măcar una dintre clădirile de aici să nu pară desprinsă din Războiul Clonelor, sugeră Han.

— Poate, făcu Lando lăsându-se pe vine lângă un scaun şi examinând marginea pernuţei. Probabil că le-au demontat din cuirasat. Introduse degetele sub materialul cenuşiu şi pipăi. Se pare că nici nu le-au mai recapitonat, după ce le-au îmbrăcat în ...

Se opri şi chipul i se încordă pe neaşteptate.

— Ce-i? întrebă Han.

Lando se răsuci încet spre el.

— Scaunul ăsta, îi şopti, nu-i cenuşiu dedesubt. Este albastru şi auriu.

— Şi ce dacă?

— Nu-nţelegi? Flota nu-şi decorează interioarele navelor în albastru şi auriu. N-a făcut-o niciodată. Nici pe timpul Imperiului, nici a Noii Republici, nici a Vechii Republici. Culorile astea au existat o singură dată.

— Când?

Lando trase aer adânc în piept.

— În flota *Katana*.

Han se holbă la el şi un cuţit de gheaţă îi pătrunse încet în piept. Flota *Katana*...

— Nu se poate, zise el. Trebuie să fie o greşeală.

— Nu-i nici o greşeală, clătină Lando din cap şi vârî degetele mai adânc, ridicând suficient de mult ţesătura cenuşie ca s-o arate pe cea de dedesubt. Odată, am petrecut două luni, strângând datte despre Forţa întunecată. Asta-i!

Han privi materialul albastru şi auriu, decolorat de vreme, şi se simţi cuprins de un sentiment de ireal. Flota *Katana*... Forţa întunecată... Dispărută de jumătate de veac... şi acum apărută brusc.

Poate...

— Ne trebuie o dovadă mai bună, spuse el. Asta n-ajunge.

Lando încuviinţă, continuând să fie şocat.

— Asta ar explica de ce ne-au ţinut tot timpul la bordul lui *Lady Luck*. Nu puteau camufla faptul că nava lor avea un echipaj de numai două mii de oameni, în loc de şaisprezece. Flota *Katana*...

— Ar trebui să aruncăm o privire într-una din navele alea, insistă Han. Ai înregistrat cumva codul de identificare expediat de Irenez?

Lando trase aer adânc în piept şi păru că-şi revine din stupoare.

— Probabil că-l putem reconstitui, dar, dacă-i duce mintea cât de cât, codul de intrare va fi diferit de cel pentru ieşire. Nu cred însă că va trebui să intrăm realmente în nave. Ajunge să mă uit bine, şi de aproape, la displayul repetor din salon.

— S-a făcut, încuviinţă posac Han. Haidem să te uiţi.

16

Avură nevoie de numai cinci minute, ca să revină în salonul cartierului general. Pe drum, Han cercetă traficul de pietoni şi vehicule, sperând că era încă destul de devreme pentru ca salonul să fie gol. Examinarea de aproape a displayului repetor avea să fie dificilă şi fără o mulţime de indivizi care-şi omorau timpul înăuntru, neavând nimic mai bun de făcut decât să se uite spre bar.

— Mai exact, ce anume căutăm? întrebă el când clădirea apăru în raza lor vizuală.

— În spate ar trebui să existe nişte fante speciale de input, pentru afişajele circuitelor complete de comandă secundară. Apoi, numerele de serie.

Han încuviinţă din cap. Prin urmare, trebuiau să ia obiectul de pe perete. Grozav!

— Cum de ştii atâtea despre Flotă?

— Ţi-am zis, am făcut nişte cercetări extensive, pufni Lando. Pe când vindeam nave vechi, în urma unui târg m-am ales cu o hartă falsă a locaţiei Flotei. M-am gândit că dacă aş putea să învăţ destule chestii despre *Katana*, ca să vorbesc ca un expert, aş fi putut să plasez harta altcuiva şi să-mi recuperez banii.

— I-ai recuperat?

— Chiar vrei să ştii?

— Nu neapărat. Pregăteşte-te, intrăm în scenă.

Aveau noroc. Salonul era pustiu, cu excepţia barmanului şi a doi droizi de serviciu, momentan dezactivaţi.

— Bine aţi revenit, domnilor, îi salută barmanul. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am vrea ceva să luăm cu noi în cameră, zise Han examinând rapid rafturile dinapoia tejghelei.

Aveau destule băuturi – probabil vreo sută de sticle cu forme şi dimensiuni diferite. În lateral exista însă şi o

uşă, care comunica probabil cu magazia. Aceea părea şansa lor cea mai bună.

— Ai cumva conbere Vistulo?

— Cred că da, încuviinţă barmanul şi, întorcându-se, cercetă sticlele. Da – aici este.

— Din ce an?

— Să văd... din '49.

— Din '46 n-ai? se strâmbă Han. Poate prin magazie, undeva?

— Nu cred, dar mă duc să mă uit, încuviinţă politicos barmanul pornind spre uşă.

— Te-nsoţesc, se oferi Han, strecurându-se pe sub tejghea. Dacă n-ai din '46, poate găsim altceva interesant.

Pentru o secundă, se păru că barmanul avea să obiecteze. Îi văzuse însă pe cei doi că băuseră chiar cu Bel Iblis şi, oricum Han se afla deja aproape în faţa uşii.

— Bine, încuviinţă el.

— Grozav, zise Han.

Deschise uşa şi-l împinse în magazie.

Nu ştia de cât timp avea Lando nevoie ca să coboare displayul repetor de pe perete, să-l verifice şi apoi să-l pună la loc. Pornind de la premisa că era bine să-i ofere cât mai mult timp, izbuti să prelungească la cinci minute căutările unei Vistulo din '46. În cele din urmă, plin de o mulţumire voioasă, se mulţumi cu o Kibshae din '48. Barmanul ieşi primul din magazie; ţinându-i pumnii lui Lando, Han îl urmă.

Prietenul lui stătea la bar, în acelaşi loc unde-l lăsase, cu mâinile pe tejghea şi chipul rigid. Motivul era cât se putea de limpede. La câţiva paşi înapoi sa, cu mâna pe patul blasterului, se găsea Irenez.

— Ah, salut, Irenez! rosti Han, abordând expresia cea mai inocentă. Ciudat să te-ntâlnesc aici.

Expresia de nevinovăţie fusese irosită zadarnic.

— Nu-i deloc ciudat, replică ea acru. Sena m-a trimis să fiu cu ochii pe voi. Aţi găsit ce căutaţi?

Han trase cu coada ochiului spre Lando şi zări încuviinţarea imperceptibilă.

— Cred că da.

— Mă bucur. Haideţi afară.

Han întinse barmanului sticla de Kibshae.

— Ţine-o bine, îi zise. Se pare că petrecerea a fost anulată.

***

În faţa clădirii îi aştepta un speeder vechi de teren, cu cinci locuri.

— Suiţi, rosti Irenez indicând portiera din spate a vehiculului.

Cei doi se supuseră. Pe banchetă, Sena Leikvold Midanyl stătea cu o rigiditate necaracteristică.

— Domnilor, rosti ea grav, luaţi loc, vă rog.

Han se aşeză şi se răsuci către ea.

— A sosit deja momentul cinei?

— Irenez, treci la comandă, îl ignoră femeia. Du-ne prin jurul taberei – nu contează unde anume.

Irenez ocupă în tăcere scaunul pilotului şi, cu un zguduit uşor, porniră.

— N-aţi rămas prea mult în cameră, se adresă Sena lui Han.

— Nu-mi amintesc ca senatorul să fi zis că suntem consemnaţi înăuntru.

— Aşa este. Pe de altă parte, orice musafir bine crescut ştie că nu trebuie să se plimbe neînsoţit prin locuri secrete.

— Îmi cer scuze, făcu bărbatul străduindu-se să-şi elimine tonul de sarcasm din voce. Nu ştiusem că rezervele voastre de băutură sunt secrete. Privi pe geam

şi remarcă: Dacă doreaţi să ne duceţi în garsonieră, aţi luat-o în direcţia opusă.

Sena îl privi o clipă în tăcere.

— Vreau să-ţi cer o favoare.

Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Han şi avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi regăsi glasul.

— Ce fel de favoare?

— Să vorbeşti cu Mon Mothma în numele meu. Să-i ceri ei şi Consiliului să-l invite pe senatorul Bel Iblis să se alăture Noii Republici.

Han strânse din umeri. De aceea îl aduseseră pe el şi pe Lando până aici?

— Pentru a vă alătura, nu vă trebuie o invitaţie specială. Este suficient să contactaţi pe cineva din Consiliu şi să vă oferiţi serviciile.

Un muşchi zvâcni în obrazul femeii.

— Mă tem că în cazul senatorului nu va fii chiar aşa uşor. Nu este vorba despre o alăturare la Noua Republică, cât despre o re-alăturare.

Han se încruntă spre Lando.

— Cum adică? mormăi el.

Sena suspină şi se întoarse pe jumătate către fereastra laterală.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, înainte ca diversele grupuri de rezistenţă ce luptau împotriva Imperiului să se fi reunit în mod oficial în Alianţa Rebelă. Cunoşti ceva despre perioada aceea?

— Doar ce există în arhivele oficiale, zise Han. Mon Mothma şi Bail Organa de Alderaan au unit trei dintre grupurile cele mai mari şi le-au convins să acţioneze împreună. După aceea, bulgărele de zăpadă a pornit la vale.

— Ai auzit vreodată cum se numea acea primă organizaţie?

— Bineînţeles, Tratatul... Corellian. Tratatul Corellianl!

— Da, încuviinţă Sena. Senatorul Bel Iblis, nu Mon Mothma, a convins cele trei grupuri să accepte să se întâlnească. Şi tot el le-a garantat protecţia.

Vreme de un minut. În speeder nu se auzi decât bâzâitul elevatoarelor repulsor.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Lando.

— Ca s-o spun direct, Mon Mothma a început să preia conducerea. Senatorul Bel Iblis se pricepea mult mai bine decât ea la strategie şi tactică, chiar mai bine decât mulţi dintre generalii şi amiralii Rebeliunii din primele zile. Ea avea însă darul inspiraţiei, talentul de a face să conlucreze grupuri şi specii diferite. Treptat, a devenit simbolul cel mai vizibil al Rebeliunii, iar Organa şi senatorul au fost încet-încet împinşi în planul doi.

— Trebuie să fi fost un hap greu de înghiţit pentru cineva ca Bel Iblis, murmură Lando.

— Aşa este, totuşi trebuie să înţelegeţi că nu numai mândria l-a determinat să-şi retragă sprijinul. Bail Organa reprezentase o influenţă puternic moderatoare asupra lui Mon Mothma – era unul dintre puţinele persoane pe care le respecta şi în care se încredea îndeajuns pentru a le acorda atenţie în mod serios. După ce el a fost ucis în decursul atacului Stelei Morţii asupra lui Alderaan, practic n-a mai existat nimeni de statut egal care să se poată opune lui Mon Mothma. A continuat să-şi atribuie tot mai multe puteri şi senatorul a început să suspecteze că avea să-l răstoarne pe împărat doar pentru a-i lua locul.

— De aceea a ieşit din Alianţă şi a pornit propriul său război împotriva Imperiului, zise Lando. Tu ştiai toate astea, Han?

— Habar n-avusesem.

— Nu mă surprinde, încuviinţă Sena. Voi aţi fi făcut reclamă abandonului înregistrat de un senator? Mai ales în mijlocul războiului?

— Probabil că nu, fu de acord Han. Singura surpriză este că nu s-au retras mai multe grupuri, ca voi. Mon Mothma poate fi destul de dictatorială, dacă doreşte.

— De altfel, adăugă sec Lando, nici în timpul războiului n-a existat vreo îndoială cine conduce totul. Am văzut-o, odată, făcându-i pe amiralul Ackbar şi pe generalul Madine să-şi desfiinţeze propriul lor proiect, când a decis că nu-i place.

Han o privi pe Sena, fulgerat de un gând neaşteptat.

— De aceea v-aţi întrerupt raidurile împotriva Imperiului? Ca să fiţi gata să acţionaţi împotriva lui Mon Mothma, dacă va transforma Noua Republică într-o dictatură?

— Exact. Ne-am mutat aici, în Cuibul *Pribeagului*, acum mai puţin de trei ani, am suspendat toate operaţiunile, cu excepţia raidurilor pentru materiale, şi am început să elaborăm planuri tactice de urgenţă. Şi să aşteptăm exonerarea triumfătoare a senatorului. Obrazul îi zvâcni din nou: Am tot aşteptat...

Han privi pe fereastră spre tabără, cuprins de o senzaţie de gol. Legendarul senator Bel Iblis... aşteptând revenirea la putere, care n-avea să vină niciodată.

— N-o să se întâmple, şopti el.

— Ştiu, aprobă femeia, apoi şovăi şi adăugă: în adâncul sufletului, o ştie şi senatorul.

— Atât doar că el nu-şi poate călca pe mândrie să se ducă la Mon Mothma şi să-i ceară să-l primească înapoi. De aceea, te-a pus pe tine să-mi ceri să...

— Senatorul n-are nici o legătură cu mine, îl întrerupse Sena tăios. Nu ştie nici măcar de discuţia aceasta. Este exclusiv responsabilitatea mea.

Han se trase puţin înapoi.

— Sigur că da. În regulă.

— Scuză-mă, scutură ea din cap, n-am vrut să te reped.

— E-n regulă.

Bărbatul simţea el însuşi o oarecare empatie cu Sena. Poate că era animată de logică şi de bune intenţii, totuşi continua să considere că fusese o trădare. O amintire răzleaţă îi fulgeră prin minte: expresia de pe chipul lui Luke, înaintea bătăliei de lângă Yavin, cu prima Stea a Morţii, când crezuse că Han avea să fugă şi să-i abandoneze...

— Han, rosti încet Lando.

Îşi privi prietenul, alungându-şi gândurile. Lando înălţă uşor sprâncenele, într-un semn de aducere aminte.

— O să facem o înţelegere, vorbi Han întorcându-se către femeie. O să-i spun lui Mon Mothma despre senator, iar tu o să-mi spui despre flota *Katana*.

— Flota *Katana*? repetă Sena al cărei chip înlemnise.

— De unde provin cuirasatele voastre, interveni Lando. Nu te obosi să negi – m-am uitat atent la displayul repetor pe care-l aveţi deasupra barului, în salonul cartierului general.

Sena expiră încet şi prelung.

— Nu, nu vă pot spune nimic despre asta.

— De ce? întrebă Lando. Vom fi din nou aliaţi, ai uitat?

Un fior neplăcut sui pe spinarea lui Han.

— Sau i-aţi promis cumva flota lui Fey'lya?

—Nu i-am promis nimic lui Fey'lya. Deşi asta nu-nseamnăcăel n-ar fi cerut...

— Aşadar chiar se gândeşte la o lovitură militară, se strâmbă Han.

— Câtuşi de puţin! Fey'lya n-ar şti cum să utilizeze o lovitură militară, nici dacă ar primi-o drept cadou. Trebuie să-nţelegeţi că bothanii gândesc în termenii influenţei politice şi ai convingerii, nu ai puterii militare. Ţelul tipic al unui bothan este de a convinge tot mai mulţi oameni să-l asculte. Fey'lya crede că dacă-l va

readuce pe senator în Noua Republică va face un pas important în direcţia respectivă.

— Mai ales dacă Ackbar nu i se mai poate împotrivi?

— Da, din păcate asta este altă mişcare bothană tipică. Un conducător bothan care se împiedică este atacat invariabil de toţi cei care vor să-i ia locul. În trecut, atacurile erau literale, cu cuţite, şi, de obicei, însemnau moartea. Acum a devenit mai degrabă o asasinare verbală. Asta înseamnă progresul.

— Ackbar nu-i bothan, interveni Lando.

— Tehnica se aplică şi altor rase.

— Ce grup grozav avem ca aliaţi, mârâi Han. Deci doar înjunghie, sau fac şi alte şmecherii?

— Te referi la transferul bancar? Sena clătină din cap. Nu, mă-ndoiesc că ar fi fost mâna lui Fey'lya. Ca regulă generală, bothanii nu se expun într-atât încât să organizeze ei înşişi comploturi. Preferă să le folosească pe ale altora.

— Par mai degrabă similari unor animale care se hrănesc cu stârvuri, nu unor prădători, comentă acru Han. Probabil că asta explica motivul pentru care îi displăcuseră dintotdeauna Fey'lya şi bothanii lui. Deci ce facem în privinţa asta?

Sena strânse din umeri.

— Practic, nu trebuie decât să-l absolviţi pe Ackbar de acuzaţii. În clipa în care nu va mai fi vulnerabil atacurilor, Fey'lya ar trebui să bată în retragere.

— Grozav! Problema este că, din cauza Marelui Amiral aflat la conducerea Imperiului, s-ar putea să n-avem parte de atâta timp.

— Şi dacă nu avem noi, nu aveţi nici voi, completă Lando. Senatorul ar fi bine să dea piept cu realitatea, ignorându-şi demnitatea rănită. Sunteţi un grup mic şi izolat, cu acces la flota *Katana*, iar Imperiul râvneşte după alte nave de război. În clipa în care Marele Amiral

descoperă ceea ce aţi găsit voi, va pune toată Flota imperială pe urmele voastre, înainte de a clipi din ochi. Aduceţi flota *Katana* în Noua Republică şi veţi fi eroi. Aşteptaţi prea mult şi veţi pierde totul.

— Ştiu asta, vorbi Sena aproape neauzit, iar Han aşteptă încleştându-şi pumnii fără să vrea. De fapt, nu ştim unde-i flota. Cuirasatele noastre provin de la un individ care afirmă că le-a descoperit din întâmplare acum vreo cincisprezece ani. Un tip slăbuţ, sub înălţimea medie, cu aspect de nevăstuică. Are păr alb scurt şi chipul foarte ridat, deşi bănuiesc că asta se datorează mai degrabă unei boli, decât vârstei.

— Cum îl cheamă? întrebă Han.

— Nu ştiu, nu ne-a spus niciodată. Femeia şovăi din nou, după care urmă: îi plac însă jocurile de noroc. De câte ori ne-am întâlnit, am făcut-o la bordul lui *Coral Vanda*, de obicei la mesele de joc. Cei de acolo par să-l cunoască destul de bine, deşi felul în care arunca banii poate să nu însemne nimic. Crupierii ajung să-i cunoască iute pe depravaţi.

— *Coral Vanda*..., repetă Han.

— Un cazinou de lux submarin, pe Pantolomin, interveni Lando. Întreprinde voiajuri de câte trei şi şapte zile prin reţelele imense de recife ale continentului nordic. Mi-am dorit mereu să ajung acolo, dar n-am avut ocazia.

— Ei bine, o ai acum, zise Han şi se întoarse către Sena. Cred că următoarea întrebare este cum o să plecăm de aici.

— Asta nu va fi o problemă, răspunse femeia cu glas încordat. Probabil că începuse deja să aibă îndoieli. Pot trimite Eretele să vă ducă înapoi pe New Cov. Când vreţi să plecaţi?

— Imediat, răspunse Han apoi văzu expresia lui Sena. Uite ce-i, indiferent unde am merge, va trebui să-i oferi

nişte explicaţii senatorului. Aici este vorba despre o întrecere contracronometru cu Imperiul – chiar numai câteva ore pot reprezenta o diferenţă decisivă.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă ea şovăind. Irenez, du-ne la nava lor. O să aranjez lucrurile de acolo.

Se dovedi că nu era necesar s-o facă din *Lady Luck*. Lângă rampa navei, aşteptându-i în mod clar, se afla Bel Iblis.

— Vă salut, le zâmbi el când îi văzu coborând din speeder. Nu eraţi în garsoniera voastră şi m-am gândit că s-ar putea să fiţi aici. Văd c-am ghicit.

Ochii i se ridicară peste umărul lui Han, o zăriră pe Sena coborând din vehicul, apoi reveniră asupra celor doi bărbaţi... şi brusc surâsul dispăru.

— Sena? Ce se-ntâmplă?

— Ei ştiu despre flota *Katana*, domnule Comandor. Şi... le-am spus despre omul nostru de legătură.

— Am înţeles, vorbi sec Bel Iblis. De aceea plecaţi, pentru a încerca să-l convingeţi să aducă Forţa întunecată de partea Noii Republici.

— Exact, răspunse Han pe acelaşi ton. Avem nevoie de nave... avem mare nevoie. Dar şi mai multă nevoie avem de luptători buni. Şi de comandanţi buni.

Bel Iblis îl privi câteva clipe în tăcere, apoi spuse:

— Nu mă voi duce la Mon Mothma ca un cerşetor, rugând-o să mă primească.

— Ai plecat din motive întemeiate. Te poţi întoarce în acelaşi fel.

Senatorul se uită din nou scurt către Sena.

— Nu. Prea mulţi ştiu ce s-a întâmplat între noi. Aş părea un prost bătrân. Sau un cerşetor.

Căutătura lui lunecă dincolo de Han, plimbându-se fără grabă peste clădirile din Cuibul *Pribeagului*.

— Nu am nimic de adus, Solo, zise el cu glasul încărcat de regrete. Cândva visam să am o flotă care să

rivalizeze cu cea mai bună flotă din Noua Republică. O flotă şi o suită de victorii decisive şi cruciale asupra Imperiului. Având aşa ceva, poate că m-aş fi putut întoarce cu demnitate şi respect. Dar ceea ce am aici – scutură el din cap – cu greu se poate numi forţă de atac.

— Poate că aşa-i, dar nici şase cuirasate nu-s de lepădat, interveni Lando. Ca să nu mai amintesc de victoriile pe care le-ai înregistrat. Uită pentru un minut de Mon Mothma... orice soldat din Noua Republică ar fi încântat de venirea ta.

— Este posibil, arcui o sprânceană Bel Iblis. Bănuiesc c-o să mă gândesc la asta.

— Mai ales că la conducerea Imperiului se află un Mare Amiral, îi reaminti Han. Dacă te prinde singur aici, ai terminat-o.

Bel Iblis surâse strâmb.

— M-am gândit la asta, Solo. Mă gândesc întruna, de câteva ori pe zi... Ajunge însă! Eretele pleacă peste jumătate de oră, pentru a-l duce pe Breil'lya la New Cov. Voi ordona să vă ia şi pe voi cu *Lady Luck*.

Han şi Lando schimbară priviri.

— Crezi că o întoarcere pe New Cov va fi sigură? Este posibil să mai fi rămas imperiali pe acolo.

— În nici un caz, spuse cu siguranţă Bel Iblis. l-am studiat mult timp pe imperiali şi tactica lor. Pe lângă faptul că nu se aşteaptă să revenim atât de devreme, nu-şi pot permite să rămână prea mult timp într-un singur loc. În plus, trebuie să mergem acolo – Breil'lya are să-şi ia nava înapoi.

Han încuviinţă din cap, întrebându-se ce fel de raport va furniza Breil'lya şefului său la întoarcerea pe Coruscant.

— Bine. În cazul ăsta... cred că ar fi momentul să ne pregătim nava.

— Da. Bel Iblis şovăi, apoi întinse mâna. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Solo. Sper să ne mai întâlnim.

— Sunt sigur că ne vom mai întâlni, îl asigură Han strângându-i mâna.

— La revedere, Calrissian, îl salută din cap senatorul.

Eliberă mâna lui Han, se întoarse şi porni să traverseze pista. Han se uită după el, încercând să-şi dea seama dacă îl admira mai mult decât îl compătimea, sau invers. Era un exerciţiu inutil.

— Bagajele noastre au rămas în garsonieră, îi spuse lui Sena.

— Vi le voi trimite, până terminaţi de verificat nava, zise femeia şi ochii ei sclipiră pe neaşteptate cu un foc pârjolitor. Vreau însă să nu uitaţi un lucru. Puteţi să plecaţi acum, cu binecuvântările noastre, dar dacă-l trădaţi pe senator – indiferent în ce mod –, veţi muri! Dacă va fi nevoie, chiar de mâna mea.

Han îi întoarse privirea, gândindu-se ce să replice. Să-i fi reamintit, poate, că el fusese atacat de vânători de recompense, de criminali interstelari şi de trupele de şoc, şi că fusese torturat la indicaţiile lui Darth Vader însuşi? Să-i fi sugerat că, la urma urmelor, o ameninţare din partea ei era prea amuzantă pentru ca s-o ia măcar în serios?

— Am înţeles, vorbi el grav. Nu vă voi trăda.

***

Dinspre conexiunea cu trapa dorsală dinapoia lor se auzi scârţâitul unei etanşări supuse stresului şi, prin cupola cabinei lui *Lady Luck*, stelele vizibile în jurul formei masive a cuirasatului fulgerară brusc, transformându-se în linii stelare.

— Iar la drum, mormăi Lando resemnat. Cum naiba de te las mereu să mă convingi s-o fac?

— Pentru că tu eşti tipul respectabil, replică Han aruncând o privire peste aparatura navei. Nu avea multe de văzut, deoarece motoarele şi majoritatea sistemelor erau în stand-by. Şi pentru că ştii, la fel de bine ca mine, că trebuie s-o facem. Mai devreme sau mai târziu. Imperiul va afla că flota *Katana* a fost descoperită şi va începe s-o caute. Iar dacă imperialii dau peste ea înaintea noastră, o să avem serios de furcă.

Chiar acum, de pildă, aveau să petreacă încă două zile inutile în hiperspaţiu, în vreme ce Eretele îi purta înapoi la New Cov. Nu fiindcă ei ar fi dorit să meargă acolo, ci pentru că Bel Iblis nu avea încredere să le spună care era locaţia bazei sale, Cuibul *Pribeagului*...

— Îţi faci griji pentru Leia, nu? întrebă Lando după câteva clipe de tăcere.

— N-ar fi trebuit s-o las să se ducă... Sunt absolut sigur că s-a întâmplat ceva rău. Extraterestrul ăla mincinos a dat-o pe mâna Imperiului, sau Marele Amiral ne-a luat-o înainte cu planurile. Nu ştiu ce a fost, dar sunt sigur c-a ieşit ceva prost.

— Leia se poate descurca şi singură, rosti încet Lando. Şi chiar Marii Amirali fac uneori greşeli.

— Greşeala a făcut-o la Sluis Van, clătină din cap Han. Alta nu va mai face. Pun prinsoare pe *Şoimul*.

Lando îl bătu pe umăr.

— Gândurile rele n-ajută niciodată. Avem două zile de omorât. Hai să desfacem un pachet de sabacc.

***

Marele Amiral citi textul de două ori, înainte de a-şi întoarce ochii strălucitori spre Pellaeon.

— Garantezi raportul acesta, căpitane?

— În măsura în care pot garanta orice raport care nu provine din partea unui agent imperial. Pe de altă parte, contrabandistul acesta ne-a furnizat cincizeci şi două de

rapoarte în ultimii zece ani, iar patruzeci şi opt dintre ele s-au dovedit corecte. Aş zice că merită să-i dăm crezare.

Thrawn reveni asupra lectorului.

— Endor..., murmură pentru sine. De ce tocmai Endor?

— Nu ştiu, domnule amiral. Poate că-şi căutau altă ascunzătoare.

— Printre ewoki? Ar fi cu adevărat un act de disperare. Însă nu contează. Dacă *Şoimul Mileniului* este acolo, ar trebui să fie şi Leia Organa Solo. Alertează Navigaţia şi Ingineria – plecăm imediat spre Endor.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon tastând ordinul. Să-l aduc pe Khabarakh din Nystao?

— Khabarakh..., rosti gânditor Thrawn. Interesantă sincronizarea asta, căpitane. Khabarakh se întoarce pe Honoghr după o lună de absenţă, tocmai când Solo şi Organa Solo pleacă în misiuni secrete pe New Cov şi Endor. Să fie o simplă coincidenţă?

— Nu vă înţeleg, domnule amiral.

— Părerea mea, căpitane, este că inamicii noştri dau dovadă de un grad nou de subtilitate. Ei ştiu că revenirea unui supravieţuitor din operaţiunea eşuată pe Kashyyyk îmi va atrage atenţia. De aceea, aranjează eliberarea noghriului simultan cu propriile lor misiuni, în speranţa că voi fi prea preocupat să-i observ. Neîndoios, când îl vom interoga pe Khabarakh vom afla de la el multe lucruri care ne vor costa nenumărate ore-om pentru a se dovedi finalmente neadevărate. Nu – pufni Thrawn –, lasă-l acolo. Informează-i pe dinaşti că am decis să le acord toate cele şapte zile de umilinţă publică, după care îşi pot efectua în voie ritualurile cercetării. Indiferent cât de inutile i-ar fi informaţiile, Khabarakh poate sluji Imperiul printr-o moarte dureroasă. Ca o lecţie pentru rasa lui.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon, şi continuă după o scurtă ezitare: Mi se pare totuşi că o

asemenea recondiţionare psihologică drastică depăşeşte cu mult procedurile de operare uzuale ale rebelilor.

— De acord, iar asta sugerează că Organa Solo caută pe Endor ceva care, pentru efortul de război al rebelilor, este mai vital decât simplul sanctuar.

Pellaeon căzu pe gânduri, încercând să-şi dea seama ce ar fi putut cineva să-şi dorească de pe Endor.

— Materiale rămase de la proiectul Stelei Morţii? hazardă el o presupunere.

— Ceva mult mai valoros... Poate să fie vorba despre informaţii pe care le deţinuse împăratul în momentul morţii. Informaţii pe care rebelii cred că le pot recupera.

În clipa aceea, Pellaeon înţelese.

— Locaţia tezaurului din Muntele Tantiss.

Thrawn aprobă din cap.

— Ar fi singurul lucru despre care cred că merită atâta efort din partea lor. Oricum, este un risc pe care nu ne putem permite să ni-l asumăm. Nu acum.

— De acord, zise Pellaeon şi în aceeaşi clipă consola lui piui. Navigaţia şi Ingineria anunţă că sunt gata. Părăsim orbita?

— Când o doreşti, căpitane.

Pellaeon semnală din cap spre pilot.

— Porneşte pe cursul stabilit de Navigaţie.

Planeta de sub ei începu să se îndepărteze pe videcrane şi tot atunci se auzi ţiuitul scurt al unui mesaj prioritar. Pellaeon îl accesă şi citi antetul.

— Domnule amiral, raportează *Neînduplecatul*, din sistemul Abregado. Au capturat un cargobot al lui Talon Karrde şi ne transmit interogarea preliminară.

Privi sfârşitul mesajului, apoi se încruntă.

— Este destul de scurtă.

— Mulţumesc, spuse Thrawn cu un surâs satisfăcut şi preluă transmisiunea pe consola lui.

Continua să-l citească, atunci când *Himera* efectuă saltul în hiperspaţiu. Citea cu foarte, foarte multă atenţie.

17

Mara nu fusese niciodată în astroportul Abregado-rae, dar, pe când umbla pe străzile lui, decise că îşi merita reputaţia jalnică pe care se străduise într-atât s-o dobândească.

N-ar fi spus asta după aspectul exterior. Dimpotrivă, oraşul era ordonat şi aproape iritant de curat, deşi deţinea calitatea scârţâitor de septică asociată curăţeniei impuse de sus, prin decrete, iar nu de jos, de dorinţele reale ale locuitorilor. Părea de asemenea rezonabil de liniştit faţă de alte astroporturi, cu mulţi indivizi în uniforme de securitate care patrulau în jurul ieşirilor din docurile de asolizare.

Putregaiul era însă evident sub paietele de la suprafaţă. Se distingea în maniera uşor furişată a localnicilor, în mersul doar pe jumătate ţanţoş al forţelor de securitate, în privirile insistente ale civililor care făceau parte, la fel de evident, din unităţile de pază. Întreaga aşezare – poate întreaga planetă – era guvernată prin capcane şi blastere.

Un regim totalitarist şi o populaţie disperată să scape de el. Exact genul de loc în care oricine ar fi trădat pe oricine în schimbul unui bilet de evadare de pe planetă. Ceea ce însemna că dacă vreun localnic îşi dădea seama că o navă de contrabandă se afla chiar acolo, sub nasul securităţii, Mara ar mai fi făcut, cel mult, vreo zece paşi înainte ca totul să se năruie peste ea...

Apropiindu-se de uşa decolorată a intrării numerotate cu un „21” la fel de decolorat, speră sardonic că nu era o

capcană. Nu i-ar fi plăcut câtuşi de puţin să moară într-un asemenea loc.

Uşa nu era încuiată. Inspirând adânc şi pe deplin conştientă de două perechi de gărzi în uniformă aflate în raza ei vizuală, femeia intră în doc.

Era într-adevăr *Calea Eterului*, arătând la fel de jalnică şi sărăcăcioasă ca atunci când Fynn Torve fusese nevoit s-o abandoneze în docul 63 al aceluiaşi astroport. Mara îi aruncă doar o uitătură rapidă, cercetă din privire nişele şi ascunzişurile în care s-ar fi putut piti o echipă de ambuscadă şi, în cele din urmă, porni către tânărul brunet, tolănit într-un scaun lângă rampa coborâtă a cargobotului. Nici chiar postura aceea indiferentă nu-i putea alunga aerul milităros ce-l înconjura.

— Salut, rosti el coborând datapadul de pe care citise. Frumoasă zi pentru zbor, nu? Te interesează să închiriezi o navă?

— Nu, zise Mara apropiindu-se şi încercând să privească în toate direcţiile simultan. Mă interesează mai degrabă să cumpăr una. Hodoroaga asta ce tip este?

— Harkners-Balix 903, pufni bărbatul cu o încercare nu foarte reuşită de mândrie jignită. Ce să-ţi spun – hodoroagă!

Nu era un actor prea grozav, dar în mod evident îl încânta rolul acela desprins dintr-un shouw prost cu spioni. Strângând din dinţi, femeia îl blestemă în gând pe Torve pentru stabilirea unei proceduri de identificare atât de ridicole.

— Mie mi se pare un 917, dădu ea parola convenită. Sau chiar un 922.

— Ba nu, insistă bărbatul, este un 903! Crede-mă, unchiul meu le-a construit echipamentele de asolizare. Vino înăuntru şi o să-ţi arăt diferenţa.

— Grozav, mormăi Mara urmându-l pe rampă.

— Mă bucur că ai sosit, în sfârşit, comentă bărbatul peste umăr, când ajunseră în vârful rampei. Începusem să cred că te-au prins.

— Asta se poate încă întâmpla, dacă nu-ţi ţii gura. Vorbeşte mai încet!

— E-n regulă, o linişti el. Am pus toţi droizii MSE să zăngăne, făcând curăţenie imediat lângă blindajul exterior. Asta va bruia orice audio- sonde.

Teoretic avea dreptate. Practic însă... oricum, dacă localnicii supravegheau locul, erau deja în bucluc.

— Ai avut probleme în scoaterea navei de sub sechestru?

— Nu tocmai. Administratorul astroportului a spus că totul este ilegal, dar n-a făcut mare gălăgie. Rânjii şi adăugă: Deşi bănuiesc că dimensiunile mitei pe care i-am strecurat-o se poate să fi jucat vreun rol. Apropo, mă numesc Wedge Antilles. Sunt un amic al căpitanului Solo.

— Mă bucur de cunoştinţă. Solo n-a putut ajunge el însuşi?

Antilles clătină din cap.

— A trebuit să plece de pe Coruscant într-o misiune specială şi m-a rugat să am grijă de navă. Oricum fusesem programat pentru escortare la câteva sisteme din apropiere, aşa că nu era o problemă

Mara îl examină rapid. După fizic şi maniera generală...

— Eşti pilot de B-interceptor?

— X-interceptor, o corectă el. Trebuie să mă-ntorc înainte să descarce convoiul meu. Vrei să te escortez la plecare?

— Nu, mulţumesc, clătină din cap femeia împotrivindu-se imboldului de a-i replica sarcastic. Prima regulă a contrabandiştilor era să rămână cât mai nebăgaţi în seamă cu putinţă, iar plecarea de pe un astroport de mâna a treia însoţită de un X-interceptor de

vânătoare strălucitor al Noii Republici n-ar fi fost deloc o dovadă de discreţie. Mulţumeşte-i lui Solo în numele meu.

— S-a făcut. Ah, încă ceva..., zise Antilles când Mara trecu pe lângă el. Han mi-a cerut să te întreb dacă oamenii voştri n-ar fi interesaţi să vândă informaţii despre amicul nostru ochios.

— „Amicul nostru ochios”? repetă Mara, privindu-l cu atenţie.

— Aşa a zis, strânse bărbatul din umeri. A mai spus c-o să-nţelegi.

— Înţeleg foarte bine, făcu ea simţind cum îi zvâcnea buza. Anunţă-l c-o să transmit mesajul mai departe.

— Bine. Mi s-a părut c-ar fi fost destul de important...

— Ţi-am spus: voi transmite mesajul mai departe.

El ridică iarăşi din umeri.

— În regulă – eu mi-am făcut datoria. Drum bun!

Încuviinţând prietenos din cap, porni să coboare rampa. Încă

aşteptându-se la o capcană, Mara etanşă trapa pentru zbor şi intră în cabina de comandă.

Avu nevoie de un sfert de oră ca să treacă nava prin secvenţa pre- decolare, aproape tot atât cât le trebui controlorilor de trafic să-i aprobe plecarea. Activând elevatoarele repulsor, femeia se desprinse din doc şi porni spre spaţiu.

Ajunsese destul de departe ca să acţioneze propulsia subluminică, când începu s-o furnice ceafa.

— Hopa, mormăi cu glas tare şi examină rapid displayurile.

Nu se zărea nimic, dar asta nu însemna mare lucru la o distanţă aşa redusă de masa planetei. Orice putea să pândească dincolo de orizont – de la o escadrilă de vânători TIE, până la un distrugător spaţial imperial.

Totuşi poate că ei nu erau chiar pregătiţi...

Trimise energie maximă în propulsie, simţindu-se împinsă pentru câteva secunde în pernele scaunului, în timp ce compensatorii de acceleraţie se luptau să-şi facă treaba. Un vuiet indignat răsună din controlerul difuzorului; ignorându-l, Mara accesă calculatorul, sperând că Torve urmase procedura standard a lui Karrde când coborâse prima dată pe Abregado.

Aşa făcuse. Calculele pentru saltul de aici fuseseră deja efectuate şi încărcate, aşteptând iniţializarea. Femeia rulă programul, efectuă ajustările minore ce aveau să ţină seama de două luni de deplasare galactică generală şi privi pe videcranul frontal.

Ivindu-se deasupra orizontului, drept în faţă, se vedea forma masivă a unui distrugător spaţial din Clasa Victory.

Orientat spre ea.

Vreme de o bătaie de inimă cât o eternitate, Mara rămase nemişcată, analizând posibilităţile şi în acelaşi timp ştiind perfect cât de zadarnică era încercarea respectivă. Comandantul distrugătorului spaţial plănuise intercepţia cu o iscusinţă deosebită; ţinând seama de vectorii celor două nave şi de apropierea dintre *Calea Eterului* şi planetă, nu exista absolut nici o modalitate prin care Mara să eludeze suficient timp armele şi undele de tractare inamice, pentru ca să poată efectua saltul în hiperspaţiu. Pentru o clipită, speră că imperialii n-o urmăreau de fapt pe ea, ci că-l aşteptau pe individul acela, Antilles. Speranţa respectivă se destramă însă iute. Un singur pilot de X-interceptor nu putea fi în nici un caz atât de important pentru mobilizarea unui distrugător spaţial Clasa Victory. Iar dacă lucrurile ar fi stat totuşi aşa, nu putea fi atât de incompetent încât să declanşeze capcana prematur.

— Cargobotul *Calea Eterului*, bubui un glas rece din difuzor. Aici distrugătorul spaţial *Neînduplecatul*. Opreşte imediat motoarele şi pregăteşte-te să fii adus la bord.

Deci asta fusese. Într-adevăr, o aşteptaseră pe ea. Peste numai câteva minute, avea să fie prizoniera lor.

Doar dacă...

Se întinse şi activă microfonul:

— Distrugătorul spaţial *Neînduplecatul*, aici *Calea Eterului*. Vă felicit pentru vigilenţă. Mă temeam că voi fi nevoită să scanez următoarele cinci sisteme, ca să găsesc o navă imperială.

— Dezactivează toate sistemele deflectoare...

Glasul şovăi la jumătatea recitării standard, înţelegând cu întârziere că nu fusese răspunsul obişnuit al unui prizonier imperial comun.

— Doresc să vorbesc cu căpitanul vostru imediat ce sosesc la bord, interveni Mara în pauza conversaţională. Trebuie să-mi stabilească o întâlnire cu Marele Amiral Thrawn şi să-mi asigure transport, acolo unde se află el şi *Himera*. Şi pregătiţi-mi o undă de tractare – nu vreau să pilotez singură monstrul ăsta în cala hangar.

Surprizele năvăleau prea repede asupra bietului transmisionist.

— Ă-ă-ă... cargobot *Calea Eterului*..., încercă încă o dată.

— Ba nu, îl întrerupse Mara, mai bine fă-mi legătura chiar acum cu căpitanul. Căpătase iniţiativa şi era decisă s-o păstreze cât mai mult cu putinţă. Convorbirea noastră nu poate fi interceptată.

Urmă un moment de tăcere. Mara continuă pe cursul de intercepţie, dar o undă de îndoială începu să se strecoare în decizia ei. Este singura modalitate, îşi spuse cu severitate.

— Aici căpitanul distrugătorului spaţial *Neînduplecatul*, se auzi un alt glas. Cine eşti?

— Cineva cu informaţii importante pentru Marele Amiral Thrawn, răspunse Mara adoptând un ton uşor dispreţuitor. Pentru moment, asta-i tot ce trebuie să ştii.

Căpitanul nu era însă la fel de uşor de intimidat ca ofiţerii săi inferiori.

— Serios? făcu el sec. Conform informaţiilor noastre, faci parte din grupul de contrabandişti al lui Talon Karrde.

— Şi nu crezi că o asemenea persoană i-ar putea spune ceva util Marelui Amiral? contraatacă femeia, lăsând o undă de gheaţă să i se furişeze în voce.

— Sunt perfect sigur că-i poţi spune multe lucruri utile, dar nu văd motivul pentru care să-l deranjez pe el cu ceea ce va fi, la urma urmelor, un interogatoriu de rutină.

Mara încleştă pumnul stâng. Trebuia să evite cu orice preţ genul de investigare mentală completă la care făcea aluzie evidentă căpitanul.

— Nu te-aş sfătui s-o faci, îi spuse, punând în glas tot ceea ce-şi mai reamintea din demnitatea şi puterea vechii Curţi imperiale. Marele Amiral ar fi foarte nemulţumit de tine. Foarte nemulţumit.

Difuzorul amuţi. În mod limpede, căpitanul începea să-şi dea seama că se confrunta cu o situaţie ce-i depăşea aşteptările. La fel de limpede, însă, nu era deocamdată pregătit să cedeze.

— Am primit nişte ordine, declară el sec, şi ca să fac o excepţie de la ele nu-mi sunt suficiente nişte aluzii vagi.

Mara se încordă. Acesta era momentul. După atâţia ani în care se ascunsese de Imperiu, ca şi de toţi ceilalţi, acum n-o mai putea face.

— Poţi trimite un mesaj Marelui Amiral, rosti ea. Spune-i că parola de identificare este Hapspir, Barrini, Corbolan, Triaxis.

După liniştea ce urmă, Mara îşi dădu seama că-l impresionase în sfârşit pe celălalt.

— Şi numele dumneavoastră? întrebă de-a dreptul respectuos căpitanul.

Sub tălpile femeii, podeaua *Căii Eterului* vibră uşor, anunţând că raza de tractare a *Neînduplecatului* o prinsese. Acum nu mai avea cale de întoarcere. Singura posibilitate era să meargă înainte.

— Spune-i că m-a cunoscut ca Mâna împăratului.

***

O aduseră pe ea şi *Calea Eterului* la bord, o instalară cu oarecare deferenţă într-o cabină pentru ofiţeri superiori... apoi ţâşniră din Abregado ca un mynock cu coada în flăcări.

Mara rămase singură pentru restul zilei şi al nopţii, fără să vadă pe nimeni, fără să discute cu nimeni. Mesele erau aduse de un droid servant SE4; în rest, uşa cabinei era încuiată. Nu putea şti dacă izolarea fusese impusă de căpitan sau mai de sus, dar cel puţin îi oferea răgazul necesar definitivării unui plan.

De asemenea, nu ştia încotro se îndreptau, deşi după zumzetul permanent al motoarelor, bănuia că depăşiseră neliniştitor de mult viteza normală de 0,45 a unui distrugător spaţial Victory. Poate că atinseseră chiar 0,5, ceea ce ar fi însemnat că parcurgeau 127 ani-lumină pe oră. O vreme, femeia fu ocupată cu încercarea de a ghici care era sistemul ţintă, dar, pe măsură ce orele trecură şi numărul de posibilităţi crescu într-o măsură prea mare ca să fie analizat, abandonă ideea.

La douăzeci şi două de ore după plecarea de pe Abregado, ajunseră în punctul de rendez-vous. Era ultimul loc la care s-ar fi aşteptat Mara. Şi ultimul loc din galaxie unde şi-ar fi dorit să ajungă. Locul în care universul ei fusese distrus în mod brusc şi violent.

Endor.

***

— Marele Amiral te aşteaptă, spuse şeful trupelor de şoc.

Păşii într-o parte şi-i făcu semn spre uşa deschisă. Mara azvârli o privire spre bodyguardul noghri tăcut, aflat de cealaltă parte a uşii, apoi intră.

— Aha, rosti încet un glas pe care şi-l amintea prea bine dinspre centrul de comandă aflat în mijlocul cabinei. Marele Amiral Thrawn stătea în cercul dublu de displayuri, cu ochii roşii strălucind deasupra uniformei sclipitor de albe. Apropie-te!

Mara rămase pe loc.

— De ce m-ai adus la Endor?

Ochii strălucitori se mijiră.

— Scuză-mă, poţi să repeţi?

— M-ai auzit. Endor... Locul unde a murit împăratul... De ce ai ales tocmai locul acesta pentru rendez-vous?

Thrawn păru să cadă pe gânduri.

— Apropie-te, Mara Jade.

Glasul era profund şi poruncitor, iar femeia se pomeni mergând spre el înainte să-şi fi dat seama ce făcea.

— Dacă-i o glumă, este de prost gust, scrâşni ea. Iar dacă-i un test, atunci nu mai pierde timpul.

— Nu-i nici glumă, nici test, răspunse Marele Amiral când ea se opri la cercul exterior de displayuri. Opţiunea a fost impusă de alte chestiuni, fără legătură cu aceasta.

O sprânceană negru-albăstruie se ridică uşor.

— Sau poate nu complet fără legătură. Asta rămâne de văzut. Spune-mi, poţi simţi realmente prezenţa împăratului aici?

Mara inspiră profund, simţind cum aerul îi traversează plămânii cu o durere reală, de parcă ar fi fost tangibil. Se întrebă dacă Thrawn îşi putea da seama cît de rău îi făcea locul acela. Cât de ticsit de amintiri şi senzaţii continua să fie întregul sistem Endor. Sau dacă

măcar i-ar fi păsat de toate astea, în cazul în care-şi dădea seama.

Îşi dădea seama... Înţelese asta din felul în care o privea. Ce gândea însă despre toate nu-i păsa prea mult lui Mara.

— Pot simţi urma morţii lui, rosti ea. Nu este plăcută. Haide să terminăm cu asta, ca să pot pleca de aici.

Buza lui se răsfrânse uşor, poate vizavi de presupunerea femeii că avea să părăsească *Himera*.

— Perfect. Să începem cu o dovadă a identităţii tale.

— I-am transmis căpitanului *Neînduplecatului* o parolă de identificare de nivel maxim, îi reaminti Mara.

— De aceea te şi afli aici, iar nu într-o celulă de detenţie. Parola nu este o dovadă în sine.

— Bine, atunci. Noi doi ne-am mai întâlnit, o singură dată, la inaugurarea publică a Aripii Colecţiilor a Palatului Imperial de pe Coruscant. La ceremonia aceea, împăratul m-a prezentat, numindu-mă Lianna, una dintre dansatoarele lui favorite. Ulterior, în decursul ceremoniei intime care a urmat, ţi-a dezvăluit adevărata mea identitate.

— În ce a constat ceremonia intimă?

— A fost promovarea ta secretă la rangul de Mare Amiral.

Thrawn ţuguie buzele, fără s-o slăbească din ochi.

— La ambele ceremonii, spuse el, ai purtat o rochie albă. Cu excepţia centurii, rochia mai avea o podoabă. Ţi-o aminteşti ?

Mara căzu pe gânduri.

— O minusculă sculptură de umăr. Pe umărul stâng. Dacă-mi aduc bine aminte, designul era xyquin.

— Aşa a fost, încuviinţă Thrawn şi atinse o tastă de pe consola sa. Brusc, cabina fu umplută cu holograme de sculpturi de umăr, etalate pe piedestale ornate. Cea pe care ai purtat-o se află printre ele. Găseşte-o!

Mara înghiţi un nod şi se răsuci fără grabă, privind în jur. În rolul de membru al anturajului împăratului, avusese realmente sute de veşminte excentrice. Să-şi reamintească o anumită sculptură de umăr dintre toate acelea...

Scutură din cap, încercând să-şi alunge senzaţia neplăcută de zumzet din străfundul minţii. Cândva avusese o memorie excelentă, pe care instruirea împăratului o perfecţionase. Focalizându-şi gândurile, silindu-se să răzbată prin aura tulburătoare a locului acela, se concentră...

— Aceasta este, indică un filigran delicat de aur şi turcoaz.

Expresia lui Thrawn nu se modifică, dar el păru că se relaxează puţin în scaun.

— Bine ai revenit, Mâna împăratului.

Atinse aceeaşi tastă şi galeria de artă dispăru.

— A durat mult până te-ai întors.

Ochii arzători sfredeleau în chipul femeii, cu întrebarea nerostită, dar evidentă.

— Ce mă aştepta până acum? replică ea. Cine m-ar fi putut recunoaşte, cu excepţia unui Mare Amiral?

— Acesta a fost singurul motiv?

Mara şovăi, recunoscând cursa. Thrawn comanda Imperiul de mai bine de un an, totuşi ea nu-l abordase până atunci.

— Au fost şi alte motive, dar nu doresc să le discut acum.

Faţa lui se înăspri.

— Tot aşa cum, presupun, nu doreşti să discuţi de ce l-ai ajutat pe Skywalker să scape de Talon Karrde?

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER!!!

După o primă fracţiune de secundă de înlemnire, Mara tresări, nesigură dacă glasul fusese real sau numai

în mintea ei. Zumzetul straniu se intensifică şi, pentru o clipă, aproape că putu să vadă chipul mumificat al împăratului privind-o. Imaginea deveni tot mai clară, iar restul încăperii porni să i se legene în faţa ochilor...

Inspiră adânc, silindu-se să redevină calmă. Nu avea să-şi piardă cumpătul. Nu aici, în faţa Marelui Amiral.

— N-a fost ideea mea de a-l lăsa pe Skywalker să scape.

— Şi n-ai putut modifica decizia? înălţă din nou Thrawn din sprâncene. Tu, Mâna împăratului?

— Eram pe Myrkr, îi reaminti Mara, sub influenţa unei planete de ysalamiri. Privi peste umăr, spre ysalamirul care atârna de pe rama nutritivă dinapoia scaunului Marelui Amiral. Mă îndoiesc că ai uitat efectul lor asupra Forţei.

— Nici vorbă. De fapt, tocmai faptul că ei pot anula Forţa dovedeşte că Skywalker a fost ajutat să evadeze. Nu doresc să ştiu de la tine decât dacă Talon Karrde însuşi a dat ordinul respectiv, sau alţii din grupul lui, acţionând independent?

Pentru ca să ştie împotriva cui să-şi abată răzbunarea. Mara privi în ochii arzători, începând să-şi reamintească motivul pentru care împăratul îl avansase Mare Amiral.

— Nu contează cine este responsabil, zise ea. Mă aflu aici ca să-ţi propun un târg care să şteargă datoria aceea.

— Ascult, încuviinţă Thrawn cu chip impasibil.

— Vreau să încetezi hărţuirea lui Karrde şi a organizaţiei sale. Să anulezi recompensa pusă pe capetele noastre şi să ne disculpi faţă de toate forţele imperiale şi planetele pe care le controlezi.

Ezită, totuşi nu era momentul să fie timidă.

— Doresc de asemenea un credit monetar de trei milioane care să fie depus în numele lui Karrde, în scopuri de achiziţii de bunuri şi servicii imperiale.

— Ah, surâse aproape amuzat Thrawn, dar mă tem că Skywalker nu merită chiar atât de mult pentru mine. Sau vrei să-mi oferi şi Coruscantul în preţul ăsta?

— Nu-ţi ofer nici pe Skywalker, nici Coruscantul. Îţi ofer flota *Katana*.

Zâmbetul amuzat dispăru.

— Flota *Katana*?

— Exact, Forţa întunecată, dacă preferi titulatura mai dramatică. Bănuiesc că ai auzit de ea...

— Am auzit. Unde se află?

Tonul de comandă revenise, dar de data aceasta Mara fusese pregătită. Desigur, oricum n-ar fi ajutat-o cu nimic.

— Nu ştiu, recunoscu ea, dar Karrde ştie.

Marele Amiral rămase privind-o în tăcere.

— Cum i-a aflat locaţia? întrebă el în cele din urmă.

— Se afla într-o misiune de contrabandă care eşuase. Au scăpat de nişte santinele imperiale, dar n-au avut timp să calculeze corect saltul în hiperspaţiu. Au dat peste flotă, au crezut că-i o ambuscadă şi au făcut un alt salt în hiperspaţiu, aproape distrugând nava. Karrde era pe atunci navigator şi ulterior a înţeles peste ce dăduseră.

— Interesant, murmură el. Când s-a petrecut asta?

— Nu-ţi spun nimic mai mult, până nu cădem la învoială, zise Mara şi-i descifră corect expresia de pe faţă. Iar dacă te gândeşti să mă dai pe mâna Contrainformaţiilor, nu te sinchisi. Realmente, habar n-am unde-i flota.

— Şi chiar dacă ai fi ştiut, încuviinţă Thrawn privind-o, ţi s-ar fi implementat blocaje în jurul informaţiei. Bine. Spune-mi atunci unde-i Karrde.

— Pentru ca să-l interogheze pe el Contrainformaţiile? Nici vorbă! Eu mă voi întoarce la el şi voi obţine locaţia flotei. După aceea, vom negocia. Presupunând că eşti de acord cu oferta mea.

O umbră coborâse peste faţa Marelui Amiral.

— Să nu crezi că-mi poţi dicta ceva, Mara Jade, rosti el încet. Nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva.

Un fior îngheţat străbătu spinarea femeii. Da, îşi amintea prea bine motivul pentru care Thrawn fusese făcut Mare Amiral.

— Am fost Mâna împăratului, îi reaminti ea străduindu-se să folosească un ton la fel de tăios, dar care i se păru jalnic. Am vorbit în numele lui... şi chiar Marii Amirali erau obligaţi să mă asculte.

— Adevărat? surâse sardonic Thrawn. Memoria nu te prea ajută. Mâna împăratului. Dacă tragem linie, erai doar cu puţin mai mult decât un curier foarte specializat.

— Poate că memoria ta trebuie reîmprospătată, Mare Amiral, replică Mara. Am străbătut întregul Imperiu în numele împăratului, luând decizii politice care au modificat vieţi la nivelurile cele mai înalte ale guvernării...

— I-ai dus la îndeplinire voinţa, o întrerupse Thrawn. Atât! Faptul că-i auzeai ordinele mai clar decât celelalte Mâini ale lui este irelevant. Deciziile pe care le implementai erau ale lui.

— Ce vrei să spui prin „celelalte Mâini ale lui”? Am fost singura...

Se opri. Expresia de pe faţa lui... şi, brusc, toată furia i se destrămă.

— Nu, şopti ea. Te-nşeli.

— Poţi să crezi orice doreşti, dar nu-ncerca să-i orbeşti pe alţii cu amintiri exagerate ale propriei tale importanţe.

Se întinse către consola de comandă şi apăsă o tastă.

— Căpitane, ce raportează echipa de la bord?

Răspunsul nu se auzi, însă pe Mara n-o interesa oricum ce făceau oamenii lui Thrawn. Marele Amiral se înşela. Trebuia să se înşele. Nu-i conferise însuşi împăratul titlul de Mână a sa? N-o adusese chiar el pe Coruscant de pe planeta de baştină şi o instruise, învăţând-o cum să-şi utilizeze sensibilitatea rară faţă de Forţă pentru a-l sluji?

N-ar fi minţit-o. N-ar fi făcut-o.

— Nu, n-are nici o logică, vorbi Thrawn şi ridică ochii spre femeie. Ştii cumva motivul pentru care Leia Organa Solo ar fi dorit să vină pe Endor?

Cu un efort evident, Mara îşi readuse gândurile din trecut.

— Organa Solo se află aici?

— Doar *Şoimul Mileniului*. A fost lăsat pe orbită, ceea ce, din păcate, nu ne spune nimic despre locul unde ar putea să fie Organa Solo. Evident, dacă este realmente aici. Reveni cu atenţia spre consolă. Perfect, căpitane. Adu nava la bord. Poate că o examinare mai atentă ne va spune ceva.

Auzi confirmarea şi decuplă circuitul.

— Prea bine, Mâna împăratului, se întoarse el spre Mara. Am căzut la o înţelegere. Forţa întunecată în schimbul ridicării recompensei puse pe capul lui Karrde. De cât timp vei avea nevoie să revii la baza actuală a lui Karrde?

Mara ezită, totuşi informaţia respectivă nu-l putea ajuta prea mult pe Marele Amiral.

— Cu *Calea Eterului*, cam trei zile. Două şi jumătate, dacă forţez.

— Îţi sugerez s-o faci. Asta fiindcă ai la dispoziţie exact opt zile ca să obţii locaţia şi să mi-o aduci aici.

— Opt zile? se încruntă ea. Asta...

— Opt zile. În caz contrar, îl găsesc eu şi obţin locaţia în felul meu.

O duzină de replici posibile fulgerară prin mintea femeii, dar încă o privire aruncată spre ochii roşu-strălucitori i le amuţiră pe toate.

— O să fac tot ce pot.

Se întoarse şi porni spre uşă.

— Sunt sigur, vorbi Thrawn în urma ei. Iar după aceea, ne vom aşeza şi vom purta o lungă discuţie între patru ochi. Despre anii tăi petrecuţi departe de serviciul imperial... şi despre motivele pentru care ai întârziat atât de mult revenirea.

***

Pellaeon privi rigid spre comandantul său, cu inima bubuindu-i în urechi.

— Flota *Katana*? repetă el încet.

— Aşa mi-a spus tânăra Mână a împăratului, spuse Thrawn cu ochii focalizaţi asupra unui display din faţa sa. Desigur, poate să fii minţit.

Pellaeon încuviinţă mecanic din cap şi posibilităţile se derulară ca un covor în faţa lui.

— Forţa întunecată, murmură el vechea poreclă şi cuvintele răsunară sonor. Cândva, sperasem s-o găsesc eu însumi.

— O speranţă nutrită de majoritatea celor de vârsta ta, căpitane. Dispozitivul de urmărire a fost instalat în nava ei?

— Da, domnule amiral.

Pellaeon lăsă privirea să-i rătăcească prin cabină, urmărind fără un interes real la sculpturile şi bidimensionalele etalate azi de Thrawn. Forţa întunecată... Pierdută de aproape cincizeci şi cinci de ani, iar acum aflată la îndemâna lor...

Se încruntă brusc spre sculpturi. Multe din ele păreau cumva familiare.

— Sunt opere de artă care au împodobit birourile departamentelor de design ale propulsiei spaţiale Rendili şi Flotei, pe vremea când s-a conceput ideea de bază a lui *Katana*, răspunse Thrawn întrebării sale nerostite.

Căpitanul inspiră adânc şi, fără chef, reveni la realitate.

— Domnule amiral, vă daţi seama cât de improbabilă este de fapt afirmaţia lui Jade.

— Bineînţeles că este improbabilă, ridică ochii Thrawn spre el. În acelaşi timp însă este adevărată. Apăsă o tastă şi o parte a galeriei de artă dispăru. Priveşte!

Pellaeon se întoarse în direcţia indicată. Era aceeaşi scenă pe care Marele Amiral i-o arătase cu câteva zile în urmă: cele trei cuirasate renegate de la New Cov, care acoperiseră evadarea lui *Lady Luck* şi a cargobotului neidentificat...

Trase brusc aer în piept, fulgerat de o bănuială.

— Navele acelea?

— Exact, încuviinţă satisfăcut Thrawn. Diferenţele între cuirasatele obişnuite şi cele cu circuite de comandă secundară sunt subtile, totuşi vizibile atunci când ştii ce să cauţi.

Pellaeon se încruntă spre hologramă, străduindu-se să pună lucrurile cap la cap.

— Domnule amiral, nu mi se pare logic ca Talon Karrde să-i furnizeze nave acestui corellian renegat.

— De acord. În mod evident, în nava de contrabandă care a descoperit flota *Katana* a mai fost cineva care şi-a dat seama ce găsiseră. Vom da de urma persoanei respective.

— Avem vreo pistă?

— Câteva. Conform spuselor lui Jade, scăpaseră de o ambuscadă imperială după o livrare ratată. Asemenea incidente ar trebui să existe în vreo arhivă – le vom corela cu ceea ce cunoaştem despre trecutul lui Karrde şi vom vedea ce obţinem. Jade a mai spus că nava a fost grav avariată în decursul celui de-al doilea salt în hiperspaţiu. Dacă s-au dus pentru reparaţii la un astroport mare, lucrul acesta ar fi consemnat de asemenea în arhive.

— Voi pune imediat Contrainformaţiile la treabă.

— Bine, încuviinţă Marele Amiral şi privi pentru o clipă în gol. De asemenea, doresc să-l contactezi pe Niles Ferrier.

— Hoţul de nave pe care l-aţi trimis să caute baza corellianului?

— Exact. Anunţă-l să-l abandoneze pe corellian şi să se concentreze asupra lui Solo şi Calrissian. La urma urmelor, dacă într-adevăr corellianul plănuieşte să se alăture Rebeliunii, ce zestre mai bună decât flota *Katana* ar putea aduce?

— Mare Amiral, raportă un glas dinspre consola de comunicaţii, ţinta a efectuat saltul în hiperspaţiu. Avem un semnal bun de la baliză şi extrapolăm probabilităţile pe baza lui.

— Foarte bine, locotenente. Deocamdată însă nu vă chinuiţi cu extrapolările – o să-şi modifice cursul cel puţin încă o dată, înainte de a porni pe adevărata rută.

—Da, Mare Amiral.

— În acelaşi timp, nu vrem nici să se îndepărteze prea mult de noi, i se adresă Thrawn lui Pellaeon după ce închise consola. Ar fi bine, căpitane, să revii pe punte şi să porneşti *Himera* după ea.

— Da, domnule amiral, aprobă Pellaeon, apoi şovăi. Crezusem că intenţionam să-i lăsăm timp să ne aducă locaţia lui *Katana*.

Chipul lui Thrawn se înăspri.

— Jade nu mai face parte din Imperiu, căpitane. Poate că doreşte ca noi să credem că se întoarce... poate că o crede ea însăşi, dar nu se întoarce. Nu contează. Ne va conduce la Karrde şi acesta este lucrul important. El şi corellianul renegat sunt două fire spre flota *Katana*. Într-un fel sau altul, o vom găsi.

Pellaeon încuviinţă, simţind din nou fiorii de surescitare, în ciuda eforturilor sale de a-şi păstra detaşarea. Flota *Katana*... Două sute de cuirasate, aşteptând pur şi simplu să fie preluate de Imperiu...

— Domnule amiral, spuse el, am senzaţia că ofensiva noastră finală împotriva Rebeliunii poate fi lansată chiar înainte de termenul programat.

Thrawn zâmbi.

— Căpitane, s-ar putea să ai dreptate.

18

Stătuseră în jurul mesei din casa lui maitrakh încă din zori, studiind hărţi, studii de clădiri şi diagrame, căutând un plan de acţiune care să fie mai mult decât o modalitate complicată de a se preda inamicului. În cele din urmă, cu puţin înaintea amiezii, Leia anunţă o pauză.

— Nu mă mai pot uita la astea, îi spuse lui Chewbacca, închizând ochii şi masându-şi tâmplele pe care le simţea zvâcnind. Haide să ne plimbăm puţin pe afară.

Chewbacca mârâi o obiecţie.

— Da, aprobă ea obosită, îmi dau seama că-i riscant, însă tot satul ştie că ne aflăm aici şi nimeni n-a anunţat deocamdată autorităţile. Haide, n-o să se-ntâmple nimic!

Se apropie de uşă, o deschise şi ieşi. Chewbacca mormăi nemulţumit, dar o urmă.

Soarele amiezii strălucea puternic şi doar puţini nori îi mai filtrau, uneori, razele. Leia privi cerul aproape senin şi se înfioră involuntar înaintea senzaţiei neaşteptate de vulnerabilitate ce se revărsă asupra ei. Un cer senin, până spre spaţiul cosmic... totuşi nu trebuia să-şi facă griji. Cu puţin înainte de miezul nopţii, maitrakh adusese vestea plecării iminente a distrugătorului spaţial, o plecare pe care prinţesa şi Chewbacca o urmăriseră cu macro-binoclurile din trusa wookiee-ului. Fusese primul lor moment de respiro după arestarea lui Khabarakh; tocmai când începuse să pară că ea şi Chewbacca aveau să rămână blocaţi pe planetă până ce avea să fie prea târziu, Marele Amiral plecase brusc.

Fusese un cadou neaşteptat... un cadou pe care Leia nu putea să-l privească decât cu suspiciune. Din felul în care Marele Amiral vorbise în dukha, se aşteptase ca el să rămână aici până la încheierea perioadei de umilinţă a lui Khabarakh, când avea să înceapă interogarea la bordul navei. Poate că se răzgândise şi-l luase pe Khabarakh mai devreme, cu un gest de dispreţ faţă de tradiţia noghri. Totuşi maitrakh spusese că fiul ei terţ continua să fie expus în mod public în centrul lui Nystao.

Desigur, se putea ca femeia să mintă, ori să fi fost minţită. Dar dacă Marele Amiral o suspecta pe maitrakh îndeajuns ca s-o mintă, de ce nu apăruseră deja trupele imperiale care să-i caute în sat?

El era însă un Mare Amiral, cu toată viclenia, subtilitatea şi geniul tactic pe care le implica titlul respectiv. Totul putea să fie o cursă complicată şi atent orchestrată... caz în care era perfect posibil ca Leia să nici n-o remarce până nu se închidea în jurul ei.

Termină! îşi ordonă cu fermitate. Dacă-şi îngăduia să fie prinsă în mrejele de infailibilitate ţesute în jurul

Marilor Amirali n-avea să obţină nimic, decât paralizia gândurilor. Chiar şi Marii Amirali puteau să greşească şi existau destule motive pentru care el putuse fi nevoit să plece de pe Honoghr. Poate că o parte a campaniei sale împotriva Noii Republici se desfăşura prost şi-i solicitase atenţia altundeva. Sau poate că plecase pur şi simplu pe termen scurt, intenţionând să revină după o zi sau două.

Oricum ar fi stat lucrurile, însemna că acum era momentul prielnic pentru un atac. Asta dacă puteau găsi un obiectiv pe care să-l atace...

Lângă ea, Chewbacca mârâi o sugestie.

— Nu putem face asta, clătină Leia din cap. N-ar fi cu nimic mai bun decât un atac total asupra astroportului. Trebuie ca Nystao şi locuitorii săi să fie afectaţi cât mai puţin cu putinţă.

Wookiee-ul pufni nemulţumit.

— Nu ştiu ce altceva să fac, se răsti ea. Ştiu că moartea şi distrugerile masive nu vor face decât să ne readucă acolo unde am fost şi înainte. În nici un caz nu-i vor convinge pe noghri că ar trebui să părăsească Imperiul şi să treacă de partea noastră.

Privi peste pâlcul de colibe, către dealurile din depărtare şi către iarba kholm brună, care unduia sub briză. Scânteind în soare, formele paralelipipedice scunde ale droizilor decon se zăreau muncind, ridicând cu fiecare muşcătură câte un sfert de metru cub de sol, rulându-l printr-un catalizator exotic şi magic din interiorul lor şi eliminând prin spate produsul purificat. Readucând, lent, dar constant, locuitorii de pe Honoghr la starea dinaintea dezastrului... şi în acelaşi timp reamintindu-le vizibil, dacă mai era cazul, de bunătatea pe care Imperiul o manifesta faţă de ei.

— Lady Vader, toarse o voce gravă.

Fără să vrea, Leia tresări.

— Bună ziua, maitrakh, se întoarse ea şi o salută solemn din cap. Te simţi bine azi?

— Nu mă simt rău.

— Mă bucur, spuse Leia stingherită de dialogul jalnic.

Maitrakh nu fusese atât de nepoliticoasă încât să spună ceva deschis, dar era destul de clar că se considera într-o situaţie critică, cu dezonoarea şi poate chiar moartea ameninţându-i familia de îndată ce Marele Amiral avea să descopere ce făcuse Khabarakh. Leia ştia că era probabil doar o chestiune de timp până ce maitrakh avea să ajungă la concluzia că predarea musafirilor nepoftiţi în mâinile Imperiului reprezenta calea cea mai puţin primejdioasă pentru ea.

— Cum merg planurile voastre? se interesă maitrakh.

Leia privi spre Chewbacca.

— Progresăm, îi răspunse şi, cumva, era destul de adevărat. Eliminarea tuturor ideilor pe care le avuseseră până atunci putea fi definită ca un progres. Mai avem totuşi un drum lung.

— Da, încuviinţă maitrakh şi privi dincolo de clădiri. Droidul vostru a petrecut mult timp cu celelalte maşinării.

— Nu are chiar aşa de multe de făcut pe cât crezusem iniţial. Tu şi mulţi din poporul tău vorbiţi bazica mai bine decât bănuisem.

— Marele Amiral ne-a dat o învăţătură bună.

— Ca şi tatăl meu, Lordul Darth Vader, înaintea lui, îi reaminti prinţesa.

Maitrakh rămase câteva clipe tăcute, apoi încuviinţă fără chef:

— Aşa este.

Leia simţi un fior rece pe şira spinării. Primul pas într-o trădare ar fi fost distanţarea emotivă între noghri şi stăpânul lor anterior.

— Zona va fi terminată în curând, spuse maitrakh arătând spre droizii decon. Dacă o fac în următoarele zece zile, în anotimpul următor vom putea planta.

— Terenul acesta suplimentar va fi îndeajuns ca să vă creşteţi singuri recoltele?

— Va fi de ajutor, dar nu îndeajuns.

Leia încuviinţă, simţind un alt val de frustrare. Pentru ea, tactica Imperiului era pe cât de evidentă, pe atât de cinică: printr-o planificare atentă a procesului de decontaminare, îi putea ţine pe noghri la nesfârşit pe muchia independenţei, fără să le îngăduie vreodată să treacă linia respectivă. Ea o ştia, iar maitrakh o bănuia. Cât despre dovezi...

— Chewie, tu eşti familiarizat cu droizii decon? întrebă brusc. Ideea îi mai venise o dată, dar n-o dusese niciodată până la capăt. Măcar atât cât să-ţi dai seama de timpul care ar fi necesar pentru droizii de pe Honoghr să decontamineze suprafaţa asta?

Wookiee-ul mârâi afirmativ şi se lansă într-o expunere de numere – era limpede că se gândise şi el la acelaşi lucru.

— Nu-mi trebuie o analiză completă, întrerupse Leia fluxul de estimări, extrapolări şi principii generale. Ai o cifră finală?

Avea. Opt ani.

— Am înţeles, murmură femeia şi scurta pâlpâire de speranţă se stinse în crepusculul dezolant. Asta ar fi însemnat cam la apogeul războiului, nu?

— Continui să crezi că Marele Amiral ne-a înşelat? o acuză maitrakh.

— Ştiu că vă înşală. Atât doar că n-o pot dovedi.

Maitrakh rămase tăcută aproape un minut.

— Ce vei face atunci?

Leia inspiră profund şi expiră lin.

— Trebuie să plecăm de pe Honoghr. Asta înseamnă să ne strecurăm pe astroportul Nystao şi să furăm o navă.

— N-ar trebui să fie o greutate pentru fiica Lordului Darth Vader.

Prinţesa făcu o grimasă, gândindu-se la uşurinţa cu care maitrakh se strecurase neauzită lângă ei. Paznicii astroportului aveau să fie mai tineri şi mult mai bine antrenaţi. Noghrii trebuie să fi fost nişte vânători extraordinari, înainte ca împăratul să-i preschimbe în maşinile lui private de ucis.

— Furtul unei nave nu va fi prea greu, zise ea dându-şi seama cât de mult deforma adevărul prin afirmaţia aceea. Dificultatea provine din faptul că va trebui să-l luăm pe Khabarakh cu noi.

Maitrakh se opri brusc.

— Ce spui? şuieră ea.

— Este unica modalitate. Dacă el rămâne în mâinile Imperiului, îl vor face să spună tot ce s-a petrecut aici. Iar atunci, atât el cât şi tu veţi muri. Poate şi întreaga voastră familie. Nu putem îngădui asta.

— Atunci riscaţi voi înşivă moartea. Paznicii nu vor permite eliberarea lui.

— Ştiu, încuviinţă Leia extrem de conştientă de cele două vieţi micuţe pe care le purta în propriul ei trup. Va trebui să ne asumăm riscul ăsta.

— Un asemenea sacrificiu nu are nici o onoare, pufni bătrâna. Clanul Kihm'bar nu-l va săpa în istorie. Nici poporul noghri nu-l va ţine minte vreme îndelungată.

— Nu fac asta pentru ca să fiu lăudată de poporul noghri, oftă Leia simţindu-se brusc obosită de a se mai lovi de înţelegerea greşită a extratereştrilor. I se părea că făcuse asta, într-o formă sau alta, toată viaţa ei. O fac pentru că m-am săturat ca oamenii să moară din cauza greşelilor mele. I-am cerut lui Khabarakh să mă aducă pe

Honoghr – cele întâmplate sunt responsabilitatea mea. Nu pot să fug pur şi simplu şi să vă las pradă răzbunării Marelui Amiral.

— Lordul nostru Mare Amiral nu va fi atât de aspru cu noi.

Leia se răsuci şi o privi în ochi pe maitrakh.

— Odată, Imperiul a distrus o planetă întreagă din cauza mea, şopti ea. Nu vreau ca aşa ceva să se mai repete vreodată.

Susţinu privirea celeilalte încă o clipă, apoi îi întoarse spatele, cu mintea prinsă într-un vârtej de gânduri şi sentimente. Făcea oare lucrul care se cuvenea? Până atunci îşi riscase viaţa de nenumărate ori, dar întotdeauna pentru camarazii ei din Rebeliune şi pentru o cauză în care credea. Să facă acelaşi lucru pentru slujitorii Imperiului – chiar dacă aceştia fuseseră păcăliţi ca să ajungă în rolul respectiv – era cu totul altceva. Lui Chewbacca nu-i plăcea ideea; îşi dădea seama din aura pe care o degaja şi din postura lui rigidă. Avea totuşi s-o urmeze, împins de propriul său simţ al onoarei şi de datoria de viaţă pe care i-o jurase lui Han.

Îşi stăvili lacrimile neaşteptate şi mâna i se ridică spre pântecul bombat. Han ar fi înţeles. S-ar fi împotrivit asumării unui asemenea risc, dar în adâncul sufletului ar fi înţeles. Altfel, nici măcar n-ar fi lăsat-o să vină aici.

Dacă ea n-avea să mai revină, aproape cu siguranţă Han s-ar fi autoînvinuit.

— Perioada de umilinţă s-a prelungit cu patru zile, murmură maitrakh. Peste două zile, lunile vor lumina cel mai slab. Ar fi mai bine să aşteptaţi până atunci.

Leia se încruntă spre ea. Maitrakh o privi deschis, dar faţa sa era inexpresivă.

— Îmi oferi ajutor? întrebă prinţesa.

— Lady Vader, în tine există onoare. Pentru viaţa şi onoarea fiului meu terţ, te voi însoţi. Poate că vom muri împreună.

Leia încuviinţă din cap, simţind o durere în inimă.

— Poate că da.

Ea însă nu va muri. Maitrakh şi Khabarakh puteau să moară, poate chiar şi Chewbacca. Nu însă şi Leia. Lady Vader avea să fie capturată vie şi păstrată ca pe un cadou pentru stăpânul lor, Marele Amiral.

Care i-ar fi zâmbit, i-ar fi vorbit politicos, apoi i-ar fi luat copiii.

Privi din nou spre câmp, regretând că Han nu era acolo. Se întrebă dacă el avea să afle vreodată ce i se întâmplase.

— Vino, zise maitrakh. Să ne întoarcem în casă. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le învăţaţi despre Nystao.

***

— Mă bucur ca ai dat un semn de viaţă în cele din urmă, răsună glasul lui Winter din difuzorul lui *Lady Luck*, uşor distorsionat de un dispozitiv de codificare imperfect reglat. Începusem să intru la bănuieli.

— N-am păţit nimic, dar a trebuit să rămânem tăcuţi o vreme. Voi aveţi necazuri?

— Nu mai multe decât atunci când aţi plecat. Imperialii continuă să ne atace livrările, ici şi colo, şi nimeni n-a găsit o soluţie. Fey'lya încearcă să convingă Consiliul că ar putea asigura o defensivă mai bună decât oamenii lui Ackbar, dar deocamdată Mon Mothma nu i-a acceptat oferta. Am senzaţia că unii membri ai Consiliului încep să aibă şi alte idei despre motivaţiile lui.

— Ar fi bine, mârâi Han. Poate c-or să-i zică să-şi ţină gura şi-or să-l readucă pe Ackbar la comandă.

— Din păcate, Fey'lya continuă să aibă prea mulţi susţinători pentru a fi complet ignorat. Mai ales printre militari.

— Mda, încuviinţă Han apoi îşi făcu curaj. Ceva veşti de la Leia?

— Deocamdată, nici una, răspunse Winter şi bărbatul îi simţi îngrijorarea din glas. Am primit însă un mesaj de la Luke. De fapt, de aceea am dorit să discut cu tine.

— Probleme?

— Nu ştiu, mesajul nu pomenea de aşa ceva. Vrea să te întâlneşti cu el pe New Cov.

— Pe New Cov? se încruntă Han spre planeta presărată de nori care se rotea sub ei. De ce?

— Nu preciza nici un motiv. Doar că vă veţi întâlni acolo unde – citez – se schimbă bani.

— Unde se schimbă...? Han îşi întoarse încruntătura către Lando. Ce-nseamnă asta?

— Se referă la cafeneaua Mishra din Ilic, unde m-am întâlnit cu el, în vreme ce tu-l urmăreai pe Breil'lya, explică Lando. O referinţă confidenţială... o să-ţi povestesc mai târziu.

— Aşadar este clar că mesajul a fost trimis de Luke? întrebă Winter.

— Stai niţel, interveni Han înainte ca să poată răspunde celălalt. N-ai vorbit personal cu el?

— Nu, mesajul mi-a sosit scris. Nu era nici codificat.

— Parcă n-are codificator în X-interceptor, nu? făcu Lando.

— Nu, dar putea să codifice mesajul la orice misiune diplomatică ar Noii Republici, răspunse încetişor Han. Referinţa asta confidenţială este ceva ce ştiţi numai voi doi?

— Au mai fost prezenţi vreo sută de spectatori. Crezi că-i o cursă?

— S-ar putea. Bine, Winter, îţi mulţumesc. De acum înainte, te voi apela mai des.

— Bine. Ai grijă de tine!

— Poţi să fii sigură.

Închise aparatul şi se uită spre Lando.

— Este nava ta, amice. Vrei să cobori şi s-arunci o privire, sau o dai naibii şi mergem la cazinoul ăla submarin?

Lando şuieră printre dinţi.

— Nu cred că avem de ales. Dacă mesajul a fost într-adevăr de la Luke, este probabil important.

— Şi dacă n-a fost?

— Ce naiba, surâse strâmb Lando, am mai scăpat din cursele imperialilor. Asolizăm!

După modul în care plecaseră din Ilic cu câteva zile în urmă, era îndoielnic că autorităţile locale vor fi nespus de încântate să vadă revenirea lui *Lady Luck*. Din fericire, cele două zile libere petrecute în hiperspaţiu nu fuseseră tocmai irosite, aşa că atunci când coborâră în zona de asolizare acoperită de cupolă, calculatorul astroportului înregistră conştiincios sosirea iahtului *Nebunia Tamarei*.

— E grozav să fiu înapoi, comentă sec Han când începură să coboare rampa. Probabil c-ar trebui să tragem niţel cu urechea prin jur, înainte de a porni spre Mishra.

Lângă el, Lando se încordă.

— Nu cred că mai trebuie să ne deranjăm cu Mishra.

Han îl privi scurt, coborî mâna cu un gest neglijent spre blaster, apoi întoarse ochii în direcţia în care se uita prietenul său. La cinci metri de capătul rampei lui *Lady Luck* se afla un bărbat voinic, purtând o tunică bogat împodobită, mestecând capătul unei ţigări subţiri şi rânjindu-le cu falsă inocenţă.

— Vreun amic de-al tău? murmură Han.

— Nu i-aş putea spune chiar aşa. Îl cheamă Niles Ferrier. Hoţ de nave şi, ocazional, contrabandist.

— Bănuiesc c-a fost în Mishra, nu?

— A jucat chiar un rol important.

Han încuviinţă din cap şi-şi roti ochii prin astroport. Printre zecile de oameni care se deplasau grăbiţi sau lucrau absorbiţi, remarcă trei-patru care păreau să-şi piardă timpul în apropiere.

— Hoţ de nave, zici?

— Da, însă nu se va sinchisi pentru ceva atât de mic ca *Lady Luck*, îl linişti Lando.

— Oricum, fii cu ochii pe el.

— Bineînţeles.

Printr-un consens reciproc, deşi nerostit, când ajunseră la piciorul rampei se opriră şi aşteptară. Zâmbetul lui Ferrier se mai lăţi puţin şi bărbatul avansă spre ei.

— Salut, Calrissian, îl întâmpină. În ultima vreme, ne tot întâlnim, nu?

— Salut, Luke, rosti Han înainte ca Lando să fi putut replica. Arăţi mult schimbat.

Surâsul lui Ferrier deveni uşor vinovat.

— Da... Îmi pare rău despre asta. M-am gândit că n-o să veniţi, dacă semnez mesajul cu numele meu.

— Unde-i Luke? întrebă Han.

— Habar n-am, ridică din umeri celălalt. A plecat de-aici o dată cu voi. Atunci l-am văzut ultima dată.

Han îl privi cu atenţie, căutând să vadă dacă minţea. Nu zări nimic.

— Ce doreşti?

— Să-nchei un târg cu Noua Republică, coborî glasul Ferrier. Un târg pentru nişte nave de luptă noi. Vă interesează?

— Poate că da, replică Han încercând să pară indiferent în ciuda furnicăturii pe care o simţi pe ceafă. Despre ce fel de nave este vorba?

Ferrier arătă spre rampă.

— Ce-ar fi să vorbim înăuntru?

— Ce-ar fi să vorbim afară? făcu Lando.

— Uşurel, Calrissian, păru surprins hoţul. Ce crezi c-o să fac – o să-ţi bag nava-n buzunar?

— Despre ce fel de nave este vorba? repetă Han.

Ferrier se uită la el, apoi roti deliberat ochii de jur împrejur.

— Despre nişte nave mari, şopti el. Din Clasa Cuirasat. Reduse şi mai mult tonul glasului: Flota *Katana*.

Cu un efort, Han îşi păstră chipul de jucător de sabacc.

— Flota *Katana*, sigur că da!

— Nu glumesc, insistă Ferrier. A fost găsită... şi am o pistă spre găsitor.

— Mda?

Ceva din chipul hoţului de nave...

Han se răsuci fulgerător, pe jumătate aşteptându-se să vadă pe cineva care ar fi încercat să se furişeze în *Lady Luck*. Nu zări însă decât umbrele obişnuite proiectate de luminile astroportului.

— Ai văzut ceva? se interesă Lando.

— Nu, reveni Han spre Ferrier.

Dacă hoţul avea într-adevăr o legătură cu furnizorul lui Bel Iblis, le-ar fi putut economisi o mulţime de timp. Dacă însă nu era vorba decât despre zvonuri... şi spera doar să pună mâna pe ceva mai material...

— Ce te face să crezi că tipul despre care vorbeşti are ceva real? întrebă el.

— Informaţii gratuite, Solo? surâse viclean Ferrier. Fii serios, doar nu te-ai născut ieri!

— Bine, interveni Lando. Ce vrei de la noi, şi ce oferi la schimb?

— Ştiu cum îl cheamă pe individ, dar nu ştiu unde se găseşte. M-am gândit că ne-am putea reuni forţele, ca să încercăm să ajungem la el înaintea Imperiului.

— Ce te face să crezi că Imperiul ar fi implicat? întrebă Han simţind un nod în gât.

Ferrier îl privi dispreţuitor.

— Poate nu ştii cine conduce Imperiul. Marele Amiral Thrawn este implicat în toate.

Han surâse pieziş. Cel puţin acum ştiau cum îl chema pe amiralul în uniformă albă.

— Thrawn, da? Mulţumesc, Ferrier.

Chipul celuilalt încremeni, când înţelese brusc ce făcuse.

— Informaţia asta a fost gratis, mormăi el.

— Tot n-am auzit ce căpătăm noi din târgul ăsta, îi reaminti Lando.

— Ştiţi unde-i tipul?

— Avem un fir. Tu ce oferi?

Ferrier îşi mută privirea de la unul la celălalt.

— Jumătate din navele pe care le luăm. Plus o opţiune pentru Noua Republică de a cumpăra pe restul la un preţ rezonabil.

— Ce înseamnă „un preţ rezonabil”? întrebă Han.

— Depinde de starea în care se află. Sunt convins că putem cădea la o înţelegere.

— Hm, făcu Han întorcându-se spre Lando. Tu ce crezi?

— Las-o baltă, rosti apăsat Lando. Dacă vrei să ne dai numele, bine – dacă se confirmă, vei fi plătit, după ce obţinem navele. Altfel, adio!

— Cum doriţi, rosti Ferrier părând mai degrabă jignit decât supărat. Dacă vreţi să căutaţi singuri navele, treaba voastră! Însă dacă noi vom ajunge primii la ele,

scumpa voastră Nouă Republică va plăti mai mult pentru ele. Mult mai mult.

Se răsuci şi se îndepărtă.

— Haide să plecăm de-aici, mormăi Lando privind după el.

— Mda, făcu Han uitându-se după indivizii dubioşi pe care-i observase mai devreme.

Şi ei se îndepărtau. Nu păreau să aducă necazuri, totuşi ţinu mâna pe blaster, până intrară în *Lady Luck* şi închiseră trapa.

— Pregătesc decolarea, zise Lando pornind spre cabina de comandă. Cere controlului un culoar liber.

— Să ştii că dacă ne mai târguiam puţin...

— N-am încredere în el, îl întrerupse Lando şi trecu palma peste comutatoarele de pornire. În plus, rânjea prea mult. Şi a renunţat prea uşor.

Erau nişte observaţii greu de contrazis. Şi, aşa cum o spusese chiar Han mai devreme, nava îi aparţinea lui Lando. Strângând din umeri, apelă controlul astroportului.

Peste zece minute decolau, lăsând din nou în urmă un grup de controlori nemulţumiţi.

— Sper că-i ultima dată că venim pe-aici, făcu o grimasă Han. Am senzaţia că nu vom mai fi primiţi cu braţele deschise.

— Ca să vezi. De când a început să-ţi pese ce cred alţii despre tine?

— De când m-am însurat cu o prinţesă şi am un paşaport guvernamental. Oricum, crezusem că şi tu ar trebui să fii o persoană respectabilă.

— Asta nu-i o calitate permanentă, făcu Lando apoi emise o exclamaţie înăbuşită şi rânji către Han. Se pare că-n timp ce discutam cu Ferrier, cineva s-a furişat şi ne-a fixat ceva de blindaj. Fac prinsoare zece la unu că-i o baliză de semnalizare.

— Ce mai surpriză!

Han îşi activă displayul şi comandă afişarea locaţiei dispozitivului. Se afla în partea inferioară a pupei, lângă rampă, unde ar fi fost ferit de turbulenţele decolării.

— Ce vrei să fac cu el?

— Sistemul Terrijo este pe drumul spre Pantolomin, observă Lando examinându-şi afişajele. Îl traversăm şi scăpăm acolo de baliză.

— Bine... Păcat că nu-l putem pune pe altă navă chiar aici. În felul ăsta, n-ar şti nici măcar în ce direcţie am pornit.

— Dacă l-am lăsa tot în New Cov, îşi va da seama că l-am detectat. Sau poate vrei să-l desfaci acum şi să-l azvârli spre altă navă cu care ne întâlnim. Privi spre Han, apoi privi încă o dată şi se încruntă. N-o să-ncercăm asta, vorbi cu fermitate. Nu te mai gândi la aşa ceva!

— Bine, bine, mormăi fără chef celălalt. Deşi asta l-ar fi îndepărtat din spinarea noastră.

— Şi te-ar fi putut ucide pe tine încercând s-o faci. Pentru ca după aceea, eu să fiu nevoit să-i explic totul lui Leia. Las-o moartă!

Han strânse din dinţi. Leia...

— Mda, suspină el.

— Haide, relaxează-te, îl privi din nou Lando. Ferrier n-are nici o şansă să ne-o ia înainte. Ai încredere în mine – vom învinge!

Han aprobă din cap. De fapt, nu se gândise la Ferrier. Şi nici la flota *Katana*.

— Ştiu, zise el.

***

Lady Luck dispăru lin prin unul dintre tunelurile din domul de oţel transparent, iar Ferrier îşi mută ţigara în colţul opus al gurii.

— Eşti sigur că n-o să găsească a doua baliză? întrebă el.

Umbra stranie de lângă stiva de lăzi se foi.

— Nu, răspunse cu un glas ca o apă rece curgând.

— Ar fi bine să ai dreptate, continuă Ferrier pe un ton de avertisment. N-am stat acolo ca să le ascult prostiile, pentru nimic. Fixând umbra adăugă: Şi aşa era aproape gata să te trădezi. Solo s-a uitat drept spre tine.

— Nu era nici un pericol, declară sec năluca. Oamenii au nevoie de mişcare, ca să poată vedea. Umbrele staţionare nu-i interesează.

— Ei bine, de data asta, a mers, acceptă Ferrier. Ai avut totuşi noroc că s-a uitat Solo, nu Calrissian – el te-a văzut o dată. Data viitoare, fii mai silenţios.

Năluca nu comentă.

— Acum, întoarce-te la navă, ordonă Ferrier, şi spune-i lui Abric s-o pregătească de decolare. Avem de câştigat o avere.

Privi pentru ultima dată în sus.

— Şi poate, adăugă cu o mulţumire răutăcioasă, să învingem un cartofor cu gura mare.

19

Calea Eterului era perfect vizibilă acum, coborând ca o piatră informă din cer spre pista de asolizare către care fusese îndrumată. În penumbra protectoare a tunelului de acces, Karrde îi privi apropierea, mângâind uşor tocul blasterului cu vârfurile degetelor şi căutând să ignorre

senzaţia de nelinişte care continua să-l sâcâie. Mara întârziase cu mai bine de trei zile aducerea cargobotului de pe Abregado – nu foarte mult, în condiţii normale, totuşi voiajul respectiv nu putea fi calificat ca normal. Nu fusese însă urmărită de alte nave la intrarea pe orbită şi transmisese toate codurile de identificare corecte, după ce începuse coborârea. Iar cu excepţia incompetenţei controlorilor de zbor, care pierduseră exagerat de mult timp pentru a decide pista pe care să i-o atribuie, asolizarea în sine fusese de rutină.

Contrabandistul surâse ironic, privind nava. În ultimele trei zile, existaseră momente când se gândise la duşmănia lui Mara faţă de Luke Skywalker şi se întrebase dacă nu cumva femeia decisese să iasă din viaţa lui tot atât de misterios pe cât intrase. Se părea totuşi că o descifrase corect din capul locului. Mara Jade nu era genul de persoană care să-şi dedice cu uşurinţă loialitatea, dar o dată ce lua o decizie, nu se abătea de la ea. Dacă avea să-l părăsească vreodată, n-avea s-o facă într-o navă furată. Oricum, nu furată de la el.

Calea Eterului se rotea acum pe elevatoarele repulsor, pentru a-şi orienta trapa spre tunelul de acces. În mod evident, Karrde îl descifrase corect şi pe Han Solo. Chiar dacă acesta nu fusese păcălit să-i trimită un crucişător spaţial Mon calamarian, cel puţin îşi ţinuse promisiunea de a scoate *Calea Eterului* de sub sechestru. Aparent, toate grijile secrete ale lui Karrde din ultimele trei zile fuseseră inutile.

Cu toate acestea, neliniştea dăinuia.

Cu şuier de gaze evacuate, *Calea Eterului* se aşeză pe suprafaţa zgâriată a docului de asolizare. Fixând cu privirea trapa închisă, Karrde scoase comunicatorul de la centură şi-şi apelă omul de sprijin ascuns în partea opusă a docului.

— Dankin? Ceva suspicios?

— Nimic, sosi imediat răspunsul. Totul pare în regulă.

— Bine, încuviinţă Karrde. Rămâi ascuns, dar fii cu ochii-n patru.

Strecură comunicatorul la loc. Rampa navei începu să coboare şi contrabandistul strânse mai bine patul armei. Dacă era o cursă, acum ar fi fost momentul propice pentru declanşarea ei.

Trapa se deschise şi Mara apăru. Coborî rampa, privind în jurul docului şi-l zări aproape imediat în umbre.

— Karrde! strigă ea.

— Bine ai revenit, spuse bărbatul ieşind la lumină. Ai întârziat niţel.

— Am sfârşit prin a face un mic ocol, spuse ea sumbru.

— Se mai întâmplă, se încruntă Karrde. Atenţia femeii continua să fie distribuită asupra docului, iar faţa îi era brăzdată de un soi de tensiune. Necazuri? întrebă încetişor.

— Nu ştiu... Simt...

Nu apucă să mai termine fraza. Comunicatorul de la centura lui Karrde învie brusc, ţiuind scurt sub stresul electronic al unei bruieri masive, apoi amuţi.

— Vino, zise contrabandistul scoţând blasterul şi răsucindu-se spre ieşire.

Zări forme mişcându-se în capătul opus al tunelului; înălţă arma şi trase într-acolo...

Vuietul violent al unui bang sonic umplu aerul din jurul său, izbindu-l cu putere şi aproape doborându-l pe sol. Karrde ridică ochii, simţindu-se asurzit, în vreme ce doi vânători TIE trecură lent pe deasupra, acoperind cu o ţesătură de foc laser gura tunelului. Sub asaltul lor, suprafaţa docului erupse în blocuri aburinde de ceramică pe jumătate topită, blocând orice posibilitate de evadare rapidă în direcţia aceea. Karrde trase instinctiv, chiar dacă inutil, spre vânătorii TIE, şi tocmai pornise să

întoarcă ţeava blasterului către siluetele din tunel, când o duzină de soldaţi din trupele de şoc apăru brusc pe buza superioară a docului de asolizare, derulând cabluri de coborâre.

— Jos! se răsti contrabandistul spre Mara, de abia auzindu-şi propria voce.

Se aruncă el însuşi pe burtă, aterizând stângaci pe braţul stâng şi îndreptă blasterul spre soldatul cel mai apropiat. Trase, ratând cu o jumătate de metru... şi tocmai remarca faptul curios că imperialii nu răspundeau cu foc, când blasterul îi fu smuls cu iscusinţă din mână.

Se rostogoli cu faţa în sus, privind-o pe Mara cu o neîncredere stupefiată.

— Ce...

Femeia stătea în picioare lângă el, cu faţa atât de schimonosită de emoţii, încât de abia o putea recunoaşte, cu buzele mişcându-se în cuvinte pe care nu le putea auzi.

De fapt, Karrde nu avea nevoie de explicaţii. În mod straniu, nu era furios pe ea: nici pentru că-i ascunsese trecutul imperial, nici pentru că acum revenea la matcă. Simţea nemulţumire doar pentru că fusese păcălit atât de uşor şi de complet... şi un straniu regret că pierduse o asociată aşa capabilă.

Trupele de şoc îl ridicară în picioare şi-l împinseră brutal spre o navă de desant care cobora lângă *Calea Eterului*; împleticindu-se într-acolo, prin mintea bărbatului fulgeră un gând rătăcit.

Fusese trădat şi capturat, şi probabil că-l aştepta moartea... dar cel puţin acum avea un răspuns parţial asupra motivului pentru care Mara dorise să-l ucidă pe Luke Skywalker.

***

Cu pumnii încleştaţi şi corpul tremurând de furie, Mara îl fulgeră cu privirea pe Marele Amiral.

— Opt zile, Thrawn, scrâşni ea şi glasul îi răsună straniu prin zgomotele de fundal ale uriaşei cale hangar din *Himera*. Ai spus opt zile! Mi-ai promis opt zile.

Thrawn o privi cu un calm politicos ce trezea în femeie pornirea de a-l face una cu pământul.

— M-am răzgândit, spuse el detaşat. M-am gândit că este posibil ca Talon Karrde nu numai să refuze să-ţi divulge locaţia flotei *Katana*, ci chiar să te abandoneze aici pentru că i-ai sugerat să facă un târg cu noi.

— Pe dracu'! se răsti Mara. Ai intenţionat să mă foloseşti în felul ăsta din capul locului!

— Şi am căpătat ceea ce doream, replică sec creatura cu ochi roşii. Asta-i tot ce contează.

Ceva din adâncul lui Mara cedă. Ignorând trupele de şoc înarmate care se aflau chiar în spatele ei, se repezi spre gâtul lui Thrawn, cu ghearele curbate ca ale unei păsări de pradă...

Şi fu oprită brusc, zguduită din tot corpul, când bodyguardul noghri al Marelui Amiral lunecă de la doi metri depărtare, îşi trecu braţul peste beregata şi umărul ei, şi o răsuci, întorcând-o pe jumătate în jos.

Femeia prinse braţul dur ca fierul ce o sugruma şi simultan îşi trimise umărul drept înapoi, spre trunchiul noghriului. Lovitura rată însă şi, chiar pe când îi prindea braţul cu ambele mâini, punctuleţe albe începură să-i joace în faţa ochilor. Braţul bodyguardului îi apăsa puternic carotida, ameninţând-o cu pierderea cunoştinţei.

Nu avea să câştige nimic, dacă leşina. Se relaxă, înmuindu-se, şi simţi presiunea diminuându-se. Thrawn rămăsese nemişcat şi o privea amuzat.

— Asta n-a fost deloc profesional, Mâna împăratului, o ironiză el.

Mara îl străpunse cu privirea şi atacă din nou, de data aceasta cu Forţa. Thrawn se încruntă uşor, iar degetele i se mişcară peste gât, parcă încercând să înlăture o plasă invizibilă de păianjen. Mara strânse şi mai puternic, iar el îşi atinse încă o dată gâtul, înainte să-şi dea seama.

— Gata, ajunge, vorbi cu glas evident modificat şi pe un ton ce începuse să devină furios. Termină, altfel Rukh va fi nevoit să-ţi facă rău.

Mara ignoră ordinul, apăsând cât putea de tare. Thrawn o privi fără să clipească, iar muşchii gâtlejului îi zvâcniră, în vreme ce se lupta cu strânsoarea. Femeiaîncleştă din dinţi, aşteptând ordinul sau gestul mâinii care să-i semnaleze noghriului s-o stranguleze, sau trupelor de şoc să deschidă focul.

Thrawn rămase însă tăcut şi nemişcat... iar după un minut, gâfâind, Mara fu nevoită să admită înfrângerea.

— Bănuiesc că ai aflat care îţi sunt limitele micilor puteri, observă Thrawn rece, pipăindu-şi gâtul. Cel puţin, tonul lui nu mai era amuzat. Un mic truc învăţat de la împărat?

— M-a învăţat multe, scrâşni Mara ignorând pulsul care-i zvâcnea asurzitor în tâmple. Printre altele, cum să-i tratezi pe trădători.

Ochii roşii ai lui Thrawn scânteiară.

— Ai grijă, Jade, rosti el încet. Eu conduc Imperiul acum. Nu un împărat care a murit de mult, şi în nici un caz tu. Singura trădare este sfidarea ordinelor mele. Sunt gata să te las să revii la poziţia ce ţi se cuvine în Imperiu – ca ofiţer secund, poate chiar al unui cuirasat din *Katana*. Orice alte ieşiri de felul acesteia, şi oferta mea va fi retrasă imediat.

— Şi după aceea, bănuiesc că mă vei ucide.

— Imperiul meu nu are obiceiul de a irosi resurse valoroase. Vei fi predată maestrului C'baoth, drept

bonificaţie. Bănuiesc că în scurt timp vei regreta că nu te-am executat.

Mara îl privi şi un fior involuntar îi trecu pe şira spinării.

— Cine-i C'baoth?

— Joruus C'baoth este un maestru Jedi dement, rosti sumbru Thrawn, care a acceptat să se alăture efortului nostru militar, în schimbul unor cavaleri Jedi pe care să-i modeleze în orice imagine deformată doreşte. Amicul tău Skywalker i-a căzut deja în plasă, iar pe sora lui, Organa Solo, sperăm să i-o furnizăm în scurt timp. Nu mi-ar plăcea realmente – se înăspri la chip – să te alături lor.

Mara inspiră adânc.

— Am înţeles, se sili ea să rostească. Este foarte clar. Nu se va mai repeta.

Thrawn o privi o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Îţi accept scuzele. Dă-i drumul, Rukh. Acum! Să înţeleg că doreşti să te alături din nou Imperiului?

Noghriul îi eliberă beregata – fără chef, i se păruse lui Mara – şi se retrase un pas.

— Ce se va întâmpla cu oamenii lui Karrde? întrebă femeia.

— După cum am convenit, sunt liberi să-şi vadă de treburile lor. Am anulat deja ordinele imperiale privind căutarea şi întemniţarea, iar căpitanul Pellaeon se ocupă chiar acum de retragerea vânătorilor de recompense.

— Şi Karrde?

Marele Amiral o fixă gânditor.

— Va rămâne la bord, până îmi va spune unde se află flota *Katana*. Dacă o face cu minimum de timp şi eforturi irosite din partea noastră, va primi compensaţia de trei milioane pe care am convenit-o pe Endor. Dacă nu... s-ar putea ca din el să nu mai rămână mare lucru pentru primirea unei compensaţii.

Mara simţi cum îi tresare buza. Thrawn nu glumea. Ea ştia ce putea face o interogare imperială completă.

— Pot să vorbesc cu el?

— De ce?

— L-aş putea convinge să coopereze.

Thrawn surâse subţire.

— Sau, cel puţin, l-ai putea asigura că, de fapt, nu l-ai trădat?

— Oricum, îi reaminti Mara silindu-se să-şi păstreze glasul calm, ar rămâne închis în blocul vostru de detenţie. Nu există nici un motiv pentru care să nu cunoască adevărul.

— Dimpotrivă, înălţă Thrawn din sprâncene. Sentimentul unei abandonări totale este unul dintre cele mai utile instrumente psihologice care ne stă la îndemână. Numai câteva zile petrecute în tovărăşia unor asemenea gânduri care alungă monotonia l-ar putea convinge să coopereze fără aplicarea unui tratament mai aspru.

— Thrawn...

Se opri, înăbuşindu-şi răbufnirea de mânie.

— Aşa-i mai bine, încuviinţă Marele Amiral. Mai ales, ţinând seama de faptul că, pentru mine, alternativa este de a-l preda direct unui droid interogator. Asta doreşti?

— Nu, amirale, răspunse ea simţind cum se gârboveşte în interior. Atât doar că... Karrde m-a ajutat când nu aveam încotro să pornesc.

— Îţi înţeleg sentimentele, dar nu au ce căuta aici. Loialităţile combinate constituie un lux pe care nu şi-l poate îngădui nici un ofiţer al Flotei Imperiale. În nici un caz, dacă doreşte ca, într-o bună zi, să poată comanda propria sa navă.

Mara îşi îndreptă ţinuta.

— Da, domnule amiral. Nu se va repeta.

— Sper să fie aşa.

Thrawn privi dincolo de ea şi aprobă din cap. Din spate se auziră paşii trupelor de şoc care începură să se retragă.

— Consola ofiţerului de punte se găseşte sub turnul de control, rosti el arătând spre cupola mare de oţel transparent ce se ridica dintre vânătorii TIE înşiruiţi, cam la trei sferturi din distanţa până la perete. O să-ţi dea o navetă şi un pilot care să te ducă înapoi pe suprafaţă.

— Da, domnule amiral.

Mara trecu pe lângă el, spre uşa ce-i fusese indicată. Pentru o clipă, simţi ochii Marelui Amiral asupra ei, apoi îi auzi sunetul slab al paşilor, când porni către bancul de ascensoare aflat dincolo de uşile blindate de la tribord.

Marele Amiral îşi făcuse clar punctul de vedere, dar nu era exact cel pe care-l intenţionase. Prin acel unic act de trădare, îi distrusese lui Mara ultima speranţă că noul Imperiu ar fi putut, într-o bună zi, să se ridice la nivelul celui pe care Luke Skywalker i-l distrusese.

Imperiul pe care, cândva, fusese mândră să-l slujească, dispăruse. Pentru totdeauna.

Era o revelaţie dureroasă... şi costisitoare. Dintr-o singură lovitură putea să şteargă tot ceea ce se străduise din greu să-şi construiască în ultimul an.

Putea de asemenea să-l coste viaţa pe Karrde. Iar în cazul acela, ar fi murit cu credinţa că ea îl trădase deliberat lui Thrawn.

Gândul i se răsuci în stomac aidoma unui cuţit încins, combinându-se cu furia amară faţă de Thrawn care o minţise şi cu ruşinea faţă de propria ei naivitate de a se încrede în el. Indiferent cum ar fi privit lucrurile, situaţia se datora numai ei.

De aceea, tot ea ar fi trebuit s-o rezolve.

Lângă uşa de la biroul ofiţerului de punte se afla arcada uriaşă prin care se făcea accesul din cala hangar propriu-zisă în zonele de service şi pregătire. Mara privi

peste umăr în timp ce mergea şi-l zări pe Thrawn intrând într-un turbo-lift, însoţit de noghri. Dispăruse şi escorta ei din trupe de şoc, revenită probabil în Secţiunea de la pupa pentru a face raportul despre misiunea tocmai încheiată. În cală se găseau alte douăzeci- treizeci de persoane, dar nici una nu părea să-i acorde vreo atenţie.

Era probabil unica şansă pe care urma s-o aibă. Ciulind urechea în aşteptarea strigătului – sau focului de blaster – care ar fi anunţat că fusese observată, Mara depăşi biroul ofiţerului de punte şi trecu prin uşile blindate deschise, în zona de pregătire.

Imediat după arcadă exista un terminal de calculator încastrat în perete, accesibil atât mecanicilor de service, cât şi piloţilor din hangar. Dispunerea lui îl făcea o ţintă evidentă pentru acces neautorizat, de aceea era neîndoios protejat de un cod complicat. Din câte îl cunoştea pe Thrawn, codul se schimba din oră în oră, însă ceea ce nu putea şti nici chiar un Mare Amiral era că împăratul instalase câte o uşă secretă privată în toate calculatoarele distrugătoarelor spaţiale. Fusese garanţia lui, prima în decursul consolidării puterii şi apoi pe durata amplificării Rebeliunii, că nici un comandant n-avea vreodată să-i interzică accesul în propriile sale nave. Nici lui, dar nici agenţilor lui de vârf.

Mara tastă codul de acces al uşii secrete şi-şi îngădui un surâs răutăcios. Dacă dorea, Thrawn n-avea decât s-o considere un curier. Ea însă ştia mai bine.

Codul fu acceptat şi femeia pătrunse în sistemul de comandă.

Apelă un director, încercând să-şi alunge conştiinţa neplăcută că era posibil să fi alertat deja trupele de şoc. Codul uşii secrete era introdus direct în sistem, fiind imposibil de eliminat, dar dacă Thrawn îi suspectase existenţa, putea să fi stabilit un marcaj care să declanşeze o alarmă în caz de activare. Iar într-un

asemenea caz, un alt spectacol de loialitate umilă n-ar fi fost suficient ca s-o scape de necazuri.

Până ce directorul fu afişat, trupele de şoc nu apăruseră. Mara căută secţiunea detenţie şi parcurse listingul, dorindu-şi în treacăt să fi avut un droid astromec R2, ca al lui Skywalker, care s-o ajute să fie mai rapidă. Chiar dacă Marele Amiral nu ştia de existenţa codului uşii secrete, cu siguranţă îl anunţase pe ofiţerul de punte s-o aştepte. Dacă cineva din turnul de control sesiza că femeia întârzia şi trimitea să fie căutată...

În sfârşit: lista actualizată a prizonierilor. O apelă în grabă, afişând şi schema blocului de detenţie. Urmă graficul paznicilor, acordând atenţie schimbării carturilor, după care reveni la ordinele de zi şi la cursul proiectat şi destinaţia *Himerei* pentru următoarele şase zile. Thrawn insinuase că va aştepta câteva zile înainte de a începe interogatoriul oficial, lăsând plictiseala, tensiunea şi propria imaginaţie a lui Karrde să-i erodeze rezistenţa. Mara nu putea decât să spere că ea se va întoarce înainte de încheierea acelei perioade.

Un firicel de transpiraţie i se prelinse pe spinare, când goli displayul. Acum venea partea cu adevărat dificilă. Când traversase hangarul, reluase raţionamentul de o duzină de ori şi, de fiecare dată, fusese silită la acelaşi răspuns odios. Cu siguranţă, Karrde avusese un om de sprijin la asolizarea *Căii Eterului*, care asistase probabil din rândul întâi la ambuscada trupelor de şoc. Dacă Mara revenea acum liberă din *Himera*, nu i-ar fi putut convinge niciodată pe oamenii lui Karrde că nu ea îl trădase Imperiului. Ba chiar, avea să se considere norocoasă, dacă nu trăgeau imediat în ea.

Singură nu-l putea salva pe Karrde. iar din partea organizaţiei lui nu se putea aştepta la nici un ajutor. Ca atare, se putea adresa unei singure persoane din

galaxie. O singură persoană ar fi putut simţi că-i datora ceva lui Karrde.

Strângând din dinţi, tastă o interogare asupra locaţiei curente a maestrului Jedi Joruus C'baoth.

Calculatorul păru că are nevoie de foarte mult timp ca să găsească informaţia respectivă şi Mara se simţea cu nervii întinşi la maximum, când primi finalmente răspunsul. Reţinu numele planetei – Jomark – şi se deconectă, făcând tot ce putea pentru a ascunde faptul că interacţiunea aceea avusese loc vreodată. Deja depăşise cu mult limita de timp rezonabilă şi dacă o prindeau aici, la un calculator pe care nici măcar n-ar fi trebuit să-l poată accesa, probabil că ar fi sfârşit în celula vecină lui Karrde.

De abia reuşi s-o facă. Terminase ascunderea urmelor şi pornea spre arcadă, când un ofiţer tânăr şi trei soldaţi din trupele de şoc apărură în hangar, cu ochii alerţi şi armele evident pregătite. Unul dintre ei o observă şi-i murmură ceva ofiţerului...

— Scuzaţi-mă, strigă Mara când cei patru cotiră spre ea. Îmi puteţi spune unde-l pot găsi pe ofiţerul de punte?

— Eu sunt, răspunse acesta încruntându-se când grupul se opri în faţa femeii. Te numeşti Mara Jade?

— Exact, răspunse ea abordând expresia cea mai nevinovată. Mi s-a spus că ai biroul pe aici pe undeva, dar nu l-am putut găsi.

— Este dincolo de perete, mârâi ofiţerul. Trecu pe lângă ea, apropiindu-se de terminalul pe care de abia îl părăsise. Ai umblat pe aici? întrebă el, apăsând câteva taste.

— Nu. De ce?

— Nu contează – oricum e blocat, mormăi tânărul.

Privi în jur, căutând parcă alt motiv pentru care Mara ar fi dorit să intre acolo. Nu zări însă nimic şi, aproape ezitând, reveni cu atenţia spre ea.

— Am primit ordin să-ţi asigur transport pe planetă.

— Ştiu. Sunt gata.

***

Naveta se ridică, se întoarse şi se ridică în cer. Stând lângă rampa *Căii Eterului*, unde izul de ceramică arsă continua să se simtă puternic, Mara privi aparatul imperial dispărând peste marginea docului.

— Aves? strigă ea. Haide, Aves, trebuie să fii pe-aici, pe undeva.

— Întoarce-te şi ridică mâinile, se auzi glasul dinspre trapa navei. Sus de tot! Şi nu uita că ştiu de arma aia micuţă din mâneca ta.

— Este la imperiali acum, spuse Mara întorcându-se cu spatele şi ridicând braţele. Oricum, n-am venit aici ca să mă lupt. Am venit după ajutor.

— Dacă vrei ajutor, du-te la noii tăi prieteni de pe orbită, replică Aves. Sau poate că ţi-au fost dintotdeauna prieteni?

O provoca, Mara ştia asta, căutând ocazia de a-şi descărca mânia şi frustrarea într-o dispută verbală sau într-un duel.

— Nu l-am trădat, clătină ea din cap. Am fost prinsă de imperiali şi le-am aruncat praf în ochi, crezând că vom câştiga destul timp ca s-o ştergem de aici. N-a fost aşa.

— Nu te cred, declară sec Aves.

Paşii lui răsunară înăbuşit, coborând pe rampa metalică.

— Ba mă crezi, zise Mara. Altfel n-ai fi venit aici.

Îi simţi răsuflarea pe ceafă.

— Nu clinti, îi porunci bărbatul.

Se apropie precaut de braţul ei stâng şi-i trase mâneca în jos, dezvăluind tocul gol al armei. Îi controlă şi cealaltă mânecă, apoi o percheziţionă rapid.

— În regulă, întoarce-te, îi spuse şi se retrase din nou.

Mara se conformă. Aves era la un metru depărtare, cu chipul încordat, ţintindu-i abdomenul cu blasterul.

— Gândeşte şi invers, Aves, rosti ea. Dacă l-aş fi trădat pe Karrde imperialilor, de ce m-aş mai fi întors aici? Mai ales de una singură?

— Poate că aveai de luat ceva din *Calea Eterului*, replică el tăios. Sau poate că-i doar un vicleşug, ca să ne prindeţi şi pe noi.

Mara se pregăti pentru replica decisivă.

— Dacă crezi cu adevărat asta, poţi să tragi. Fără ajutorul vostru, nu-l pot scoate pe Karrde de acolo.

Aves rămase tăcut aproape un minut. Mara îi privi chipul, încercând să ignorre mâna care ţinea blasterul, cu încheieturile degetelor înălbite.

— Să ştii că ceilalţi nu te vor ajuta, îi spuse în cele din urmă. Jumătate din ei crede că l-ai manipulat pe Karrde din clipa când ni te-ai alăturat. Marea parte a celorlalţi te consideră oricum tipul de persoană care-şi schimbă loialităţile de două ori pe an.

— Cândva, făcu femeia o grimasă, a fost adevărat. Acum lucrurile nu mai stau aşa.

— O poţi dovedi în vreun fel?

— Da, eliberându-l pe Karrde. Uite care-i treaba, n-am timp de palavre. Vrei să mă ajuţi, sau să tragi?

Aves şovăi preţ de câteva bătăi de inimă. Apoi, aproape fără chef, coborî blasterul spre pământ.

— Probabil că-mi scriu singur condamnarea la moarte, mârâi. Ce-ţi trebuie?

— În primul rând, o navă, răspunse Mara suspinând silenţios. Ceva mai mic şi mai rapid decât *Calea Eterului*. Ar fi bună una dintre cele trei nave-detonator *Skipray* pe care le-am adus de la Vagran. Voi avea nevoie de asemenea de unul dintre ysalamirii pe care-i aveam în *Karrde Nesupusul*. Preferabil pe un cadru nutritiv portabil.

— Ce faci cu el? se încruntă Aves.

— Mă duc să vorbesc cu un Jedi. Am nevoie de o garanţie că mă va asculta.

Bărbatul o studie o clipă, apoi strânse din umeri.

— Bănuiesc că, de fapt, nici nu vreau să ştiu. Altceva?

— Atât.

— Atât? miji el ochii.

— Da. Cât de repede îmi poţi face rost de ele?

Aves îşi umezi buzele gânditor.

— Să zicem într-o oră. Ştii mlaştina mare aflată la cincizeci de kilometri în nordul oraşului?

— Cu un plaur lângă malul estic?

— Exact. Adu *Calea Eterului* la plaur şi vom face schimbul acolo. Desigur, privi bărbatul spre cargobotul ce se înălţa deasupra lui, dacă crezi că-i sigur să-l muţi.

— De acum ar trebui să fie. Thrawn mi-a spus că a contramandat toate ordinele de căutare şi arestare emise pe numele noastre. Oricum, ar fi bine s-o ştergeţi după plecarea mea. Dacă-l voi elibera pe Karrde, întreaga

Flotă va porni însetată de sânge pe urmele voastre. De asemenea, ar fi bine să rulezi şi o scanare la nivel fin prin *Calea Eterului* înainte s-o duci undeva – după cum m-a prins din urmă Thrawn, este sigur că are pe undeva o baliză de semnalizare. Din câte îl cunosc pe Thrawn, urmă ea simţind cum îi zvâcneşte buza, probabil c-a pus pe cineva pe urmele mele. Va trebui să scap de el înainte să părăsesc planeta.

— În privinţa asta, îţi pot da o mână de ajutor. Dispărem oricum, nu?

— Exact, încuviinţă femeia gândindu-se dacă ar mai fi trebuit să-i spună şi altceva. Cred că asta-i tot. Să-i dăm drumul.

— Bine, făcu Aves apoi continuă ezitând: Mara, tot nu ştiu de partea cui eşti. Dacă eşti de partea noastră... baftă!

Ea dădu aprobator din cap, simţind un nod în gât.

— Mulţumesc.

***

Peste două ore, era fixată cu centurile în carlinga *Skiprayului*, iar o senzaţie stranie şi neplăcută de deja vu o sfredelea, în vreme ce se îndrepta spre adâncurile spaţiului. Tot într-o navă de acel tip, gonise pe cerurile de deasupra pădurii Myrkr, cu câteva săptămâni în urmă, urmărind cu disperare un prizonier evadat. Acum, aidoma unei repetări a istoriei, se trezea din nou pe urmele lui Luke Skywalker.

Atât doar că de data aceasta, nu încerca să-l ucidă sau să-l captureze. De data aceasta, avea să-i ceară ajutorul.

20

Ultima pereche de săteni se detaşă de grupul care stătea în picioare lângă peretele din spate şi se îndreptă spre jilţul de judecată de pe podium. C'baoth se afla acolo, privindu-i, apoi, aşa cum Luke ştiuse că va face, se sculă în picioare.

— Jedi Skywalker, rosti el făcându-i semn spre jilţ, ultimul caz al serii îţi aparţine.

— Da, maestre C'baoth, încuviinţă tânărul.

Strânse din dinţi, se apropie de jilţ şi se aşeză. I se păru un scaun cu totul neconfortabil: prea cald, prea mare şi mult prea ornat. Chiar într-o măsură mai mare

decât restul locuinţei lui C'baoth, avea un miros străin şi o aură straniu tulburătoare, despre care putea doar să presupună că era un efect remanent al orelor pe care maestrul Jedi le petrecuse acolo, judecându-şi supuşii.

Acum venise rândul lui Luke s-o facă.

Inspirând adânc şi încercând să-şi alunge oboseala care devenise o parte permanentă a fiinţei sale, înclină din cap spre cei doi săteni.

— Sunt gata, le spuse. Începeţi, vă rog.

Era un caz relativ simplu faţă de altele. Vitele unui sătean trecuseră prin gardul celuilalt şi-i mâncaseră fructele din şase arbuşti, înainte să fie descoperite şi alungate. Proprietarul animalelor dorea să plătească despăgubiri pentru arbuştii distruşi, dar reclamantul insista să-i reconstruiască şi gardul. Pârâtul susţinea că, în primul rând, un gard bine construit n-ar fi trebuit să cedeze, iar în al doilea rând animalele sale fuseseră rănite din cauza muchiilor ascuţite, atunci când îl traversaseră. Luke tăcu şi-i ascultă, aşteptând până ce argumentele şi contraargumentele se încheiară în cele din urmă.

— Bine, spuse el. În privinţa arbuştilor fructiferi, judecata mea este că pârâtul va plăti distrugerea celor care nu mai pot fi salvaţi, plus compensarea fructelor mâncate sau distruse de vitele sale. A doua sumă va fi stabilită de consiliul satului.

Lângă el, C'baoth se foi şi Luke făcu o grimasă, simţind dezaprobarea maestrului Jedi. Pentru o secundă, şovăi, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să dea înapoi şi să încerce altă soluţie. Totuşi schimbarea bruscă a deciziilor nu părea un lucru bun. Şi, oricum, îşi dădu seama, nici nu avea alte idei mai bune.

Atunci ce căuta aici?

Privi în jurul încăperii, luptându-se cu un val neaşteptat de nervozitate. Toţi îl priveau: C'baoth, cei doi

împricinaţi, restul sătenilor care venise în seara aceea să asiste la judecata Jedi. Toţi se aşteptau să ia decizia corectă.

— În privinţa gardului, îl voi examina mâine dimineaţă, continuă el. Înainte de a mă pronunţa, vreau să văd cât de rău a fost deteriorat.

Cei doi făcură o plecăciune şi se retraseră.

— Declar şedinţa închisă, anunţă C'baoth.

Glasul său răsună măreţ, în ciuda micimii relative a odăii. Fusese un efect interesant şi Luke se pomeni întrebându-se dacă se datora acusticii camerei, sau dacă fusese altă tehnică Jedi pe care maestrul Yoda nu-l învăţase niciodată. Deşi nu-şi putea imagina la ce i-ar fi folosit vreodată tehnica respectivă.

Ultimul sătean părăsi încăperea. C'baoth îşi drese vocea şi, în mod reflex, Luke adoptă o postură defensivă.

— Mă întreb uneori, Jedi Skywalker, vorbi grav bătrânul, dacă în ultimele zile ai fost sau nu atent la spusele mele.

— Îmi pare rău, maestre C'baoth, zise Luke şi un nod prea familiar i se opri în gât.

Se părea că, indiferent cât de mult s-ar fi străduit, nu putea niciodată să se ridice la înălţimea aşteptărilor celuilalt.

— Îţi pare rău? Sprâncenele lui C'baoth se arcuiră sardonic. Îţi pare rău? Jedi Skywalker, i-ai avut aici, în mâinile tale. Ar fi trebuit să le întrerupi flecărelile mult mai devreme decât ai făcut-o – timpul tău este mult prea preţios ca să-l iroseşti cu acuzaţii meschine. Ar fi trebuit să decizi tu însuţi suma compensaţiei, dar ai lăsat-o în seama acelui absurd consiliu al satului. Cât despre gard...

Scutură din cap, cu un dezgust resemnat.

— N-ai avut absolut nici un motiv pentru ca să amâni judecata. Tot ceea ce trebuia să ştii despre stricăciuni se

găsea acolo, în minţile lor. N-ar fi trebuit să fie deloc greu, nici chiar pentru tine, să găseşti tot ce-ţi trebuia.

— Da, maestre C'baoth. Totuşi citirea gândurilor altcuiva în felul acesta mi se pare greşită...

— Când foloseşti cunoaşterea respectivă pentru a-l ajuta? Cum poate să fie greşită?

Tânărul flutură neajutorat din mână.

— Încerc să înţeleg, maestre C'baoth, dar totul este atât de nou pentru mine...

Sprâncenele stufoase ale bătrânului se ridicară.

— Chiar aşa, Jedi Skywalker? Chiar aşa să fie oare? Vrei să spui că n-ai încălcat niciodată preferinţele personale ale cuiva, pentru a-l ajuta? Sau că n-ai ignorat o minoră regulă birocratică a cărei existenţă te împiedica să faci un lucru necesar?

Luke simţi că obrajii îi luară foc, amintindu-şi de modul în care Lando se folosise de codul sintezor ilegal pentru a-i repara X-interceptorul la şantierele spaţiale Sluis Van.

— Ba da, ocazional am făcut-o, recunoscu el, dar asta-i cumva diferit. Mă simt... nu ştiu! Parcă îmi asum mai multă responsabilitate decât ar trebui pentru vieţile acestor oameni.

— Îţi înţeleg grijile, vorbi C'baoth mai puţin sever acum, însă aceasta este realmente esenţa problemei. Tocmai acceptarea şi stăpânirea responsabilităţii îl deosebeşte pe Jedi de toate celelalte fiinţe din galaxie. Luke – suspină el adânc – nu trebuie să uiţi niciodată că, în cele din urmă, oamenii aceştia sunt nişte sălbatici. Doar sub călăuzirea noastră, pot ei spera că vor atinge o maturitate reală.

— Nu i-aş denumi sălbatici, maestre C'baoth, sugeră şovăielnic Luke. Au tehnologie modernă, un sistem de guvernare rezonabil de eficient...

— Capcanele unei civilizaţii lipsite de substanţă, pufni celălalt dispreţuitor. Maşinăriile şi construcţiile sociale nu definesc maturitatea unei culturi, Jedi Skywalker. Maturitatea se defineşte exclusiv prin înţelegerea şi folosirea Forţei.

Privirea i se pierdu în gol, parcă examinând trecutul.

— Cândva a existat o societate. Un model vast şi strălucitor al culmilor spre care am putea aspira cu toţii. Pentru o mie de generaţii, ne-am ridicat deasupra fiinţelor inferioare din galaxie, ca păzitori ai dreptăţii şi ordinii. Creatori ai adevăratei civilizaţii. Senatul putea să dezbată şi să adopte legi, dar cavalerii Jedi erau cei care transpuneau legile acelea în realitate.

Gura îi zvâcni.

— Iar drept mulţumire, galaxia ne-a distrus!

— Crezusem, se încruntă Luke, că Jedi au fost exterminaţi doar de împărat şi de câţiva Jedi ai întunericului.

C'baoth surâse amar.

— Chiar crezi că până şi împăratul ar fi putut reuşi într-o asemenea întreprindere fără să fi avut acordul întregii galaxii? Scutură din cap: Nu, Luke. Ei ne-au urât – toate fiinţele inferioare. Ne-au urât pentru puterea noastră, pentru cunoaşterea şi înţelepciunea noastră. Ne-au urât pentru maturitatea la care ajunsesem. Iar ura aceea continuă să existe. Ea aşteaptă doar ca Jedi să reapară, pentru a izbucni din nou.

Luke clătină încet din cap. Nu părea să se conformeze cu puţinele lucruri pe care le cunoştea despre distrugerea cavalerilor Jedi. Pe de altă parte, nici nu se născuse pe atunci, spre deosebire de C'baoth.

— Greu de crezut, murmură el.

— Crede, Jedi Skywalker! detună C'baoth şi ochii lui străluciră brusc cu un foc rece. De aceea noi doi trebuie să rămânem laolaltă. De aceea nu trebuie să coborâm

niciodată garda în faţa unui Univers care ne-ar distruge. Înţelegi?

— Bănuiesc că da, îşi frecă ochii tânărul.

Mintea i se simţea aproape amorţită, în ansamblul general al oboselii care-l măcina. Fără să vrea totuşi, chiar pe când încerca să se gândească la cuvintele lui C'baoth, imagini nechemate înfloriră din memoria sa. Imagini cu maestrul Yoda, aspru, dar netemător, lipsit de orice urmă de amărăciune sau mânie faţă de cineva pentru distrugerea tovarăşilor săi Jedi. Imagini cu Obi-Wan Kenobi în localul din Mos Eisley, tratat cu respect distant, însă evident, după ce fusese silit să-i sfârtece pe cei doi scandalagii.

Şi, cel mai clar dintre toate, imagini ale întâlnirii sale din cafeneaua de pe New Cov. Barabelul care ceruse medierea unui străin şi care acceptase fără comentarii chiar şi acele părţi ale judecăţii lui Luke ce-l afectau pe el... Restul mulţimii, privind cu speranţă, anticipare şi uşurare spre un Jedi care se afla acolo pentru a stopa conflictul.

— Eu n-am simţit niciodată asemenea ură.

C'baoth îl fixă de sub sprâncenele stufoase.

— Vei simţi, îi spuse morocănos. Aşa cum va simţi şi sora ta. Şi copiii ei.

Luke simţi o gheară în piept.

— Pot să-i protejez.

— Dar poţi şi să-i înveţi? Ai înţelepciunea şi iscusinţa de a-i aduce la o cunoaştere totală a căilor Forţei?

— Cred că da.

C'baoth pufni sonor.

— Dacă doar crezi, dar nu ştii, atunci te joci cu vieţile lor. Le rişti viitorul pentru o toană egoistă.

— Nu este o toană, insistă Luke. Eu şi Leia o putem face!

— Dacă încerci, rişti să-i pierzi în favoarea părţii întunecate, declară sec bătrânul. Suspină şi ochii lui se desprinseră de la Luke, rătăcind prin odaie. Nu putem să ne asumăm riscul ăsta, urmă el încetişor. Şi aşa am rămas prea puţini. Veşnicul război pentru putere continuă să facă ravagii... galaxia fierbe. Noi, cei rămaşi, trebuie să fim uniţi împotriva celor care ar distruge totul.

Pe neaşteptate, se răsuci spre tânăr.

— Nu putem risca să fim din nou divizaţi şi distruşi. Trebuie să-ţi aduci sora şi pe copiii ei la mine.

— Nu pot face asta, începu Luke şi expresia lui C'baoth se modifică. Cel puţin, nu deocamdată... În clipa de faţă, ar fi riscant ca Leia să călătorească. Imperialii o vânează de luni de zile, iar Jomark este aproape de marginea teritoriului lor.

— Te îndoieşti că o pot proteja?

— Eu... nu, nu mă-ndoiesc, zise Luke alegându-şi cuvintele cu atenţie. Atât doar că...

Se opri. Maestrul Jedi încremenise rigid, iar ochii îi priveau în gol.

— Maestre C'baoth? S-a întâmplat ceva?

Nici un răspuns. Luke se apropie de el, extinzându-şi Forţa şi întrebându-se neliniştit dacă bătrânul nu era cumva bolnav. Ca întotdeauna însă mintea îi era închisă pentru el.

— Vino, maestre C'baoth, îl prinse de mână. Te conduc în camera ta.

C'baoth clipi de două ori şi, cu un efort vizibil, reveni cu privirea spre faţa lui Luke. Inspiră adânc, cutremurându-se, şi reveni la starea sa normală.

— Eşti obosit, rosti el. Lasă-mă şi du-te la tine, să te odihneşti.

Tânărul trebui să admită că se simţea foarte obosit.

— Ai păţit ceva?

— N-am nimic, îl asigură C'baoth cu un ton straniu.

— Dacă ai nevoie de ajutorul meu...

— Ţi-am zis să mă laşi! se răsti C'baoth. Sunt un maestru Jedi. N-am nevoie de ajutorul nimănui.

Luke se pomeni la doi paşi depărtare de bătrân, fără să-şi fi amintit când îi făcuse.

— Îmi cer iertare, maestre C'baoth, spuse el. Nu am vrut să fiu lipsit de respect.

Chipul celuilalt se înmuie puţin.

— Ştiu. Adu-mi-o pe sora ta, Jedi Skywalker. O voi proteja de Imperiu şi o voi învăţa puteri pe care nici măcar nu ţi le poţi imagina.

Undeva în străfundul minţii lui Luke răsună un clopoţel de alarmă. Ceva din cuvintele acelea... sau poate felul în care le rostise C'baoth...

— Acum, du-te la tine, îi porunci maestrul Jedi şi privirea lui păru iarăşi că-şi pierde focalizarea. Culcă-te şi vom relua discuţia dimineaţă.

***

Stătea în faţa ei, cu faţa pe jumătate ascunsă de gluga mantiei, cu ochii galbeni sfredelind arzător în vreme ce priveau peste distanţa infinită dintre ei. Buzele i se mişcară, dar cuvintele îi erau acoperite de urletele răguşite ale alarmelor ce sunau de jur-împrejur, transmiţându-i lui Mara un sentiment de urgenţă care se transforma rapid în panică. Între ea şi împărat apărură două siluete: forma întunecată, impunătoare, a lui Darth Vader şi cea mai mică, înveşmântată în negru, a lui Luke Skywalker. Se opriră amândoi în faţa împăratului şi-şi activară săbiile laser. Lamele se încrucişară, alb-roşu sclipitor peste alb-verde sclipitor, şi se pregătiră de duel.

Iar apoi, fără avertisment, lamele se despărţiră... şi cu răcnete gemene de ură ce se distingeau chiar peste vuietul alarmelor, amândoi se răsuciră şi porniră spre împărat.

Mara se auzi pe sine ţipând, când se repezi în ajutorul stăpânului ei. Distanţa era însă prea mare şi picioarele ei prea greoaie. Zbieră o provocare, căutând cel puţin să le distragă atenţia, dar nici Vader şi nici Skywalker nu părură s-o audă. Se despărţeau unul de celălalt, ca să atace din două părţi opuse... iar când îşi ridicară săbiile, ea văzu că împăratul o privea.

Îi întoarse privirea, dorindu-şi cu disperare să scape de dezastrul ce se apropia, dar incapabilă să se clintească. O mie de gânduri şi de emoţii se revărsară prin căutătura aceea, un caleidoscop scânteietor de durere, teamă şi furie, rotindu-se mult prea rapid pentru ca femeia să-l poată absorbi. Împăratul ridică braţele, trimiţând cascade de fulgere zimţate alb-albastre spre inamicii săi. Cei doi se clătinară şi Mara privi cu o bruscă şi agonizantă speranţă că, de data aceasta, finalul va fi altul. Nu însă... Vader şi Skywalker se îndreptară şi, cu alte răcnete de mânie, ridicară sus săbiile...

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER!

Cu o smucitură care făcu să-i intre centurile de siguranţă în carne, Mara se trezi din vis.

Rămase nemişcată aproape un minut, gâfâind şi luptându-se să-şi alunge imaginea tot mai îndepărtată a săbiilor laser ridicate pentru a lovi. Carlinga micuţă a *Skiprayului* părea c-o strânge, declanşându-i pentru moment un val de claustrofobie. Spatele şi gulerul salopetei de zbor erau umede de transpiraţie şi i se lipiseră de piele. De undeva, parcă de la o distanţă incomensurabilă, piuia o alarmă de proximitate.

Visul, din nou. Acelaşi vis care o urmărise de cinci ani prin galaxie. Aceeaşi situaţie, acelaşi sfârşit îngrozitor, aceeaşi ultimă rugăminte disperată. Acum însă lucrurile aveau să difere. Acum ea avea puterea să-l ucidă pe Luke Skywalker.

Privi pe videcran, spre împestriţarea hiperspaţiului care se rotea în jurul cupolei *Skiprayului* şi un ultim fragment al minţii îi redeveni complet treaz. Nu, greşea. Nu-l va ucide pe Skywalker. Îi va...

Îi va cere ajutorul.

Gustul acru al bilei i se ridică în gâtlej şi se sili să-l înghită. Fără discuţii, îşi spuse cu severitate. Dacă dorea să-l salveze pe Karrde, trebuia să treacă prin asta.

Skywalker îi era dator lui Karrde. Ulterior, după ce îşi va fi plătit datoria, aveau să existe destule ocazii pentru a-l ucide.

Alarma de proximitate îşi modifică tonul, indicând încă treizeci de secunde. Prinzând manetele de hiperspaţiu, Mara privi indicatorul ajungând la zero şi le trase uşor. Împestriţarea se transformă în linii stelare apoi în negrul spaţiului. Spaţiu... şi sfera întunecată a unei planete drept în faţă.

Ajunsese la Jomark.

Urându-şi noroc în gând, activă comunicaţiile, tastând codul pe care-l programase în timpul călătoriei. Avea noroc: cel puţin aici oamenii lui Thrawn continuau să folosească transponderele de ghidare imperiale standard. Displayurile *Skiprayului* afişară locaţia – o insulă situată în centrul unui lac circular, aflat imediat dincolo de linia apusului. Declanşă din nou transponderul, pentru ca să fie sigură, apoi tastă propulsia subluminică şi începu coborârea. Străduindu-se să ignorre acea ultimă imagine a chipului împăratului...

Urletul alarmei navei o readuse brusc la realitate.

— Ce-i? se răsti ea în carlinga pustie, cu ochii lipiţi de somn alergând peste displayuri şi căutând sursa problemei.

Nu-i fu greu s-o descopere: *Skiprayul* se răsucise pe jumătate pe o parte, cu suprafeţele de control urlând sub stres, în vreme ce calculatorul se lupta să-i oprească

prăbuşirea. În mod inexplicabil, se afla deja adânc în atmosfera inferioară, cu mult dincolo de punctul în care ar fi trebuit să acttiveze elevatoarele repulsor.

Strângând din dinţi, femeia le activă, apoi aruncă o privire scurtă spre harta scanată. Aţipise numai un minut sau două, dar la viteza *Skiprayului*, câteva secunde de neatenţie puteau fi fatale. Îşi frecă ochii apăsat cu încheieturile degetelor, luptându-se cu oboseala care o măcina, şi simţi cum fruntea i se broboneşte din nou de transpiraţie. Pilotarea pe jumătate adormit, o avertizase de multe ori vechiul ei instructor de zbor, era calea cea mai rapidă, chiar dacă printre cele mai scârboase, de a muri. Iar dacă s-ar fi prăbuşit, singurul vinovat ar fi fost ea.

Sau nu?

Îndreptă nava pe orizontală, obţinu confirmarea că nu avea nici un munte pe traiectorie şi cuplă autopilotul. Ysalamirul şi cadrul nutritiv portabil primite de la Aves se aflau în spate, lângă trapa pupa, fixate de panoul de acces al motoarelor. Mara îşi desfăcu centurile şi se îndreptă într-acolo...

Parcă cineva aprinsese brusc lumina. Cu o secundă în urmă, se simţise de parcă abia ar fi terminat o bătălie lungă de patru zile, iar după o jumătate de pas, la un metru de ysalamir, oboseala îi dispăruse brusc.

Mara surâse în barbă. Prin urmare, bănuielile îi fuseseră corecte: dementul maestru Jedi al lui Thrawn nu dorea tovărăşie.

— O-ncercare lăudabilă! strigă ea.

Detaşă cadrul ysalamirului de panoul de acces, îl duse în carlingă şi-l fixă lângă scaunul pilotului.

Inelul muntos care înconjura lacul era de acum vizibil pe electro- scanerul cu impulsuri, iar infraroşiile descoperiseră o structură locuită pe malul opus. Probabil că acolo locuiau Skywalker şi maestrul Jedi nebun, decise

femeia, o bănuială care fu confirmată peste o clipă, când senzorii detectară imediat lângă clădire o masă mică de metal specific navelor spaţiale. Nu existau nicăieri amplasamente de arme sau câmpuri defensive, nici pe munţi, nici pe insula de dedesubt. C'baoth poate că nu credea că avea nevoie de ceva atât de primitiv precum turbo-laserele ca să-l protejeze.

Poate că avea dreptate. Aplecându-se peste consola de comandă, atentă la cel mai mic semn de pericol, Mara coborî.

Ajunsese aproape de mijlocul craterului, când începu atacul – un impact neaşteptat asupra intradosului *Skiprayului*, ce ridică aparatul câţiva centimetri. A doua lovitură îi urmă imediat, focalizată de data aceasta asupra aripii ventrale, şi dezechilibră nava mult spre tribord.

Skiprayul se zgudui pentru a treia oară înainte ca Mara să fi identificat, în sfârşit, arma – nici rachete, nici salve blaster, ci pietre mici care se deplasau cu viteză foarte mare, imposibil de detectat de majoritatea senzorilor sofisticaţi ai navei.

Al patrulea impact avarie elevatoarele repulsor şi doborî *Skiprayul* din cer.

21

Mara blestemă în şoaptă, trecând suprafeţele de control ale navei în mod planare şi apelând o scanare de contur a feţei stâncoase de sub clădirea de pe buza craterului. Nu mai putea fi vorba acum despre o asolizare pe buza respectivă; poate că ar fi putut coborî pe suprafaţa aceea mică şi fără elevatoarele repulsor, dar nu în timp ce era atacată de un maestru Jedi. O altă posibilitate ar fi fost să asolizeze pe insula întunecată, unde ar fi avut spaţiu mai mult, dar care ar fi pus problema ajungerii la mal. De aceea, femeia încercă să găsească o zonă de coborâre suficient de mare, altundeva în munţi.

O altă posibilitate ar fi fost să se recunoască învinsă, să acttiveze propulsia principală şi să pornească înapoi spre spaţiu, pentru a-l salva singură pe Karrde.

Strângând din dinţi, Mara studie scanarea de contur. Ploaia de bolovani încetase după a patra lovitură ce-şi nimerise ţinta – fără îndoială, maestrul Jedi aştepta să vadă dacă se va prăbuşi fără alt ajutor din partea sa. Cu puţin noroc, l-ar fi putut convinge că dăduse de bucluc, fără să avarieze nava în decursul procesului. Dacă ar fi descoperit o formaţiune propice pe versantul acela...

O zări chiar atunci, cam la o treime din distanţa până la bază: o concavitate aproximativ emisferică, unde eroziunea mâncase un strat de rocă moale din materialul mai dur ce-l înconjura. Platforma formată în urma indentaţiei era relativ plată şi suficient de mare ca să adăpostească în mod confortabil *Skiprayul*.

Tot ce-i rămânea de făcut era să ducă nava acolo. Urându-şi noroc în gând, ridică botul navei şi acţionă propulsia principală subluminică.

Strălucirea jetului propulsiei ilumină versanţii apropiaţi ai munţilor, proiectând un mozaic mişcător de lumini şi umbre. *Skiprayul* se balansă în sus şi în jos, stabilizându-se puţin, atunci când Mara îi readuse botul spre orizontală. Ameninţă cu dezechilibrarea, îşi reveni când femeia reorientă suprafeţele de control, se răsuci aproape prea mult în direcţia opusă, apoi se potoli. Genul acela de echilibrare pe propulsie era o operaţiune inerent instabilă şi Mara simţi transpiraţia pe frunte, luptându-se să păstreze controlul vehiculului care, pe neaşteptate, devenise încăpăţânat. Dacă C'baoth bănuia ce încerca ea, n-ar fi avut nevoie de mari eforturi ca s-o termine definitiv.

Încleştă dinţii şi, divizându-şi atenţia între displayul de coborâre, indicatorul vitezei aerului şi acceleraţie, coborî nava.

Fu cât pe aici să nu reuşească. *Skiprayul* mai avea zece metri până la platformă, când jetul propulsiei lovi faţa stâncii de dedesubt şi căldura incendie roca; într-o clipă, nava era învăluită în flăcări multicolore. Mara păstră cursul, căutând să ignorre urletele alarmelor fuzelajului, şi se strădui să vadă prin pălălăile ce o despărţeau de ţintă. Nu avea timp să se răzgândească – dacă şovăia fie şi numai câteva secunde, jetul ar fi putut să ardă o suprafaţă prea mare din platformă pentru ca să mai asolizeze în siguranţă. Mai avea doar cinci metri, şi temperatura din cabină începuse să crească. Trei, unul...

Scrâşnetul oribil de metal pe piatră o anunţă că aripa ventrală a *Skiprayului* atinsese marginea platformei. Mara dezactivă propulsia şi se încordă; ridicându-i stomacul în gât, nava căzu cu coada pe platformă. Pentru o secundă, aproape că păru că va rămâne aşa,

balansându-se, dar apoi, cu o graţie lentă, se înclină înainte şi bubui pe pivoţii de asolizare.

Ştergându-şi sudoarea din ochi, femeia tastă afişarea statutului general. Manevra respectivă îi fusese predată ca alternativă absolut disperată în faţa unei prăbuşiri catastrofale. Acum ştia motivul.

Totuşi avusese noroc. Pivoţii de asolizare şi aripa ventrală fuseseră făcute praf, dar motoarele, hiperpropulsia, sistemul biogen şi fuzelajul nu păţiseră nimic. Trecând sistemele pe stand-by, femeia îşi puse pe umeri cadrul cu ysalamirul şi se îndreptă spre pupă.

Trapa principală de la babord nu putea fi utilizată, deoarece se deschidea deasupra hăului. Exista însă o trapă secundară, plasată înapoia turelei dorsale a tunului laser. Nu-i fu uşor să urce pe scăriţa de acces şi să iasă pe acolo cu cadrul în spate, dar, după două tentative nereuşite, izbuti. Metalul fuzelajului superior frigea, când ieşi pe el, totuşi vântul rece care sufla dinspre lacul de jos era binevenit după aerul supraîncins din interior. Mara propti trapa deschisă, pentru a ajuta la răcirea *Skiprayului* şi ridică ochii.

Spre uluirea ei, constată că apreciase eronat situaţia. În loc să fie la zece-cincisprezece metri sub vârful craterului, aşa cum estimase iniţial, se afla cu vreo cincizeci de metri mai jos. Mărimea deosebită a craterului, combinată cu nebunia asolizării în sine îi deformase percepţiile.

— Nimic mai bun ca niţică gimnastică după un drum lung, murmură ea.

Scoase bagheta luminescentă din trusa-centură şi ilumina traseul pe care trebuia să-l escaladeze. Urcuşul n-avea să fie floare la ureche, mai ales cu greutatea cadrului cu ysalamir, totuşi părea posibil. Prinzând bagheta de umărul salopetei, identifică primele prize şi începu căţărarea.

Străbătuse poate doi metri, când, pe neaşteptate, stânca din faţa ei străluci de lumină.

Şocul surprizei o făcu să lunece înapoi pe faţa stâncii şi ateriză stângaci pe *Skipray*, dar în poziţie ghemuit, cu blasterul deja scos. Mijind ochii spre cele două lumini care o ţintuiau de sus, trase un foc care lovi lumina din stânga. Cealaltă se stinse prompt, iar apoi, chiar pe când clipea iute, încercând să scape de petele purpurii ce-i afectau vederea, femeia auzi un sunet slab, dar recognoscibil.

Fluieratul unui droid R2.

— Hei, strigă ea încet, droidule! Eşti astromecul lui Skywalker? Dacă da, mă cunoşti. Ne-am întâlnit pe Myrkr, mai ţii minte?

Droidul n-o uitase, totuşi tonul indignat al răspunsului nu trăda o amintire de care R2 să fie prea încântat.

— Bine, bine, făcu ea acră, treci peste toate astea. Stăpânul tău poate să dea de necazuri. Am venit să-l avertizez.

Alt fluierat electronic, de data aceasta încărcat de sarcasm.

— Vorbesc serios, insistă Mara.

Vederea începuse să-i revină şi distingea forma întunecată a unui X-interceptor care plutea pe elevatoarele repulsor la cinci metri depărtare, cu cele două tunuri laser de la tribord îndreptate direct spre faţa ei.

— Trebuie să vorbesc imediat cu el. Înainte ca maestrul ăla Jedi să-şi dea seama că n-am murit şi să-ncerce să rectifice situaţia.

Se aşteptase la alte sarcasme sau chiar la o aprobare deschisă a planului. Droidul nu spuse însă nimic. Poate că fusese martor la scurta înfruntare între *Skipray* şi bolovanii zburători ai lui C'baoth.

— Da, încuviinţă Mara, a-ncercat să mă omoare. Frumuşel şi discret, astfel ca stăpânul tău să nu observe nimic şi să nu pună întrebări neplăcute.

Droidul emise un bip întrebător.

— Am venit aici fiindcă am nevoie de ajutorul lui Skywalker, rosti femeia sperând că înţelesese corect. Karrde a fost capturat de imperiali şi singură nu-l pot salva. În caz că ai uitat, Karrde i-a ajutat pe amicii voştri să organizeze ambuscada trupelor de şoc care v-a salvat pe amândoi. Îi sunteţi datori.

Droidul pufni.

— Bine, se răsti Mara, n-o face pentru Karrde şi n-o face pentru mine. Ajută-mă să ajung sus, deoarece altfel scumpul tău stăpân nu va şti, decât prea târziu, că noul lui învăţător, C'baoth, lucrează pentru Imperiu.

Droidul tăcu, căzând pe gânduri. După aceea, lent, X-interceptorul se roti, îndepărtând laserele de la femeie şi se apropie de *Skiprayul* avariat. Mara strecură blasterul în toc şi se pregăti, întrebându-se cum avea să intre în carlingă, având cadrul cu ysalamirul prins pe umeri.

Nu trebuia să-şi facă griji. În loc să manevreze astfel încât să-i ofere acces în carlingă, droidul se apropie de ea cu unul dintre pivoţii de asolizare.

— Mă iei peste picior? protestă Mara, examinând pivotul care se oprise în aer la înălţimea taliei ei şi gândindu-se la căderea lungă până la lacul de dedesubt.

Era însă limpede că droidul nu glumea şi, după o clipă, ea se sui fără chef pe pivot.

— Gata, anunţă după ce se instalase cât putea mai sigur. Dă-i drumul! Şi fii atent la bolovanii aruncaţi de jos.

X-interceptorul se îndepărtă de faţa stâncii, apoi începu să urce. Mara se încordă, aşteptându-se ca maestrul Jedi să reînceapă atacul, dar ajunseră sus fără incidente. Când droidul coborî naveta pe sol, Mara zări

silueta întunecată a unui bărbat înveşmântat în mantie, care aştepta tăcut lângă gardul clădirii.

— Tu trebuie să fii C'baoth, spuse ea lunecând de pe pivot şi punând mâna pe blaster. Aşa-ţi primeşti musafirii de fiecare dată?

Pentru o clipă, silueta tăcu. Femeia păşi într-acolo, cuprinsă de o senzaţie stranie de deja vu, străduindu-se să distingă ceva sub glugă, împăratul arătase aproape la fel în noaptea aceea, când o alesese din casa ei...

— Nu am musafiri aici, cu excepţia slugilor Marelui Amiral Thrawn, rosti în cele din urmă C'baoth. Prin definiţie, toţi ceilalţi sunt intruşi.

— Ce te face să crezi că nu sunt de partea Imperiului? replică Mara. În caz că n-ai observat, când m-ai doborât din cer, mă ghidam după radiobaliza imperială de pe insula de jos.

În lumina slabă proiectată de stele, avea impresia că bătrânul rânjea sub glugă.

— Şi ce ar dovedi asta? întrebă el. Atât doar că şi alţii pot manipula jucărelele Marelui Amiral.

— Dar „alţii” pot căpăta ysalamirii Marelui Amiral? ripostă femeia indicându-şi cadrul de pe umeri. Ajunge cu vorbăria! Marele Amiral...

— Marele Amiral este duşmanul tău, se răsti brusc C'baoth. Nu mă insulta cu negaţii copilăreşti, Mara Jade. Am văzut totul în mintea ta, pe când te apropiai. Chiar ai crezut că mi l-ai putea lua pe Jedi?

Mara înghiţi un nod, înfiorându-se sub vântul rece al nopţii şi sentimentul îngheţat care o străbătu. Thrawn afirmase că C'baoth era nebun şi ea putea într-adevăr să audă partea nesigură a demenţei din glasul bătrânului. Cu toate acestea, maestrul Jedi nu se caracteriza exclusiv prin nebunie. Dinapoia vocii sale răzbătea oţelul dur, nemilos şi calculat, dublat de sentimentul puterii şi încrederii supreme.

Parcă îl auzea din nou pe împărat vorbind.

— Am nevoie de ajutorul lui Skywalker, spuse ea silindu-se să-şi păstreze glasul calm. Vreau doar să-l împrumut pentru scurt timp.

— Şi după aceea îl aduci înapoi? spuse C'baoth sardonic.

Mara încleşta din dinţi.

— Îl voi lua ca să mă ajute, C'baoth. fie c-o vrei, fie că nu.

De data aceasta fu clar că maestrul Jedi rânjea. Un rânjet subţire, spectral.

— Ah, nu, Mara Jade, murmură el. Greşeşti. Crezi cu adevărat că, pentru simplul motiv că stai în mijlocul unui spaţiu vid de Forţă, nu am nici o putere împotriva ta?

— Nu sunt nici eu neajutorată, rosti femeia şi, scoţând blasterul din toc, îl îndreptă spre pieptul lui.

C'baoth nu se clinti, dar, pe neaşteptate, Mara simţi un val de tensiune în aer.

— Nimeni nu mă ameninţă cu arma, vorbi maestrul Jedi cu glas încet şi ameninţător. Într-o bună zi, vei plăti scump pentru asta.

— Îmi asum riscurile, mârâi ea, retrăgându-se un pas, pentru a se rezema cu spatele de foliile-S de la tribordul X-interceptorului. Deasupra şi în stânga, îl auzea pe droidul R2 ciripind gânditor de unul singur. Vrei să te dai la o parte şi să mă laşi să trec? Sau este necesar să recurgem la violenţă?

C'baoth păru c-o studiază.

— Ştii că te-aş putea distruge? o întrebă în cele din urmă şi ameninţarea îi dispăruse complet din glasul care căpătase un ton aproape conversaţional. Chiar acolo unde te afli, înainte de a-ţi da măcar seama că eşti atacată. Dar n-o voi face. Nu acum. Ţi-am simţit prezenţa de-a lungul anilor, Mara Jade, ridicarea şi coborârea puterii tale după ce moartea împăratului ţi-a răpit

majoritatea ei. Apoi te-am zărit în meditaţiile mele. Într-o bună zi, vei veni la mine de bunăvoie.

— Îmi asum riscurile şi în privinţa asta.

— Nu mă crezi, rânji din nou spectral bătrânul, dar aşa va fi. Viitorul este predestinat, tânăra mea viitoare Jedi, aşa cum îţi este şi destinul, într-o bună zi, vei îngenunchea în faţa mea. Am văzut-o.

— În locul tău nu m-aş încrede în ceea ce pot Jedi să vadă, replică Mara riscând o privire pe lângă el spre clădirea scufundată în întuneric şi întrebându-se ce ar fi făcut C'baoth dacă ar fi încercat să-l strige pe Skywalker. Împăratul privea şi el mult în viitor. Nu l-a ajutat în cele din urmă.

— Poate că sunt mai înţelept decât a fost el, zise C'baoth şi întoarse uşor capul într-o parte. Ţi-am spus să te duci în camera ta, continuă cu glas apăsat.

— Aşa ai spus, se auzi o voce familiară.

O siluetă se desprinse din umbrele din faţa clădirii şi traversă curtea.

Skywalker.

— Atunci ce cauţi aici? se răsti C'baoth.

— Am simţit o perturbare în Forţă, răspunse tânărul ieşind prin poartă şi devenind mai vizibil în lumina palidă a stelelor. Deasupra tunicii negre, chipul îi era inexpresiv, cu ochii fixaţi asupra femeii. De parcă în apropiere ar fi avut loc o bătălie... Salut, Mara!

— Salut, Skywalker, reuşi ea să murmure printre buzele uscate.

După toate cele care i se întâmplaseră de când sosise în sistemul Jomark, abia de acum începea să-şi dea seama de enormitatea sarcinii la care se înhămase. Ea, care-i declarase în mod deschis lui Skywalker că-l va ucide într-o bună zi, urma să încerce să-l convingă că era mai demnă de încredere decât un maestru Jedi.

— Uite ce-i... Skywalker...

— Nu ţinteşti persoana greşită? întrebă el încetişor. Crezusem că pe mine mă vânai.

Mara aproape că uitase de blasterul pe care-l îndreptase spre C'baoth.

— N-am venit aici ca să te ucid, zise ea deşi propriile-i cuvinte îi sunau neconvingător şi mincinos. Karrde are necazuri cu Imperiul. Am nevoie de ajutorul tău ca să-l pot scăpa.

— Am înţeles. Skywalker privi spre bătrân. Ce s-a întâmplat aici, maestre C'baoth?

— Ce contează? în ciuda celor ce spune acum, a venit aici într-adevăr pentru ca să te distrugă. Ai fi preferat să n-o opresc?

— Skywalker..., începu Mara.

El ridică mâna oprind-o, fără să-şi desprindă ochii de la C'baoth.

— Te-a atacat? îl întrebă. Sau te-a ameninţat în vreun fel?

Femeia se uită la C'baoth... şi-şi simţi răsuflarea îngheţându-i în plămâni. Încrederea de mai devreme dispăruse de pe faţa maestrului Jedi. În locul ei apăruse ceva rece şi ucigaş. Îndreptat nu spre ea, ci spre Skywalker.

Şi brusc Mara înţelese. Skywalker nu mai trebuia convins de trădarea lui C'baoth. Cumva, o ştia deja.

— Ce contează care au fost acţiunile ei exacte? întrebă maestrul Jedi cu chip şi mai îngheţat decât vocea. Contează doar că ea este un exemplu viu al pericolului asupra căruia te-am avertizat din clipa în care ai sosit aici. Pericolul ce-i pândeşte pe toţi Jedi din partea unei galaxii care ne urăşte şi se teme de noi.

— Nu, maestre C'baoth, zise Skywalker aproape cu blândeţe. Cu siguranţă, trebuie să înţelegi că mijloacele nu sunt mai puţin importante decât scopurile. Un Jedi

foloseşte Forţa pentru cunoaştere şi apărare, niciodată pentru atac.

— O platitudine, pufni bătrânul, care se adresează minţilor simple. Sau celor care n-au suficientă înţelepciune pentru a decide singuri. Eu sunt mai presus de asemenea lucruri, Jedi Skywalker, aşa cum vei fi şi tu 'într-o bună zi. Dacă alegi să rămâi.

Skywalker clătină din cap.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu pot.

Se întoarse şi porni spre Mara...

— Atunci înseamnă că întorci spatele galaxiei, declară C'baoth cu glas brusc sincer. Numai graţie călăuzirii şi puterii noastre, galaxia poate spera că va atinge vreodată adevărata maturitate. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.

Skywalker se opri.

— Mai devreme spuneai că oamenii ne urăsc, îi reaminti el. Cum îi putem învăţa pe cei care nu doresc călăuzirea noastră?

— Noi putem vindeca galaxia, Luke. Împreună, tu şi cu mine, o putem face. Fără noi nu mai există speranţă. Absolut deloc.

— Poate că s-ar putea descurca şi fără tine, interveni Mara încercând să întrerupă vraja ţesută de C'baoth.

Văzuse acelaşi tertip funcţionând în cazul împăratului, iar pleoapele lui Skywalker erau şi aşa destul de îngreunate.

Prea îngreunate, de fapt. Aşa cum fuseseră ale ei, când se apropiase de Jomark...

Îndepărtându-se de X-interceptor, se apropie de Skywalker. C'baoth făcu un gest scurt, de parcă ar fi intenţionat s-o oprească; femeia legănă uşor blasterul şi el păru să abandoneze ideea.

Chiar şi fără să l privească pe Skywalker, Mara putu spune când îl atinse zona pustie de Forţă din jurul

ysalamirului ei. Tânărul inspiră brusc, umerii i se îndreptară de sub o gârbovire de care probabil că nici nu fusese conştient, şi încuviinţă, parcă înţelegând finalmente un fragment de puzzle inexplicabil până atunci.

— Aşa doreşti să vindeci galaxia, maestre C'baoth? întrebă el. Prin constrângere şi înşelătorie?

Brusc, C'baoth dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Era ultima reacţie la care Mara s-ar fi aşteptat din partea lui şi surpriza reală pe care o simţi îi înlemni muşchii.

Iar în fracţiunea aceea de secundă, maestrul Jedi atacă.

Fusese doar o pietricică, nici măcar un bolovan, dar ţâşni de nicăieri, izbindu-i cu o putere paralizantă mâna în care ţinea blasterul. Arma dispăru, rotindu-se, în beznă, iar mâna îi fu străbătută de un cuţit dureros, apoi amorţi.

— Atenţie! strigă Mara spre Skywalker şi se ghemui, bâjbâind după blaster, în vreme ce a doua piatră îi vâjâi pe lângă ureche.

Alături se auzi un bâzâit şi brusc solul fu scăldat în lumina alb-verde a sabiei tânărului.

— Treci înapoia navei, ordonă el. Îl ţin pe loc.

Amintirea lui Myrkr fulgeră prin mintea lui Mara, dar, chiar în clipa când deschise gura ca să-i reamintească faptul că era neajutorat fără Forţă, Skywalker făcu un pas mare în faţă, ieşind de sub influenţa ysalamirului. Sabia scânteie în lateral şi femeia auzi pocnitura dublă, când tăişul ei strălucitor opri alte două pietre.

Continuând să hohotească, C'baoth ridică mâna şi trimise un trăsnet albastru spre ei.

Skywalker interceptă fulgerul cu sabia şi, pentru o clipă, tăişul verzui fu înconjurat de o descărcare coronală alb-albastră. Al doilea trăsnet trecu pe lângă el,

dispărând la limita zonei lipsite de Forţă din jurul lui Mara; al treilea se răsuci în jurul lamei sabiei.

Degetele bâjbâind ale femeii atinseră ceva metalic: blasterul. Ridicându-l, îl întoarse spre C'baoth...

Şi cu o explozie luminoasă de foc laser, întregul peisaj păru că detonează sub ochii ei.

Uitase de droidul din X-interceptor. Se părea că şi C'baoth uitase de el.

— Skywalker? întrebă Mara, clipind des pentru a-şi alunga ceaţa purpurie de pe ochi şi strâmbându-se din cauza izului înţepător al ozonului. Unde eşti?

— Aici, lângă C'baoth. N-a murit.

— Asta se poate rezolva, mârâi ea.

Păşind cu atenţie peste făgaşele aburinde pe care tunul laser al X-interceptorului le săpase în sol, porni spre Jedi.

C'baoth zăcea pe spate, inconştient, dar respirând egal, cu Skywalker îngenuncheat lângă el.

— Nici măcar un fir de păr atins, murmură Mara. Impresionant!

— R2-D2 n-a tras ca să ucidă, zise Skywalker atingând cu blândeţe faţa bătrânului. Probabil că l-a ameţit bangul sonic.

— Fie asta, fie unda de şoc propriu-zisă, încuviinţă Mara fără să îndepărteze blasterul de la forma neclintită. Dă-te la o parte! îl termin eu.

Skywalker ridică ochii spre ea.

— N-o să-l omorâm. Nu în felul ăsta.

— Preferi să aştepţi să-şi recâştige cunoştinţa, ca să se poată lupta?

— Nu-i nevoie să-l ucidem, insistă Skywalker. Putem pleca de pe Jomark cu mult înainte ca el să-şi revină.

— Nu-ţi laşi duşmanii în viaţă în urma ta, rosti ea apăsat. Asta dacă doreşti să mai trăieşti.

— El nu trebuie să fie duşman, spuse Skywalker cu onestitatea lui iritantă. Este bolnav. Poate că există un tratament.

— Nu l-ai auzit cum vorbea înainte să fi apărut tu. Este nebun, de acord, dar nu-i numai atât. Este puternic şi periculos. Şovăi apoi adăugă: Vorbea exact aşa cum o făceau Vader şi împăratul.

Un muşchi zvâcni pe obrazul lui Skywalker.

— Şi Vader era afundat în partea întunecată a Forţei, totuşi a putut să-i înfrângă puterea şi să se întoarcă de acolo. Poate că şi C'baoth va reuşi acelaşi lucru.

— Eu n-aş paria pe asta, bombăni femeia totuşi puse blasterul în toc. Nu era timp pentru controverse şi, atâta vreme cât apela la ajutorul lui Skywalker, acesta avea drept efectiv de veto în asemenea privinţe. Nu uita însă că, dacă te înşeli, cuţitul se va înfige în spatele tău.

— Ştiu, zise Skywalker şi privi de la C'baoth la ea. Ziceai că Talon Karde are probleme?

— Da, încuviinţă Mara mulţumită să schimbe subiectul; pomenind de împărat şi de Vader, Skywalker îi reamintise prea clar de visul ei de curînd. L-a capturat Marele Amiral. Am nevoie de ajutorul tău ca să-l eliberăm.

Se pregăti pentru inevitabilul refuz şi pentru negocierea ce avea să urmeze, dar, spre surprinderea ei, tânărul încuviinţă pur şi simplu din cap şi se ridică.

— Bine, spuse el. Să-i dăm drumul.

***

Cu un ultim bocet electronic, R2-D2 întrerupse transmisiunea şi, cu obişnuita pâlpâire de pseudomişcare, X-interceptorul dispăru.

— Nu-i foarte încântat, comentă Luke închizând transmiţătorul *Skiprayului*, totuşi cred că l-am convins să meargă direct acasă.

— Aş prefera să fii realmente sigur, nu doar „să crezi”, îl avertiză Mara din scaunul pilotului, cu ochii fixaţi asupra displayului de navigaţie. Furişarea într-un depou de mărfuri imperial va fi destul de dificilă şi fără să fim urmaţi de un X-interceptor al Noii Republici.

— Aşa este, încuviinţă tânărul trăgând cu ochiul spre ea şi întrebându-se dacă acceptul de a o însoţi în *Skipray* fusese una dintre cele mai inteligente acţiuni ale lui din ultima vreme.

Mara depozitase ysalamirul în partea din spate a navetei şi el îi putea simţi acum ura, clocotind imediat sub nivelul conştientului, aidoma unui foc pe jumătate consumat. Evoca amintiri neplăcute despre împărat, cel care fusese învăţătorul lui Mara, şi, pentru o clipă, Luke se întrebă dacă nu cumva putea fi vorba despre o capcană complicată, menită să-l ucidă.

Duşmănia ei părea totuşi ţinută în frâu şi nu putea să detecteze nici urmă de înşelătorie.

Pe de altă parte, nu putuse să detecteze nici înşelătoria lui C'baoth, decât când fusese aproape prea târziu.

Se foi în scaun, simţind cum se învăpăia la chip de ruşine pentru uşurinţa cu care fusese păcălit de C'baoth. Deşi, îşi reaminti, nu totul fusese o înscenare. Instabilităţile emoţionale ale maestrului Jedi erau reale – cel puţin în privinţa asta era absolut sigur. Şi chiar dacă instabilităţile acelea nu ajungeau la nivelul nebuniei la care făcuse aluzie Mara, cu siguranţă erau îndeajuns de extinse pentru ca bătrânul să poată fi calificat ca bolnav.

Iar dacă şi spusele ei despre colaborarea lui C'baoth cu Imperiul erau adevărate...

Luke se înfioră. O voi învăţa puteri pe care nici măcar nu ţi le poţi imagina, spusese C'baoth despre Leia. Cuvintele diferiseră de cele pe care Vader i le spusese lui Luke pe Endor, dar sentimentul întunecat dinapoia lor fusese identic. Indiferent unde fusese cândva C'baoth, în mintea tânărului nu mai încăpea nici o îndoială că bătrânul mergea acum pe calea părţii întunecate.

Cu toate acestea, Luke reuşise să-l ajute pe Vader să se întoarcă de pe aceeaşi cale. Era o vanitate să creadă că putea face la fel pentru C'baoth?

Îşi alungă gândul. Indiferent de felul în care destinul maestrului Jedi putea fi împletit cu al său, asemenea întâlniri se găseau într-un viitor prea îndepărtat pentru ca să înceapă să se gândească la ele. Deocamdată, trebuia să se concentreze asupra sarcinii imediate şi să lase viitorul să-i fie călăuzit de Forţă.

— Cum l-a găsit Marele Amiral pe Karrde? o întrebă pe Mara.

Buzele ei se strânseră pentru o clipă şi Luke percepu o undă de autoreproş.

— Au pus o baliză de semnalizare la bordul navei mele. I-am condus direct la refugiul lui.

El încuviinţă din cap, reamintindu-şi de salvarea lui Leia şi de evadarea pe muchie de cuţit din prima Stea a Morţii, la bordul *Şoimul*ui.

— Şi nouă ne-au făcut acelaşi şiretlic. Aşa au descoperit baza Yavin.

— Ţinând seama de ceea ce i-a costat, nu cred că te poţi plânge, observă Mara sarcastic.

— Bănuiesc că împăratul n-a fost încântat.

— Deloc, răspunse Mara sumbru, cu un ton încărcat de propriile ei amintiri. Vader a fost cât pe-aici să moară pentru eroarea aceea. În mod deliberat, privi spre mâinile lui Luke. De fapt, atunci şi-a pierdut mâna dreaptă.

Luke flexă degetele mâinii drepte artificiale, simţind un ecou spectral al durerii pârjolitoare care-l sfredelise atunci când sabia de lumină a lui Vader îi retezase pielea, muşchiul şi osul. Prin minte îi fulgeră un crâmpei dintr-un vechi aforism de pe Tatooine – ceva despre moştenirea răului de la o generaţie la următoarea...

— Care-i planul? întrebă el.

Mara inspiră adânc şi Luke simţi efortul emoţional prin care ea împinse trecutul cât mai departe.

— Karrde este prizonier la bordul navei Marelui Amiral, *Himera*. Conform graficului de zbor, imperialii se vor aproviziona peste patru zile în sistemul Wistril. Dacă tragem tare, ar trebui să putem ajunge acolo cu câteva ore înaintea lor. Ascundem *Skiprayul*, preluăm o navetă de aprovizionare şi urmăm restul graficului de zbor.

Luke căzu pe gânduri. Părea riscant, totuşi nu imposibil.

— Ce facem după ce ajungem la bord?

— Procedura imperială standard este ca echipajele navetelor să rămână la bordul aparatelor lor, cât timp echipele din *Himera* descarcă produsele. Cel puţin asta era procedura standard acum cinci ani. Înseamnă că vom avea nevoie de o diversiune pentru a coborî din navetă.

— Riscant, clătină din cap tânărul. Nu trebuie să atragem atenţia asupra noastră.

— Ai alte idei mai bune?

— Deocamdată nu, ridică el din umeri. Dispunem însă de patru zile să ne maigândim. Găsim noi ceva...

22

Mara închise elevatoarele repulsor şi, cu un zăngănit metalic slab, naveta transportoare atinse podeaua calei hangar pupa din *Himera*.

— Naveta 37, anunţă Luke în microfon. Am aterizat şi aşteptăm ordinele.

— Naveta 37, recepţie, se auzi glasul dispecerului de trafic. Dezactivaţi toate sistemele şi pregătiţi-vă pentru descărcare.

— Am înţeles, spuse tânărul şi întinse braţul să închidă consola de comunicaţii, dar Mara îl opri.

— Dispeceratul, rosti ea cu o voce având nuanţa potrivită de curiozitate indiferentă, asta-i prima noastră livrare. Cât timp va trebui să staţionăm?

— Vă sugerez să vă faceţi confortabili, spuse sec dispecerul. Nu plecaţi până nu se descarcă toate navetele. Cel puţin, două ore.

— Ah! exclamă Mara părând luată prin surprindere. Bine... mulţumesc. Am timp să trag şi-un pui de somn.

Închise consola, apoi desfăcu centurile de siguranţă şi se sculă.

— Perfect! Ar trebui să avem timp să ajungem la blocul de detenţie şi să ne întoarcem.

— Asta cu condiţia să nu-l fi transferat pe Karrde din navă, comentă Luke urmând-o spre partea din spate a punţii de comandă şi pe scara în spirală ce cobora spre spaţiul de depozitare de dedesubt.

— N-au făcut-o. Singurul pericol ar fi să nu fi început deja tratamentul complet.

— Tratamentul complet? se încruntă el.

— Interogatoriul. Ajunsă în centrul incintei de depozitare, Mara privi în jur: Bun... cred că acolo ar fi cel mai bine, indică ea o secţiune a podelei. E la adăpost de ochi indiscreţi şi n-ar trebui să atingi nimic vital.

Luke activă sabia de lumină şi începu cu atenţie să decupeze podeaua. Tăiase mai mult de jumătate, când din orificiu fulgeră o scânteie orbitoare şi luminile din incinta de depozitare se stinseră brusc.

— Nu-i nimic, se adresă el lui Mara care blestema în şoaptă. Lumina sabiei este suficientă ca să ne descurcăm.

— Mă tem mai degrabă ca nu cumva arcul electric să fi atins podeaua hangarului. În cazul ăsta, e greu să nu fi fost observaţi.

Luke se opri şi-şi extinse percepţiile Jedi.

— Aparent, nimeni din jur n-a văzut nimic.

— Să sperăm... Dă-i drumul, indică ea spre tăietură.

Peste încă un minut, folosind un vinci magnetic, ridicaseră în incintă secţiunea decupată din podea şi fuzelaj. La câţiva centimetri dedesubt, luminată straniu de scânteierea verzuie a sabiei, se vedea podeaua hangarului din *Himera*. Mara coborî vinciul şi-l prinse de ea. După aceea, întinzându-se pe burtă, Luke extinse sabia prin orificiu. Aşteptă, până ce simţi că în coridorul de sub puntea hangarului nu se afla nimeni.

— Nu uita s-o faci tronconică, îi reaminti Mara când sabia de lumină muşcă din metalul durificat. O gaură în plafon ar fi niţel cam evidentă chiar şi pentru recruţii neexperimentaţi.

Luke încuviinţă din cap şi termină decuparea. Mara era pregătită şi, chiar în clipa când tânărul dezactivă sabia, acţionă vinciul, aducând placa groasă de metal în navetă. O ridică la un metru deasupra podelei lor, apoi opri motorul.

— Ajunge, zise ea.

Cu blasterul în mână, se aşeză uşor pe marginea încă fierbinte a găurii şi se lăsă să cadă pe puntea de la nivelul inferior. O secundă de tăcere, cât privi în jur…

— Liber, şuieră femeia.

Luke se aşeză la rândul său pe marginea orificiului şi privi comanda vinciului. Extinzând Forţa, declanşă comutatorul şi-şi dădu drumul în gol.

Puntea de dedesubt era mai departe decât păruse, dar muşchii săi Jedi amortizară impactul fără probleme. Recăpătându-şi echilibrul, ridică ochii, la timp pentru a vedea dopul metalic astupând perfect gaura.

— Arată bine, şopti Mara. Nu cred c-o s-o remarce cineva.

— Numai dacă nu se uită direct într-acolo. În ce direcţie este centrul de detenţie?

— Într-acolo, gesticulă Mara cu blasterul spre stânga. N-o să putem însă merge îmbrăcaţi în felul ăsta. Haide!

Porni spre capătul coridorului, apoi traversă o întretăiere, spre alt coridor, mai lat. Luke îşi păstră simţurile alerte, dar numai ocazional detectă pe câte cineva.

— Al naibii de tăcut e locul ăsta, comentă el.

— N-o să dureze mult. Este o zonă pentru servicii de aprovizionare şi majoritatea celor care în mod normal lucrează aici au urcat acum la nivelul de sus, ajutând la descărcarea navetelor. Înainte de a merge mai departe, avem totuşi nevoie de nişte uniforme sau combinezoane de zbor.

Tânărul îşi aminti de prima ocazie când încercase să se deghizeze în imperial.

— De acord, dar să-ncercăm să evităm armurile blindate ale trupelor de şoc. Prin căştile lor este foarte greu de văzut.

— Nu credeam că Jedi au nevoie de ochi, replică acru femeia. Uite, am ajuns. Acolo este o secţiune de cabine pentru echipaj.

Luke simţise deja creşterea populaţiei de la nivelul respectiv.

— Nu cred că ne putem furişa printre atâţia oameni, o preveni.

— Nici nu intenţionam asta, rosti Mara şi indică spre alt coridor ce ducea spre dreapta. Pe-acolo ar trebui să existe un grup de vestiare pentru echiparea piloţilor TiE. Să vedem dacă găsim unul neocupat, în care să existe şi două costume de zbor suplimentare.

Dacă însă Imperiul era îndeajuns de nepăsător ca să nu asigure paza zonelor pentru serviciile de aprovizionare, nu acelaşi lucru se putea spune despre vestiarele pentru echiparea piloţilor. Erau şase, grupate în jurul bancului de turbo-lifturi, la capătul coridorului, iar după zgomotele de conversaţie ce răzbăteau slab dinapoia uşilor, era clar că în fiecare se găseau cel puţin două persoane.

— Ce facem acum? şopti Luke.

— Tu ce crezi? replică ea, strecurând blasterul în toc şi flexînd degetele. Spune-mi care vestiar are mai puţini ocupanţi şi după aceea dă-te la o parte. Eu o să fac restul.

— Stai puţin, o opri Luke gândind febril.

Nu dorea să-i ucidă cu sânge rece pe cei dinapoia acelor uşi, dar nici să se pună în situaţia periculoasă cu care se confruntase în decursul raidului imperial asupra operaţiunilor miniere ale lui Lando de pe Nkllon, cu câteva luni în urmă. Acolo întrebuinţase cu succes Forţa pentru a-i deruta pe vânătorii TIE, dar cu preţul unei apropieri periculoase de marginea forţei întunecate. Nu era o experienţă pe care ar fi dorit s-o repete.

Însă dacă ar fi putut atinge cu blândeţe minţile imperialilor, în loc să le înşface şi răsucească...

— Vom încerca aici, arătă spre un vestiar în care simţea numai trei bărbaţi. Dar nu vom da buzna, ca să ne luptăm. Cred că le pot anula curiozitatea într-atât încât eu să intru, să iau costumele de zbor şi să ies.

— Şi dacă nu poţi? Vom pierde factorul surpriză pe care l-am fi deţinut.

— Nu te teme. Pregăteşte-te.

— Skywalker...

— În plus, mă-ndoiesc că, chiar beneficiind de factorul surpriză, i-ai fi putut rezolva pe toţi trei fără zgomot. Ce părere ai?

Mara îi aruncă o privire la fel de pătrunzătoare ca o rază laser, dar îi făcu semn spre uşă. Ordonându-şi mintea în direcţia fluxului Forţei, Luke porni într-acolo. Panoul de metal masiv glisă în lateral la apropierea sa şi tânărul pătrunse.

Într-adevăr, în jurul mesei de monitorizare din centrul vestiarului se aflau trei bărbaţi – doi în uniformele cafenii imperiale ale echipelor obişnuite de lucru, iar al treilea purtând uniforma neagră şi casca evazată a unui soldat din trupele de şoc. Toţi trei ridicară ochii la deschiderea uşii, iar Luke le percepu interesul leneş vizavi de un nou venit, întinzându-se prin Forţă, le atinse blând minţile, şuntând curiozitatea. Cei doi lucrători îl cântăriră din ochi, apoi îl ignorară; soldatul continuă să-l privească, dar numai ca alternativă la a-şi privi tovarăşii. Încercând să pară cât mai degajat şi nepăsător, Luke se apropie de rackul cu costume de zbor de lângă perete şi luă trei combinezoane. Conversaţia din jurul mesei de monitorizare continuă, în timp ce tânărul le puse pe braţ şi ieşi din vestiar. Uşa glisă, închizându-se în urma sa...

— Ei bine? şuieră Mara.

Luke încuviinţă din cap şi expiră silenţios.

— Dă-i drumul şi îmbracă-te, îi spuse. Vreau să încerc să le mai anulez curiozitatea pentru două minute. Până vor uita că am fost vreodată înăuntru.

Femeia aprobă şi începu să-şi tragă costumul de zbor peste salopetă.

— Utilă şmecheria asta, comentă ea.

— Cel puţin acum a funcţionat, fu de acord Luke.

Precaut, îşi îndepărtă atingerea de la minţile imperialilor şi aşteptă încordat valul de emoţie care ar fi dovedit că schema fusese dibuită. Nu exista însă nimic, doar fluxul leneş al unei conversaţii plictisite.

Şmecheria funcţionase. Cel puţin de data aceasta.

Când se întoarse cu spatele spre vestiar, Mara îl aştepta deja cu o cabină de turbo-lift oprită.

— Haide! îl chemă grăbită. Purta deja costumul de zbor, iar celelalte două îi atârnau pe umăr. O să te schimbi pe drum.

— Sper să n-apară nimeni în timp ce-o fac, mormăi el strecurându-se în cabină. O să-mi fie cam greu să explic.

— N-o să apară nimeni, zise Mara când uşa cabinei se închise înapoia lor şi turbo-liftul porni să urce. L-am programat fără oprire. Eşti sigur că aşa vrei să procedezi în continuare?

— Nu cred că avem de-ales, pufni Luke trăgându-şi peste haine costumul de zbor care era teribil de strâmt. Odată, în Steaua Morţii, Han şi cu mine am încercat abordarea frontală. N-a fost tocmai un succes fără pereche.

— Da, însă n-aţi avut acces la calculatorul central. Dacă pot aranja înregistrările şi ordinele de transfer, ar trebui să-l putem scoate de acolo înainte ca cineva să-şi dea seama ce s-a petrecut.

— Totuşi ai lăsa martori care ar şti că a plecat. Dacă vreunul dintre ei ar decide să confirme ordinele verbal, totul s-ar duce de râpă. Şi nu cred că şmecheria din vestiarul pentru echiparea piloţilor va mai ţine cu paznicii din centrul de detenţie – ei sunt mult mai alerţi.

— Bine, încuviinţă femeia şi se întoarse către panoul de comandă al turbo-liftului. Mie nu mi se pare deloc plăcut, dar dacă asta vrei – nu te contrazic.

Centrul de detenţie se afla în capătul îndepărtat al secţiunii pupa, la câteva niveluri sub secţiunile de comandă şi control al sistemelor, chiar deasupra Ingineriei şi a giganticelor duze ale propulsiei subluminice. Cabina turbo-liftului îşi modifică direcţia de câteva ori pe parcurs, alternând între deplasarea pe orizontală şi pe verticală. Lui Luke i se păru un traseu excesiv de complicat şi se trezi întrebându-se, chiar şi acum, dacă nu cumva Mara juca un rol dublu. Aura ei nu indica însă vreo urmă de trădare şi tânărul se gândi că poate ea încâlcise în mod deliberat ruta, pentru a-şi pierde urma de sistemele de securitate internă ale *Himerei*.

În cele din urmă, cabina se opri şi uşa glisă, deschizându-se. Ieşiră pe un coridor lung, prin care mergeau lucrători în salopete de întreţinere.

— Uşa de acces este pe-acolo, şopti Mara arătând spre coridor. Îţi las trei minute.

El aprobă din cap şi porni, străduindu-se să lase impresia că ar fi fost familiarizat cu împrejurimile. Paşii îi răsunau pe podeaua metalică, readucând amintirile incursiunii aceleia aproape dezastruoase din prima Stea a Morţii.

Pe atunci nu era însă decât un puşti uluit, ameţit de vise de glorie şi eroism, şi prea naiv ca să înţeleagă pericolele mortale care însoţeau asemenea acţiuni. Acum era mai vârstnic şi cu mai multă experienţă, şi ştia cu exactitate în ce intra.

Cu toate acestea, nu se oprea. Într-un colţişor îndepărtat al minţii se întrebă dacă asta însemna că era mai mult sau mai puţin nesăbuit decât fusese ultima dată.

Ajunse la uşă şi se opri, prefăcându-se că studiază datapadul găsit într-unul dintre buzunarele costumului

de zbor, până ce coridorul fu pustiu. Apoi, inspirând pentru ultima dată aer curat, deschise uşa şi intră.

Chiar şi ţinându-şi răsuflarea, duhoarea îl lovi aproape fizic. Indiferent cât ar fi progresat Imperiul în ultimii ani, ghenele sale de gunoi continuau să duhnească la fel de oribil ca întotdeauna.

Lăsă uşa să se închidă în urma sa şi în aceeaşi clipă auzi sunetul slab al declanşării unui releu intern. Îşi lăsase o marjă de timp prea mică; probabil că Mara activase deja ciclul de comprimare. Respirând pe gură, tânărul aşteptă... şi peste o clipă, cu un bufnet înăbuşit de aparatură hidraulică masivă, pereţii începură să se apropie încetişor unul de celălalt.

Luke înghiţi un nod, strânse mai bine sabia şi se strădui să rămână deasupra mormanelor de gunoaie şi echipamente defecte care porniseră să onduleze şi să se deformeze în jurul picioarelor sale. Modalitatea aceea de pătrundere în centrul de detenţie fusese ideea lui şi trebuise să vorbească mult şi insistent ca s-o convingă pe Mara. Acum însă, când era realmente aici, şi pereţii se apropiau, brusc nu i se mai părea o idee chiar atât de bună. Dacă femeia nu putea să controleze corespunzător deplasarea pereţilor... sau dacă era întreruptă din ceea ce făcea...

Sau dacă, pentru numai câteva clipe, se lăsa pradă duşmăniei pe care o nutrea faţă de el...

Pereţii se apropiau tot mai mult, concasând totul în cale. Luke se luptă să-şi menţină poziţia, perfect conştient de faptul că dacă Mara plănuia o trădare, el n-ar fi ştiut-o decât când ar fi fost prea târziu ca să se mai salveze. Pereţii compresori erau prea groşi pentru a-şi tăia o ieşire cu sabia şi, deja, masa mişcătoare de sub tălpi îl purtase prea departe de uşă, ca să poată scăpa pe acolo. Ascultând scrâşnetele metalului şi plasticului

torturat, Luke privi cum distanţa dintre pereţi ajunse la doi metri... la un metru şi jumătate... la un metru...

Şi pereţii se opriră, vibrând violent, la mai puţin de un metru depărtare unul de celălalt.

Tânărul inspiră adânc, aproape fără să mai remarce mirosul. Mara nu-l trădase şi-şi executase misiunea perfect. Acum venise rândul lui. Apropiindu-se de capătul opus al incintei, îndoi picioarele sub el şi se propulsă în sus.

Terenul era instabil şi pereţii compactorului de gunoaie impresionant de înalţi, aşa încât, chiar cu amplificarea Jedi, ajunse abia la jumătatea înălţimii lor. Dar chiar în clipa în care atinse punctul de vârf al traiectoriei, strânse genunchii la piept şi desfăcu picioarele în lateral; cu o zguduitură puternică, pe care o resimţi în picioare şi în şale, se propti ferm între pereţi. Rămase aşa câteva secunde, pentru a-şi trage răsuflarea şi a se orienta, apoi porni să suie.

Nu era chiar aşa de rău pe cât se temuse. Pe Tatooine, în copilărie, se căţărase destul de mult şi de cel puţin şase ori atacase hornuri muntoase, deşi niciodată cu entuziasm real. Acum, pereţii netezi ai compactorului ofereau posibilitatea unei tracţiuni mult mai mici decât piatra, totuşi interstiţiul perfect egal şi absenţa asperităţilor sau muchiilor tăioase compensau celălalt dezavantaj. Peste două minute, ajunsese sub plafonul concasorului, la toboganul de întreţinere care ducea – spera el – la nivelul de detenţie. Dacă Mara reţinuse corect graficul de pază, avea la dispoziţie cam cinci minute înainte de. schimbarea carturilor. Strângând din dinţi, se împinse prin câmpul magnetic de la capătul de jos al toboganului şi, revenit la aer curat, porni în sus.

Avu nevoie de cinci minute ca să descopere că femeia ţinuse minte perfect programul. Prin grilajul care acoperea deschiderea toboganului, putea să audă

zgomote de conversaţii şi mişcări din direcţia camerei de gardă, întrerupte de şuierăturile regulate ale uşilor turbo-lifturilor. Paznicii se schimbau şi pentru următoarele două minute, ambele carturi aveau să fie în camera de gardă. Momentul ideal, dacă acţiona rapid, de a scoate un prizonier pe sub nasul lor.

Agăţându-se cu o mână de grilaj, luă sabia şi o activă. Având grijă să nu scoată vârful tăişului în coridor, reteză o secţiune a grilajului şi o trase în puţ, lângă el. Folosind o carabinieră a costumului de zbor, o agăţă de ceea ce mai rămăsese din grilaj şi ieşi prin deschidere.

Coridorul era pustiu. Luke privi numărul celei mai apropiate celule, ca să se orienteze, şi porni spre cea indicată de Mara. În camera de gardă, conversaţia părea să se apropie de sfârşit şi în curând, noii paznici aveau să iasă şi să-şi ocupe posturile pe coridoarele blocului de detenţie. Cu percepţiile alerte, Luke se furişă spre celula indicată şi, urându-şi noroc în gând, apăsă tasta de deschidere.

Când auzi uşa, Karrde ridică ochii de pe cuşeta pe care stătea întins, purtând pe chip binecunoscutul său surâs sardonic. Ochii i se focalizară asupra purtătorului de costum de zbor şi zâmbetul dispăru instantaneu.

— Nu pot să cred, murmură el.

— Nici eu, replică Luke examinând rapid celula. Poţi să umbli?

— Pot şi sunt gata, rosti Karrde sărind în picioare şi apropiindu-se de uşă. Din fericire, mă ţin încă în etapa de distrugere psihică. Fără hrană şi somn – cunoşti rutina.

— Am auzit de ea. Luke privi într-o direcţie şi în cealaltă a coridorului încă pustiu. Ieşirea e pe aici. Haide!

Ajunseră la grilaj fără nici un incident.

— Cred că glumeşti, făcu Karrde când Luke se strecură prin gaură, proptindu-se cu spatele şi tălpile în pereţii tobogangului.

— Cealaltă ieşire are paznici la capăt, îi reaminti tânărul.

— Corect, încuviinţă Karrde privind fără chef în gol. Ar fi prea mult să sper la o frânghie?

— Scuze! Singurul loc de care aş putea s-o leg este grilajul, şi ar fi observată imediat. Sper că n-ai rău de înălţime?

— Nu înălţimea mă sperie, ci căderea de la înălţime, replică sec contrabandistul.

Începuse însă deja să urce, deşi încheieturile degetelor i se vedeau înălbite de forţa cu care strângea grilajul.

— O să coborâm în concasorul de deşeuri, explică Luke. Ai mai făcut asta vreodată?

— Nu, dar învăţ repede. Privind peste umăr la Luke, Karrde adoptă o poziţie similară, proptindu-se în pereţii toboganului. Bănuiesc că vrei să acoperim gaura, adăugă el, ridicând secţiunea decupată şi potrivind-o la loc în deschizătură. Deşi n-o să păcălească pe nimeni care se uită atent.

— Cu niţel noroc, îl asigură Luke, vom fi în hangar înainte să se întâmple asta. Haide acum. Încet şi atent – asta-i!

Ajunseră la concasor fără probleme deosebite.

— Partea Imperiului pe care turiştii n-o văd niciodată, comentă sec Karrde, când Luke îl conduse peste maldărele de gunoaie. Cum ieşim de aici?

— Uşa-i acolo, arătă tânărul în jos sub nivelul masei pe care păşeau. Mara ar trebui s-o deschidă peste două minute.

— Ah... Mara este aici?

— Pe drum, mi-a spus cum ai fost capturat, explică Luke încercând să perceapă sentimentele celuilalt. Dacă şi le ascundea, o făcea foarte bine. A zis că ea n-a făcut parte din capcana aceea.

— Oh, sunt sigur în privinţa asta. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru faptul că anchetatorii mei s-au străduit din greu să strecoare aluzii tocmai în direcţia respectivă. Privi gânditor spre Jedi: Ce ţi-a promis în schimbul ajutorului?

— Nimic. Mi-a reamintit doar că-ţi eram dator pentru că nu m-ai predat imperialilor pe Myrkr.

Umbra unui surâs ironic flutură peste buzele lui Karrde.

— Într-adevăr. Nu ţi-a spus nici motivul pentru care mă dorea Marele Amiral?

Luke se încruntă. Contrabandistul îl privea îndeaproape... şi acum, când era atent, tânărul îşi putea da seama că Talon Karrde îi ascundea ceva.

— Am bănuit că drept răzbunare pentru că m-ai ajutat să scap. Mai există şi altceva?

Privirea lui Karrde se îndepărtă de la el.

— Să zicem doar că, dacă scăpăm de aici, Noua Republică are şanse de a reuşi o lovitură de proporţii.

Ultimul său cuvânt fu întrerupt de un zăngănit înfundat; cu o vibraţie masivă, pereţii compactorului începură să se îndepărteze lent. Luke îl ajută pe Karrde să-şi menţină echilibrul, în vreme ce aşteptau degajarea uşii, şi-şi extinse percepţiile pe coridorul de afară. Destui membri de echipaj treceau pe acolo, dar nu simţea în nici unul suspiciuni sau o alertă aparte.

— Mara face toate astea? întrebă Karrde.

— Da, încuviinţă Luke, are un cod de acces la calculatorul navei.

— Interesant... Dedusesem că, în trecut, a avut o legătură cu Imperiul, în mod evident, a fost situată mult mai sus decât bănuiam.

Luke aprobă din cap, reamintindu-şi dezvăluirile făcute de femeie în pădurea Myrkr. Mara Jade, Mâna împăratului...

— Da, aşa este.

Pereţii ajunseră la capătul cursei şi se opriră. După încă o clipă, se auzi clicul releului. Luke aşteptă până ce în exteriorul imediat al uşii nu era nimeni, apoi o deschise şi păşi afară. Doi tehnicieni de întreţinere, care lucrau la un panou deschis, la vreo doisprezece metri mai departe, aruncară o privire pe jumătate curioasă spre nou-sosiţi; uitându-se la fel de nepăsător înspre ei, Luke scoase datapadul din buzunar şi se prefăcu că operează o intrare. Karrde îi cântă în strună, oprindu-se lângă el şi revărsând un torent de jargon pe când Luke îşi completa raportul imaginar. Lăsând uşa să se închidă, tânărul introduse datapadul în buzunar şi porni pe coridor.

Mara îi aştepta la bancul de turbo-lifturi, ţinând pe braţ al treilea costum de zbor.

— Cabina soseşte, murmură ea.

Pentru o clipă, ochii i se întâlniră cu ai lui Karrde şi chipul păru că i se încordează.

— Ştie că nu l-ai trădat, îi şopti Luke.

— Nu te-am întrebat nimic, mârâi ea, însă tânărul simţi că o parte din încordare îi dispare. Ia-l, îi întinse costumul lui Karrde. Un mic camuflaj.

— Mulţumesc. Unde mergem acum?

— Am venit cu o navetă de aprovizionare, explică femeia. Ca să ieşim din ea, am decupat o gaură în fuzelajul inferior, dar ar trebui să avem timp destul ca s-o etanşăm la loc, înainte de a căpăta permisiunea decolării.

Cabina turbo-liftului sosipe când Karrde îşi termina de prins ultimele încheietori ale costumului. Înăuntru se mai găseau doi bărbaţi având între ei un -releu cu miez activ strălucitor, pe o măsuţă flotantă, care ocupa aproape toată cabina.

— Încotro? întrebă unul dintre ei cu politeţea absentă a cuiva care are probleme mai importante pe cap.

— Vestiarul de echipare 33-129-T, răspunse Mara pe acelaşi ton.

Tehnicianul introduse destinaţia pe panou şi uşa glisă, închizându-se, iar Luke răsuflă uşurat pentru prima dată de când Mara coborâse *Skiprayul* pe Wistril cu cinci ore în urmă. Alte zece-cincisprezece minute şi aveau să se găsească în siguranţă în naveta lor.

În ciuda tuturor probabilităţilor, reuşiseră.

***

Raportul de cart din hangar sosi şi Pellaeon se opri din monitorizarea reviziei comenzii deflectorului punţii, pentru a-l parcurge rapid cu privirea. Excelent: descărcarea se efectua cu aproape opt minute mai repede decât fusese programat. În felul acela, *Himera* putea să facă rendez-vous cu *Şoimul Furtunii* la timp pentru a pregăti ambuscada convoiului rebel care se forma în vecinătatea lui Corfai. Marcă raportul ca fiind citit şi-l trimise în fişiere; revenise cu atenţia asupra reviziei, când auzi paşi uşori înapoia sa.

— Bună seara, căpitane, îl salută Thrawn din cap.

Se apropie de scaunul lui Pellaeon şi examina lent puntea.

— Bună seara, domnule amiral, roti Pellaeon scaunul spre el. Am crezut că v-aţi retras să vă culcaţi.

— Am fost în cabina mea de comandă, răspunse Thrawn cercetând displayurile, şi, înainte de culcare, am vrut să mai văd o dată statutul navei. Ce se revizuieşte – deflectorul punţii?

— Da, domnule amiral, spuse căpitanul întrebându-se ce opere de artă aparţinând cărei specii privise Marele Amiral în seara aceea. Nici o problemă deocamdată.

Descărcarea transportoarelor din Cala 2 decurge chiar înaintea graficului.

— Este bine. Noutăţi de la patrula Endor?

— Doar o completare la unicul raport de până acum. Au confirmat că nava pe care au interceptat-o pătrunzând în sistem aparţinea unui contrabandist care intenţiona să scotocească prin rămăşiţele bazei imperiale de acolo. Continuă să verifice echipajul.

— Reaminteşte-le să facă o treabă amănunţită înainte de a elibera nava, rosti încruntat Thrawn. Organa Solo n-ar fi abandonat pur şi simplu *Şoimul Mileniului* acolo, pe orbită. Mai devreme sau mai târziu, va reveni după navă... iar atunci, vreau să pună mâna pe ea.

— Da, domnule amiral, aprobă Pellaeon ştiind prea bine că nu mai trebuia să-i reamintească asta comandantului patrulei Endor. Apropo de *Şoimul Mileniului*, aţi decis dacă mai scanăm nava?

— Mă-ndoiesc că ne va aduce noutăţi. Echipa de scanare ar fi mai utilă la întreţinerea sistemelor *Himerei*. Transferă *Şoimul Mileniului* pentru stocare în calele inferioare, până-i găsim o utilizare.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon revenind spre consolă şi înregistrând ordinul. Ah, acum câteva minute, a sosit un raport mai bizar. O patrulă de rutină prin perimetrul bazei de aprovizionare a descoperit o navă-detonatoare *Skipray* care a asolizat forţat acolo.

— O asolizare forţată? se încruntă Thrawn.

— Da, domnule amiral, zise căpitanul apelând raportul. Intradosul i-a fost serios avariat şi întregul fuzelaj era ars.

Imaginea apăru pe display şi Marele Amiral se aplecă peste umărul lui Pellaeon, examinând-o.

— Cadavre?

— Nu. Singura fiinţă de la bord – şi aici rezidă aspectul bizar – era un ysalamir.

Îl simţi pe Thrawn încordându-se.

— Arată-mi.

Pellaeon tastă următoarea imagine: prim-planul ysalamirului pe cadrul său biogen.

— Cadrul nu este dintre ale noastre, indică el. Nu se poate şti de unde a provenit.

— Ba da, îl asigură Thrawn şi, îndreptându-se, inspiră adânc. Declanşează alarma de intruşi, căpitane. Avem musafiri la bord.

Pellaeon se holbă la el uluit, dar degetele bâjbâiră, găsind şi răsucind comutatorul alarmei.

— Musafiri? repetă el în clipa în care sirenele începură să urle gros.

— Da, încuviinţă Thrawn şi ochii lui roşii străluciră cu un foc neaşteptat. Ordonă verificarea imediată a celulei lui Karrde. Dacă mai este acolo, să fie mutat imediat şi pus sub paza directă a trupelor de şoc. Vreau dublarea paznicilor din jurul navetelor de aprovizionare şi verificarea imediat a identităţilor echipajelor acestora. După aceea... dezactivaţi calculatorul principal al *Himerei*.

Degetele lui Pellaeon încremeniră pe tastatură.

— Dezactivarea...

— Am ordonat ceva, căpitane!

— Da, domnule amiral, murmură Pellaeon printre buzele pe care le simţea amorţite.

În toţi anii săi de serviciu imperial, nu asistase niciodată la dezactivarea deliberată a calculatorului principal al unei nave de luptă, decât în docurile şantierelor spaţiale. Operaţiunea însemna orbirea şi incapacitarea navei. Dacă la bord existau intruşi, aşa ceva putea să fie fatal.

— Recunosc că ne va împiedica într-o măsură eforturile, zise Marele Amiral parcă citindu-i temerile, dar îi va împiedica într-o măsură şi mai mare pe duşmanii

noştri. Singura modalitate prin care ei puteau să ştie cursul şi destinaţia *Himerei* era ca Mara Jade să fi accesat calculatorul navei când am adus-o, împreună cu Karrde, la bord.

— Imposibil, insistă Pellaeon făcând o grimasă pe măsură ce displayurile acţionate de calculator începură să se stingă. Ştia prea bine că orice coduri de acces au fost schimbate de ani buni.

— Doar dacă nu există coduri permanente, introduse direct în sistem. Plasate acolo de împărat, pentru el şi pentru agenţii lui. Fără îndoială, Jade se bazează pe accesul respectiv în tentativa ei de eliberare a lui Karrde şi de aceea o vom lipsi de el.

Un soldat din trupele de şoc se apropie de ei.

— Da, comandante?

— Mesaj prin comunicator de la detenţie, anunţă vocea deformată electronic. Prizonierul Talon Karrde nu se mai află în celula sa.

— Perfect, zise sumbru Thrawn. Alertează toate unităţile să înceapă cercetarea zonei dintre detenţie şi calele hangar de la pupa. Karrde trebuie recapturat viu... nu neapărat întreg, dar viu. Cât despre probabilii lui salvatori, îi doresc de asemenea vii, dacă este posibil. Dacă nu este... Dacă nu este, voi înţelege situaţia.

23

Tânguitul alarmei răsună din difuzorul de deasupra lor şi, peste câteva clipe, cabina turbo-liftului se opri brusc.

— Fir-ar al naibii, mormăi unul dintre cei doi artilerişti care luaseră locul tehnicienilor şi scoase un card micuţ

de identificare de sub catarama centurii. Nu s-au mai plictisit ăia de pe punte să facă atâtea exerciţii de alarmă?

— Dacă mai vorbeşti aşa, poţi s-ajungi direct în faţa plutonului de trupe de şoc, îl avertiză celălalt trăgând cu ochiul în direcţia lui Luke şi a tovarăşilor săi.

Trecând pe lângă el, îşi introduse cardul în fantă şi tastă un cod de confirmare.

— Înainte de a veni Marele Amiral, era mult mai rău. Oricum, ce vrei să facă: să anunţe exerciţiile de alarmă din timp?

— După mine, totu-i complet inutil, mârâi primul validându-şi cardul în acelaşi fel. De fapt, cine se aşteaptă să suie la bord? O bandă de piraţi, sau ce?

Luke privi întrebător spre Karrde, neştiind ce să facă. Mara însă înainta deja spre artilerişti, ţinând în mână cardul din costumul de zbor împrumutat. Păşii între ei, întinse cardul spre fantă...

Şi lovi cu muchia palmei, puternic, în partea laterală a gâtului primului imperial.

Capul îi zvâcni în lateral, iar bărbatul se nărui fără sunet la podea. Al doilea artilerist de abia avu timp să bolborosească ceva neinteligibil, înainte ca Mara să-l trimită alături de colegul său.

— Haideţi, să ieşim de aici, se răsti ea pipăind în lungul liniei de joncţiune dintre uşă şi peretele cilindric al cabinei. E blocată ferm... Haide, Skywalker, fă-ţi meseria.

Luke activă sabia.

— Cât timp avem? întrebă el, decupând o ieşire îngustă printr-o parte a uşii.

— Nu prea mult, răspunse încruntată femeia. Cabinele turbo-lifturilor au senzori care raportează numărul persoanelor dinăuntru. Ne va lăsa probabil încă un minut, pentru a ne introduce cardurile, apoi raportează calculatorului de sistem. Trebuie să ajung la

un terminal înainte ca mesajul să ajungă de acolo la calculatorul principal şi să ne aducă trupele de şoc pe cap.

Tânărul termină tăietura şi dezactivă sabia, iar Mara şi Karrde ridicară bucata decupată, îndepărtând-o. Înapoia ei se afla peretele tunelului, nu tocmai aliniat cu deschiderea.

— Perfect, rosti Mara strecurându-se prin interstiţiu. Începusem să ne rotim, când s-a oprit sistemul. Avem loc să intrăm în tunel.

Ceilalţi o urmară. Tunelul turbo-liftului avea secţiunea aproximativ dreptunghiulară, cu. şine strălucitoare de ghidare în lungul pereţilor, plafonului şi podelei. Luke simţi furnicătura câmpurilor electrice, când trecu aproape de şine, şi ţinu seama să nu le atingă.

— Încotro? şopti spre Mara.

— Chiar aici, răspunse ea în acelaşi fel, oprindu-se în dreptul unei plăci cu laturi roşii, încastrate în perete, între şinele de ghidare. Tunelul de acces, care ar trebui să ne ducă la o magazie de stocare a droizilor de serviciu, unde să fie un terminal de calculator.

Sabia de lumină distruse rapid zăvorul de siguranţă al panoului de acces. Mara se strecură înăuntru, cu blasterul în mână, şi dispăru în tunelul întunecat. Luke şi Karrde o urmară, trecând pe lângă un şir dublu de droizi de întreţinere dezactivaţi, fiecare ţinând un sett impresionant de scule deschise în evantai, parcă prezentându-le pentru inspecţie. Dincolo de ei, tunelul se lărgea într-o încăpere micuţă, unde, aşa cum prevăzuse femeia, printre conducte şi cabluri, se zărea un terminal. Mara se aplecase deja peste el, dar, când Luke păşi în incintă, simţi şocul neaşteptat degajat de femeie.

— Ce s-a întâmplat?

— Au închis calculatorul principal, răspunse ea cu o expresie uluită pe chip. Nu s-au mulţumit să-l şunteze, ori să-l pună pe stand-by, ci l-au închis complet.

— Marele Amiral şi-a dat probabil seama că poţi să-l accesezi, se apropie Karrde. Ar fi bine s-o ştergem de-aici. Ai habar unde ne aflăm?

— Undeva deasupra hangarelor pupa. Tehnicienii din lift au coborât imediat înainte de secţiunea centrală a echipajului şi n-am mai coborât prea mult de acolo.

— Deasupra hangarelor..., repetă contrabandistul gânditor. Cu alte cuvinte, în apropiere de calele inferioare de stocare?

— Vrei să furăm o navă de acolo? îl privi femeia.

— De ce nu? Probabil că se aşteaptă să mergem direct la hangar. Este posibil să nu se uite după un vehicul care iese din calele inferioare.

— Dar dacă le trece prin minte, vom fi ca nişte mynocki prinşi în cursă, când trupele de şoc vor veni după noi, replică Mara. Să ieşim din calele inferioare, trăgând în stânga şi-n dreapta...

— Tăceţi, o opri Luke ale cărui percepţii Jedi furnicaseră, trimiţându-i un avertisment. Vine cineva!

Mara bolborosi o înjurătură şi se ghemui îndărătul terminalului, cu blasterul îndreptat spre uşă. Lipsit de armă, Karrde se retrase în tunelul de serviciu printre droizii de întreţinere înşiruiţi acolo. Luke se lipi de perete, lângă uşă, cu sabia pregătită, dar nu activată. Lăsă Forţa să curgă prin el şi se încordă pentru acţiune, ascultând aurele sumbre şi decise ale trupelor de şoc ce se apropiau şi recunoscând, spre regretul său, că aici nu avea să reuşească nimic prin manipulările subtile ale minţilor. Strângând puternic mânerul sabiei, aşteptă...

Brusc, doar cu o licărire de avertisment, uşa se deschise şi doi soldaţi din trupele de şoc apărură în prag,

cu carabinele blaster pregătite. Luke ridică sabia, cu degetul mare pe comutatorul de activare...

Pe neaşteptate, tunelul în care dispăruse Karrde fu inundat de o lumină orbitoare, însoţită de scrâşnete metalice puternice.

Soldaţii pătrunseră în incintă, păşind fulgerător de o parte şi de cealaltă a uşii, iar armele se îndreptară automat către sursa de lumină şi zgomot, în timp ce alţi doi soldaţi, purtând uniformele negre navale, îi urmară, înghesuindu-se peste ei. Trupele de şoc o zăriră pe Mara, ghemuită după terminal şi carabinele se întoarseră într-acolo.

Femeia fu mai rapidă. Blasterul ei scuipă de patru ori, câte două focuri pentru fiecare, şi ambii imperiali căzură pe podea, cu o carabină trăgând inutil, declanşată de un ultim reflex. Puşcaşii navali din spate îşi căutară instantaneu adăpost, deschizând focul asupra atacatoarei.

O singură mişcare a sabiei îi ucise pe amândoi.

Luke dezactivă arma, scoase capul pe uşă şi privi rapid într-o parte şi alta.

— Liber, îi spuse lui Mara, revenind în incintă.

— Deocamdată, preciză ea strecurând blasterul în toc şi ridicând carabinele. Să-i dăm drumul!

Karrde îi aştepta lângă panoul de acces prin care intraseră.

— Se pare că turbo-lifturile încă n-au fost reactivate, îi anunţă. Ar fi mai sigur ca, deocamdată, să rămânem la adăpostul tunelurilor. Probleme cu echipa de cercetare?

— Nu, răspunse Mara întinzându-i o carabină. Apropo, a fost utilă diversiunea aceea.

— Droizii de întreţinere sunt minunaţi, încuviinţă Karrde. Spre calele inferioare de stocare?

— Da, aprobă Mara. Sper că ştii ce vom face acolo.

— Îmi cer scuze de pe-acum, dacă nu va merge aşa cum am gândit. Haidem!

Treptat, prin comunicatoare şi intercom, începură să sosească rapoartele. Nu erau încurajatoare.

— Nici un semn al suspecţilor pe nivelul zonei de detenţie, îi raportă lui Pellaeon un comandant al trupelor de şoc care avea aerul distras al cuiva care încearcă să poarte o conversaţie şi în acelaşi timp să primească informaţii în cască. Unul dintre grilajele toboganului de deşeuri din zona detenţie a fost găsit tăiat – probabil că aşa l-au scos pe Karrde.

— Nu contează cum l-au scos, mârâi Pellaeon. Acuzaţiile pot să aştepte pentru mai târziu. Acum este important să-i găsim.

— Echipele de securitate investighează zona din care a provenit alarma turbo-liftului, urmă celălalt implicând prin tonul folosit că orice cuvânt al unui comandant al trupelor de şoc era, prin definiţie, important. Deocamdată nu s-a realizat nici un contact.

Thrawn reveni cu atenţia de la cei doi ofiţeri care-i asigurau legătura cu hangarele.

— Cum a fost tăiat grilajul? întrebă el.

— Nu am informaţii în această privinţă.

— Obţine-le, rosti Thrawn pe un ton de gheaţă. De asemenea, anunţă echipele de căutare că doi tehnicieni de întreţinere au raportat prezenţa unui bărbat în costum de zbor TIE în vecinătatea colectorului de deşeuri. Avertizează-i şi pe paznicii din hangarele pupa.

— Am înţeles, Mare Amiral.

Pellaeon privi spre Thrawn.

— Domnule amiral, în clipa de faţă este mai puţin important felul în care l-au eliberat pe Karrde. N-ar fi mai bine să ne concentrăm toate forţele pentru găsirea lor?

— Propui să ne trimitem toţi soldaţii spre calele hangar? Să presupunem, aşadar, că intruşii nu vor

încerca să facă pagube în alte părţi înainte de a căuta să evadeze?

— Nu, domnule amiral, răspunse căpitanul simţind că se înroşeşte la faţă. Îmi dau seama că trebuie să protejăm întreaga navă. Atât doar că mi se pare o direcţie de cercetare de prioritate redusă.

— Fă-mi hatârul acesta, căpitane. Nu-i decât o intuiţie, dar...

— Mare Amiral, interveni din nou comandantul trupelor de şoc. Raport de la echipa 207, puntea 98, nodul 326-KK.

Degetele lui Pellaeon zvâcniră automat spre tastatură, apoi se opriră, amintindu-şi că nu mai existau hărţi digitale disponibile, pe care să găsească locaţia respectivă.

— Au găsit echipa 102 – toţi sunt morţi. Doi ucişi de blastere, iar ceilalţi doi... Şovăi, apoi urmă: Se pare că există o confuzie în privinţa celorlalţi doi.

— Nu este nici o confuzie, comandante, interveni Thrawn cu o voce brusc letală. Instruieşte-i să caute pe trupuri tăieturi cvasi-microscopice cu cauterizare parţială.

Pellaeon se holbă la el. În ochii Marelui Amiral exista un foc rece pe care nu-l mai văzuse vreodată.

— Cauterizare parţială? repetă el prosteşte.

— Apoi anunţă-i, continuă Thrawn, că unul dintre intruşi este cavalerul Jedi Luke Skywalker.

Căpitanul simţi că rămâne cu gura căscată.

— Skywalker? icni el. Imposibil! Este pe Jomark, cu C'baoth.

— A fost, căpitane, îl corectă Thrawn rece. Acum este aici. Inspiră adânc şi controlat, iar când expiră, furia de moment păru că-i dispare. În mod evident, fanfaronul nostru maestru Jedi n-a fost în stare să-l ţină acolo, aşa cum s-a lăudat. Şi aş putea spune că acum avem dovada

că evadarea lui Skywalker de pe Myrkr n-a fost o decizie luată în urma unui imbold de moment.

— Credeţi că Talon Karrde şi Rebeliunea au acţionat de la început împreună?

— Vom afla în curând, zise Thrawn şi privi peste umăr. Rukh!

Silueta cenuşie şi tăcută apăru imediat lângă el.

— Da, stăpâne.

— Ia o grupă de personal civil. Strângeţi toţi ysalamirii din Inginerie şi Controlul Sistemelor, şi transportaţi-i în calele hangar. Nu sunt chiar destui ca să acoperiţi toată suprafaţa, aşa că bazează-te pe instinctele tale de vânător în plasarea lor. Cu cât împiedicăm mai mult vicleşugurile Jedi ale lui Skywalker, cu atât vom avea mai puţine dificultăţi în prinderea sa.

Noghriul încuviinţă din cap şi se îndreptă spre ieşire.

— Putem folosi şi ysalamirii de pe punte…, începu Pellaeon.

— O clipă, căpitane, îl opri Marele Amiral şi ochii lui sclipitori rămaseră privind în gol dincolo de videcran şi de planeta care se rotea dedesubt. Trebuie să mă gândesc... Da! Cred că vor încerca să se deplaseze pe cât posibil în secret şi, pentru moment, asta înseamnă tunelurile turbo-lifturilor.

Făcu un semn spre cei doi ofiţeri de transmisiuni care nu plecaseră de lângă el.

— Anunţaţi controlul turbo-lifturilor să repună sistemul în funcţiune normală, cu excepţia nodului 326-KK, între puntea 98 şi hangarele pupa. Toate cabinele din zona respectivă să fie deplasate spre cel mai apropiat banc, unde vor rămâne blocate până la noi instrucţiuni.

Unul dintre ofiţeri încuviinţă din cap şi începu să vorbească în comunicator.

— Încercaţi să-i împingeţi spre hangare? presupuse Pellaeon.

Thrawn continua să fie încruntat şi să privească în gol.

— Da, spuse el, însă întrebarea este ce vor face ei când îşi vor da seama de intenţia noastră? Probabil că vor căuta să iasă din nod – dar în ce direcţie?

— Mă îndoiesc că ar face prostia să revină la naveta de aprovizionare. Cred că vor evita complet hangarele şi vor căuta să fure o navetă de asalt din hangarele prova.

— Poate că da... Dacă Skywalker ar conduce evadarea, aş fi sigur că aşa ar proceda. Dar dacă Talon Karrde dă ordinele...

Amuţi din nou, cufundat în gânduri.

Oricum, era un punct de plecare.

— Dublează gărzile în jurul navetelor de asalt, ordonă Pellaeon comandantului trupelor de şoc. Pune oameni şi înăuntru, în caz că intruşii reuşesc să ajungă până acolo.

— Nu, murmură Marele Amiral, dacă Talon Karrde este conducătorul, nu se vor îndrepta spre navete. El este genul care va încerca lucruri mai puţin evidente. Poate vânătorii TIE... sau poate va reveni la naveta de aprovizionare, socotind că nu ne vom aştepta la una ca asta. Sau poate...

Întoarse brusc capul, privindu-l pe Pellaeon.

— Unde este *Şoimul Mileniului?*

— Ă-ă-ă... Mâna căpitanului se întinse iarăşi, inutil, spre consola de comandă. Am ordonat să fie trimis în calele inferioare de stocare, domnule amiral. Nu ştiu dacă ordinul a fost îndeplinit.

Thrawn împunse cu degetul în direcţia comandantului trupelor de şoc.

— Trimite pe cineva la calculatorul hangarelor şi găseşte nava asta. După aceea, trimite o grupă acolo!

Îl privi apoi pe Pellaeon şi... pentru prima dată de când ordonase alarma generală, Marele Amiral zâmbi.

— I-am prins, căpitane!

***

Karrde îndepărtă secţiunea de conductă pentru cabluri pe care o decupase Luke şi privi precaut afară.

— Pare a fi pustiu, murmură el peste umăr, de abia auzit pe fundalul sonor al maşinăriilor. Cred că le-am luat-o înainte.

— Dacă or să vină-ncoace, zise Luke.

— Or să vină, fii sigur, mârâi femeia. Dacă Thrawn avea vreo calitate în plus faţă de toţi ceilalţi Mari Amirali, atunci aceea era instinctul în prezicerea strategiei inamicilor.

— Sunt şase nave, continuă Karrde. Fără însemne, aparţinând probabil Contrainformaţiilor. Cred că oricare dintre ele va fi la fel de bună.

— Aveţi idee unde suntem? întrebă Luke, străduindu-se să privească pe lângă el.

Cala fiind mare, navele erau situate la intervale considerabile una de alta; în podea exista o deschidere, cu perimetrul luminat, probabil puţul unui ascensor de vehicule grele. Spre deosebire de cel pe care şi-l reamintea tânărul din hangarul Stelei Morţii, acesta avea însă un orificiu corespondent în plafon, care permitea navelor să fie suite spre mijlocul distrugătorului spaţial.

— Cred că ne aflăm aproape de nivelul cel mai de jos al calelor inferioare de stocare, răspunse Karrde. La unul sau două nivele deasupra hangarelor pupa. Principala dificultate ar fi dacă ascensorul se află cu un nivel mai jos, blocându-ne accesul spre cală şi ieşirea din navă.

— Păi, să intrăm şi să vedem cum stă treaba, spuse Mara mişcându-şi degetele pe carabină. Nu câştigăm nimic dacă stăm locului.

— De acord, făcu Karrde lăsând capul pe un umăr. Mi se pare că aud ascensorul suind. Este totuşi lent, iar navele asigură destulă acoperire. Skywalker?

Luke activă din nou sabia şi decupă un orificiu suficient de mare ca să poată ieşi în cală. Karrde sări primul, urmat de tânăr şi apoi de Mara.

— Legătura cu calculatorul hangarelor este acolo, zise femeia arătând spre consola din dreapta lor când se ghemuiră lângă un cargobot uşor cu blindajul destul de uzat. Imediat ce trece ascensorul, voi vedea dacă pot căpăta acces la el.

— Bine, însă nu pierde prea mult timp, rosti Karrde. Un ordin fals de transfer nu ne va asigura suficientă surpriză ca să merite să mai întârziem.

Partea de sus a navei deveni vizibilă, pe măsură ce ascensorul o aducea din hangarul de dedesubt. O navă foarte familiară...

Luke simţi că gura îi rămâne căscată de surpriză.

— Asta-i... nu! Nu, nu se poate!

— Ba da, încuviinţă Mara. Uitasem de ea... Marele Amiral a spus că o luau la bord, atunci când am vorbit cu el pe Endor.

Tânărul privi şi simţi un nod rece în gât, în vreme ce *Şoimul Mileniului* se înălţă încet prin deschidere. Leia şi Chewbacca fuseseră la bordul navei...

— A menţionat ceva despre prizonieri?

— Nu în faţa mea. Am rămas cu impresia că o găsise pustie.

Ceea ce însemna că, indiferent unde s-ar fi dus Leia şi Chewbacca, acum erau naufragiaţi. Nu avea însă vreme de speculaţii.

— O luăm înapoi, le spuse celorlalţi şi strecură sabia sub tunică. Acoperiţi-mă!

— Skywalker..., şuieră Mara, dar Luke pornise deja în fugă spre navă.

Platforma ascensorului apăru şi ea, în cele din urmă, purtând doi bărbaţi alături de *Şoim*: un soldat din forţele

navale şi un tehnician care examina o combinaţie de datapad şi unitate de comandă. Îl zăriră pe Luke...

— Hei! strigă tânărul, agitând din braţe şi alergând spre ei. Staţi aşa!

Tehnicianul acţionă ceva de pe datapad şi ascensorul se opri; Luke percepu suspiciunea bruscă a soldatului.

— Am primit ordine noi despre asta, zise el apropiindu-se. Marele Amiral vrea să fie dusă înapoi. Vrea s-o utilizeze drept momeală.

Tehnicianul se încruntă spre ecranul datapadului. Era tânăr, probabil de abia ieşit din adolescenţă.

— Aici nu scrie nimic despre ordine noi, protestă el.

— Nici eu n-am auzit ceva, mârâi soldatul şi scoase blasterul în vreme ce examina rapid incinta.

— Am primit ordinul acum un minut, insistă Jedi indicând spre consola calculatorului. Nu ştiu ce se-ntâmplă, dar ordinele se transmit mai lent azi.

— Oricum tentativa e ingenioasă, replică soldatul al cărui blaster îl ţintea acum evident pe Luke. Pot să văd un card de identificare?

Luke strânse din umeri şi, extinzându-se prin intermediul Forţei, îi smulse arma din mână.

Bărbatul nu încremeni nici măcar o fracţiune de secundă pentru pierderea neaşteptată a blasterului. Se năpusti înainte, cu mâinile întinse spre gâtul lui Luke...

Blasterul, care se îndrepta către tânăr, îşi inversă brusc direcţia. Soldatul primi patul armei direct în stomac, icni înăbuşit şi se prăbuşi pe podea.

— Iau eu ăsta, se adresă Luke tehnicianului, făcându-le semn lui Karrde şi Mara să i se alăture.

Palid la faţă, tehnicianul îi întinse datapadul, fără un cuvânt.

— Bună treabă, încuviinţă Karrde. Stai liniştit, n-o să-ţi facem nici un rău, îi spuse după aceea tehnicianului şi, aplecându-se, scoase comunicatorul de la soldatul care

gemea. Bineînţeles, dac-o să te comporţi aşa cum trebuie. Du-ţi amicul în dulapul de acolo şi intraţi înăuntru.

Tehnicianul privi de la el la Luke, apoi aprobă iute din cap. Prinse soldatul de subsuori şi începu să-l tragă.

— Ai grijă să-i încui, continuă contrabandistul spre Luke, şi după aceea vino în navă. Eu pornesc secvenţa de pre-lansare. Există coduri de securitate pe care trebuie să le introduc?

— Nu cred. Privind în jur, tânărul o zări pe Mara tastând grăbită la consola calculatorului. *Şoimul* este şi aşa greu de menţinut în funcţiune.

— Bine. Reaminteşte-i lui Mara să nu piardă prea mult timp cu calculatorul ăla.

Se strecură pe sub navă şi dispăru pe rampă. Luke aşteptă până ce tehnicianul intră împreună cu soldatul în dulapul cu circuite electrice, îi încuie, apoi sui în *Şoim*.

— Are o secvenţă de pornire remarcabil de rapidă, comentă Karrde văzându-l. Două minute, poate trei, şi vom fi gata de decolare. Unde-i controlerul ăla?

— Ia-l, i-l întinse tânărul. Eu mă duc după Mara.

Privi pe geamul carlingii…

În clipa în care de cealaltă parte a incintei se deschise o uşă largă, dincolo de care se zări o grupă de soldaţi aparţinând trupelor de şoc.

— Hopa, murmură Karrde când cele opt armuri albe porniră decise spre *Şoim*. Ştiu că suntem aici?

Luke îşi extinse percepţiile, încercând să detecteze starea mentală a imperialilor.

— Nu cred, şopti el. Par să gândească mai degrabă din postura de paznici, decât din cea de războinici.

— Probabil că aici este prea zgomot ca să audă motoarele în modul de pre-lansare, comentă Karrde şi se lăsă să lunece în scaun, pentru a ieşi din raza vizuală a

celor de afară. Mara a avut dreptate în privinţa Marelui Amiral, totuşi se pare că suntem cu un pas înaintea lui.

Un gând îl fulgeră brusc pe Luke, care privi în lateral prin cupolă. Mara era ghemuită înapoia consolei calculatorului, temporar ascunsă de trupele de şoc.

Nu avea să rămână însă nevăzută multă vreme... şi, după cum o cunoştea pe femeie, nu era genul care să stea locului, aşteptând s-o descopere imperialii. Dacă ar fi existat vreo modalitate prin care s-o anunţe să nu deschidă deocamdată focul asupra lor...

Dar poate că exista. Mara, vorbi el în gând, străduindu-se să şi-o imagineze în minte. Nu ataca, aşteaptă până-ţi dau semnalul.

Nu căpătă nici un răspuns, însă o zări aruncând o privire scurtă spre *Şoim*, pentru ca apoi să se ghemuiască şi mai mult în spatele consolei.

— Mă duc la trapă, îi spuse Luke lui Karrde. Voi încerca să-i prind între focul meu şi al lui Mara. Rămâi aici.

— Bine.

Aplecându-se mult, tânărul se grăbi pe coridorul scurt ce lega cabina de comandă cu trapa de ieşire. Ajunse aproape în ultima clipă; când se opri lângă trapă, simţi vibraţia cizmelor blindate pe rampă. Percepu patru soldaţi care urmau să intre în navă, în timp ce ceilalţi se desfăceau în evantai sub *Şoim*, ca să supravegheze direcţiile posibile de apropiere ale intruşilor. Încă o secundă şi aveau să-l zărească... altă secundă şi cineva o va vedea pe Mara... *Mara, acum!*

Fulgerul de blaster care ţâşni dinspre poziţia femeii urmă atât de rapid comenzii sale, încât Luke avu impresia distinctă că ea plănuise să atace în clipa aceea, indiferent dacă ar fi avut sau nu permisiunea lui. Activându-şi sabia, tânărul sări pe rampă, atacându-i pe soldaţi în momentul în care aceştia se răsuceau spre

ameninţarea dinapoia lor. Prima lui lovitură reteză ţeava celei mai apropiate carabine blaster; extinzându-şi Forţa, îl împinse cu violenţă pe purtătorul ei, trimiţându-l în tovarăşii săi şi răsturnându-i pe toţi, neajutoraţi, pe platforma ascensorului. Luke sări de pe rampă în lateral, devie salva altui soldat şi-l tăie cu sabia, apoi respinse o duzină de focuri, înainte ca blasterul lui Mara să-l doboare pe următorul imperial. O privire scurtă îi dovedi că femeia îi rezolvase şi pe ceilalţi doi.

Creşterea bruscă a Forţei îl făcu să se întoarcă iute şi constată că grupul pe care-l răsturnase de pe rampă se ridicase în picioare. Scoase un răcnet şi se năpusti spre ei, rotind sabia în cercuri largi şi aşteptând ca Mara să profite de distragerea oferită de asaltul său şi să deschidă focul asupra lor. Femeia n-o făcu însă şi, când fulgerele blasterelor porniră să ţâşnească spre el, nu mai avu la îndemână multe opţiuni. Sabia lovi de patru ori şi totul se termină.

Gâfâind, Luke dezactivă sabia... şi, aproape şocat, descoperi motivul pentru care Mara nu mai trăsese. Platforma-ascensor pe care se afla *Şoimul* cobora lent sub nivelul punţii, astfel că trupele de şoc se aflaseră în afara liniei ei de tragere.

— Mara! o strigă, ridicând privirea.

— Ce este? răspunse ea, apărând la marginea platformei, care se afla deja la cinci metri deasupra lui Jedi. Ce face Karrde?

— Cred că plecăm. Sări – te prind eu.

O expresie iritată traversă chipul femeii, dar *Şoimul* se îndepărta rapid şi se conformă fără şovăială. Extinzând Forţa, Luke o prinse cu braţe invizibile în aer, încetinindu-i coborârea şi lăsând-o pe rampa navei. Ea porni imediat la fugă şi din trei paşi intră prin trapă.

Se afla deja pe scaunul copilotului, până ce Luke etanşă trapa şi ajunse el însuşi în cabină.

— Prinde-ţi centurile, i se adresă peste umăr.

Luke se aşeză înapoia ei, înfrânându-şi pornirea de a-i cere să plece din scaunul copilotului. Cunoştea *Şoimul* mult mai bine decât ea sau Karrde, totuşi probabil că ambii contrabandişti aveau mai multă experienţă în pilotarea acelei clase de navă.

Şi, după cum se părea, aveau să-i aştepte clipe dificile. Prin cupola carlingii, Luke văzu că nu coborau într-o cală hangar, aşa cum sperase, ci într-un coridor larg pentru vehicule, a cărui podea era întreruptă de suporturi pentru elevatoare repulsor, dispuse transversal.

— Ce s-a-ntâmplat cu calculatorul? o întrebă pe Mara.

— Nu l-am putut accesa. Deşi nu cred c-aş fi putut face mare lucru. Trupele de şoc au avut destul timp la dispoziţie ca să raporteze situaţia. Doar dacă nu te-ai gândit să le bruiezi comunicatoarele, adăugă ea privind spre Karrde.

— Haide, Mara, chicoti bărbatul, bineînţeles c-am făcut-o. Din nefericire, deoarece au avut probabil ordin să raporteze imediat ce ajungeau pe poziţie, vom dispune doar de câteva minute. Poate nici atât.

— Pe aici este ieşirea? se încruntă Luke privind coridorul. Crezusem c-o să coborâm direct în hangare.

— Se pare că liftul ăsta nu ajunge până acolo. Nu face parte din traseul puţului de acces în hangare, care cred că-i orificiul acela luminat de pe podea, drept înainte.

— Ce facem atunci?

— O să vedem dacă asta poate controla liftul, arătă Karrde spre datapadul luat de la tehnician, deşi mă-ndoiesc. fie numai şi din considerente de securitate, probabil că au…

— Uite! îl întrerupse Mara, arătând pe coridor.

Departe în faţa lor se zărea altă platformă-lift, care se îndrepta spre deschiderea luminată indicată de contrabandist. Dacă aceea era într-adevăr comunicarea cu hangarul... şi dacă platforma se oprea acolo, blocându-le drumul...

Se părea că şi Karrde se gândise la acelaşi lucru. Pe neaşteptate, Luke fu izbit cu spatele de spătarul scaunului, iar *Şoimul* ţâşni înainte, trecând peste marginea platformei lor purtătoare şi năpustindu-se prin coridor ca un tauntaun opărit. Vreme de câteva clipe, se legănă într-o parte şi în cealaltă, apropiindu-se periculos de mult de pereţii coridorului, elevatoarele repulsor ale navei interferând cu cele încorporate în podea. Strângând din dinţi, Luke privi cum platforma ascensor din faţa lor se apropia inexorabil de deschizătură şi simţi aceeaşi neajutorare pe care şi-o reamintea din groapa lui Rancor de sub sala tronului lui Jabba Huttul. Forţa era alături de el acum, aşa cum fusese şi atunci, dar pe moment nu se putea gândi la o cale prin care să-i utilizeze puterea. *Şoimul* se năpusti spre platforma aflată în coborâre... şi tânărul se încordă în vederea coliziunii inevitabile...

Doar cu un scrâşnet scurt de metal, trecură prin interstiţiu. *Şoimul* se rostogoli o dată, când pică în cala uriaşă de dedesubt, evită ghidajele elevatoarelor repulsor verticale...

Acolo, drept în faţă, după ce Karrde readuse nava la poziţia normală, se zărea ieşirea cea mare a hangarului, dincolo de care exista numai întunecimea spaţiului cosmic.

O jumătate de duzină de blastere deschiseră tirul asupra lor, când traversară hangarul peste navele parcate. Focurile erau totuşi trase reflex, fără ţintă, şi ratară aproape toate. Unul trecu prin apropierea cupolei

carlingii, după care *Şoimul* fu afară, străbătând bariera atmosferică şi picând spre planeta de dedesubt.

În clipa aceea, Luke întrezări vânătorii TIE din hangarul prova, pregătindu-se de interceptare.

— Haide, Mara, rosti el desfăcându-şi centurile. Ştii să tragi cu o baterie de lasere cu cuarte?

— Nu, am nevoie de ea aici, răspunse Karrde care coborâse *Şoimul* pe sub intradosul distrugătorului spaţial şi se îndrepta către marginea babord a navei. Dă-i drumul! Du-te-n turela dorsală – cred că pot face astfel încât să-şi concentreze atacul din direcţia respectivă.

Luke habar n-avea cum intenţiona să realizeze aşa ceva, dar nu era timp de discuţii acum. *Şoimul* începuse deja să vibreze sub loviturile laserelor şi, din proprie experienţă, tânărul ştia că ecranele deflectoare ale navei nu puteau să reziste la infinit. Ieşi din cabina de comandă şi alergă spre scara tunelului turelei; sări direct până la jumătatea ei, apoi se căţără iute până sus. Îşi prinse centurile, activă cuartele... şi când privi în jur, înţelese ce avea de gând Karrde. *Şoimul* trecuse pe sub marginea babord a *Himerei* şi se ridica, virând spre pupa în lungul fuzelajului superior, îndreptându-se direct spre spaţiu, pe un vector aflat imediat deasupra evacuării masivelor duze ale propulsiei subluminice a distrugătorului spaţial. Gonind destul de aproape de evacuare, în opinia lui Luke, dar în modul acela era sigur că nici un vânător TIE n-avea să-i atace de dedesubt.

Intercomul îi piui în ureche.

— Skywalker, se auzi glasul lui Karrde, aproape ne-au ajuns. Eşti gata?

— Gata, îl anunţă Luke.

Atinse uşor comenzile de declanşare a focului, se concentră şi lăsă Forţa să curgă prin el.

Bătălia fu violentă, dar scurtă, amintindu-i cumva de evadarea *Şoimul*ui din Steaua Morţii, cu atâta timp în

urmă. Atunci, Leia recunoscuse că scăpaseră mult prea uşor şi, în vreme ce vânătorii TIE roiau, explodau şi luau foc în jurul lor, Luke se întrebă neliniştit dacă nu cumva imperialii se gândiseră şi de data aceasta la ceva tot atât de viclean.

Iar apoi cerul se umplu de linii stelare, se împestriţă, iar ei scăpară în hiperspaţiu.

Luke inspiră adânc şi dezactivă cuartele.

— Felicitări pilotului, rosti el în intercom.

— Mulţumesc, se auzi glasul inexpresiv al lui Karrde. Se pare că nu avem probleme – doar o avarie a sistemului convertor de putere tribord. Mara s-a dus să-l verifice.

— Ne putem descurca şi fără el, zise Luke. Han a cablat toată nava în aşa fel încât poate zbura şi fără jumătate din sisteme. Încotro ne-ndreptăm?

— Coruscant. Te lăsăm acolo şi-mi ţin promisiunea pe care ţi-am făcut-o mai devreme.

Luke fu nevoit să-şi scotocească amintirile.

— Te referi la faptul că Noua Republică va avea de câştigat de pe urma evadării tale?

— Exact. Din câte îmi reamintesc oferta pe care mi-a făcut-o Solo pe Myrkr, aveţi nevoie de nave de transport. Aşa-i?

— Mare nevoie, încuviinţă tânărul. Ai o flotă ascunsă pe undeva?

— Nu tocmai ascunsă, totuşi nu va fi greu să pun mâna pe ea. Ce crezi că va spune Noua Republică despre aproximativ două sute de crucişătoare grele din Clasa cuirasat nou-nouţe, modelul dinaintea Războiului Clonelor?

Luke simţi că rămâne cu gura căscată. Crescuse pe Tatooine, unde nu răzbăteau multe informaţii, totuşi mai auzise câte ceva.

— Doar nu te referi la... Forţa întunecată?

— Coboară şi o să discutăm despre asta. Încă ceva – deocamdată, eu unul nu i-aş spune lui Mara nimic despre asta.

— Vin imediat.

Luke închise intercomul, puse căştile cu laringofon la locul lor şi coborî scara... şi, pentru prima dată, nu mai simţi discontinuitatea, când câmpul gravitaţional îşi schimbă direcţia la jumătatea treptelor.

***

Şoimul Mileniului se îndepărtase de *Himera*, păcălindu-şi sau doborându-şi urmăritorii TIE, şi gonea spre adăpostul hiperspaţiului. Pellaeon stătea la consola sa, cu pumnii încleştaţi, privind tăcut şi neajutorat. Neajutorat, deoarece calculatorul principal continua să fie doar parţial operaţional, iar armele sofisticate şi sistemele razelor de tractare ale *Himerei* erau inutile împotriva unei nave atât de mici, atât de rapide şi atât de îndepărtate. Tăcut, fiindcă dezastrul depăşea cu mult oricare dintre seriile lui de înjurături.

Nava pâlpâi şi dispăru... iar Pellaeon se pregăti pentru tot ce putea să fie mai rău.

Nimic din ceea ce aşteptase nu se întâmplă.

— Recheamă vânătorii TIE, căpitane, rosti Thrawn cu un glas ce nu dovedea furie sau tensiune. Anulează alarma pentru intruziune, iar Controlul Sistemelor să continue punerea în funcţiune a calculatorului principal. Ah, da, poate fi continuată şi descărcarea navetelor de aprovizionare.

— Da, domnule amiral, se încruntă nesigur Pellaeon.

Oare Thrawn nu înţelesese semnificaţia celor petrecute? Ochii roşii scânteiară, când Marele Amiral îl examină.

— Am pierdut o repriză, căpitane, vorbi el. Nimic mai mult.

— Părerea mea este că am pierdut mult mai mult. Este clar că Talon Karrde va da acum Noii Republici flota *Katana*.

— Însă n-o va dărui, preciză aproape leneş Thrawn. Karrde n-a oferit niciodată nimic pe gratis. Va încerca să se târguiască, ori va pune condiţii pe care rebelii nu le vor găsi satisfăcătoare. Negocierile vor dura, ţinând mai ales seama de atmosfera politică suspicioasă pe care ne-am străduit într-atât s-o creăm pe Coruscant. Iar noi avem nevoie doar de niţel timp.

Pellaeon clătină din cap.

— Presupuneţi că hoţul acela de nave, Ferrier, va găsi furnizorul de nave al grupului corellian înainte ca Talon Karrde şi Rebeliunea să fi ajuns la o înţelegere?

—Nu presupun nimic. Ferrier se află chiar acum pe urmele lui Solo şi i-a extrapolat destinaţia pentru noi... iar graţie activităţii excelente făcute de Contrainformaţii în cercetarea trecutului lui Karrde, ştiu exact cu cine ne vom întâlni la capătul pistei aceleia.

Privi pe videcran spre vânătorii TIE care reveneau.

— Ordonă Navigaţiei să pregătească un curs spre sistemul Pantolomin, căpitane, rosti el gânditor. Plecăm imediat ce se termină descărcarea navetelor de aprovizionare.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon spre ofiţerul navigator şi efectuă un calcul mental rapid.

Era timp ca *Şoimul Mileniului* să ajungă la Coruscant... şi timp ca *Himera* să ajungă la Pantolomin...

— Da, îi citi Thrawn gândurile. Acum este vorba despre o întrecere directă.

24

Soarele coborâse înapoia dealurilor cafenii de pe Honoghr, lăsând tonuri roşu-violacee în norii de deasupra orizontului. Din pragul dukhei, Leia privea culorile disipându-se şi simţea mult prea familiara spaimă nervoasă ce apărea întotdeauna înaintea pericolelor şi bătăliilor. Peste câteva minute, ea, Chewbacca şi C-3PO aveau să pornească spre Nystao, ca să-l elibereze pe Khabarakh şi să evadeze de pe planetă. Sau să moară, în decursul tentativei.

Suspină şi reveni în dukha, întrebându-se într-o doară unde greşise în toată aventura aceea. Păruse perfect rezonabil să vină pe Honoghr, perfect corect, cumva, să facă gestul îndrăzneţ de a se încrede în noghri. Chiar înainte de a pleca de pe Kashyyyk, fusese convinsă că propunerea nu fusese pe de-a întregul ideea ei, ci călăuzirea subtilă a Forţei.

Şi poate că aşa fusese. Dar poate că nu din partea Forţei la care se gândise ea...

O briză uşoară pătrunse pe uşă şi Leia se înfioră. Forţa este puternică în toată familia mea, îi spusese Luke în ajunul Bătăliei pentru Endor. La început nu-l crezuse, ci abia mult mai târziu, când instruirea lui răbdătoare începuse să-i deştepte urmele acelor aptitudini. Tatăl ei avusese însă parte de aceeaşi instruire şi deţinuse aceleaşi aptitudini... totuşi în cele din urmă se prăbuşise în partea întunecată a Forţei.

Unul dintre gemeni lovi cu piciorul. Leia se opri, extinzându-şi percepţia, pentru a atinge uşor cele două fiinţe micuţe dinlăuntru, şi, în clipa aceea, o năpădiră fragmente de amintiri. Chipul mamei, încordat şi blând, ridicând-o din întunericul scorburii unde o ascunsese de ochi iscoditori. Feţe nefamiliare aplecându-se deasupra ei, în timp ce mama le vorbea pe un ton care o speriase şi o făcuse să plângă. Plânsese din nou, când mama

murise, strângându-se cu putere de bărbatul pe care. Învăţase să-l numească tată.

Durere, mizerie şi teamă... toate din cauza adevăratului ei tată, cel care renunţase la numele Anakin Skywalker, pentru a-şi spune Darth Vader.

Dinspre uşă se auzi un târşâit de paşi.

— Ce este, C-3PO? se întoarse ea către droid.

— Înălţimea Ta, Chewbacca m-a informat că vei pleca în curând de aici, vorbi niţel neliniştit C-3PO. Pot presupune că te voi însoţi?

— Bineînţeles. Indiferent ce s-ar întâmpla în Nystao, nu cred că după aceea ai dori să rămâi aici.

— Înţeleg. Droidul şovăi şi Leia înţelese din postura sa că neliniştea nu-i dispăruse pe deplin. Cred însă că trebuie să ştii altceva, continuă el. Unul dintre droizii decon s-a comportat foarte straniu.

— Serios? în ce anume a constat această stranietate?

— Este mult prea curios. A pus multe întrebări, nu numai despre tine şi Chewbacca, ci şi despre mine. L-am văzut umblând prin sat, după ce ar fi trebuit să fie dezactivat peste noapte.

— Probabil că-i vorba doar despre o ştergere de memorie făcută necorespunzător, replică Leia fără să aibă chef de o discuţie despre bizareriile de personalitate ale droizilor. Pot numi alţi doi droizi care au o curiozitate ce o depăşeşte pe cea programată iniţial.

— Înălţimea Ta, protestă C-3PO pe un ton jignit, R2-D2 este cu totul alt caz.

— Nu mă refeream numai la el, zise prinţesa şi ridică mâna pentru a opri continuarea discuţiei. Îţi înţeleg totuşi grijile şi te rog să fii atent asupra droidului acela. Este bine?

— Da, înălţimea Ta.

C-3PO făcu o plecăciune şi ieşi în amurg.

Oftând, femeia privi în jur. Plimbându-se agitată prin clukha, ajunse la peretele cu arborele genealogic şi rămase privindu-l. În lemnul cioplit exista un sentiment profund de istorie, peste care se suprapunea mândria discretă, dar la fel de profundă, legată de familie. Urmări legăturile dintre nume, întrebându-se ce gândeau şi simţeau noghrii înşişi, când le studiau, îşi vedeau triumfurile şi eşecurile deopotrivă, sau doar triumfurile? Probabil, ambele. Noghrii i se păreau un popor care nu se autoamăgea în mod deliberat cu realitatea.

— Citeşti în lemn sfârşitul familiei noastre, Lady Vader?

Leia tresări.

— Câteodată, îmi doresc să nu fiţi atât de pricepuţi la arta furişării, bombăni ea regăsindu-şi echilibrul.

— Îmi cer iertare, zise maitrakh pe un ton destul de sec. N-am dorit să te sperii. Zăreşti sfârşitul nostru acolo? arătă spre arborele genealogic.

— Nu pot vedea viitorul, maitrakh, scutură din cap Leia. Nici pe al vostru, nici măcar pe al meu. Mă gândeam pur şi simplu la copii. Încercam să-mi imaginez cum este să-ncerci să-i creşti. Mă întrebam cât anume din caracterul lor poate să modeleze o familie, şi cât este înnăscut în copii.

Şovăi, apoi urmă:

— Mă întrebam dacă răul din trecutul unei familii poate fi şters, sau dacă este întotdeauna transmis următoarelor generaţii.

Maitrakh îşi aplecă uşor capul pe un umăr şi ochii ei uriaşi o studiară pe Leia.

— Vorbeşti ca şi cum nu ai fi cunoscut până acum creşterea copiilor.

— Aşa este, încuviinţă prinţesa şi-şi mângâie pântecul. Nu ştiu dacă ţi-a spus Khabarakh, dar voi da naştere primilor mei doi copii.

— Şi te temi pentru ei.

Leia simţi cum îi zvâcneşte un muşchi din obraz.

— Am motive. Imperiul doreşte să mi-i ia.

Maitrakh şuieră încetişor.

— De ce?

— Nu sunt sigură, dar intenţia nu poate să fie bună.

— Îmi pare rău, Lady Vader, coborî privirea maitrakh. Te-aş ajuta dacă mi-ar sta în putinţă.

— Ştiu, o atinse Leia pe umăr.

Maitrakh privi arborele genealogic.

— Mi-am trimis toţi cei patru fii în pericol, Lady Vader. În bătăliile împăratului. De fiecare dată mi-a fost la fel de greu să-i privesc plecând spre război şi moarte.

Leia se gândi la toţi aliaţii şi tovarăşii ei care muriseră în războiul cel lung.

— Şi eu am trimis oameni să-şi găsească moartea, şopti ea. A fost destul de greu. Nu-mi pot imagina făcând acelaşi lucru cu copiii mei.

— Trei dintre ei au murit, continuă maitrakh, parcă vorbind pentru sine. Departe de casă, jeliţi doar de camarazii lor. Al patrulea a devenit olog şi a revenit acasă pentru a-şi trăi viaţa scurtată în disperarea tăcută a dezonoarei, înainte ca moartea să-l elibereze.

Leia făcu o grimasă. Acum, deoarece o ajutase, Khabarakh se confrunta atât cu dezonoarea, cât şi cu moartea...

— Stai puţin! Ai spus că toţi cei patru fii ai tăi au plecat la război? Şi că toţi patru au murit de atunci?

— Aşa este, încuviinţă maitrakh.

— Atunci Khabarakh nu este fiul tău?

— Este fiul meu terţ. Fiul fiului primului meu născut.

Leia o privi, fulgerată de o înţelegere oribilă. Dacă Khabarakh nu era fiul, ci strănepotul ei, iar dacă maitrakh asistase personal la bătălia spaţială ce determinase pustiirea Honoghrului...

— Maitrakh, de cât timp a fost aşa planeta voastră? şopti ea. De câţi ani?

Bătrâna o privi, simţind modificarea bruscă din starea ei de spirit.

— Lady Vader, ce am spus...?

— De câţi ani...

Maitrakh se retrase uşor din faţa ei.

— Patruzeci şi opt de ani noghri, rosti ea. Patruzeci şi patru din anii împăratului.

Leia puse mâna pe lemnul neted al arborelui genealogic, simţind cum genunchii i se înmuiaseră de şoc. Patruzeci şi patru de ani... Nu cei cinci, opt sau chiar zece ani pe care-i bănuise. Patruzeci şi patru...

— Nu s-a întâmplat în timpul Rebeliunii, spuse ea, ci în timpul Războiului Clonelor.

Iar şocul lăsă brusc loc unei avalanşe de furie orbitoare.

— Patruzeci şi patru de ani, mârâi ea. Vă ţin aşa de patruzeci şi patru de ani?

Se răsuci spre uşă.

— Chewie! strigă, fără să-i pese pentru moment dacă o putea auzi cineva. Chewie, vino-ncoace!

O mână o prinse de umăr şi, când se răsuci, o văzu pe maitrakh fixând-o, cu o expresie impenetrabilă pe faţa sa extraterestră.

— Lady Vader, spune-mi despre ce-i vorba.

— Patruzeci şi patru de ani, maitrakh, despre asta-i vorba, zise Leia şi pârjolul arzător al furiei se stinse lăsând în urmă o determinare de gheaţă. V-au ţinut în sclavie de aproape o jumătate de secol. V-au minţit pe faţă, v-au înşelat, v-au ucis fiii.

Îndreptă un deget spre solul de sub picioare.

— Asta nu este muncă de decontaminare de patruzeci şi patru de ani. Şi dacă fac altceva decât doar să cureţe solul...

Paşi grei se auziră la uşă şi Chewbacca se năpusti înăuntru, cu proiectorul pregătit. O zări pe Leia, mugi o întrebare şi roti arma spre maitrakh.

— Nu sunt în pericol, rosti prinţesa, ci doar foarte furioasă. Vreau să-mi aduci mai multe eşantioane din zona contaminată. Dar nu sol de data aceasta, ci iarbă kholm.

Văzu surpriza de pe chipul wookiee-ului, însă acesta mârâi doar o încuviinţare şi ieşi.

— De ce vrei să examinezi iarba kholm? întrebă maitrakh.

— Chiar tu ai spus că miroase altfel decât înainte de venirea ploilor. Cred că poate fi vorba despre o legătură pe care am trecut-o cu vederea.

— Care anume ?

— Nu vreau să mai spun nimic, maitrakh, clătină Leia din cap. Mai întâi, să fiu sigură.

— Mai doreşti să mergi în Nystao?

— Mai mult ca oricând. Dar nu numai pentru ceea ce doream la început. Dacă eşantioanele aduse de Chewie dovedesc ceea ce cred eu, mă voi duce direct la dinaşti.

— Şi dacă vor refuza să te asculte?

Leia inspiră adânc.

— Nu pot să mă refuze. Aţi pierdut deja trei generaţii din fiii voştri. Nu vă puteţi permite să pierdeţi mai mulţi copii.

Bătrâna rămase privind-o în tăcere timp îndelungat.

— Spui adevărul, şuieră ea încetişor printre dinţii aciculari şi porni spre uşă cu graţia ei fluidă. Mă voi întoarce peste o oră. Până atunci vei fi gata de plecare?

— Da. Unde te duci?

Maitrakh se opri în prag şi ochii ei negri o priviră cu tristeţe.

— Spui adevărul, Lady Vader, ei trebuie să te asculte. Mă voi întoarce.

***

Maitrakh reveni după douăzeci de minute, cu cinci minute înaintea lui Chewbacca. Wookiee-ul rupsese doi pumni de iarbă kholm din diferite locuri şi scosese analizorul din ascunzătoarea aflată în magazia droizilor decon. Leia declanşa analiza a două dintre plantele cafenii, urâte, şi porniră spre Nystao.

Nu erau însă singuri. Spre surpriza prinţesei, o tânără noghri se afla deja pe scaunul pilotului speederului de teren decapotabil de care le făcuse rost maitrakh; când traversară satul cu viteza unui mers rapid, altă duzină de noghri li se alătură, flancând vehiculul, ca o gardă de onoare. Maitrakh însăşi mergea printre ei, cu chipul indescifrabil în lumina slabă reflectată de cadranele bordului. Pe locul din spate, alături de analizor, Chewbacca îşi pipăia proiectorul şi mormăia gros şi neîncrezător. Înapoia lui, înghesuit în compartimentul pentru bagaje, C-3PO menţinea o tăcere deloc caracteristică.

Ieşiră din sat, pe terenul cultivat din jur, cu farurile stinse; sub lumina stelelor ce se strecura printre fuioarele de nori, grupul mic de noghri era practic invizibil. Ajunseră la alt sat, greu de zărit noaptea, când toate ferestrele îi erau întunecate, şi-l traversară fără incidente. Alte ogoare, alt sat, alte ogoare. Ocazional, Leia întrezărea în depărtare luminile din Nystao şi se întrebă nesigură dacă într-adevăr confruntarea cu dinaştii era acţiunea cea mai inteligentă în momentul acela. Aceştia conduceau cu ajutorul sau cel puţin cu consimţământul tacit al Imperiului, iar acuzarea lor de acoperirea unei minciuni n-ar fi fost uşor acceptată de poporul acela mândru şi devotat onoarei.

Apoi, cel mai mare dintre cei trei sateliţi naturali ai lui Honoghr se ivi dinapoia unui nor gigantic, spre nord-est...

şi, tresărind uluită, Leia văzu că nu mai era însoţită doar de escorta originală. De jur împrejur se afla o mare de siluete întunecate, curgând aidoma unui flux tăcut o dată cu speederul.

Înapoia ei, Chewbacca scoase un mârâit la fel de surprins. Cu simţurile sale de vânător, ştiuse deja că escorta le sporise cu fiecare sat prin care trecuseră, dar nici el nu-şi dăduse seama de dimensiunile reale ale acesteia şi nu era deloc sigur că situaţia îi plăcea.

Leia constată totuşi că o parte a cleştelui ce-i strângea inima se destinse, când se lăsă înapoi, pe spătarul scaunului. Indiferent ce avea să întâmple în Nystao, numărul celor adunaţi avea să-i pună în imposibilitate pe dinaşti s-o aresteze pur şi simplu şi să ascundă faptul că ea trecuse vreodată pe acolo.

Maitrakh îi garantase că avea să aibă ocazia de a le vorbi. Restul depindea numai de ea.

***

Ajunseră la marginea lui Nystao cu puţin înainte de răsărit... şi fură întâmpinaţi de altă mulţime de noghri.

— Vestea a ajuns înaintea noastră, îi spuse maitrakh când speederul şi escorta se apropiară. Au venit s-o vadă pe fiica Lordului Vader şi să-i audă mesajul.

— La ce mesaj le-ai spus să se aştepte? privi Leia mulţimea.

— Că datoria de onoare faţă de Imperiu a fost plătită cu vârf şi îndesat. Că ai venit să le oferi noghrilor o viaţă nouă.

Ochii negri ai lui maitrakh îi sfredeliră chipul într-o întrebare nerostită. Leia privi peste umăr spre Chewbacca şi ridică sprâncenele. Wookiee-ul mârâi afirmativ şi înclină analizorul spre ea, arătându-i displayul.

În decursul călătoriei nocturne, aparatul îşi încheiase procesarea... şi când citi rezultatele, Leia simţi cum îi renaşte furia faţă de ceea ce făcuse Imperiul acestui popor.

— Da, încuviinţă ea. Pot într-adevăr să dovedesc că datoria a fost plătită.

Ajunsă acum mai aproape de mulţimea care aştepta, putea distinge

În lumina slabă a zorilor că majoritatea noghrilor erau femei. Relativ puţinii bărbaţi pe care-i vedea aveau fie nuanţa cenuşiu-palid a pielii caracteristică copiilor şi adolescenţilor, ori cea întunecată, specifică bătrânilor. Drept în calea speederului era însă un grup de zece bărbaţi cu pielea oţelie a adulţilor tineri.

— Văd că şi dinaştii au aflat vestea, comentă Leia.

— Este escorta oficială, explică maitrakh. Ei ne vor însoţi la Marea Dukha, unde te aşteaptă dinaştii.

Escorta oficială – paznici sau soldaţi, Leia nu era sigură cum să-i considere – rămase tăcută, în vreme ce se desfăşură în formaţie triunghiulară în faţa vehiculului. Restul mulţimii fremăta de conversaţii murmurate, majoritatea fiind purtate între locuitorii din Nystao şi săteni. Leia nu ştia ce vorbeau, dar, indiferent în ce direcţie i s-ar fi întors ochii, noghrii amuţeau şi o priveau cu o fascinaţie evidentă.

Oraşul era mai mic decât se aşteptase ea, ţinând seama mai ales de teritoriul limitat pe care-l aveau la dispoziţie noghrii. După numai câteva minute, ajunseră la Marea Dukha.

După numele ei, Leia se aşteptase să fie vorba pur şi simplu despre o versiune la scară mai mare a dukhei din sat. Era într-adevăr mai mare, dar în ciuda similitudinii designului, structura aceasta degaja o senzaţie cu totul diferită. Pereţii şi acoperişul ei nu erau din lemn, ci dintr-un metal albastru-argintiu, lipsit de ornamente sau

încrustaţii. Stâlpii de susţinere erau negri – din metal, ori piatră prelucrată. Trepte late din marmură neagră şi roşie suiau spre terasa din mozaic gri care se întindea în faţa uşilor duble. Clădirea părea rece şi distantă, mult diferită de tabloul mental al etosului noghri, pe care femeia îl concepuse în ultimele zile. Într-o doară, se întrebă dacă nu cumva Marea Dukha fusese construită de Imperiu, nu de noghri.

În vârful scării se aflau treisprezece bărbaţi noghri de vârstă mijlocie, fiecare purtând un veşmânt lucrat cu măiestrie, care părea o combinaţie între vestă şi şal. Înapoia lor, cu braţele şi picioarele înlănţuite de doi stâlpi verticali, în mijlocul terasei, se afla Khabarakh.

Leia privi spre el, dincolo de şirul dinaştilor, şi se simţi înfiorată de un val de durere empatică. Maitrakh îi descrisese mecanismul umilinţei publice noghri, dar de abia când îl văzu realmente începu să priceapă profunzimea ruşinii pe care o implica ritualul. Chipul lui Khabarakh era supt şi palid, şi noghriul atârna, istovit, trăgând de lanţurile ce-i legau încheieturile şi braţele. Ţinea totuşi capul drept, iar ochii negri priveau cu atenţie.

Mulţimea se desfăcu, lăsând speederul să se apropie de dukha. Escorta oficială sui scara, dispunându-se în linie în faţa dinaştilor.

— Nu uita, nu suntem aici ca să ne luptăm, murmură Leia lui Chewbacca şi, adunându-şi toată maiestuozitatea regală disponibilă, coborî din vehicul şi porni pe trepte.

Până ajunse sus, rumoarea discuţiilor din mulţime se stinsese.

— Vă salut, dinaşti ai poporului noghri, rosti ea cu glas tare. Sunt Leia Organa Solo, fiica Lordului vostru, Darth Vader. Cel care a venit la voi în clipele de disperare şi v-a adus ajutor.

Ridică braţul, întinzând dosul palmei spre noghriul din mijlocul liniei.

Dinastul o privi o clipă nemişcat, apoi, fără tragere de inimă, înaintă şi-i mirosi uşor mâna. Repetă testul de două ori, înainte de a se îndrepta.

— Lordul Vader este mort, spuse el. Noul nostru stăpân, Marele Amiral, ne-a poruncit să i te aducem, Leia Organa Solo. Ne vei urma, până vom pregăti transportul.

De la piciorul treptelor, Chewbacca mârâi ameninţător. Leia îi făcu semn să tacă, apoi clătină din cap.

— Nu am venit aici ca să mă predau Marelui tău Amiral.

— O vei face însă!

La un gest al dinastului, doi paznici se apropiară de Leia.

Femeia nu se clinti, semnalându-i din nou lui Chewbacca să rămână nemişcat.

— Slujeşti aşadar Imperiul, sau poporul de pe Honoghr?

— Toţi noghrii cu onoare le slujesc pe amândouă, răspunse dinastul.

— Aşa să fie oare? Atunci slujirea poporului înseamnă să trimiţi generaţie după generaţie de tineri să moară în războaiele Imperiului?

— Eşti străină de planetă, pufni dispreţuitor noghriul. Nu ştii nimic despre onoarea noghri. Duceţi-o în dukha, se adresă el gărzilor.

— Atunci îţi este atât de frică de cuvintele unei femei singure şi străine de planetă? întrebă Leia, când paznicii o prinseră strâns de braţe. Sau te temi mai degrabă că propria ta putere va fi diminuată de sosirea mea?

— Nu vei rosti vorbe care să semene discordie şi otravă!

Chewbacca mârâi din nou şi Leia îl simţi pregătindu-se să se năpustească pe trepte, în ajutorul ei.

— Vorbele mele nu sunt despre discordie, ridică ea glasul ca să fie auzită de toată mulţimea. Vorbele mele sunt despre trădare.

Brusc, mulţimea se foi.

— Vei tăcea, rosti dinastul, dacă nu voi pune să fii redusă la tăcere.

— Eu vreau s-o aud vorbind! strigă maitrakh de jos.

— Vei tăcea şi tu! lătră dinastul, şi mulţimea murmură aprobator faţă de cererea lui maitrakh. Tu n-ai ce căuta sau vorbi aici, maitrakh a clanului Kihm'bar. Nu am chemat poporul noghri la întrunire.

— Totuşi poporul a venit, replică maitrakh. Lady Vader a venit. Vrem să-i auzim vorbele.

— Atunci i le vei auzi în temniţă.

Dinastul gesticulă şi alte două gărzi oficiale porniră hotărât spre scară.

Leia aprecie că sosise momentul potrivit. Coborî ochii spre centură şi extinse Forţa cu toată puterea şi controlul pe care le putea apela...

Sabia Jedi îi sări de la centură şi se opri în faţa ei. Ochii şi mintea prinţesei găsiră comutatorul şi lama alb-verzuie apăru cu un pocnet urmat de un bâzâit, retezând o linie verticală între ea şi dinaşti.

Dinspre mulţime se auzi un şuierat colectiv. Cei doi noghri care porniseră spre maitrakh încremeniră... şi când şuieratul se preschimbă în tăcere adâncă, Leia ştiu că reuşise în sfârşit să le capteze atenţia.

— Nu sunt doar fiica Lordului Vader, spuse ea strecurând în voce o undă de mânie controlată. Sunt urmaşa Mal'ary'uph a autorităţii şi puterii lui. Am înfruntat multe pericole, ca să dezvălui cum a fost trădat poporul noghri.

Retrase atâta concentrare cât îndrăzni de la sabia plutitoare, pentru a-şi plimba lent privirea peste şirul dinaştilor.

— Vreţi să mă ascultaţi? Sau veţi alege mai degrabă moartea?

Timp de un minut tăcerea se prelungi deplină. Leia îşi ascultă bubuiturile inimii şi bâzâitul grav al sabiei, întrebându-se cât mai putea menţine sabia nemişcată în văzduh, înainte de a-i pierde controlul. Apoi, din jumătatea stângă a liniei, unul dintre dinaşti făcu un pas în faţă.

— Eu vreau să aud vorbele lui Mal'ary'ush, rosti acesta.

Primul dinast scuipă.

— Nu adăuga propria ta nemulţumire, Ir'khaim, îl avertiză el. Nu vezi aici decât ocazia de a salva onoarea clanului Kihm'bar.

— Poate că văd ocazia de a salva onoarea poporului noghri, Vor'corkh, replică Ir'khaim. Vreau s-o aud pe Mal'ary'ush vorbind. Sunt singur?

În tăcere, alt dinast păşi în faţă şi i se alătură. Apoi altul, încă unul şi încă unul, până ce nouă din treisprezece ieşiră din linie. Vor'corkh şuieră printre dinţi, dar reveni la locul său.

— Dinaştii de Honoghr au ales, mârâi el. Poţi vorbi!

Cei doi paznici îi eliberară braţele. Leia mai aşteptă două secunde, apoi întinse mâna, luă sabia din aer şi o dezactivă.

— Voi spune două istorii, se întoarse ea spre mulţime, prinzând sabia la centură. Prima este cea pe care v-a spus-o Imperiul, iar a doua este aşa cum s-au petrecut de fapt lucrurile. După aceea, puteţi decide singuri, dacă datoria noghri a fost sau nu achitată. Ştiţi cu toţii cum a fost pustiită planeta voastră de bătălia spaţială. Ştiţi câţi noghri au fost ucişi de vulcani, de cutremure şi de

potopurile ce au urmat, până ce foarte puţini au ajuns în locul acesta. Ştiţi cum Lordul Darth Vader a venit la voi şi v-a oferit ajutorul său. Ştiţi cum, după ce au căzut ploile urât mirositoare, toate plantele, mai puţin iarba kholm, s-au veştejit şi au murit. Ştiţi cum Imperiul v-a spus că solul a fost otrăvit cu chimicale din nava distrusă şi v-a oferit maşinării care să-l cureţe pentru voi. Şi ştiţi cu toţii prea bine care a fost preţul pe care l-a cerut pentru maşinăriile acelea.

— Solul este într-adevăr otrăvit, vorbi unul dintre dinaşti. Eu şi mulţi alţii am încercat, de-a lungul anilor, să cultivăm recolte în locuri pe unde n-au trecut maşinile, dar sămânţa a fost irosită şi n-a crescut nimic.

— Da, încuviinţă Leia. Însă nu solul a fost otrăvit. Sau mai exact, nu în mod direct.

Îi făcu semn lui Chewbacca. Aplecându-se peste bancheta din spate a speederului, wookiee-ul luă analizorul şi o plantă kholm, şi i le aduse.

— Vă voi spune acum istoria adevărată, continuă Leia când Chewbacca reveni la piciorul scării. După plecarea Lordului Vader, au venit alte nave, care au zburat în lung şi în lat peste planeta voastră. Tuturor celor care au întrebat ce caută, li s-a spus probabil că cercetau uscatul, poate în căutare de supravieţuitori sau de alte zone locuibile. Era însă o minciună. Adevăratul lor scop a fost să însămânţeze pe planeta voastră un alt tip de plantă.

Ridică iarba kholm şi o roti prin aer.

— Aceasta!

— Adevărul vorbelor tale este ţesut din vise, scuipă Vor'corkh. Iarba kholm creşte pe Honoghr de la începutul cunoaşterii.

— Nu am spus că aceasta este iarbă kholm, replică Leia. Seamănă cu iarba kholm pe care v-o reamintiţi, ba chiar are mirosul destul de asemănător. Dar nu la fel...

De fapt, este o creaţie subtilă a Imperiului… trimisă de împărat, ca să vă otrăvească planeta.

Tăcerea mulţimii se sparse într-un murmur de conversaţii uluite. Leia le lăsă timp, privind încet peste chipurile lor. În jurul Marii Dukha se aflau probabil aproape o mie de noghri, şi numărul lor continua să sporească mereu. Era clar că vestea despre sosirea ei se răspândise, şi încercă să vadă dincotro soseau.

Când privi spre stânga, îi atrase atenţia o scânteiere metalică. Departe de Marea Dukha, pe jumătate ascunsă în umbrele lungi ale dimineţii, lângă altă clădire, se întrezărea forma paralelipipedică a unui droid decon.

Leia privi şi simţi o undă de groază. Un droid decon cu o curiozitate neobişnuită... C-3PO i-l amintise, dar în momentul acela ea fusese prea preocupată ca să acorde atenţie grijilor sale. Însă prezenţa unui droid decon în Nystao, la peste cincizeci de kilometri de zona lui de acţiune, dovedea mai mult decât o curiozitate supradezvoltată. Trebuia să fie...

Se lăsă pe vine, blestemându-se în gând pentru neglijenţa de care dăduse dovadă. Bineînţeles că Marele Amiral n-ar fi plecat mânat de un impuls de moment. În nici un caz fără să lase pe cineva – sau ceva – care să supravegheze.

— Chewie, şuieră ea, în dreapta ta! Pare a fi un droid decon, dar eu cred că-i un droid de spionaj.

Chewbacca mârâi ceva sălbatic şi porni într-acolo, croindu-şi drum prin mulţime. Deşi noghrii îi făceau loc, Leia ştiu că 1l-avea să ajungă la el. Droizii de spionaj nu erau sclipitori, totuşi aveau destulă inteligenţă ca să nu rămână pe loc după ce fuseseră detectaţi. Avea să dispară cu mult înainte ca wookiee-ul să fi ajuns aproape de el. Dacă avea un transmiţător... şi dacă în preajmă exista vreo navă imperială ...

— Popor de pe Honoghr! strigă ea, acoperind rumoarea. Vă voi dovedi chiar acum adevărul vorbelor mele. Unul dintre droizii decon ai împăratului este acolo, îl indică. Aduceţi-mi-l!

Mulţimea se întoarse la unison şi Leia îi simţi nesiguranţa. Totuşi înainte ca măcar un noghri să fi schiţat o mişcare, droidul dispăru brusc după colţul clădirii lângă care staţionase. Peste o secundă, prinţesa îl întrezări printre alte două case, pierzându-se în depărtare.

Tactic vorbind, fusese decizia cea mai proastă pe care putuse s-o ia. Fuga însemna pur şi simplu recunoaşterea vinovăţiei în faţa unor fiinţe care crescuseră cu droizii şi le cunoşteau perfect domeniul de reacţii. Mulţimea mugi şi, din spate, vreo cincizeci de adolescenţi porniră în goană după el.

În aceeaşi clipă, una dintre gărzile aflate alături de Leia pe terasă duse palmele pâlnie în jurul gurii şi răcni asurzitor.

Leia tresări, cu urechile ţiuind. Paznicul răcni încă o dată, iar acum din depărtare se auzi un răspuns. Noghriul emise un tril îndelungat şi complicat, aducând, cumva, cu fluierăturile suprapuse ale unor păsări; primi un răspuns scurt, şi amuţi.

— I-a chemat şi pe alţii la vânătoare, zise maitrakh.

Prinţesa încuviinţă din cap şi încleşta pumnii, privindu-i pe cei care dispăruseră după colţ în urmărirea droidului. Dacă acesta avea un transmiţător, ar fi fost momentul să descarce cu disperare datele…

Apoi, aproape imediat, urmăritorii reveniră, însoţiţi de şase adulţi. Ţinut la depărtare, ca un vânat, şi zbătându-se inutil în strânsoarea lor, se afla droidul.

Leia trase adânc aer în piept.

— Aduceţi-mi-l, porunci ea.

Şase adolescenţi îl târâră pe trepte şi-l răsturnară pe spate, pe terasă. Leia activă sabia şi cercetă din priviri droidul, căutând portul unei antene ascunse. Nu zări nici unul, dar asta, în sine, nu însemna nimic. Pregătindu-se pentru tot ce putea fi mai rău, făcu o tăietură verticală prin carcasa droidului. Alte două tăieturi transversale şi mecanismele sale interioare puteau fi văzute de oricine.

Chewbacca îngenunche lângă droid, imediat ce Leia dezactivă sabia, iar degetele sale uriaşe iscodiră delicat prin labirintul de tuburi, cabluri şi fibre optice. În partea de sus a cavităţii, exista o cutiuţă cenuşie. Wookiee-ul privi semnificativ spre prinţesă şi smulse cutia din legăturile ei.

O aşeză apoi lângă droid şi Leia înghiţi un nod. O recunoscuse imediat, dintr-o experienţă îndelungată şi amară: unitatea alimentator/ recorder a unui droid spion imperial. Totuşi jacul conector al antenei era liber. Luke, sau Forţa, continua să fie alături de ei.

Chewbacca examina acum partea inferioară a cavităţii. Leia îl privi, extrăgând câţiva cilindri dinăuntru, examinându-le însemnele şi punându-le la loc. Mulţimea reîncepuse să murmure, când, cu un mormăit mulţumit, wookiee-ul scoase un cilindru mare cu un ac subţire, din apropierea prizei de admisie.

Femeia luă cu grijă cilindrul din mâinile lui. N-ar fi trebuit să fie periculos pentru ea, dar nu avea rost să rişte inutil.

— Le cer dinaştilor să fie martori că acest cilindru a fost într-adevăr scos din interiorul droidului! strigă ea spre mulţime.

— Aceasta este dovada ta? privi Ir'khaim nesigur spre cilindru.

— Da, încuviinţă femeia. Am spus că plantele acestea nu sunt iarba kholm pe care o cunoaşteţi dinainte de catastrofă. N-am spus însă ce anume diferă la ele.

Ridică o plantă şi o arătă tuturor.

— Savanţii împăratului v-au luat iarba kholm şi au modificat-o. Au introdus diferenţe ce se vor repeta şi transmite de la o generaţie la următoarea. Mirosul diferit pe care l-aţi remarcat este provocat de o substanţă secretată de rădăcină, tulpină şi frunze. O substanţă care are un singur scop: să inhibe creşterea oricăror alte plante. Maşinăriile despre care Marele Amiral pretinde că ar curăţa solul nu fac altceva decât să distrugă această iarbă kholm specială pe care a plantat-o împăratul.

— Din nou, adevărul vorbelor tale este ţesut din vise, pufni Vor'corkh. Maşinile droide au nevoie de aproape de două ori câte zece zile ca să cureţe o singură pirkhci de teren. Fiicele mele ar putea distruge într-o singură zi iarba kholm de acolo.

Leia surâse trist.

— Poate că maşinile nu au nevoie de chiar atât de mult timp – pe cât se pare. Să aflăm!

Întinzând braţul în care ţinea iarba kholm, făcu să apară o singură picătură de fluid lăptos în vârful acului şi o atinse de tulpină.

Demonstraţia fu atât de spectaculoasă pe cât ar fi putut spera. Fluidul penetra în suprafaţa cafenie mată a plantei şi timp de câteva secunde nimic nu păru să se întâmple. Se auzi doar un sfârâit slab, iar apoi, parcă dintr-o dată, planta începu să se înnegrească şi veştejească. Un icnet – şuierat colectiv răzbătu dinspre mulţime, pe măsură ce pata de distrugere catalitică se răspândi pe tulpină, spre frunze şi rădăcină. Leia o mai ţinu în mână o clipă, apoi o lăsă să cadă pe terasă. Rămase acolo, chircindu-se aidoma unei crenguţe uscate aruncate în foc, până nu mai rămase decât un filament scurt şi de nerecunoscut, negru şi contorsionat. Leia îl atinse uşor cu vârful cizmei şi filamentul se dezintegra într-o pulbere fină.

Se aşteptase la altă exclamaţie de surpriză sau de furie din partea mulţimii. Liniştea absolută era, în felul ei, mult mai tulburătoare decât orice formă de manifestare sonoră. Într-adevăr, noghrii înţeleseseră implicaţiile demonstraţiei.

Şi când le privi feţele, ştiu că obţinuse victoria.

Lăsă cilindrul pe terasă lângă planta distrusă şi se răsuci spre dinaşti.

— V-am arătat dovada mea, rosti ea. Acum trebuie să decideţi dacă noghrii şi-au achitat datoria.

Se uită spre Vor'corkh şi, sub imperiul unui impuls pe care nu l-ar fi putut explica, desfăcu sabia laser de la centură şi i-o puse în mână. Trecând pe lângă el, se apropie de Khabarakh.

— Îmi pare rău, vorbi încetişor. Nu bănuisem că vei fi nevoit să treci prin aşa ceva din cauza mea.

Khabarakh deschise gura, în surâsul plin de dinţi ascuţiţi al noghrilor.

— Imperiul ne-a învăţat de mult că mândria şi datoria războinicului este să înfrunte durerea pentru stăpânul său. Ar trebui eu să fac mai puţin pentru Mal'ary'ush a Lordului Vader?

— Eu nu sunt stăpâna ta, clătină femeia din cap, şi nu voi fi niciodată. Noghrii sunt un popor liber. Am venit doar să încerc să vă readuc libertatea aceea.

— Şi ca să ne aduci de partea ta, împotriva Imperiului, vorbi caustic Vor'corkh.

Leia se întoarse spre el.

— Mi-aş dori lucrul acesta, dar nu vi-l cer.

Vor'corkh o privi o clipă. După aceea, şovăitor, îi restitui sabia.

— Dinaştii de Honoghr nu pot să ia o decizie atât de importantă într-o singură zi şi nici n-o vor face, zise el. Sunt multe aspecte care trebuie evaluate şi întregul popor noghri trebuie chemat la adunare.

— Atunci, cheamă-l, îl îndemnă Khabarakh. Mal'ary'ush a Lordului Vader este aici.

— Şi poate Mal'ary'ush să ne apere de puterea Imperiului, dacă vom alege să-l înfruntăm? replică Vor'corkh.

— Dar...

— Nu, Khabarakh, are dreptate, aprobă femeia. Imperiul ar prefera mai degrabă să vă ucidă pe toţi, decât să vă lase să treceţi de partea noastră, sau chiar să deveniţi neutri.

— Au uitat noghri cum să lupte? pufni Khabarakh.

— Şi a uitat Khabarakh, clan Kihm'bar, ce s-a întâmplat cu Honoghr acum patruzeci şi opt de ani? Dacă ne opunem Imperiului acum, nu vom avea de ales decât să ne părăsim planeta şi să ne ascundem.

— Iar făcând asta, veţi atrage masacrarea instantanee a echipelor comando ce slujesc Imperiul, aminti Leia. Ai vrea să moară, fără să ştie măcar motivul? Ar fi o moarte lipsită de orice onoare.

— Vorbeşti cu înţelepciune, Lady Vader, rosti Vor'corkh şi, pentru prima dată, Leia observă o urmă de respect nemulţumit în ochii lui. Adevăraţii războinici înţeleg valoarea răbdării. Ne vei părăsi acum?

— Da, încuviinţă prinţesa. Prezenţa mea aici continuă să reprezinte un pericol pentru voi. Îţi cer o singură favoare: să-i permiţi lui Khabarakh să mă ducă înapoi la nava mea.

— Familia lui Khabarakh, spuse Vor'corkh, a complotat ca să-l elibereze. A reuşit, iar el a evadat în spaţiu. Trei echipe comando care se aflau aici în permisie au pornit în urmărirea lui. Întregul clan Kihm'bar va fi în dizgraţie, până ce îi vor numi pe responsabili.

Leia dădu din cap. Era o minciună la fel de bună ca oricare alta.

— Asigură-te însă să avertizezi comandourile pe care le trimiţi să fie precaute atunci când vor lua legătura cu celelalte echipe. Dacă la urechile Imperiului va ajunge măcar un zvon, vă vor distruge.

— Nu trebuie să le spui războinicilor ce au de făcut, replică dinastul, apoi, după o scurtă ezitare, arătă spre cilindru şi întrebă: Ne poţi obţine mai mult lichid?

— Da, însă mai întâi trebuie să merg pe Endor şi să-mi recuperez nava. După aceea, Khabarakh mă poate însoţi pe Coruscant, de unde să-i fac rost de o cantitate mare.

— Mai devreme nu poate fi adus?

Un fragment de conversaţie apăru la suprafaţă din memoria lui Leia: maitrakh menţionase că intervalul pentru plantarea recoltelor din acel anotimp era pe sfârşite.

— S-ar putea, răspunse ea. Khabarakh, cât timp am câştiga, dacă n-am merge la Endor, ci direct spre Coruscant?

— Aproximativ patru zile, Lady Vader.

Leia aprobă din cap. Han avea s-o omoare că-i părăsise nava iubită pe orbita lui Endor, dar n-avea de ales.

— Bine, atunci aşa vom proceda. Aveţi totuşi grijă cum îl folosiţi – navele imperiale pot sesiza recoltele noi.

— Nu trebuie să le spui nici fermierilor ce au de făcut, zise Vor'corkh dar de data aceasta în glasul lui existase o undă de umor. Îi vom aştepta sosirea cu nerăbdare.

— Atunci ar fi bine să plecăm imediat, spuse Leia.

Privi spre maitrakh şi plecă uşor capul, în semn de mulţumire. În sfârşit – în sfârşit –, totul începea să se întoarcă în favoarea lor. În ciuda îndoielilor ei anterioare, Forţa o însoţea în mod evident.

Revenind spre Khabarakh, activă sabia şi-i tăie lanţurile.

— Haide, îl îndemnă. E timpul să plecăm.

25

Coral Vanda se autointitula cazinoul cel mai impresionant din galaxie... şi, privind în jurul giganticei şi luxoasei Săli Tralla, Han putea înţelege de ce nu auzise pe nimeni care să pună vreodată la îndoială afirmaţia aceea.

Sala avea cel puţin o duzină de mese sabacc risipite pe cele trei semi- nivele, plus o mulţime de tejghele pentru lugjack, nişe pentru tregald, mese de holo-şah, ba chiar şi câteva dintre tradiţionalele potcoave cu suprafeţe deformate apreciate de împătimiţii de crinbid. Barul care diviza sala conţinea aproape orice şi-ar fi dorit un client, fie pentru a sărbători o victorie, fie pentru a-şi îneca amarul unui'eşec, iar în peretele îndepărtat exista un ghişeu de comandă pentru cei care nu doreau să se oprească din joc nici măcar pentru a mânca.

Iar când te plictiseai să-ţi priveşti cărţile de joc sau conţinutul paharului, puteai oricând să admiri peisajul care se zărea prin peretele integral transparent ce se deschidea spre exterior. Apă verde-albăstruie, sute de peşti viu coloraţi şi mamifere marine micuţe; iar împrejurul tuturor, volutele întortocheate şi evantaiele celebrelor recife de corali de pe Pantolomin.

Pe scurt, Sala Tralla era cel mai spectaculos cazino văzut de Han vreodată... şi *Coral Vanda* avea alte şapte săli la fel de grandioase.

Aşezat lângă el la bar, Lando îşi termină paharul şi-l împinse în lături.

— Acum ce facem? întrebă el.

— Este aici, spuse Han desprinzându-şi ochii de la reciful din exterior şi uitându-se din nou în jurul sălii. Undeva...

— Cred c-a şuntat voiajul ăsta, clătină celălalt din cap. Probabil că nu mai are bani. Aminteşte-ţi ce zicea Sena – individul este mână spartă.

— De acord, totuşi dacă ar rămâne fără bani, ar încerca să vândă altă navă, îi reaminti Han golindu-şi de asemenea paharul. Haide – mai avem o sală…

— Şi dup-aia, o s-o luăm de la capăt. Încă o dată, şi încă o dată. Este o pierdere de timp.

— Ai alte idei?

— Să fiu sincer, da, zise Lando în vreme ce ocoleau un herglic uriaş care se balansa nesigur pe două scaune. În loc să rătăcim de colo-colo, aşa cum facem de şase ore, ar trebui să ne proptim la o masă de sabacc pe undeva şi să-ncepem să pierdem bani grei. O să meargă vestea c-au apărut doi fraieri buni de muls şi dacă individul nostru este atât de cheltuitor pe cât zicea Sena, va fi interesat să recupereze câte ceva.

Han îşi privi prietenul cu o surprindere neascunsă. Cu două ore în urmă, avusese el însuşi aceeaşi idee, dar se gândise că Lando n-ar fi fost de acord.

— Mândria ta profesională de jucător ar accepta asemenea pierderi?

Lando îl privi deschis.

— Mândria mea poate să accepte orice, dacă asta mă va scoate de-aici, ca să-mi văd de minerit.

Han făcu o grimasă; uneori uita că el îşi vârâse prietenul în toată afacerea asta.

— Mda… scuze… Bine, uite ce-ţi propun. Dăm un tur şi-n Sala Saffkin. Dacă nu-i nici acolo, ne-ntoarcem şi…

Se opri brusc. La bar, în faţa unui scaun gol se vedea o scrumieră în care ardea o ţigară pe jumătate consumată. O ţigară cu un iz neobişnuit, dar foarte familiar...

— Hopa, mormăi Lando dinapoia sa.

— Nu-mi vine să cred, zise Han ducându-şi mâna spre blaster şi privind iute prin sala ticsită.

— Ba să crezi, amice, zise Lando atingând pernuţa scaunului gol. Locul este cald încă. Trebuie să fie... uite-l!

Era, într-adevăr, Niles Ferrier, aflat sub arcada din sticlă pâlpâitoare a ieşirii, strângând între dinţi alta dintre omniprezentele lui ţigări. Rânjii spre ei, schiţă un fel de salut batjocoritor şi dispăru pe uşă.

— Grozav, pufni Lando. Şi-acum?

— Vrea să-l urmărim, îl opri Han uitându-se în jur. Nu zărea nici un chip cunoscut, dar asta nu însemna nimic. Probabil că oamenii lui Ferrier erau peste tot. Ia să vedem ce are de gând.

— Poate să fie o capcană!

— Sau poate să fie gata să negocieze. Pregăteşte blasterul.

— I-auzi, i-auzi!

Străbătuseră jumătate din distanţa până la arcadă, când se auzi un bubuit scurt şi gros, ca un tunet îndepărtat de furtună. Fu urmat de altul, mai puternic, apoi de al treilea. Rumoarea conversaţiilor din cazino se diminuă pe măsură ce alţi jucători se opriră să asculte; aproape imediat, *Coral Vanda* păru să vibreze.

Han privi spre Lando.

— Crezi şi tu ce cred eu?

— Salve de turbo-laser care au lovit apa... Este clar că-i mâna lui Ferrier, dar n-are legătură cu noi.

Han încuviinţă din cap, simţind un nod în stomac. Ferrier încheiase o înţelegere cu Imperiul... şi dacă

imperialii puneau mâna pe flota *Katana*, balanţa puterilor în războiul actual avea să se încline brusc în favoarea lor.

Iar sub comanda unui Mare Amiral...

—Trebuie să-l găsim imediat pe dealerul ăla de nave, se repezi el spre ieşire. Poate că-l putem scoate într-o capsulă de salvare înainte de abordaj.

— Şi asta înainte ca restul pasagerilor să intre în panică. Haidem!

Ajunseră doar la arcadă. Un tunet răsună pe neaşteptate, nu în depărtare, ci chiar deasupra lor şi, pentru o secundă, reciful de corali din exteriorul peretelui transparent fu iluminat de o scânteiere verde, furioasă. *Coral Vanda* se zgudui ca un animal rănit şi Han se apucă de marginea arcadei, căutând să-şi menţină echilibrul...

Ceva îl prinse de braţ şi-l smuci cu putere spre dreapta, desprinzându-l de arcadă. Duse mâna reflex spre blaster, dar, înainte de a-l putea scoate din toc, nişte braţe puternice şi îmblănite îi cuprinseră pieptul şi faţa, lipindu-i mâna înarmată de corp şi blocându-i vederea spre panica bruscă iscată pe coridor. Han încercă să strige, dar braţul îi acoperea şi gura, nu numai ochii. Zbătându-se zadarnic şi blestemând violent, fu purtat cu spatele înainte pe coridor. Auzi alte două bubuituri, cea de-a doua aproape răsturnându-l pe el şi pe atacatorul său. Urmă apoi o modificare de direcţie, în lateral – cotul i se lovi de o uşă...

Fu îmbrâncit cu violenţă şi se simţi din nou liber, gâfâind şi încercând să-şi recapete răsuflarea. Se afla într-o magazie micuţă de băuturi; trei pereţi erau acoperiţi de jos până sus cu lăzi de sticle. Câteva fuseseră deja răsturnate de înclinarea lui *Coral Vanda* şi dintr-una se prelingea un lichid roşu-întunecat.

Lângă uşă, rânjea Ferrier.

— Salut, Solo, rosti hoţul de nave. Drăguţ din partea ta să-mi faci o vizită.

— Nu puteam refuza o invitaţie atât de amabilă, mormăi acru Han privind în jur.

La vreo doi metri depărtare, în faţa unei stive de lăzi, blasterul lui plutea în aer în mijlocul unei umbre dese şi cu o soliditate stranie.

— Cred că-ţi aminteşti de năluca mea, arătă Ferrier spre umbră. Ea s-a furişat pe rampa lui *Lady Luck*, ca să ne fixeze baliza de semnalizare. Cea din interiorul navei.

Aşa se explica rapiditatea cu care ajunsese hoţul aici. Un alt tunet zgudui cazinoul submarin şi încă o ladă căzu pe podea, spărgându-se. Han sări din calea ei şi privi cu mai multă atenţie spre umbră. De data aceasta, reuşi să distingă ochii şi o sclipire de colţi albi. Dintotdeauna crezuse că nălucile spaţiale erau o simplă legendă. Se părea că lucrurile stăteau altfel.

— Nu-i prea târziu să facem un târg, i se adresă lui Ferrier.

Celălalt îl privi surprins.

— Ăsta este târgul tău, Solo. De ce crezi că te afli aici, şi nu afară, unde vor începe împuşcăturile? Te vom ţine aici, cuminte şi la adăpost, până se vor domoli lucrurile. Calrissian însă – arcui o sprânceană – este altă poveste.

— Ce vrei să spui? se încruntă Han.

— A început să mă enerveze să-mi apară mereu în cale. Aşa încât, atunci când *Coral Vanda* va ceda în cele din urmă şi va ieşi la suprafaţă, o să mă asigur că el va fi în rândul întâi, încercând curajos să-l apere pe bietul căpitan Hoffner de răutatea trupelor de şoc. Cu puţin noroc...

Deschise braţele şi zâmbi.

— Hoffner îl cheamă deci, rosti Han înăbuşindu-şi mânia. Enervarea n-avea să-l ajute pe Lando. Şi dacă nu-i la bord? Imperialii nu vor fi deloc încântaţi.

— Oh, este la bord, îl asigură Ferrier. Atât doar că-i niţel agitat. Cam la o oră după începerea voiajului, a rămas închis în cabina lui.

— Eşti sigur că el este individul căutat?

— Dacă-i o greşeală, strânse Ferrier din umeri, Marele Amiral nu se poate învinui decât pe sine. El mi-a furnizat numele.

Încă o explozie zgudui nava.

— Ei bine, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, Solo, dar trebuie să-nchei afacerea, rosti Ferrier regăsindu-şi echilibrul şi apăsând tasta de deschidere a uşii. Ne mai vedem noi.

— Îţi plătim de două ori mai mult decât oferă Imperiul, încercă Han pentru ultima dată.

Ferrier nu se sinchisi să-i răspundă. Rânjind pentru ultima dată, ieşi pe uşă, trăgând-o în urma sa.

Han privi spre umbra nălucii.

— Dar tu? o întrebă. Tu nu vrei să fii bogat?

Năluca îşi arătă dinţii, dar nu scoase un cuvânt. Răsună altă detunătură şi fură smuciţi violent într-o parte. *Coral Vanda* era o navă extrem de solidă, dar Han ştia că nu va putea rezista mult timp unui asemenea atac. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să cedeze şi să iasă la suprafaţă... iar atunci aveau să pătrundă trupele de şoc.

Nu mai avea la dispoziţie mult timp pentru a găsi o soluţie de evadare.

***

Bateriile de turbo-lasere ale *Himerei* traseră din nou şi pe holo- displayul punţii o linie scurtă şi roşie intră

fulgerător în mare, în apropierea cilindrului negru cu capete conice, care marca poziţia lui *Coral Vanda*. Pentru o clipă, linia roşie fu învăluită în verdele palid al apei brusc transformate în abur supraîncălzit; după aceea, verdele pal se împrăştie spre exterior în toate direcţiile şi *Coral Vanda* se zgâlţâi vizibil sub unda de şoc.

— Sunt încăpăţânaţi, asta nu li se poate contesta, comentă Pellaeon.

— Au la bord mulţi bogătaşi, îi reaminti Thrawn. Mulţi dintre ei ar prefera să se înece, decât să-şi predea banii sub ameninţarea cu forţa.

Căpitanul îşi examină afişajele.

— Nu va trece mult, până vor ajunge la această opţiune. Propulsia principală a fost scoasă din funcţiune şi în îmbinările carcasei au apărut microfisuri. Extrapolările calculatorului afirmă că dacă nu vor ieşi la suprafaţă în zece minute, sunt pierduţi.

— Este o navă plină de experţi în jocurile de noroc, căpitane. Vor miza pe rezistenţa navei, în timp ce caută alternativa.

Pellaeon se încruntă la holo-display.

— Care ar fi alternativa?

— Priveşte. Thrawn îşi atinse consola şi un cerculeţ alb apăru pe hologramă în faţa lui *Coral Vanda*, extinzându-se aidoma traseului unui vierme nebun. Aici, sub secţiunea aceasta de recif, pare să existe o rută care le-ar permite să scape de noi, cel puţin temporar. Cred că-ntr-acolo se îndreaptă.

— Nu vor avea timp. În nici un caz, după cum se mişcă acum. Totuşi, voi lua măsuri – o salvă chiar la intrarea în labirint, ar trebui să rezolve problema.

— Mda, încuviinţă Thrawn meditativ. Păcat însă că va trebui să stricăm recifele... Sunt realmente nişte opere de artă. Unice, poate, deoarece au fost creatte de fiinţe

vii, totuşi lipsite de conştiinţă. Mi-ar fi plăcut să le pot studia mai amănunţit.

Se întoarse către Pellaeon şi încuviinţă scurt din cap.

— Lansează salva, căpitane.

***

Un alt tunet, când nava imperială de pe orbită vaporiză apa din jurul lor... şi când *Coral Vanda* se înclină pe o parte, Han acţionă.

Lăsându-se purtat de mişcarea navei, se împletici prin magazie, prefăcându-se gata să cadă peste lăzile cu sticle, dar se răsuci în ultima clipă cu spatele la ele. Ridicând braţele deasupra capului, de parcă ar fi căutat să-şi regăsească echilibrul, prinse colţurile inferioare ale lăzii aflate cel mai sus; când forţa impactului său zgudui stiva, trase lada uşor în faţă. O lăsă să descrie un sfert de rotaţie spre capul lui, după care, deplasându-şi priza, o propulsă cu toată puterea spre nălucă.

Extraterestrul fu lovit în partea superioară a trunchiului, se dezechilibră şi căzu pe spate, pe podea.

Han sări peste el în aceeaşi secundă, lovi cu piciorul în blasterul nălucii, i-l zvârli din mână şi-l prinse din zbor. Năluca reuşise să se elibereze de sub ladă şi se străduia să se ridice pe podeaua devenită alunecoasă sub whiskyul Menkooro care curgea din sticle.

— Nu clinti! se răsti Han, gesticulând cu arma.

La fel de bine s-ar fi putut adresa pereţilor. Năluca îl ignoră şi continuă să se ridice...

Neavând alternativă decât să-l ucidă, Han plecă ţeava blasterului şi trase în băltoaca de whisky. Se auzi un fâşâit uşor şi, brusc, centrul încăperii izbucni într-o flacără tivită în albastru.

Extraterestrul sări înapoi din foc, urlând în graiul său ceva ce Han fu mulţumit că nu putea pricepe. Inerţia nălucii o purtă într-o stivă de lăzi, pe care fu cât pe aici s-

o răstoarne. Han trase încă de două ori în lada de deasupra extraterestrului, declanşând cascade gemene de alcool pe umerii şi capul său. Extraterestrul răcni din nou, îşi regăsi echilibrul...

Şi, cu un ultim foc, Han incendie cascada.

Răcnetul nălucii se preschimbă într-un zbieret ascuţit, când se răsuci din faţa pălălăii, cu umerii şi capul învăluite în flăcări. Han ştia că urletele se datorau mai degrabă furiei decât durerii – arsurile provocate de alcool nu erau chiar atât de grave. Dacă beneficia de timp, năluca avea să stingă focul şi, probabil, avea să-i frângă gâtul.

Nu mai avu parte însă de timpul respectiv. După numai câteva clipe, sistemul anti-incendii al magaziei se activă brusc şi senzorii săi direcţionară jeturi de spumă drept în chipul nălucii.

Han nu aşteptă să vadă finalul. Strecurându-se pe sub extraterestrul temporar orbit, ieşi din magazie.

Coridorul, care fusese ticsit cu oameni panicaţi în momentul răpirii lui Han, era acum pustiu; pasagerii plecaseră spre capsulele de salvare, ori spre imaginata siguranţă a cabinelor personale. Han trase un foc în zăvorul uşii, pentru a împiedica ieşirea nălucii, şi porni în fugă spre trapa principală a navei. Spera să-l găsească în timp util pe Lando.

***

De undeva foarte de jos, aproape acoperit de ţipetele şi zbieretele pasagerilor înspăimântaţi, Lando putea auzi zumzetul înăbuşit al pompelor. *Coral Vanda* se preda mai repede decât crezuse.

Înjură în şoaptă, aruncând o privire peste umăr. Unde naiba dispăruse Han? Probabil că-l urmărea pe Ferrier, dorind să vadă ce făcea hoţul viclean. Tipic pentru el să

plece în vânarea unei intuiţii, atunci când era treabă de făcut.

O duzină de membri ai echipajului navei ocupa poziţii defensive în jurul trapei principale de ieşire, atunci când ajunse acolo.

— Trebuie să vorbesc imediat cu căpitanul sau cu alt ofiţer, zise Lando.

— Întoarce-te în cabina ta, se răsti un bărbat fără să-l privească. Vom fi abordaţi.

— Ştiu asta, dar în plus ştiu ce caută imperialii.

Celălalt îi aruncă o căutătură scurtă.

— Chiar aşa? Ce anume?

— Un pasager care are ceva ce-şi doreşte Impe...

— Cum îl cheamă?

— Nu cunosc decât descrierea lui.

— Minunat, mârâi bărbatul verificându-şi nivelul energetic al blasterului. Uite ce poţi face – ia-o spre pupa şi bate la toate uşile. Anunţă-ne dacă-l găseşti.

Lando strânse din dinţi.

— Vorbesc serios.

— Şi eu. Haide, şterge-o de-aici!

— Dar...

— Am zis s-o ştergi! îndreptă celălalt blaster spre Lando. Dacă pasagerul tău are un dram de minte, probabil c-a fugit deja într-o capsulă de salvare.

Lando se retrase pe coridor, înţelegând prea târziu situaţia. Nu, dealerul de nave nu avea să fie într-o capsulă de salvare. Probabil că nu era nici în cabina sa. Ferrier se afla în cazinou şi, după cum îl cunoştea, nu s-ar fi arătat în mod premeditat, aşa cum o făcuse, decât dacă ar fi câştigat deja cursa.

Puntea i se zgudui uşor sub tălpi; *Coral Vanda* ajunsese la suprafaţă. Răsucindu-se, Lando porni din nou spre pupa. Cu două coridoare mai departe exista un terminal de calculator pentru acces public. Dacă obţinea

lista pasagerilor şi numărul cabinei lui Ferrier, ar fi putut ajunge acolo înainte ca imperialii să preia controlul navei. Luând-o la fugă, coti pe un coridor lateral...

Patru bărbaţi voinici, cu blasterele pregătite, aproape ascunzând în mijlocul lor un individ slăbuţ, cu păr alb, veneau hotărâţi spre el. Conducătorul grupului îl zări pe Lando, ridică blasterul şi trase.

Prima salvă rată cu foarte puţin. A doua arse colţul peretelui înapoia căruia se azvârlise Lando.

— S-a cam zis cu căutarea cabinei lui Ferrier, bombăni el.

Cinci-şase salve trecură pe lângă adăpostul său, apoi, surprinzător, focurile încetară. Lipindu-se cât mai mult de perete, cu blasterul pregătit, Lando riscă o privire rapidă pe după colţ.

Atacatorii dispăruseră.

— Grozav, mormăi el şi se uită cu mai multă atenţie.

Necunoscuţii dispăruseră într-adevăr, probabil într-una dintre secţiunile destinate exclusiv echipajului, localizate în centrul navei. Urmărirea cuiva pe un teren necunoscut nu era de obicei o idee prea bună, dar lipseau alte opţiuni. Strâmbându-se nemulţumit, Lando ieşi de după colţ...

Scoase un ţipăt de surpriză, când o salvă blaster venită din dreapta îi arse mâneca. Plonjă în coridorul transversal şi, în clipa când ateriză pe podea, întrezări alţi trei indivizi care veneau spre el pe coridorul principal. Se lovi de mocheta groasă îndeajuns de tare ca să vadă stele verzi, se rostogoli pe o parte şi-şi trase picioarele din linia de foc, pe deplin conştient că dacă cineva din primul grup rămăsese într-o ascunzătoare, era ca şi mort. Un baraj de salve blaster provenite dinspre nou-sosiţi muşcă din perete, semnalând că era folosit ca foc de acoperire, pentru ca să permită avansarea. Gâfâind – saltul şi căzătura îl zdruncinaseră serios –, Lando se

ridică în picioare şi alergă spre arcada unei uşi aflate la jumătatea coridorului. Nu avea să-i ofere o ascunzătoare grozavă, dar n-avea la îndemână ceva mai bun. Tocmai ajunsese acolo, când auzi o înjurătură sonoră din direcţia atacatorilor, apoi mai multe împuşcături ce păreau să provină din alt model de blaster...

După aceea, tăcere.

Lando se încruntă, întrebându-se ce şiretlic se întrebuinţa. Auzea clar paşii ce alergau în direcţia lui; lipindu-se cât mai mult de perete, în interiorul arcadei, îndreptă blasterul spre intersecţia coridoarelor.

Paşii ajunseră la intersecţie, dar se opriră.

— Lando?

Bărbatul coborî arma, cu un suspin uşurat.

— Aici, Han! îl strigă. Haide, băieţii lui Ferrier au pus mâna pe omul nostru.

Han dădu colţul şi sprintă spre el, gâfâind.

— Asta nu-i tot, amice! Ferrier te vânează şi pe tine.

Lando făcu o grimasă. Scăpase ca prin urechile acului.

— Asta-i mai puţin important acum. Cred c-au luat-o prin centrul navei. Trebuie să-i prindem înainte să ajungă la trapa principală.

— Putem încerca, se strâmbă Han privind în jur. Uite acolo – pare o uşă de acces pentru echipaj.

Uşa era încuiată.

— Cred că pe-aici au intrat oamenii lui Ferrier, mârâi Lando şi se aplecă să examineze panoul de control pe jumătate deschis. Aha... uite, au spart zăvorul electronic. Ia să vedem...

Împunse precaut prin mecanism cu vârful degetului mic şi, cu un clic, zăvorul se deschise şi uşa începu să gliseze.

— Haide, zise el ridicându-se...

Sări înapoi, când prin deschidere răzbătură salve de blaster.

— Aşa-i, pe aici e drumul, încuviinţă Han.

Se lipi de perete, de partea opusă a uşii, cu blasterul în mână, dar fără posibilitatea de a trage, din cauza focului susţinut dinăuntru.

— De fapt, câţi oameni are Ferrier în nava asta?

— Mulţi, bombăni Lando. Fără nimeni care să-i treacă pragul, uşa se închise automat. Cred că pe-aici este cel mai greu. Să ne-ntoarcem la trapa principală şi să-ncercăm să-i prindem acolo.

— Prea târziu, zise Han şi-l prinse de umăr. Ascultă!

Celălalt se încruntă, ciulind urechile. În depărtare, peste rumoarea obişnuită a zgomotelor din navă, se putea distinge focul automat al carabinelor laser al trupelor de şoc.

— Sunt la bord, murmură el.

— Exact.

Puntea vibra scurt sub tălpi şi, brusc, focurile laser se diminuară.

— Grenadă subsonică, concluzionă Han. Asta-i. Vino!

— Încotro? întrebă Lando, când prietenul său porni pe coridorul transversal.

— La pupa, spre rackurile de capsule de salvare. O ştergem de-aici.

Lando simţi că rămâne cu gura căscată. Apoi îl privi şi obiecţiile rămaseră neformulate. Chipul lui Han era rigid, cu ochii arzând de mânie şi frustrare. Se părea că, într-adevăr, ştia despre ce era vorba. Poate chiar

Într-o măsură mai mare decât Lando.

***

Capsula de salvare se legănă pe suprafaţa mării, înconjurată de o sută de alte capsule şi sfărâmături din recif. Prin hubloul micuţ, Han privea cum, în depărtare,

ultima navetă de asalt imperială se ridica din *Coral Vanda*, revenind spre spaţiul cosmic.

— S-a terminat? cuteză Lando de pe scaunul dinapoia lui.

— S-a terminat, spuse Han şi-şi auzi amărăciunea din glas. În curând, probabil că vor recupera capsulele.

— Am făcut tot ce-am putut... Şi s-ar fi putut încheia mult mai prost. Ar fi putut detona cazinoul sub apă şi atunci ar fi trecut zile întregi până ajungeau să ne salveze.

Iar în felul acela, avansul Imperiului ar fi fost şi mai mare.

— Aşa-i, grozav! mormăi Han. Aşa însă suntem stăpâni pe situaţie, nu?

— Ce altceva am fi putut să facem? Să fi scufundat nava, ca să nu pună mâna pe el... chiar dacă ar fi însemnat să ucidem câteva sute de pasageri nevinovaţi? Sau poate să murim noi înşine, luptându-ne cu trei navete de asalt ticsite cu trupe de şoc? Cel puţin în felul ăsta Coruscantul are posibilitatea de a se pregăti înainte ca să-nceapă să apară navele din Forţa întunecată.

Lando încerca, asta nu putea fi contestat, însă Han nu avea chef să se lase îmbărbătat.

— Cum te pregăteşti, când te atacă două sute de cuirasate? Şi aşa suntem puţini!

— Haide, haide, zise Lando pe un ton uşor iritat. Chiar dacă navele ar fi în stare perfectă şi gata de zbor, tot va fi nevoie de echipaje de câte două mii de oameni pentru fiecare. Vor trece câţiva ani până ce imperialii pot aduna atâţia recruţi şi să-i înveţe cum să le manevreze.

— Atât doar, îi reaminti Han, că Imperiul a lansat deja o ofertă pentru nave noi. Asta înseamnă că au deja echipaje pregătite.

— Nu ştiu dacă au chiar patru sute de mii de oameni. Nu mai fi atât de pesimist şi-ncearcă să vezi şi latura bună a lucrurilor.

— Nu cred că există aşa ceva.

— Ba cum să nu! Graţie acţiunii tale prompte, Noua Republică mai are încă o şansă.

— Ce vrei să spui? se încruntă Han.

— Mi-ai salvat viaţa, ai uitat? I-ai alungat pe asasinii lui Ferrier de pe urmele mele.

— Da, îmi amintesc. Şi ce legătură are asta cu şansele Noii Republici?

— Han! păru scandalizat Lando. Ştii bine cât de rapid s-ar prăbuşi Noua Republică fără mine.

Han se strădui, dar nu-şi putu înăbuşi surâsul.

— Bine, renunţ, bombăni el, cu condiţia să taci din gură.

— S-a făcut, aprobă Lando.

Han reveni spre hublou, iar zâmbetul i se şterse de pe chip. Prietenul lui putea să spună orice, dar pierderea flotei *Katana* avea să fie un dezastru real, şi o ştiau amândoi. Cumva, trebuiau să oprească Imperiul să pună mâna pe navele acelea. Cumva...

26

Mon Mothma clătină uluită din cap.

— Flota *Katana*, şopti ea. După atâţia ani... Incredibil!

— Unii ar putea folosi cuvinte mai tari, observă Fey'lya.

Blana îi undui, când privi chipul inexpresiv al lui Karrde. Leia observase că reacţia se repetase de mai multe ori în decursul întrunirii convocate în grabă – când

îl privise pe Karrde, pe Luke şi pe ea însăşi. Nici Mon Mothma nu scăpase.

— Unii, continuă bothanul, ar putea chiar să aibă îndoieli serioase că ne spui adevărul.

Lângă Karrde, Luke se foi în scaun, iar Leia îi percepu eforturile de a-şi stăpâni iritarea. Karrde se mulţumi să arcuiască o sprânceană.

— Sugeraţi cumva că v-aş minţi?

— Un contrabandist să mintă? replică Fey'lya. Cine şi-ar putea imagina aşa ceva?

— Nu minte, interveni Han pe un ton apăsat. Flota a fost găsită – am văzut unele dintre nave.

— Poate că aşa este, rosti Fey'lya coborând ochii spre tăblia lustruită a mesei. Până atunci, dintre toţi cei prezenţi la întrunire, Han fusese singurul care scăpase privirilor ucigătoare ale bothanului. Dintr-un motiv necunoscut, acesta evitase până să şi se uite în direcţia lui. Sau poate că nu. În galaxie există mai multe crucişătoare Cuirasat, nu numai cele din flota *Katana*.

— Nu-mi pot crede urechilor, izbucni Luke uitându-se de la Fey'lya la Mon Mothma. Flota *Katana* a fost găsită, Imperiul a pornit în recuperarea ei, iar noi stăm aici şi ne contrazicem?

— Poate că problema este că tu crezi prea multe, sau prea uşor, zise Fey'lya. Căpitanul Solo ne spune că imperialii au pus mâna pe o persoană care-i poate duce la aceste presupuse nave. Pe de altă parte, Karrde a afirmat că doar el le cunoaşte locaţia.

— Aşa cum am mai spus, chiar azi, vorbi acru Karrde, ipoteza că nimeni nu mai ştia ce găsisem era chiar asta – o simplă ipoteză. Căpitanul Hoffner era un individ foarte viclean în felul lui şi nu-mi vine greu să cred că şi-ar fi făcut o copie după coordonate, înainte ca eu să le fi şters.

— Mă bucur că ai atâta încredere în foştii tăi camarazi, comentă Fey'lya. Mie însă îmi vine mai uşor să cred că acela care se înşală este căpitanul Solo. Sau poate că a fost indus în eroare, în mod deliberat.

Leia îl simţi pe Han posomorându-se.

— Vreţi să fiţi mai explicit, domnule consilier?

— Cred că ai fost minţit, rosti direct Fey'lya, dar tot fără să-l privească. Cred că această persoană de contact a dumitale – pe care eviţi s-o identifici – ţi-a spus o poveste, pe care a împănat-o cu dovezi false. Aparatul acela, despre care spui că a fost examinat de Calrissian, putea proveni de oriunde. În plus, dumneata însuţi ai recunoscut că, de fapt, n-ai suit la bordul nici uneia dintre navele respective.

— Dar raidul imperial asupra lui *Coral Vanda*? În mod clar, Imperiul credea că acolo exista cineva pentru care merita să facă orice eforturi.

— Sau, zâmbi subţire Fey'lya, dorea să ne lase nouă impresia respectivă. Ceea ce ar fi perfect posibil... dacă misterioasa persoană de contact ar lucra, de fapt, pentru imperiali.

Leia privi către Han. Dedesubtul sentimentelor sale, percepea un vârtej de emoţii pe care nu-l putea identifica.

— Han? şopti ea.

— Nu, răspunse bărbatul fără să-şi dezlipească ochii de la bothan. Nu lucrează pentru imperiali.

— Asta este opinia dumitale. În privinţa asta, nu ne oferi prea multe dovezi.

— Perfect, interveni Karrde. Să presupunem, pentru moment, că totul nu este decât un gigantic balon de săpun. Ce ar avea de câştigat Marele Amiral de pe urma lui?

Blana lui Fey'lya undui într-o reacţie pe care Leia o asimila enervării. Ea şi Karrde făcuseră praf teoria

bothanului conform căreia Thrawn nu era, de fapt, un Mare Amiral, iar lui Fey'lya nu-i căzuse bine nici înfrângerea aceea minoră.

— Cred că asta este evident, răspunse el rigid. Câte sisteme crezi că ar trebui să lăsăm neprotejate, pentru a redistribui suficient personal instruit în vederea reactivării şi transportării a două sute de cuirasate? Nu, Imperiul are mult de câştigat de pe urma unei acţiuni pripite din partea noastră.

— Are de asemenea mult de câştigat de pe urma totalei voastre lipse de reacţie, atrase atenţia Karrde cu glas îngheţat. Am lucrat cu Hoffner mai bine de doi ani şi pot spune că imperialilor nu le va trebui mult timp să obţină de la el locaţia flotei. Dacă nu acţionaţi rapid, riscaţi să pierdeţi totul.

— Dacă există ceva care poate fi pierdut, completă Fey'lya.

Leia puse o mână liniştitoare pe braţul soţului ei.

— Asta ar trebui să fie destul de simplu de verificat, interveni ea iute. Putem trimite o navă cu tehnicieni, care să investigheze. Dacă flota se află acolo şi este operaţională, putem declanşa o operaţiune de recuperare pe scară extinsă.

Din privirea de pe chipul contrabandistului, înţelese că acesta considera acţiunea altă pierdere de timp. Totuşi, Karrde încuviinţă din cap.

— Mi se pare rezonabil.

— De acord, aprobă şi Mon Mothma. Consilier Fey'lya, vei lua legătura imediat cu amiralul Drayson ca să aloce pentru această misiune o fregată tip Escortşi două escadrile de X-interceptori. Preferabil o navă aflată deja pe Coruscant – n-ar fi bine ca altcineva din exteriorul sistemului să bănuiască ce facem.

Fey'lya înclină imperceptibil din cap.

— Cum doriţi. Mâine dimineaţă va fi destul de devreme?

— Da, zise Mon Mothma şi se întoarse spre Karrde. Avem nevoie de coordonatele flotei.

— Bineînţeles. Vi le voi da mâine dimineaţă.

Bothanul pufni.

— Vreau să-ţi reamintesc, căpitane Karrde...

— Pe de altă parte, domnule consilier, continuă politicos Karrde, poate că doriţi să plec de pe Coruscant chiar în seara asta şi să scot locaţia la licitaţie.

Fey'lya îl fulgeră cu privirea şi blana i se turti. Nu putea însă face nimic şi o ştia prea bine.

— Pe dimineaţă atunci, mormăi el.

— Bine, aprobă Karrde. Dacă asta-i tot, voi reveni atunci în camera mea, ca să mă odihnesc până la cină.

Se uită spre Leia... şi, deodată, pe faţa sau în aura lui se citi ceva diferit. Femeia încuviinţă scurt din cap, iar căutătura lui lunecă indiferentă mai departe, în vreme ce se scula în picioare şi-i salută pe fiecare, pe rând.

— A fost o discuţie interesantă, aprecie el.

— Ne vedem dimineaţă, rosti posac Fey'lya.

— Desigur, zâmbi sardonic contrabandistul.

— În cazul acesta, declar întâlnirea încheiată, concluzionă Mon Mothma.

— Haide, murmură Leia spre Han pe când ceilalţi îşi strângeau datacardurile.

— Ce se-ntâmplă? şopti el.

— Cred că Talon Karrde vrea să ne spună ceva. Haide, nu vreau să mă reţină Mon Mothma.

— Bine, du-te tu, zise Han cu un ton straniu preocupat.

— Sigur? se încruntă prinţesa.

— Da. Ochii lui Han priviră peste umărul ei şi, întorcându-se, Leia îl văzu pe Fey'lya părăsind sala. Du-te. O să vin şi eu.

— Bine, spuse ea examinându-l nesigură.

— Totu-i în regulă, o linişti Han strângând-o de mână, dar trebuie să discut ceva cu Fey'lya.

— Ce anume?

— Chestii personale. Încercă unul dintre surâsurile lui piezişe, pe care Leia le considera de obicei fermecătoare, dar care acum nu părea tocmai inocent. Totu-i în regulă. Nu fac altceva decât să stau de vorbă cu el. Ai încredere în mine.

— Am mai auzit asta de multe ori, oftă Leia. Luke părăsise însă deja sala, Karrde era pe punctul de a o face... iar pe chipul lui Mon Mothma apăruse expresia aceea care semnala că era pe punctul de a se apropia pentru a-i cere o favoare. Te rog doar să-ncerci să fii diplomat.

Ochii bărbatului nu erau atenţi la ea.

— Sigur că da. Ai încredere în mine.

***

Fey'lya pornise pe Marele Coridor, spre auditoriul Adunării Generale, cu legănatul caracteristic cuiva care este foarte grăbit, dar nu vrea ca alţii să-şi dea seama.

— Domnule consilier! strigă Han.

Singurul răspuns fu o undă fugară de roşu palid peste cel mai apropiat dintre arbuştii ch'hala. Fulgerând cu privirea spre ceafa bothanului, Han se grăbi şi, dintr-o duzină de paşi, îl prinse din urmă.

— Aş dori să stăm puţin de vorbă, spuse el.

Fey'lya nu-l privi.

— Nu avem nimic de vorbit.

— Eu cred că da, replică Han potrivindu-şi pasul după al său. Poate să-ncercăm să găsim o cale de ieşire din impasul în care aţi ajuns.

— Crezusem că femeia dumitale este diplomatul familiei, pufni Fey'lya privindu-i cu coada ochiului tunica.

— Facem cu rândul, replică Han străduindu-se din răsputeri să nu-l deteste. Ceea ce v-a adus necazuri aici a fost faptul că aţi încercat să acţionaţi după regulile din politica bothană. Afacerea cu banca a proiectat un con de neîncredere asupra lui Ackbar şi, ca un adevărat bothan, aţi profitat de ocazie să săriţi pe el. Necazul a fost că nu v-a urmat nimeni, aşa că aţi rămas singur, expus şi cu reputaţia politică pusă sub semnul îndoielii. Nu ştiţi cum să bateţi în retragere elegant şi v-aţi gândit că singura modalitate de a vă salva prestigiul este să vă asiguraţi de prăbuşirea lui Ackbar.

— Serios? Te-ai gândit vreodată că m-am expus, aşa cum te-ai exprimat, deoarece am crezut cu adevărat că Ackbar era vinovat de trădare?

— Să fiu sincer, nu. Mulţi însă cred asta şi de aceea vă riscaţi reputaţia. Ei nu-şi pot imagina cum poate cineva să facă atâta tărăboi fără să aibă dovezi.

— Dar ce te face să crezi că n-am dovezi?

— În primul rând, faptul că nu le-aţi arătat, răspunse deschis Han. După aceea, faptul că l-aţi trimis pe Breil'lya în goana mare pe New Cov, ca să încerce o aliere cu senatorul Bel Iblis, care v-ar fi sporit mult reputaţia. Asta făcea Breil'lya acolo, nu?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, mormăi Fey'lya.

— Exact! Şi, în sfârşit, faptul că acum cinci minute eraţi gata să-l sacrificaţi pe Bel Iblis, dacă asta v-ar fi câştigat timpul necesar pentru a obţine flota *Katana*.

Fey'lya se opri pe neaşteptate.

— Căpitane Solo, spuse el evitându-i în continuare ochii, o să-ţi vorbesc deschis. Indiferent dacă-mi înţelegi sau nu motivaţiile, eu cu siguranţă le înţeleg pe ale dumitale. Speri să aduci dumneata însuţi flota *Katana* la Coruscant, pentru ca apoi, profitând de gloria respectivă, să mă înlături pe mine şi să-l reinstalezi pe Ackbar.

— Nu, clătină Han obosit din cap. Domnule consilier, Leia şi toţi ceilalţi nu joacă după regulile bothane. Ei decid, bazându-se pe dovezi, nu pe prestigiu. Dacă Ackbar este vinovat, va fi pedepsit – dacă este nevinovat, va fi eliberat. Nimic mai simplu.

— Ascultă-mi sfatul, căpitane Solo, surâse amar Fey'lya, şi rămâi în lumea contrabandiştilor, bătăliilor şi, în general, a lucrurilor pe care le înţelegi. Regulile politicii te depăşesc cu mult.

— Greşiţi, domnule consilier, încercă pentru ultima dată Han. Vă puteţi retrage acum, fără să pierdeţi nimic – realmente o puteţi face. Dar dacă veţi continua, riscaţi să antrenaţi în prăbuşirea dumneavoastră întreaga Nouă Republică.

Fey'lya îşi îndreptă semeţ statura.

— Nu intenţionez să mă prăbuşesc, căpitane Solo. Militarii Noii Republici care mă susţin vor avea grijă de asta. Ackbar se va prăbuşi, iar eu mă voi ridica în locul lui. Scuză-mă acum, trebuie să vorbesc cu amiralul Drayson.

Se întoarse şi se îndepărtă. Han îl privi plecând şi simţi gustul amar al înfrângerii. Fey'lya chiar nu înţelegea ce făcea? Nu înţelegea că risca totul pe o singură carte cu bătaie lungă?

Poate că nu putea să înţeleagă. Poate că era nevoie de un jucător experimentat ca să vadă care erau aici şansele de câştig.

Sau de un politician care să nu fie atât de încastrat în propriul său sistem pe care nu-l putea modifica.

Fey'lya ajunse în capătul Marelui Coridor şi coti la stânga, spre centrul Amiralităţii. Clătinând din cap, Han porni în direcţia opusă, către apartamentul în care fusese găzduit Karrde. Mai întâi *Coral Vanda*, apoi asta. Spera că nu era începutul unei tendinţe generale.

***

Mara stătea lângă fereastra camerei ei, privind spre îndepărtaţii Munţi Manarai şi simţind cum povara apăsătoare a amintirilor negre i se agrega în jurul minţii. Palatul Imperial... După cinci ani, revenise în Palatul Imperial... Scena întrunirilor guvernamentale importante, a funcţiilor sociale, a intrigilor întunecate şi secrete... Locul unde începuse practic viaţa ei.

Locul unde fusese când luase sfârşit.

Unghiile ei scârţâiră peste volutele sculptate ale ramei ferestrei, pe măsură ce chipuri binecunoscute îi apăreau în faţa ochilor: Marele Amiral Thrawn, Lordul Vader, Grand Moff Tarkin, sute de consilieri, politicieni şi sicofanţi. Dar peste toate se suprapunea faţa împăratului. Femeia îl putea zări atât de clar în minte, de parcă ar fi fost de cealaltă parte a geamului, cu chipul ridat încruntându-se, cu ochii tiviţi cu galben scânteind de mânie şi dezaprobare.

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

— Încerc, şopti ea şi cuvântul îi răsună prin minte.

În clipa când îl rosti, se întrebă însă dacă era realmente adevărat. Pe Myrkr, ajutase la salvarea vieţii lui Skywalker; venise apoi pe Jomark, ca să-i implore ajutorul, iar acum îl urmase pe Coruscant fără să protesteze.

Ea nu se afla în pericol. Nici Karrde. Nu se putea gândi la nici o cale prin care Skywalker să fi fost util fie ei, fie oricăruia dintre oamenii lui Karrde.

Pe scurt, nu mai avea nici o scuză.

Din odaia vecină se auzi sunetul uşor al unei uşi care se deschise, apoi se închise. Karrde revenise de la întrunire. Întorcându-se de la fereastră, fericită că avea un pretext pentru a nu se mai gândi în direcţia respectivă, Mara porni spre uşa de legătură dintre cele două odăi.

Karrde ajunse acolo primul.

— Mara? rosti el, strecurând capul pe uşă. Vino aici, te rog!

Când ea intră în cealaltă cameră, bărbatul stătea la terminalul calculatorului. O singură privire spre faţa lui fu suficientă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt tocmai sigur, răspunse Karrde scoţând un datacard din fanta de copiere. Bothanul ăla din Consiliu a opus o rezistenţă surprinzătoare ofertei noastre. Practic, a silit-o pe Mon Mothma să amâne orice misiune serioasă de recuperare până la verificarea locaţiei. În clipa de faţă, pregăteşte o navă care să plece într-acolo mâine dimineaţă.

— Să facă joc dublu? se încruntă Mara.

— Posibil, dar n-aş vedea rostul. Thrawn îl are deja pe Hoffner şi va ajunge destul de rapid la flotă. Nu, cred că mai degrabă Fey'lya joacă o carte politică, poate asociată campaniei lui împotriva amiralului Ackbar. Totuşi, aş prefera să nu risc.

— Am auzit destule istorii despre politica bothană, încuviinţă femeia cu o grimasă. Ce vrei să fac?

— Să pleci diseară spre sistemul Trogan, îi întinse el datacardul. Bănuiesc că acolo s-a adăpostit Aves. Contactează-l şi spune-i că vreau să mobilizeze tot ce poate zbura şi lupta, şi să facem joncţiunea la flota *Katana* cât mai repede.

Mara luă cardul cu grijă, simţind cum degetele îi furnică la atingerea plasticului rece. Acolo, în mâinile ei, se găsea flota *Katana*. Un card care putea aduce bogăţie sau putere pentru tot restul vieţii...

— S-ar putea să am greutăţi în a-l convinge pe Aves să aibă încredere în mine, îl avertiză ea.

— Nu cred. De acum, probabil că imperialii au reinstaurat vânătoarea noastră... asta ar trebui să fie

suficient să-l convingă că am evadat. Pe datacard există de asemenea un cod special de identificare pe care-l va recunoaşte – un cod pe care Marele Amiral nu l-ar fi putut smulge aşa rapid de la mine.

— Să sperăm că n-are o părere mai bună despre metodele imperiale de interogare. Altceva?

— Nimic... ah, ba da. Spune-i lui Ghent că vreau ca el să vină pe Coruscant, nu la flota *Katana*. O să ne întâlnim acolo, după ce se termină totul.

— De ce tocmai Ghent? se încruntă Mara.

— Vreau să văd ce poate face un sintezor expert cu suma aceea dubioasă din contul lui Ackbar. Skywalker a amintit de o ipoteză potrivit căreia spargerea şi depozitul au fost simultane, dar a precizat că până acum n-a putut s-o demonstreze nimeni. Fac prinsoare că Ghent va reuşi.

— Crezusem că implicarea în politica Noii Republici se limitează la târgul cu flota *Katana*...

— Aşa-i, dar nu vreau să las în urma mea un bothan ambiţios.

— Aici ai dreptate, încuviinţă Mara. Bine. Ai o navă pentru mine?

La uşă răsună o ciocănitură.

— O s-o am într-un minut, răspunse Karrde şi deschise uşa.

Era sora lui Skywalker.

— Doreai să discutăm? întrebă ea.

— Da. Bănuiesc că o cunoşti pe asociata mea, Mara Jade.

— Ne-am întâlnit, când aţi sosit pe Coruscant, încuviinţă Organa Solo.

Pentru o clipă, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Mara şi aceasta se întrebă, neliniştită, câte amănunte îi spusese Skywalker.

— Am nevoie ca Mara să plece să-mi facă un comision, zise Karrde după ce privise în ambele direcţii ale coridorului înainte de a închide uşa. Va avea nevoie de o navă rapidă, cu autonomie mare.

— Îi pot face rost de una, încuviinţă Organa Solo. Un Y-interceptor de recunoaştere este bun, Mara?

— Este perfect.

— O să anunţ atunci astroportul. Altceva?

— Da, spuse Karrde. Vreau să ştiu dacă poţi mobiliza o echipă de tehnicieni, care să plece diseară.

— Consilierul Fey'lya trimite deja o echipă, îi reaminti ea.

— Ştiu asta. Vreau ca a ta să ajungă prima.

Ea îl privi o clipă.

— Cât de numeroasă ar trebui să fie?

— Nu foarte numeroasă. Ajunge un transportor mic, sau un cargobot, plus o escadrilă de vânători, dacă poţi găsi una căreia să nu-i pese de furia oficialităţilor. Ideea este ca acolo să nu fie doar echipa aleasă om cu om de Fey'lya.

Mara deschise gura, apoi o închise fără un cuvânt. Dacă într-adevăr Karrde ar fi dorit ca Organa Solo să ştie că aveau să vină şi oamenii lui, i-ar fi spus-o singur. Karrde se uită la ea, apoi reveni spre sora lui Skywalker.

— Poţi asta?

— Cred că da. Fey'lya şi-a atras de partea lui mulţi militari, totuşi au rămas destui care ar prefera revenirea amiralului Ackbar la conducere.

— Astea sunt coordonatele, îi întinse Karrde un datacard. Cu cât echipa pleacă mai devreme, cu atât mai bine.

— Va pleca în două ore.

— Perfect. A mai rămas un lucru, atunci... Vreau să înţelegi că există exact două motive pentru care fac chestia asta. În primul rând, din recunoştinţă pentru

fratele tău, care şi-a riscat viaţa ca s-o ajute pe Mara să mă salveze, şi-n al doilea rând ca să scap de urmărirea imperialilor, eliminând motivul principal pentru care mă vânează. Atât! în privinţa războiului vostru şi al intrigilor politice interne, organizaţia mea doreşte să rămână complet neutră. Este clar?

Organa Solo aprobă din cap.

— Foarte clar.

— Bine. În cazul ăsta, dă-i drumul. Flota este departe şi e bine să ai un avans cât mai mare faţă de Fey'lya.

— De acord. Organa Solo se întoarse către Mara: Haide, să aranjăm pentru nava ta.

***

Consola de comunicaţii de lângă cuşeta lui Wedge bâzâi semnalul iritant de apel. Mormăind pe întuneric, bărbatul bâjbâi cu mâna şi lovi în direcţia generală a comutatorului.

— Mai scutiţi-mă, bombăni el. Sunt încă obişnuit cu ora Ando.

— Sunt eu, Luke, se auzi un glas familiar. Îmi pare rău că te-am sculat, dar am nevoie de un serviciu. Ce zici, eşti gata să-ţi bagi oamenii în nişte buclucuri?

— Când nu suntem în buclucuri? replică Wedge trezindu-se complet. Care-i treaba?

— Ia-ţi piloţii şi aşteaptă-mă peste o oră la astroport. Docul 15. Avem un transportor vechi în care cred c-o să intre toţi X-interceptorii voştri.

— E un drum lung, va să zică?

— Câteva zile. Deocamdată, nu-ţi pot spune mai multe.

— Tu eşti şeful. Ne vedem peste o oră.

— Mulţumesc!

Wedge închise consola şi coborî din pat, simţind un fior al vechii surescitări. În cei zece ani de când se

alăturase Rebeliunii, avusese parte de multă acţiune – atât de zboruri, cât şi de lupte. Cumva însă misiunile pe care şi le reamintea ca fiind cele mai interesante păreau întotdeauna acelea în care era implicat şi Luke Skywalker. Nu era sigur care ar fi fost explicaţia... poate că Jedi aveau chemare în direcţia respectivă.

El aşa spera. Prins între intrigile de pe Coruscant şi reparaţiile de după raidurile imperialilor prin Noua Republică, începuse să se simtă tot mai frustrat. O schimbare i-ar fi făcut bine.

Aprinse lumina, scoase o tunică nouă din dulap şi începu să se îmbrace.

***

Nu întâmpinară dificultăţi în a pleca noaptea de pe Coruscant; autorizarea lui Leia le deschisese toate uşile. Cu toate acestea, un cargobot cu încărcătura constând dintr-o duzină de X-interceptori era lucru destul de neobişnuit pentru a declanşa comentarii şi speculaţii... şi în mod inevitabil, finalmente, speculaţiile ajunseră la urechile unui susţinător al lui Fey'lya.

Până dimineaţă, bothanul ştia totul.

— Asta depăşeşte cu mult conflictele politice interne, mârâi el spre Leia cu blana unduindu-i înainte şi înapoi aidoma unor spice scurte sub vânt. A fost o ilegalitate făţişă. Dacă nu chiar trădătoare.

— Nu sunt sigură dacă aş merge chiar atât de departe, spuse Mon Mothma totuşi vădit tulburată. De ce ai făcut-o, Leia?

— Pentru că am rugat-o eu, interveni Karrde cu calm. Flota *Katana* nu se găseşte deocamdată sub jurisdicţia Noii Republici, aşa că nu văd motivul pentru care o activitate asociată ei poate fi considerată ilegală.

— Îţi vom explica procedurile legale corecte mai târziu, contraban- distule, rosti Fey'lya acid. În clipa de

faţă, avem de soluţionat o încălcare gravă a securităţii. Mon Mothma, solicit emiterea unui mandat pentru arestarea lui Solo şi Skywalker.

Până şi Mon Mothma păru surprinsă de cerere.

— Un mandat de arestare?

— Ei ştiu unde este flota *Katana*, lătră Fey'lya, dar nu au nivelul de securitate pentru accesul la asemenea informaţii. Trebuie sechestraţi, până ce flota devine proprietatea Noii Republici.

— Nu cred că va fi necesar, zise Leia privind spre Karrde. În trecut, Han şi Luke au mai avut acces la informaţii confidenţiale...

— Acum nu suntem în trecut, o întrerupse bothanul. Suntem în prezent şi ei nu deţin statutul respectiv. Ţinând seama de circumstanţe, cred că ar fi cel mai bine să preiau personal comanda misiunii.

Leia se uită din nou la Karrde şi-şi dădu seama că şi el se gândea la acelaşi lucru. Dacă Fey'lya ar fi adus personal flota *Katana*...

— Desigur, domnule consilier, sunteţi binevenit să vă alăturaţi nouă, încuviinţă Karrde. Consilierul Organa Solo şi cu mine vă vom aprecia compania.

— Despre ce vorbeşti? pufni Fey'lya. Nimeni n-a autorizat participarea voastră.

— Eu o autorizez, domnule consilier, replică tăios Karrde. Flota *Katana* este încă a mea şi va rămâne a mea până va fi preluată de Noua Republică. Până atunci însă, eu fac regulile.

Blana lui Fey'lya se turti şi, pentru o clipă, Leia crezu că bothanul avea să sară realmente la gâtul celuilalt.

— Nu vom uita asta, contrabandistule, se mulţumi el să şuiere. Va veni şi clipa ta.

— Poate că da, surâse ironic Karrde. Pornim?

27

Alarma de proximitate piui şi Luke se îndreptă în scaun. După cinci zile, ajunseseră.

— Asta-i, rosti el. Eşti gata?

— Mă cunoşti doar, vorbi Han de pe scaunul pilotului de lângă el. Sunt gata întotdeauna.

Luke trase cu coada ochiului spre prietenul său. Din exterior, Han părea perfect normal, sau cel puţin cât de aproape de normal ajungea vreodată. În ultimele zile, Luke percepuse însă şi altceva înapoia nepăsării: o senzaţie mai sumbră, aproape morbidă, care-l însoţise de la plecarea de pe Coruscant. O simţea şi acum, şi, privind chipul lui Han, întrezărea cute de încordare.

— Te simţi bine? întrebă el încetişor.

— Sigur că da. Grozav! Cutele se adânciră puţin. Atât doar că, de data asta, mi-aş fi dorit să găsească pe altcineva care să alerge prin galaxie. Ştiai că Leia şi cu mine n-am reuşit să fim doar noi doi, singuri, nici măcar o zi? Nu ne văzusem de o lună – şi când ne întâlnim, n-avem parte nici măcar de o zi.

— Ştiu, oftă Luke. Uneori am senzaţia că n-am mai redus viteza de când am fugit de pe Tatooine, cu droizii şi cu Obi-Wan...

Han clătină din cap.

— N-o văzusem de o lună, repetă el. Sarcina i s-a mărit de două ori, faţă de momentul plecării. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea şi cu Chewie – a izbutit doar să-mi spună că noghrii sunt acum de partea noastră. Indiferent ce ar însemna asta... Nici de la

Chewie n-am putut afla nimic. Zice că-i povestea ei şi că trebuie s-o spună ea. Îmi vine să-l strâng de gât!

— Trebuie să te resemnezi, ridică Luke din umeri. Pur şi simplu, suntem prea buni în ceea ce facem.

— Aşa-i, pufni Han, totuşi o parte din tensiune i se risipise de pe chip.

— În plus, continuă Luke mai serios acum, figurăm pe lista persoanelor în care Leia ştie că se poate încrede. Până nu detectăm sursa de informaţii pe care Imperiul o are în Palat, lista aceea va rămâne destul de scurtă.

— Mda. Cineva mi-a spus că imperialii o numesc sursa Delta. Ai vreo bănuială cine ar putea fi?

— Nu prea, totuşi trebuie să fie o persoană apropiată Adunării Generale. Poate chiar Consiliului... Un lucru este sigur – ar fi bine să ne străduim s-o găsim.

— Aşa-i. Pregăteşte-te, se întinse Han către manetele hiperpropulsiei.

Peste o clipă, reveniseră în bezna spaţiului cosmic.

— Am ajuns!

Luke privi împrejur şi se înfioră involuntar.

— În mijlocul neantului.

— Senzaţia ar trebui să-ţi fie familiară, chicoti Han tastând scanarea senzorială.

— Mulţumesc, dar nu doresc să mă familiarizez cu naufragierea între sisteme stelare, având hiperpropulsia defectă.

— Nu mă referisem la episodul acela, replică Han nevinovat activând consola de transmisiuni, ci la Tatooine. Wedge?

— Prezent, se auzi dinspre difuzor.

— Se pare că avem o ţintă la 0-4-7 cu 1-6-6. Sunteţi gata de zbor?

— De abia aşteptăm.

— În regulă. Han mai privi o dată videcranul, apoi comandă deschiderea trapei. Daţi-i drumul!

Luke răsuci gâtul, ca să privească în direcţia indicată de Han. La început, nu zări decât pulberea obişnuită de stele, sclipind orbitor pe fundalul complet negru. Abia după aceea distinse luminile de poziţie, mai slabe, ale unei nave. Ochii săi trecură de la o lumină la alta, străduindu-se să descopere un şablon, şi, brusc, imaginea i se închegă în minte.

— Aşa-i, un cuirasat!

— Imediat după el mai este unul, spuse Han. Alte trei la babord, ceva mai jos.

Luke încuviinţă, localizându-le, şi se simţi străbătut de un fior. Flota *Katana*. De abia acum îşi dădea seama cât de puţin crezuse cu adevărat în existenţa ei.

— Pe care-l verificăm?

— Eu zic că pe cel mai apropiat.

— Nu, zise Luke încetişor încercând să se focalizeze asupra impresiei vagi care-l furnica. Nu. Să-l verificăm… pe cel de-acolo.

Indică o configuraţie luminoasă aflată la câţiva kilometri depărtare.

— Ai vreun motiv anume?

— Nu ştiu exact...

Han îl privi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Bine, de ce nu? îl verificăm pe acela. Wedge, ai auzit?

— Recepţionat, confirmă vocea lui Wedge. Ne dispunem în formaţie de escortă în jurul vostru. Deocamdată, locul pare curat.

— Rămâneţi cu ochii în patru, ordonă Han apoi deschise intercomul transportorului şi privi spre crono. Lando, unde eşti?

— Lângă trapă. Sania e-ncărcată şi gata de ieşire.

— În regulă. I-am dat drumul.

Se apropiaseră îndeajuns de cuirasatul ţintă pentru ca Luke să poată distinge conturul vag format de

reflectarea luminii stelare de pe fuzelaj. Aproximativ cilindrică, cu şase cupole de armament dispuse în jurul părţii mediane şi cu o provă despre care auzise cândva că fusese comparată cu o scoică gigantică având valvele deschise, nava părea straniu de arhaică. Impresia era însă falsă. Crucişătorul greu din clasa Cuirasat fusese coloana vertebrală a flotei Vechii Republici şi, chiar dacă nu arăta la fel de sclipitor ca distrugătorul spaţial imperial care-l înlocuise, bateriile turbo-laser masive continuau să ascundă o forţă de foc respectabilă.

— Cum suim la bord? îl întrebă pe Han.

— Acolo-i cala principală de andocare, indică Han un dreptunghi vag de lumini. Ducem nava înăuntru.

Luke privi bănuitor.

— Dacă intrarea este destul de mare.

Temerile i se dovediră neîntemeiate. Intrarea era mai mare decât părea, iar cala de andocare în sine se dovedea imensă. Han aduse transportorul înăuntru cu iscusinţă, îl întoarse, orientându-l cu faţa spre intrare, şi-l coborî pe punte.

— Gata, anunţă el trecând sistemele pe stand-by şi descheindu-şi centurile. Hai să ne-apucăm de treabă!

Lando, Chewbacca şi cei patru tehnicieni îi aşteptau deja lângă trapă; tehnicienii păreau oarecum stingheriţi de blasterele cu care nu erau obişnuiţi şi pe care le purtau stângaci la centură.

— Ai verificat aerul, Anselm? întrebă Han.

— Pare-n regulă, raportă şeful tehnicienilor şi-i întinse un datapad. Chiar mai bine decât ar fi trebuit, după atâţia ani. Probabil că mai există câţiva droizi de întreţinere.

Han examină analiza, restitui datapadul şi încuviinţă din cap spre Chewbacca.

— Deschide trapa, Chewie. Tomrus, tu pilotezi sania. Atenţie la petele albe din plăcile gravitaţionale – nu vreau să lipeşti sania de plafon.

Aerul din cală avea un miros straniu; o combinaţie de ulei de mecanisme şi praf, decise Luke, la care se adăuga un iz uşor metalic. Altfel era destul de proaspăt.

— Impresionant, comentă el în vreme ce grupul urma sania repulsor spre sasul principal. Mai ales după atâta timp.

— Sistemele acelea complet controlate de calculator au fost proiectate să dureze mult, încuviinţă Lando. Care-i planul, Han?

— Aş zice să ne divizăm. Tu şi Chewie, luaţi-i pe Anselm, Tomrus şi sania, şi verificaţi motoarele. Noi ne ducem pe puntea de comandă.

Pentru Luke urmă unul dintre cele mai ciudate drumuri din viaţa lui, tocmai pentru că totul părea atât de normal. Luminile din coridoarele largi funcţionau perfect, ca şi plăcile gravitaţionale şi restul sistemului ambiental. Uşile înşiruite în lungul coridorului se deschideau automat, ori de câte ori vreunul dintre ei se apropia îndeajuns pentru a le declanşa mecanismele, dezvăluind ateliere de reparaţii, vestiare de echipament şi săli pentru echipaje perfect întreţinute. Sunetele slabe ale sistemelor aflate în repaus se auzeau ca un murmur înapoia zgomotelor propriilor lor paşi şi, ocazional, zăreau câte un droid vechi, care-şi vedea de treabă. Cuirasatul putea să fi fost abandonat chiar ieri.

Nu fusese însă aşa. Navele plutiseră aici, în beznă, pentru o jumătate de secol... iar echipajele lor nu le abandonaseră, ci muriseră, în agonie şi nebunie. Privind coridoarele pustii, Luke se întrebă ce crezuseră droizii de întreţinere, când înlăturaseră cadavrele.

Puntea de comandă se afla departe de cala de andocare, dar în cele din urmă o găsiră.

— Am ajuns, anunţă Han în comunicator când uşile blindate dintre punte şi anticamera de monitorizare se deschiseră cu numai câteva scrâşnituri minore. Nu par să existe defecţiuni evidente. Voi ce-aţi găsit la motoarele subluminice?

— Lucrurile nu stau prea grozav, raportă Lando. Tomrus zice că şase dintre cele opt convertizoare principale de energie nu mai sunt aliniate. Rulează chiar acum o verificare, dar bănuiesc că hârbul ăsta nu se poate clinti, decât remorcat.

— Nimic surprinzător, replică sec Han. Şi hiperpropulsia? Sunt şanse s-o putem duce măcar în zona de remorcare a unui şantier spaţial?

— Anselm se ocupă acum de ea, dar nu sunt foarte optimist.

— Mda... Ei bine, am venit aici, ca să examinăm nava, nu s-o punem în mişcare. O să vedem ce sisteme de comandă au mai rămas întregi… şi astae!

Luke ridică privirea spre spaţiul de deasupra uşilor blindate ale punţii, apoi se uită din nou la numele scris cu înflorituri pe placa fixată acolo.

— Este chiar *Katana*, murmură el.

— Ce? Han lăsă capul pe spate, ca să se uite mai bine. Hm-m…, murmură şi-l privi straniu pe tânăr. De aceea ai vrut să intrăm tocmai în nava asta?

— Probabil… A fost o manifestare a intuiţiei prin Forţă.

— Han, Luke! se auzi pe neaşteptate glasul lui Wedge. Avem musafiri!

— Unde? întrebă Luke, simţind că-i tresaltă inima.

— Vector 2-l0 cu 21. Configuraţia… este o fregată Escort.

Luke expiră încet.

— Mai bine să-i apelăm, propuse el. Să ştie unde ne aflăm.

— De fapt, ne-au şi apelat, preciză Wedge. Staţi aşa, comut transmisiunea.

— ...tane Solo, sunt căpitanul Virgilio, fregata *Quenfis*, se auzi un glas necunoscut din comunicatorul lui Han. Mă auzi?

— Sunt Solo, rosti Han. Mă aflu la bordul navei *Katana* a Vechii Republici...

— Căpitane Solo, regret să te informez, dar eşti arestat împreună cu tot grupul tău, îl întrerupse Virgilio. Întoarceţi-vă imediat în nava voastră şi pregătiţi-vă să vă predaţi.

***

Cuvintele lui Virgilio şi tăcerea uluită care le urmă fură receptate perfect pe pasarela de observaţie, dispusă în jurul şi deasupra punţii de comandă din *Quenfis*. Aşezat în faţa consolei principale, Fey'lya surâse batjocoritor către Leia, ceva mai puţin insolent spre Karrde, apoi reveni cu atenţia către jeturile îndepărtate ale X-interceptorilor.

— Nu par să te ia în serios, căpitane, rosti el în intercom. Poate că dacă ai lansa escadrilele de X-interceptori, i-ai convinge mai bine.

— Am înţeles, domnule consilier, aprobă energic Virgilio şi Leia ciuli zadarnic urechile, sperând să depisteze o urmă de ranchiună în glasul acela.

Cei mai mulţi căpitani de nave de luptă pe care-i cunoştea ar fi fost extrem de nemulţumiţi să asculte ordinele unui civil, mai ales ale unuia aproape lipsit de experienţă militară proprie. Pe de altă parte, Fey'lya n-ar fi ales *Quenfis* pentru această misiune, dacă Virgilio n-ar fi fost unul dintre susţinătorii săi cei mai înfocaţi. O altă indicaţie, de parcă femeia ar mai fi avut nevoie de vreuna, asupra celui care comanda aici.

— Atenţie, X-interceptori – lansarea!

Urmară mai multe bufnituri seci, când cele două escadrile părăsiră nava.

— Căpitane Solo, sunt căpitanul Virgilio. Răspunde, te rog!

— Căpitane, sunt Wedge Antilles, comandantul escadrilei Vagabond, interveni vocea lui Wedge. Doresc să ştiu cine a autorizat arestarea noastră.

— Dă-mi voie, căpitane, spuse Fey'lya atingând comutatorul transmisiunilor de pe consola din faţa sa. Comandante Antilles, sunt consilierul Borsk Fey'lya. Deşi mă îndoiesc că ştii acest lucru, căpitanul Solo operează ilegal.

— Îmi pare rău, domnule consilier, replică Wedge, dar nu înţeleg cum se poate aşa ceva. Ordinele noastre provin de la consilierul Leia Organa Solo.

— Iar noile ordine provin direct de la Mon Mothma, vorbi apăsat Fey'lya. Asta este autorizarea pe care ai...

— O puteţi dovedi?

Fey'lya păru uluit.

— Am ordinul aici, chiar în faţa mea, comandante Antilles. Eşti binevenit să-l examinezi, după ce vii la bord.

— Comandante, interveni Virgilio pe un ton deja iritat, pentru moment sursa ordinului de arestare este irelevantă. În calitate de ofiţer superior, eu îţi ordon să te predai şi să aduci escadrila în nava mea.

Urmă o tăcere prelungită. Leia trase cu ochiul spre Karrde, aflat aproape de cealaltă parte a punţii. Contrabandistul era însă concentrat spre exterior, privind impasibil prin cupola de oţel transparent. Poate că îşi reamintea ultima dată când fusese aici.

— Şi dacă refuz? întrebă Wedge în cele din urmă.

— Las-o baltă, Wedge, se auzi vocea lui Han. Nu merită să rişti Curtea Marţială pentru aşa ceva. Du-te, nu mai avem nevoie de tine. Mi-a făcut plăcere să te aud, Fey'lya.

În difuzor răsună clicul slab al unui comunicator deconectat...

— Solo! lătră Fey'lya, aplecându-se deasupra consolei, de parcă gestul l-ar fi putut ajuta cumva. Solo! Se întoarse şi o fulgeră pe Leia cu privirea. Vino aici! ordonă el, împungând cu degetul spre consolă. Vreau să se-ntoarcă.

Femeia clătină din cap.

— Îmi pare rău, consiliere. Han nu ascultă de nimeni, când este furios.

Blana lui Fey'lya se turti.

— Ţi-o mai cer o singură dată, consiliere. Dacă refuzi...

Nu apucă să-şi mai termine ameninţarea. Ceva pâlpâi în vederea periferică a lui Leia şi, chiar în clipa când se întoarse, ca să vadă despre ce era vorba, alarmele din *Quenfis* începură să urle.

— Ce...? schelălăi Fey'lya, tresărind şi privind neliniştit în jur.

— Un distrugător spaţial imperial, vorbi Karrde acoperind zgomotul alarmelor. Se pare că vine spre noi.

***

— Avem musafiri, Lider Vagabond, anunţă unul dintre piloţii lui Wedge imediat ce alarmele din *Quenfis* începură să răsune în difuzoare. Un distrugător spaţial, curs l-7-8 cu 80-6.

— L-am văzut, încuviinţă Wedge virând aparatul cu 180 de grade din faţa confruntării cu vânătorii din *Quenfis* care se apropiau de el. Era într-adevăr un distrugător spaţial, care apăruse aproape vizavi de fregată, cu *Katana* aflată exact între cele două nave. Luke?

— Îl vedem, se auzi glasul încordat al tânărului. Ne-ndreptăm spre hangar chiar acum.

— Perfect – stai aşa! Pe fundalul întunecat şi masiv al flancului distrugătorului spaţial se ivise brusc un grup de jeturi. Au lansat, continuă Wedge. Douăsprezece jeturi – nave de desant, probabil, după aspectul jeturilor.

— Ne grăbim, vorbi şi Han. Mulţumim pentru avertizare, şi acum du-te la *Quenfis*.

Comunicatorul clicăi şi amuţi.

— Vezi să nu, mormăi Wedge în barbă. Escadrila Vagabond, îi dăm drumul!

Căpitanul Virgilio încerca să anunţe ceva pe canalul deschis. Comutând pe frecvenţa privată a escadrilei sale, Wedge acceleră la maximum, îndreptându-se către *Katana*.

***

Relativ aproape, imediat dincolo de jeturile X-interceptorilor lui *Quenfis*, escadrila Vagabond viră şi porni în direcţia distrugătorului spaţial.

— Vor să atace, icni Fey'lya. Trebuie să fie nebuni!

— Nu atacă, ci asigură acoperire, explică Leia privind desfăşurarea din exterior şi încercând să estimeze punctele de intercepţie. Avea să fie extrem de riscant. Trebuie să-i susţinem. Căpitane Virgilio...

— Căpitane Virgilio, recheamă imediat X-interceptorii, o întrerupse Fey'lya. Navigaţia să pregătească saltul în hiperspaţiu.

— Domnule consilier, vorbi Virgilio cu glas stupefiat, sugeraţi să-i abandonăm?

— Datoria noastră, căpitane, este să scăpăm cu viaţă şi să dăm alarma, replică aspru Fey'lya. Dacă escadrila Vagabond insistă să ne sfideze ordinele, n-o putem ajuta cu nimic.

Leia se ridicase.

— Căpitane...

Fey'lya acţionă mai rapid, decuplând intercomul înainte ca femeia să poată vorbi.

— Eu comand aici, consiliere, rosti el când femeia porni spre consolă. Sunt autorizat direct de Mon Mothma.

— Puţin mă interesează autoritatea dumitale, se răsti Leia.

Pentru două secunde, simţi imboldul aproape copleşitor de a smulge sabia Jedi de la centură şi de a sfârteca faţa aceea inexpresivă... Cu un efort, îşi înăbuşi impulsul. Ura violentă era calea părţii întunecate a Forţei.

— Mon Mothma n-a anticipat că se va întâmpla aşa ceva, se strădui ea să-şi menţină tonul cât mai calm. Fey'lya, acolo sunt soţul şi fratele meu. Dacă nu-i ajutăm, vor muri!

— Iar dacă-i ajutăm, probabil că tot vor muri, spuse rece Fey'lya. Şi pruncii tăi încă nenăscuţi o dată cu ei.

Un cuţit de gheaţă se răsuci în inima femeii.

— Nu-i corect..., şopti ea.

— Adevărul nu este întotdeauna corect. Iar în cazul de faţă, adevărul este că nu voi irosi oameni şi nave pentru o cauză pierdută.

— Nu-i pierdută! insistă Leia, iar glasul i se frânse disperat când privi afară.

Nu, nu se putea încheia în felul acesta! Nu după atâtea prin câte trecuseră ea şi cu Han. Păşii spre Fey'lya...

— *Quenfis* se va retrage, vorbi încet bothanul şi scoase pe neaşteptate un blaster, de undeva din blana lui crem. Şi nici tu, nici altcineva n-o va împiedica.

***

— Raport senzorial, domnule căpitan, anunţă ofiţerul de la consola de scanare a *Judecătorului* spre pasarela de comandă. Celelalte cuirasate din zonă nu au forme de viaţă la bord.

— Aşadar se concentrează exclusiv asupra acestuia, încuviinţă căpitanul Brandei. Acolo vom lovi. Rebelii nu se vor grăbi să deschidă focul asupra unei nave la bordul căreia se găsesc propriii lor oameni. O singură escadrilă de X-interceptori este pe curs?

— Da, domnule căpitan. Fregata Escort şi celelalte două escadrile n-au reacţionat deocamdată. Probabil c-au fost luate prin surprindere.

— Probabil.

Brandei îşi îngădui un surâs. Aşa se întâmpla întotdeauna cu rebelii. Luptau ca nişte animale înnebunite, atunci când erau încolţiţi, dar, dacă le ofereai ocazia de a simţi gustul victoriei şi de a se bucura de prăzile războiului, brusc nu mai erau chiar atât de doritori să-şi rişte viaţa. Unul dintre multele motive pentru care Imperiul avea să-i înfrângă în cele din urmă.

— Ordonă navele desant în formaţie defensivă, îl anunţă pe transmi- sionist. Vânătorii TIE să lanseze două escadrile spre X-interceptori.

Zâmbi din nou şi continuă:

— Şi trimite un mesaj spre *Himera*. Anunţă-l pe Marele Amiral că ne-am angajat în luptă cu inamicul.

***

Aproape un minut, Han privi prin cupola punţii spre navele imperiale ce se apropiau şi estimă rapid distanţele şi timpii, ignorând tehnicienii care se foiau nervoşi în uşă.

— N-ar trebui să plecăm? întrebă Luke.

— Nu plecăm, decise Han şi activă comunicatorul. Dacă scoatem transportorul din hangar, intrăm direct în navele de desant şi vânătorii TIE. Lando?

— Te aud, se auzi vocea încordată a prietenului său. Ce se-ntâmplă acolo?

— Vin imperiali, răspunse Han apropiindu-se de consola de declanşare a focului şi făcându-le semn tehnicienilor să i se alăture. Escadrila Vagabond a pornit să-i intercepteze, dar se pare că oamenii lui Fey'lya o şterg.

Lando blestemă încetişor.

— Nu putem sta pur şi simplu locului, lăsându-l pe Wedge să lupte singur.

— Nici n-o s-o facem, îl asigură Han încruntat. Pune mâna şi vezi în ce stare este cuplajul energetic al bateriilor turbo-laser. Noi o să verificăm comenzile de declanşare a focului de pe punte. Şi grăbeşte-te – după ce vor părăsi formaţia, n-o să-i mai putem lovi.

— Am înţeles.

Han strecură comunicatorul înapoi în centură.

— Ce zici, Shen?

— Pare-n regulă, se auzi glasul înăbuşit al tehnicianului de sub consolă. Kline?

— Conexiunile sunt bune şi aici, raportă colegul său de la altă consolă. Dacă reuşim să iniţializăm calculatorul ca să activeze sistemul... gata! Privi spre Han: Poţi să-ncepi.

Han se aşeză în faţa consolei pentru armament, privi dispunerea nefamiliară a comenzilor şi se întrebă dacă toate eforturile nu erau, în cele din urmă, inutile. Chiar şi cuirasatele acestea, echipate cu circuite complete de comenzi secundare şi conduse centralizat prin calculator, necesitau echipaje de două mii de oameni pentru a fi funcţionale.

Pe de altă parte, imperialii nu se aşteptau ca o navă abandonată de atâta vreme să mai poată deschide focul. Cel puţin aşa spera el...

— Îi dăm drumul, murmură şi tastă ţintirea manuală.

Navele de desant continuau să zboare în formaţie strânsă, suprapunându-şi câmpurile deflectoare, astfel

încât să fie protejate de orice lovituri norocoase din partea X-interceptorilor ce se apropiau. Vânătorii TIE, mai rapizi, le ajunseseră acum din urmă, se desfăcuseră în jurul lor şi le depăşeau.

— N-ai decât o singură ocazie, murmură Luke.

— Mulţumesc, mârâi Han. Chiar că simţeam nevoia să-mi aduci aminte.

Inspiră adânc, îşi ţinu răsuflarea şi apăsă uşor trăgaciurile de declanşare a focului.

Katana se zgudui şi, când nenumăratele fulgere ale turbo-laserelor ţâşniră spre exterior, Han simţi prin podeaua punţii bubuitura dublă a unei baterii de condensatoare care se dezintegrase. Luke avusese dreptate – prima salvă a navei fusese şi ultima. Dar meritase! Razele laser loviră formaţia navelor de desant exact în centru şi, brusc, întreaga forţă de luptă imperială păru că dispare sub exploziile multiple. Pentru câteva clipe, totul fu ascuns înapoia detonărilor secundare şi a norilor de sfărâmături. Apoi, din dezastru apărură câteva nave. Altele li se alăturară, dar grupul se deplasa cu ezitarea caracteristică unor aparate atinse.

— Se pare c-ai distrus cinci nave de desant, raportă Kline care privea prin macro-binoclu. Şi câţiva vânători TIE.

— Efectuează manevre de evitare, adăugă Luke.

— Perfect, zise Han sculându-se din scaun şi scoţând comunicatorul. Din partea noastră, am terminat. Lando?

— Nu ştiu ce-ai reuşit tu, dar aici e jale, se auzi glasul celuilalt. A explodat cuplajul energetic al bateriilor şi cel puţin un generator. Ce facem acum?

— Ne pregătim să fim abordaţi. Ne-ntâlnim în coridorul principal de la babord, în faţa calei hangar. Să vedem ce apărare putem organiza...

— Am înţeles.

— Haideţi, zise Han închizând comunicatorul.

— Va trebui să fie o apărare realmente bună, observă Luke pe când părăsiră puntea. Raportul de forţe va fi, probabil, unu! contra patruzeci.

— Să nu-mi zici niciodată raportul de forţe, îl admonestă Han privind spre crono. De acum, se putea întâmpla în orice clipă. În plus, nu ştii niciodată când se va schimba raportul...

***

— Nu-i putem abandona pur şi simplu, repetă Leia vag conştientă că-i vorbea lui Fey'lya ca şi cum ar fi fost un copil. Sunt soţul şi fratele meu, plus o duzină de piloţi de vârf. Nu-i putem lăsa pe mâna imperialilor.

— Consiliere, problemele personale nu trebuie puse mai presus de datoria faţă de Noua Republică, replică Fey'lya şi blana îi undui, poate ca semn de apreciere a propriei sale inteligenţe, dar blasterul nu se clinti. Sunt sigură că înţelegi asta.

— Nu sunt numai probleme personale, insistă femeia luptându-se să nu-şi piardă din nou cumpătul. Este vorba...

— Un moment, o întrerupse Fey'lya atingând comutatorul intercomului. Căpitane? Cât mai durează până la efectuarea saltului?

— Un minut, se auzi vocea lui Virgilio. Poate două.

— Cât poţi de repede, încuviinţă Fey'lya. Închise intercomul şi reveni spre Leia. Ce spuneai, consiliere?

Leia descleştă în mod conştient dinţii. Dacă bothanul ar fi clintit blasterul, doar puţin, ar fi riscat să sară asupra lui. Aşa însă, era neajutorată. Capacităţile ei rudimentare de manipulare a Forţei nu erau îndeajuns de puternice ca să preia blasterul sau să-i devieze salva, iar Fey'lya se afla la aproape un metru dincolo de raza de acţiune a sabiei laser.

— Han şi Luke au o importanţă vitală pentru Noua Republică, rosti ea. Dacă mor, sau dacă sunt capturaţi...

— *Katana* a deschis focul, anunţă calm Karrde şi se ridică în picioare, pentru a vedea mai bine.

Leia privi prin cupolă spre navele imperiale îndepărtate care fură cuprinse de flăcări.

— Ei cunosc multe despre organizarea Noii Republici, Fey'lya. Vrei ca Imperiul să aibă acces la toate informaţiile acelea?

— Leia, mă tem că nu înţelegi punctul de vedere al consilierului, spuse Karrde pornind spre Fey'lya. Trecu prin faţa femeii şi, cu un gest neobservat de bothan, îi lăsă un datapad pe consolă. Tu eşti îngrijorată în privinţa familiei tale, pe când consilierul Fey'lya are alte priorităţi.

— Sunt sigură, încuviinţă Leia cu buze uscate şi trase cu coada ochiului spre datapad.

Pe ecranul acestuia era un mesaj scurt. Acttivează intercomul şi consola de transmisiuni.

Ridică din nou privirea. Blasterul lui Fey'lya continua să fie aţintit spre ea, dar ochii violeţi ai bothanului se întorseseră după Karrde. Strângând din dinţi, Leia se concentră asupra consolei din spatele lui, extinzând Forţa... şi activă intercomul fără să se audă nici măcar un clic. Un alt efort şi consola de transmisiuni fu de asemenea deschisă.

— Nu-nţeleg, zise ea spre Karrde. Ce alte priorităţi ar putea avea consilierul Fey'lya?

— Foarte simplu! Consilierul Fey'lya este motivat exclusiv de supravieţuirea sa politică. Fuge din faţa bătăliei, deoarece în nava aceasta se găsesc susţinătorii lui cei mai însemnaţi şi nu-şi poate permite să-i piardă.

— Cum? clipi Leia. Crezusem că...

— Că acesta este echipajul obişnuit al lui *Quenfis.* Nici vorbă! clătină din cap Karrde. Căpitanul şi ofiţerii superiori au rămas aceiaşi, dar ei erau oricum de partea lui din capul locului. De aceea Fey'lya a avut nevoie de câteva ore înainte de plecarea de pe Coruscant – pentru

ca să poată aranja ordine de transfer temporar, asigurându-se că toţi cei de la bord îi sunt complet devotaţi. Evident – surâse el subţire –, nici unul dintre ei n-a ştiut asta. Li s-a dat impresia că este vorba despre o dispoziţie specială de securitate.

Leia încuviinţă, simţind cum îngheţa. Deci nu era vorba numai despre căpitan. Toată nava era de partea lui Fey'lya.

Asta însemna că totul se terminase şi că ea pierduse. Chiar dacă ar fi reuşit, cine ştie cum, să-l dezarmeze pe bothan, pierduse...

— Îţi poţi imagina astfel, continuă Karrde degajat, că Fey'lya nu doreşte să rişte să-l piardă pe nici unul pentru ceva atât de demodat precum loialitatea faţă de camarazi. Mai ales după ce s-a străduit într-atât să-i convingă cât de mult îi pasă de luptătorul simplu, obişnuit.

Leia îl privi cu atenţie, înţelegând brusc ce intenţiona.

— Este adevărat, consiliere? întrebă ea cu un glas încărcat de neîncredere. Toate vorbele dumitale despre susţinerea militarilor n-au avut decât scopul obţinerii de putere politică?

— Termină cu prostiile, consiliere, replică Fey'lya şi blana îi undui dispreţuitor. Ce alt folos pot avea soldaţii pentru un politician?

— De aceea nu-ţi pasă dacă oamenii din escadrila Vagabond vor muri? reluă Karrde. Fiindcă ei preferă să nu se amestece în politică?

— Nimănui nu-i pasă dacă-i mor duşmanii, vorbi rece Fey'lya. Iar cei care nu sunt de partea mea îmi sunt duşmani. Făcu un gest cu blasterul: Căpitane Karrde, bănuiesc că nu trebuie să spun mai multe.

Contrabandistul îşi desprinse ochii de la el, uitându-se afară.

— Nu, domnule consilier, cred c-ai spus destule.

Leia îi urmări privirea. Între *Quenfis* şi *Katana*, câte două şi câte trei, X-interceptorii lui Fey'lya se îndreptau în sprijinul lui Wedge. Părăsindu-l pe politicianul care tocmai îşi definise limitele aprecierii pentru binele lor.

— Da, murmură ea, ai spus destule.

Fey'lya se încruntă, dar, chiar în clipa când deschise gura să vorbească, uşa punţii se deschise. În prag apăru căpitanul Virgilio, flancat de doi soldaţi.

— Domnule consilier Fey'lya, rosti el rigid, vă rog în mod respectuos să reveniţi în cabina dumneavoastră. Oamenii aceştia vă vor însoţi.

Blana bothanului se turti.

— Nu te-nţeleg, căpitane.

— Închidem încăperea aceasta, domnule consilier, continuă Virgilio politicos, dar distant. Aplecându-se peste scaunul bothanului, vorbi în intercom: Sunt căpitanul! Toată lumea la posturile de luptă!

Alarma se declanşă brusc... şi Leia zări în ochii lui Fey'lya şocul brusc al înţelegerii.

— Căpitane...

— Domnule consilier, unii dintre noi nu consideră loialitatea chiar atât de demodată, îl întrerupse sec Virgilio şi se răsuci spre Leia. Consilier Organa Solo, când doriţi, vă aştept pe punte. Am cerut ajutorul unui crucişător spaţial, dar va mai dura până ajunge aici.

— Până atunci va trebui să-i ţinem în şah, se sculă Leia şi încuviinţă din cap spre Karrde. Mulţumesc!

— N-a fost pentru tine sau pentru războiul vostru, o avertiză bărbatul. Mara şi oamenii mei pot să apară dintr-o clipă în alta. Prefer să nu fie singuri în confruntarea cu un distrugător spaţial.

— Nu vor fi singuri, zise Virgilio. Domnule consilier?

— Este o cauză pierdută, încercă pentru ultima dată Fey'lya predând blasterul unui soldat.

— Perfect, zâmbi încordat căpitanul. Întreaga Rebeliune a fost considerată o cauză pierdută. Scuză-mă, domnule consilier, am de purtat o bătălie.

***

Când sosi raportul *Judecătorului*, *Himera* tocmai inspecta regiunea pe care Pellaeon o poreclise în sinea sa Depoul.

— Interesant, comentă Thrawn. Au reacţionat mai rapid decât m-aş fi aşteptat.

— Probabil că Talon Karrde a decis să fie generos.

Pellaeon examină iute raportul. Cinci nave de desant şi trei vânători TIE fuseseră distruşi, iar un cuirasat aflat aparent sub controlul Rebeliunii intrase în luptă. Se contura o înfrângere de proporţii.

— Recomand trimiterea altui distrugător spaţial pentru susţinere, domnule amiral. Este posibil ca Rebeliunea să fi trimis deja nave mai mari.

— Vom merge noi înşine, căpitane. Navigaţia: stabiliţi un curs spre flota *Katana*.

Ofiţerul navigator nu se clinti. Stătea la consolă, cu spatele spre ei, anormal de rigid.

— Navigaţia! repetă Thrawn.

— Mare Amiral, raportă brusc ofiţerul transmisionist, mesaj de la linia santinelelor. O fregată de Clasa Lancer neidentificată a pătruns în sistem şi se apropie de noi. Solicită convorbire imediată şi personală cu dumneavoastră.

Ochii strălucitori ai lui Thrawn mijiră, când atinse comutatorul consolei... şi, brusc, Pellaeon înţelese cine trebuia să se afle la bordul acelei nave.

— Sunt Thrawn, spuse Marele Amiral. Maestrul C'baoth, presupun?

— Presupui corect, bubui din difuzor vocea maestrului Jedi. Doresc să vorbesc cu dumneata, Mare Amiral. Acum!

— Pornim pentru a da ajutor *Judecătorului*, replică Thrawn şi ochii i se îndreptară spre navigatorul care continua să fie încremenit. Aşa cum, probabil, ştii deja. Când ne vom întoarce...

— Acum, Mare Amiral!

Mişcându-se silenţios în linştea îngheţată, Pellaeon apelă proiecţia cursului pentru nava lui C'baoth.

— Va dura cel puţin cincisprezece minute ca să-l aducem la bord, murmură el.

Thrawn şuieră încetişor printre dinţi şi Pellaeon ştiu la ce se gândea, în fluiditatea unei bătălii spontane, o întârziere de cincisprezece minute ar fi putut cu uşurinţă să reprezinte diferenţa între victorie şi înfrângere.

— Căpitane, ordonă *Irevocabilului* să plece pentru a susţine *Judecătorul*, vorbi în cele din urmă Marele Amiral. Noi vom rămâne aici să discutăm cu aliatul nostru.

— Mulţumesc, Mare Amiral, spuse C'baoth şi, brusc, navigatorul icni şi se destinse în scaun. Îţi apreciez generozitatea.

Thrawn se întinse spre consolă şi, cu un gest scurt şi iritat, întrerupse legătura. Coborî ochii spre fosa echipajului şi semnală spre două gărzi.

— Infirmeria, le spuse arătând spre navigatorul care tremura.

— Unde credeţi c-a găsit C'baoth fregata? murmură Pellaeon în timp ce gărzile îl ajutau pe ofiţer să se scoale.

— Probabil că a deturnat-o, răspunse Thrawn cu glas încordat. Trimite mesaje pentru noi pe distanţe de câţiva ani-lumină şi cu siguranţă ştie cum să preia controlul asupra oamenilor. Se pare că a învăţat să contopească aceste două abilităţi.

Pellaeon privi spre fosa echipajului şi simţi un fior pe spate.

— Nu-mi prea place, domnule amiral.

— Nici mie, căpitane, încuviinţă Thrawn răsucindu-se ca să se uite pe videcran. Ar putea fi momentul, adăugă el gânditor, să reconsiderăm înţelegerile noastre cu maestrul C'baoth. Să le reconsiderăm cu multă atenţie.

28

Turbo-laserele lui *Katana* fulgerară, dezintegrând centrul formaţiei navelor de desant imperiale şi unul dintre piloţii lui Wedge scoase un chiuit războinic.

— Ia priviţi!

— N-avem timp de flecăreală, Vagabond 7, îl admonestă Wedge, străduindu-se să vadă prin norul de sfărâmături ce ardeau. Imperialii încasaseră o lovitură dureroasă, dar nimic mai mult. Au mai mulţi vânători TIE în rezervă.

— Wedge? se auzi alt glas.

— Sunt aici, Luke.

— Am decis să nu părăsim nava. Am intra direct în imperiali, şi ştii cât de bine se luptă transportoarele. Mai bine retrage-ţi oamenii de-acolo şi du-te după ajutoare.

Wedge văzu că navele de desant supravieţuitoare se reconfigurau în model de evaziune, cu vânătorii TIE în avangardă, curăţind terenul.

— N-o să poţi rezista, îi zise fără menajamente lui Luke. La bordul navelor ălora pot fi trei sute de soldaţi din trupele de şoc.

— Vom avea mai multe şanse împotriva lor decât aţi avea voi împotriva unui distrugător spaţial, replică Luke. Haide, daţi-i drumul!

Wedge strânse din dinţi. Luke avea dreptate şi o ştiau amândoi. Totuşi să-şi abandoneze prietenii aici...

— Lider Vagabond, aici Lider Aur, se auzi pe neaşteptate o voce necunoscută. Solicit permisiunea să ne alăturăm.

Încruntându-se, Wedge privi înapoi, prin cupolă. Înapoia grupului său apăruseră cele două escadrile de X-interceptori din *Quenfis*.

— Permisiune acordată, rosti el. Nu credeam că domnul consilier Fey'lya o să vă lase la joacă.

— Fey'lya nu mai are vreun cuvânt de spus în privinţa asta, rosti sobru Lider Aur. O să discutăm despre asta mai târziu. Căpitanul a predat comanda Organei Solo.

— Primele veşti bune pe care le-am auzit azi, mormăi Wedge. În regulă, uite care-i planul. Patru din grupul vostru atacă navele de desant, iar restul ne vom concentra asupra vânătorilor TIF. Cu niţel noroc, îi putem lichida înainte să apară valul următor. Bănuiesc că pentru noi nu sosesc întăriri, aşa-i?

— Căpitanul a spus că un crucişător spaţial a pornit încoace, dar nu ştie când va ajunge.

Probabil nu prea repede, îşi spuse Wedge.

— Bine, zise el cu glas tare. Să-i dăm drumul!

Alt grup de jeturi apăruse lângă cala hangar a distrugătorului spaţial: fusese lansat al doilea val de vânători TIE. Situaţia avea să se înrăutăţească, dar deocamdată X-interceptorii îi întreceau numeric pe imperiali, iar aceştia o ştiau. Se îndepărtau unii de ceilalţi, încercând să-şi atragă atacatorii, astfel încât să nu se mai poată acoperi reciproc. Wedge evaluă rapid situaţia...

— Către toţi X-interceptorii: intrăm în dueluri individuale. Alegeţi-vă ţinta şi daţi-i drumul!

Mai de aproape, putea să vadă acum că doi vânători imperiali erau cei mai rapizi şi mai avansaţi dintre navetele TIE. Îşi alese unul, părăsi formaţia şi porni spre el.

Indiferent de problemele avute de Imperiu în privinţa navelor şi personalului instruit în ultimii cinci ani, deveni iute destul de clar că programul lor de antrenare a piloţilor nu avusese de suferit. Aparatul pe care-l ţintise Wedge evită abil atacul său iniţial, alunecând pe o aripă în lateral, manevră care, simultan, îl scoase din calea X-interceptorului şi-i roti laserele spre vectorul de deplasare al acestuia. Wedge pică într-un luping, făcând o grimasă când salva inamicului trecu îndeajuns de aproape ca să declanşeze senzorii termici tribord şi viră violent spre dreapta. Se încordă, pregătindu-se pentru a doua salvă, dar aceasta nu mai sosi. Ieşind din combinaţia luping/viraj, privi în jur după adversar.

— Atenţie în spate, Lider Vagabond! răsună glasul lui Vagabond 3 şi Wedge execută din nou un luping, iar după o clipă altă salvă laser sfârâi pe lângă cupolă.

Nu numai că imperialul nu fusese păcălit de manevra în spirală a lui Wedge, ci izbutise chiar să-l urmeze.

— N-ai scăpat, confirmă Vagabond 3. Manevre de eschivare – ajung într-un minut.

— Nu te deranja, zise Wedge.

Prin cerul care se rotea în afara cupolei, zări alt imperial trecând pe lângă el la babord. Trase puternic de manşă, întrerupând lupingul, şi se îndreptă direct spre el. Vânătorul TIE tresări uşor când pilotul său observă ameninţarea ce se apropia şi încercă să vireze.

Adică exact ceea ce sperase Wedge. Trecând pe sub TIE, sui X-interceptorul pe o curbă ascendentă,

apropiindu-se periculos de mult de cupola imperialului, şi reveni cu botul în direcţia din care venise.

Vânătorul, care virase instinctiv din calea jetului lui Wedge ca să nu se lovească de unul dintre propriii săi colegi, fu prins descoperit. O singură salvă directă din laserele X-interceptorului îl doborî din cer.

— Bravo, Lider Vagabond, comentă Lider Aur. E rândul meu.

Wedge înţelese. Accelerând, se îndepărtă de vânătorul TIE pe care-l folosise drept acoperire, exact când acesta fu lovit de laserele Liderului Aur.

— Cum ne descurcăm? întrebă Wedge, când cupola îi fu luminată pentru o clipită de lumina reflectată a exploziei.

— Am terminat! anunţă Lider Aur.

— Oare? se încruntă Wedge, virând larg.

Într-adevăr, singurele obiecte vizibile în apropiere erau X-interceptorii. Desigur, cu excepţia sfărâmăturilor strălucitoare.

— Ce-i cu navele de desant?

— Nu ştiu, recunoscu celălalt. Aur 3, Aur 4, raportaţi!

— Am distrus şase, Lider Aur, se auzi alt glas. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu a şaptea.

Wedge blestemă în gând şi, comutând canalele de transmisiuni, privi spre distrugătorul spaţial. Noul grup de vânători TIE se apropia rapid. Nu mai avea timp să facă nimic pentru *Katana*, decât s-o avertizeze.

— Luke? Aveţi musafiri.

— Ştim, se auzi glasul încordat al tânărului. Sunt deja aici.

***

Părăsiră navele de desant, trăgând cu laserele şi asigurând foc de acoperire, pe când avansau spre uşile blindate ale ieşirii din cala de andocare. Din locul în care

se afla, Luke nu-i putea zări, tot aşa cum nu putea zări nici grupul lui Han, care-i aştepta în tăcere în afara uşilor babord. Auzea însă blasterele imperialilor şi le putea percepe apropierea.

Iar în percepţia aceea exista ceva care-i dădea furnicături pe ceafă. Ceva nu părea în regulă...

Comunicatorul îi piui.

— Luke, se auzi şoptind glasul lui Lando, se apropie. Eşti gata?

Luke dezactivă sabia de lumină şi-şi examină pentru ultima dată lucrarea.

O secţiune mare din plafonul coridorului atârna acum în numai câteva sârme, gata să se prăbuşească la cea mai uşoară atingere. Mai departe, alte două secţiuni ale peretelui fuseseră pregătite cu capcane similare.

— Gata.

— Bine. Se apropie...

Brusc, tonurile unei clase diferite de armament se alăturară cacofoniei, când apărătorii deschiseră focul. Pentru câteva secunde, cele două grupuri de arme se înfruntară, apoi, cu un scrâşnet de metal torsionat, sunetele nu se mai auziră.

Cei patru tehnicieni ajunseră primii înapoia colţului unde aştepta Luke, cu chipurile dovedind obişnuitul amestec de teamă, nervozitate şi surescitare, al unor bărbaţi care tocmai supravieţuiseră primei bătălii. Urmară apoi Lando, Han şi Chewbacca.

— Gata? întrebă Han.

— Da, încuviinţă Luke indicând secţiunile din plafon şi pereţi, totuşi n-o să-i întârzie prea mult.

— Nici nu trebuie, mormăi Han. Este suficient să scăpăm măcar de câţiva. Haidem!

— Staţi, zise tânărul extinzând Forţa. Minţile acelea îl neliniştea în mod straniu... Se despart. Jumătate sunt

tot la uşile babord, dar ceilalţi au pornit spre secţiunea Operaţiuni de la tribord.

— Încearcă să ne prindă la mijloc, încuviinţă Han. Lando, cât de bine sigilată este zona?

— Nu prea grozav. Uşile blindate ale calei de andocare ar trebui să reziste o vreme, dar în secţiunea Operaţiuni există un labirint întreg de magazii şi ateliere de întreţinere prin care se poate ajunge probabil în coridorul tribord principal. N-am putut sigila toate uşile.

Dinspre uşile prin care tocmai ieşiseră se auzi bufnetul surd al unei încărcături de explozibil.

— Prin urmare, ăştia ne ţin ocupaţi, lăsându-ne să credem că sunt toţi aici, iar ceilalţi caută să ajungă înapoia noastră, reflectă Han. Ei bine, oricum, n-am vrut să ocupăm tot coridorul. Chewie, tu şi Lando luaţi-i pe ceilalţi şi retrageţi-vă spre puntea de comandă. Doborâţi cât puteţi de mulţi, în drum. Luke şi cu mine trecem spre tribord, să-ncercăm să-i încetinim pe cei de acolo.

Chewbacca mormăi o încuviinţare şi porni după cei patru tehnicieni care plecaseră deja.

— Baftă, zise Lando şi-i urmă.

— Sunt tot în două grupuri? îl întrebă Han pe Luke.

— Da, încuviinţă tânărul, continuând să perceapă senzaţia stranie.

— Perfect, să-i dăm drumul!

Porniră, cu Han în faţă, pe un coridor transversal îngust, pe pereţii căruia se înşiruiau uşile dese care indicau cabinele pentru echipaj.

— Încotro? întrebă Luke.

— Cupola 2 de armament de la tribord. Trebuie să găsim pe-acolo ceva cu care să inundăm coridorul principal – refrigerent de turbo-laser, sau altceva.

— Cu condiţia ca soldaţii să nu aibă echipamente biogen.

— Nu au. Cel puţin, nu aveau atunci când ne-au atacat. Au filtre standard pentru trupele de şoc, dar astea n-or să-i ajute cu nimic dacă umplem coridorul cu refrigerent. Nu se ştie... S-ar putea ca refrigerentul să fie şi inflamabil.

— Păcat că flota *Katana* n-a fost alcătuită din galioane spaţiale, comentă Luke extinzându-şi din nou percepţia spre inamici. Din câte

Îşi dădea seama, se găseau în labirintul de încăperi menţionat de Lando, îndreptându-se spre coridorul principal de la tribord. Am fi putut folosi defensivele anti-intruziune cu care sunt echipate.

— Dacă ar fi fost un galion spaţial, Imperiul n-ar fi fost atât de doritor să pună mâna pe el. L-ar fi distrus şi gata!

— Aşa-i, se strâmbă Luke.

Ajunseseră la coridorul tribord principal şi parcurseseră jumătate din el, când Han se opri brusc.

— Ce nai...?

La zece metri depărtare, într-o zonă neluminată de sub nişte panouri luminescente arse se afla un paralelipiped metalic masiv, stând înclinat pe un morman doar pe jumătate vizibil de traverse şi cabluri. Ţevi duble de tun blaster ieşeau de sub videcranul îngust; pereţii coridorului din imediata apropiere erau deformaţi şi înnegriţi, perforaţi de şase găuri destul de mari.

— Ce este? întrebă Luke.

— Pare versiunea la scară mică a unui cercetaş păşitor, răspunse Han. Să ne apropiem.

— Mă-ntreb ce caută aici...

Podeaua era de asemenea deformată. Cei care trăseseră în păşitor făcuseră o treabă meticuloasă.

— Probabil că cineva l-a scos din magazie în timpul virusului stup care i-a omorât pe toţi, sugeră Han. fie că încerca să protejeze puntea de comandă, fie că înnebunise el însuşi.

Luke încuviinţă din cap, înfiorându-se la gândul respectiv.

— Trebuie să fi fost al naibii de greu să-l aducă aici...

— În nici un caz n-o să-l putem scoate, zise Han privind maldărul de piese contorsionate care constituiseră piciorul drept al păşitorului. Ridică apoi o sprânceană spre tânăr: Sau cumva...?

Luke înghiţi un nod. Maestrul Yoda îi ridicase cândva X-interceptorul dintr-o mlaştină de pe Dagobah... dar Yoda fusese mult mai puternic cu Forţa decât el.

— Să-ncercăm...

Inspiră adânc, îşi goli mintea de orice gânduri, ridică mâna şi extinse Forţa.

Păşitorul nici măcar nu se clinti. Luke încercă din nou, apoi din nou. Zadarnic. fie că maşinăria era înţepenită prea puternic între pereţi şi plafon, fie că Luke pur şi simplu nu avea puterea necesară ridicării ei.

— Nu contează, îl opri Han şi privi înapoi pe coridor. Ar fi fost bine dacă i-am fi redat mobilitatea – l-am fi putut pune în anticamera de monitorizare a punţii, de unde să tragă asupra oricărui intrus. Îl putem însă folosi şi aici. Ia să vedem dacă putem intra în el...

Vârî blasterul în toc şi sui pe singurul picior rămas intact al păşitorului.

— Se apropie, îl avertiză Luke privind neliniştit pe coridor. Încă două minute şi avem contact vizual.

— Mai bine, treci înapoia mea.

Han ajunse la uşa laterală a păşitorului şi, cu un icnet, trase de ea, deschizând-o...

— Ce este? întrebă Luke simţind modificarea bruscă a aurei celuilalt.

— Mai bine să nu ştii, mormăi bărbatul posomorât.

Cu un efort evident, se aplecă şi se strecură în cabina de comandă.

— Mai are energie, anunţă el şi glasul îi răsună metalic reverberând din pereţii incintei. Ia să vedem...

Deasupra lui Luke, ţeava blaster se deplasă câteva grade.

— Manevrabilitatea există, adăugă Han satisfăcut. Grozav!

Luke ajunse şi el în partea de sus a piciorului, trecând cu grijă peste muchiile ascuţite. Adversarul păşitorului opusese o rezistenţă acerbă. Simţi în adâncul minţii o furnicătură...

— Se apropie, şuieră spre Han, desprinzându-se de pe picior şi aterizând silenţios pe postamentul cabinei.

Se ghemui şi privi prin interstiţiul dintre piciorul pieziş şi corpul principal al păşitorului, sperând că întunericul era suficient ca să-l ascundă.

Se pitise la timp. Imperialii avansau rapid pe coridor, depliaţi într-o formaţiune clasică de cercetare a unui teren necunoscut. Cei doi soldaţi din faţă se opriră când văzură păşitorul avariat, încercând probabil să decidă dacă era cazul să rişte şi să avanseze direct sau să renunţe la elementul de surpriză, deschizând foc de acoperire. În cele din urmă, cei doi din faţă înaintară, pe când ceilalţi se lipiră de pereţii coridorului ori se lăsară într-un genunchi.

Han îi lăsă să ajungă până la baza păşitorului. Apoi, rotind ţeava blaster peste capetele lor, deschise foc asupra grupului principal.

Focul de răspuns sosi imediat, dar nu se putea vorbi despre un duel egal. Han mitralie sistematic pereţii şi podeaua, alungându-i pe norocoşii care se putuseră repezi în pragul unei uşi apropiate şi ucigându-i pe ceilalţi. Cei doi soldaţi din avangardă reacţionară instantaneu: unul dintre ei trase în sus, spre videcran, iar celălalt escaladă piciorul spre uşa laterală.

Ajunse sus pentru a fi întâmpinat de Luke. Tovarăşul său de jos trase trei focuri – toate deviate –, înainte ca sabia laser să-l găsească şi pe el.

Brusc, tunul blaster se opri. Luke privi pe coridor, extinzând Forţa.

— Au mai rămas trei, îl avertiză pe Han care deschise uşa păşitorului şi se strecură afară.

— Lasă-i, zise bărbatul coborând cu atenţie pe partea din spate a piciorului avariat şi consultând crono-ul. Trebuie s-ajungem la Chewie şi Lando. Îi aruncă o privire şi rânji: în plus, cristalele de alimentare s-au prăjit. S-o ştergem înainte ca ei să-şi dea seama.

***

Primul val de vânători TIE fusese distrus, iar dintre navele de desant nu mai rămăsese decât una. Fregata Escort a rebelilor şi X-interceptorii ei erau angajaţi acum cu escadrilele 1 şi 3, şi se părea că se descurcă excelent.

Iar căpitanul Brandei îşi pierduse zâmbetul.

— Escadrila 4 s-a lansat, anunţă Comanda TIE. Escadrilele 5 şi 6 vă aşteaptă ordinele.

— Să rămână în stare de alertă.

Oricum, Brandei nu avea alternativă. 5 şi 6 erau escadrile de recunoaştere şi bombardament – utile în domeniile lor de activitate, dar nu în duelurile cu X-interceptorii rebelilor.

— Ce veşti avem despre *Irevocabilul*?

— Nimic, domnule căpitan. Ultimul raport de la *Himera* – înainte de ne a activa ecranele deflectoare – estima că va sosi la 15:19.

Ar mai fi fost doar şapte minute. Destule bătălii fuseseră însă pierdute în mai puţine minute şi, după cum stătea situaţia, aceasta se putea număra printre ele.

Lui Brandei îi rămânea o singură opţiune. Oricât de mult i-ar fi displăcut ideea de a intra în bătaia turbo-laserelor cuirasatului, trebuia să ducă *Judecătorul* în luptă.

— Curs drept înainte, îi ordonă pilotului. Ecranele la putere maximă, bateriile turbo-laser gata de tragere. Anunţaţi-l pe şeful echipei de abordaj că vreau cuirasatul acela în mâini imperiale imediat!

— Am înţeles, domnule căpitan.

Puntea vui înfundat, o dată cu activarea propulsiei subluminice...

Şi, pe neaşteptate, vuietul fu dublat de ţipetele alarmelor navei.

— Agresori apăruţi din hiperspaţiu la pupa, anunţă ofiţerul răspunzător de senzori. Optsprezece nave, Clasa cargobot şi mai mici. Ne atacă!

Brandei înjură obscen şi tastă afişajul respectiv. Nu erau nave rebele şi se întrebă cine putea să fie. Răspunsul era însă mai puţin important.

— Virează la 2-7-1, ordonă el pilotului. Turbo-laserele pupa să deschidă focul asupra agresorilor. Lansaţi escadrila 6.

Indiferent cine arfi fost, avea să-i înveţe în scurt timp să nu-şi mai bage nasul în afacerile imperiale. Cât despre identitatea lor... Contrainformaţiile o puteau deduce şi ulterior, din rămăşiţe.

***

— Atenţie, Mara, se auzi glasul lui Aves din comunicator. A schimbat cursul. Şi suntem atacaţi de vânători TIE.

— Exact, îşi permise femeia un surâs sardonic.

Nu putea fi mare lucru de capul vânătorilor acelora. Grosul navetelor TIE ale distrugătorului spaţial erau deja angajate în luptă cu forţele Noii Republici, ceea ce

însemna că oamenii lui Karrde aveau să se confrunte cu aparate de recunoaştere şi bombardament. Nimic care să le ridice probleme însemnate.

— Dankin, Torve – interceptaţi-i!

Cei doi piloţi confirmară ordinul şi ea reveni cu atenţia asupra punctului de sub duza centrală a propulsiei subluminice a distrugătorului spaţial, asupra căreia deschisese focul cu laserele Z-95-ului ei. Sub ecranele deflectoare de acolo se găsea o parte critică a sistemului de senzori pentru intradosul pupei. Dacă izbutea s-o distrugă, ea şi ceilalţi ar fi putut ataca fără oponenţă zona aceea practic neapărată a navei.

Cu un norişor brusc de metal şi plastic vaporizat, laserele o străpunseră.

— Asta a fost, îl anunţă pe Aves. Sectorul intrados pupa central este acum orb.

— Felicitări! Către toate navele: atacaţi!

Mara îndepărtă Z-95-ul, fericită să scape de căldura şi radiaţiile emisiilor propulsiei. *Karrde Nesupusul* şi celelalte cargoboturi puteau acum să sfârtece blindajul exterior al distrugătorului spaţial; micul ei vânător spaţial putea să joace un rol mai important, ţinând la distanţă navetele TIE.

Mai întâi însă avea timp să raporteze.

— Jade către Karrde, rosti în comunicator. Eşti acolo?

— Aici sunt, Mara, mulţumesc, rosti glasul familiar şi femeia simţi că o parte a încordării i se risipeşte.

Aici sunt, Mara, mulţumesc însemna că totul era în regulă la bordul navei Noii Republici.

Sau pe cât de în regulă putea să fie în duelul cu un distrugător spaţial imperial.

— Care-i situaţia?

— Am încasat câteva lovituri, dar ne menţinem pe poziţie, răspunse Karrde. La bordul lui *Katana* se află o echipă de tehnicieni care i-au pus turbo-laserele în

funcţiune şi asta explică de ce distrugătorul spaţial ezită să se apropie. Fără îndoială însă că-şi va învinge sfiala.

— A şi făcut-o, anunţă Mara. Când am sosit noi, activase propulsiile şi n-o să-l putem distrage prea mult timp.

— Mara, se auzi alt glas din difuzor, sunt Leia Organa Solo. Un crucişător spaţial al Noii Republici a pornit încoace.

— Imperialii vor primi şi ei ajutoare, comentă Mara sec. Să lăsăm eroismele stupide, da? Scoateţi oamenii din *Katana* şi să plecăm de-aici.

— Nu putem, zise Organa Solo. Imperialii au abordat nava. Oamenii noştri nu pot ajunge în cala de andocare.

Mara privi silueta întunecată a cuirasatului, vizibilă numai graţie luminilor de poziţie şi a fulgerelor reflectate de la bătălia care se dădea în jurul lui.

— Atunci, vă puteţi lua adio de la ei. Imperialii nu sunt departe – întăririle lor vor ajunge aici cu mult înaintea alor voastre.

Parcă auzindu-i cuvintele, în stânga ei licări o pseudo-mişcare şi apăru brusc o formaţie triunghiulară alcătuită din trei cuirasate.

— Mara! strigă Aves.

— Le văd, încuviinţă femeia şi a doua triadă se materializă înapoia şi deasupra primeia. Asta-i, Karrde! Şterge-o de-acolo…

— Atenţie, forţe ale Noii Republici, bubui altă voce în difuzoare. Sunt senatorul Garm Bel Iblis, la bordul navei *Pribeagul*. Vă pot oferi ajutor?

Leia privi difuzorul şi se simţi copleşită de o combinaţie stranie de surprindere, speranţă şi neîncredere. Ridică ochii spre Karrde, care strânse din umeri şi clătină din cap.

— Auzisem că murise, şopti el.

Prinţesa înghiţi un nod. Aşa auzise şi ea... dar era într-adevăr glasul lui Bel Iblis. Sau o imitaţie excelentă.

— Garm, vorbi ea, sunt Leia Organa Solo.

— Leia! exclamă Bel Iblis. A trecut mult timp, aşa-i? Nu crezusem că te voi găsi şi pe tine aici. Deşi poate că era de aşteptat. Ideea asta ţi-a aparţinut?

Femeia se încruntă spre videcran.

— Nu înţeleg ce vrei să spui prin asta? De fapt, tu ce cauţi aici?

— Căpitanul Solo i-a trimis asistentei mele coordonatele şi ne-a rugat să venim ca întăriri, răspunse Bel Iblis şi o notă de precauţie i se strecură în voce. Am presupus că a făcut-o în urma solicitării tale.

Leia surâse scurt. Trebuia să fi ghicit.

— Câteodată, zise ea, Han mai uită unele chestii... Deşi, ca să fiu cinstită, în ultima vreme nu ne-am prea găsit timp să ne comparăm notiţele.

— Am înţeles, rosti încetişor Bel Iblis. Prin urmare, n-a fost o solicitare oficială din partea Noii Republici?

— N-a fost la momentul respectiv, dar este acum. În numele Noii Republici, îţi solicit în clipa aceasta ajutorul! Privi spre Virgilio: Consemnează solicitarea în jurnalul de bord, căpitane.

— Da, doamnă consilier, încuviinţă Virgilio, apoi urmă: Vorbind în numele meu, domnule senator, sunt încântat să vă avem alături de noi.

— Mulţumesc, căpitane, răspunse Bel Iblis şi Leia îşi imagină zâmbetul faimos al senatorului. Atunci să trecem la treabă, nu? *Pribeagul*, terminat.

Cele şase cuirasate se dispuseră în formaţie de încercuire în jurul distrugătorului spaţial, revărsând asupra lui un potop de salve ionice şi ignorând sporadicele reacţii ale bateriilor de turbo-lasere.

— Mara are totuşi dreptate, se apropie Karrde de Leia. Ar fi bine s-o ştergem, imediat ce-i scoatem pe tehnicieni din navă.

— Nu putem lăsa flota *Katana* pe mâna Imperiului, clătină femeia din cap.

— Înţeleg că n-ai avut ocazia să numeri câte cuirasate au mai rămas acolo, pufni Karrde.

— Nu. De ce?

— Am efectuat o scanare ceva mai devreme, în timp ce discutai cu Fey'lya. Din cele două sute de nave cât a avut iniţial flota *Katana*... au mai rămas cincisprezece.

— Cincisprezece? se holbă ea uluită.

— Mă tem că l-am subestimat pe Marele Amiral, încuviinţă Karrde din cap şi în tonul lui de politeţe studiată se strecură o undă de amărăciune. Ştiam că, o dată ce va şti locaţia flotei, va începe să evacueze navele de aici, dar nu mă aşteptasem să obţină locaţia atât de rapid de la Hoffner.

Leia se înfiora. Ea însăşi fusese supusă, cândva, unui interogatoriu imperial. Deşi trecuseră atâţia ani, amintirea respectivă era încă vie.

— Mă-ntreb dacă a mai rămas ceva din el.

— N-are rost să-l compătimeşti, o sfătui bărbatul. Privind retrospectiv, pare improbabil ca Thrawn să se fii deranjat cu ceva aşa de necivilizat cum este aplicarea forţei. Pentru ca Hoffner să fi vorbit atât de repede, este clar că Marele Amiral i-a oferit pur şi simplu o sumă importantă de bani.

Leia privi câmpul de bătălie din exteriorul navei şi sentimentul întunecat al eşecului coborî peste ea. Pierduseră... În ciuda tuturor eforturilor făcute, pierduseră.

Inspiră adânc, parcurgând exerciţiile Jedi de relaxare. Da, pierduseră. Fusese însă doar o bătălie, nu războiul. Imperiul pusese mâna pe Forţa întunecată, totuşi

recrutarea şi instruirea echipajelor necesare pilotării cuirasatelor aveau să dureze ani de zile. Între timp, se puteau întâmpla multe.

— Ai dreptate, încuviinţă ea. Ar fi mai bine să reducem pierderile. Căpitane Virgilio, imediat după neutralizarea vânătorilor TIE, trimite o echipă la *Katana*, ca să-i ajute pe cei dinăuntru.

Nu primi nici un răspuns.

— Căpitane?

Virgilio privea pe videcranul punţii, iar chipul îi era împietrit.

— Prea târziu, doamnă consilier, rosti el încet.

Leia se răsuci şi privi afară. Un al doilea distrugător spaţial se materializase din hiperspaţiu şi pornise către nava asediată.

Întăririle imperiale sosiseră.

***

— Retragerea! urlă răguşit Aves. Către toate navele, retragerea! Al doilea distrugător spaţial în sistem!

Ultimul cuvânt fu pe jumătate acoperit de ţipătul alarmei de proximitate a lui Z-95, fiindcă ceva se apropiase prea mult. Mara trase brusc de manşă, lunecând pe o aripă, la timp pentru a ieşi din linia de foc a unui vânător TIE.

— Retragerea, unde? întrebă ea.

Preschimbă lunecarea într-o rotaţie de abia controlată care-i anulă viteza de deplasare spre înainte. Atacatorul, devenit poate exagerat de încrezător după apariţia întăririlor, vui pe lângă ea prea rapid ca să mai poată ochi cu precizie şi Mara îl doborî cu sânge rece.

— În caz c-ai uitat, unii dintre noi n-au destulă putere de calcul la bord pentru a determina un salt sigur în hiperspaţiu.

— Vă transmit eu parametrii, zise Aves. Karrde...

— De acord, vorbi Karrde din fregată. Plecaţi de-aici.

Mara strânse din dinţi, privind spre al doilea distrugător spaţial. Detesta să dea bir cu fugiţii, dar ştia că era unica soluţie. Bel Iblis deplasase trei cuirasate ca să se confrunte cu noua ameninţare, dar. deşi echipate cu tunuri ionice, navele lui nu puteau opri multă vreme un distrugător spaţial. Dacă nu degajau în scurt timp, era posibil să nu mai aibă altă ocazie...

Brusc, simţi furnicătura caracteristică intuirii primejdiilor. Lunecă din nou pe o aripă, dar de data aceasta o făcu cu întârziere. Z-95-ul fu zguduit puternic şi dinapoia ei se auzi şuieratul ascuţit al metalului supraîncălzit care se vaporiza în spaţiu.

— M-au lovit! anunţă ea.

O mână îi atinse în mod reflex comutatoarele de putere, iar cealaltă etanşă conexiunile căştii costumului de zbor. Acţionase la timp – un al doilea şuierat, care dispăru aproape imediat, anunţă distrugerea integrităţii cabinei.

— Nu mai am energie şi nici aer. Ejectez!

Întinse mâna spre butonul de ejectare... şi se opri. Întâmplător, sau poate printr-un instinct de ultimă clipă, îndreptase naveta avariată direct spre intrarea în hangarul primului distrugător spaţial. Dacă ar mai fi putut extrage niţică energie din sistemul auxiliar de manevră...

Nu fu chiar aşa uşor, dar când, în cele din urmă, atinse din nou butonul de ejectare avu satisfacţia să ştie că, distrugându-se, Z-95-ul avea să contribuie într-un fel la avarierea maşinăriei de război a Imperiului. Nu prea mult, totuşi era ceva.

Apăsă butonul şi peste o clipă fu izbită violent în scaun, când bolţurile explozive detonară cupola carlingii şi o catapultară din navetă. Cu coada ochiului, văzu

marginea babordului distrugătorului spaţial şi fulgerarea unui vânător TIE...

Apoi însă aparatura electronică a scaunului ejectabil ţiui agonizant, un arc de lumină pârâi violent între circuite... şi, cu un fior care o cutremură, Mara îşi dădu seama că făcuse probabil ultima greşeală din viaţa ei. Concentrată să-şi îndrepte naveta avariată spre hangarul distrugătorului spaţial, se apropiase prea mult de nava gigantică şi ejectase direct în calea bombardamentului cu unde ionice al cuirasatelor.

O dată cu pârâitul de circuite electronice distruse, pierdu totul. Transmisiunile, luminile, jeturile limitate de direcţionare, regulatorul sistemului biogen, balizele de salvare.

Totul.

Pentru o clipă, gândurile i se îndreptară spre Skywalker. Şi el naufragiase în spaţiu, cu câteva luni în urmă. Mara avusese însă un motiv să-l găsească. Nimeni n-avea un motiv similar ca s-o găsească pe ea.

Un vânător TIE în flăcări mugi pe lângă ea şi explodă. O schijă mare ricoşă din blindajul ceramic care acoperea parţial umerii femeii, izbindu-i tâmpla de tetieră cu putere.

Când se cufundă în beznă, Mara zări în faţa ei chipul împăratului. Şi ştiu că-i înşelase din nou aşteptările.

***

Se apropiau de anticamera de monitorizare aflată imediat înapoia punţii lui *Katana*. când Luke tresări brusc.

— Ce-i? întrebă Han, răsucindu-se fulgerător ca să privească pe coridorul dinapoia lor.

— Mara, rosti tânărul crispându-se la chip. Are probleme.

— Au lovit-o?

— Au lovit-o şi... şi s-a pierdut în spaţiu, răspunse Luke încruntându-se concentrat. Cred c-a nimerit într-o rază ionică.

Arăta de parcă tocmai şi-ar fi pierdut cea mai bună prietenă, nu pe asasina care voia să-l ucidă. Han se gândi să-i reamintească acest lucru, apoi decise, în ultima clipă, că aveau probleme mult mai presante cărora să le acorde atenţie. Oricum, probabil că era vorba despre una dintre chestiile acelea Jedi nebuneşti, lipsite de orice sens.

— Ei bine, spuse el, reluând înaintarea, acum tot n-o putem ajuta. Haide!

Cele două coridoare principale de la babord şi tribord se întâlneau

În anticamera de monitorizare, din care printr-o singură uşă blindată se pătrundea pe puntea de comandă. Când Han şi Luke ajunseră acolo, Lando şi Chewbacca aşteptau de o parte şi cealaltă a intrării în coridorul babord, adăpostindu-se de un baraj de lasere şi, ocazional, riscând câte o salvă scurtă de răspuns.

— Ce-aţi reuşit? întrebă Han.

— Nimic grozav, mârâi Lando. Au mai rămas cel puţin zece. I-au atins pe Shen şi pe Tomrus – Shen probabil c-o să moară dacă-ntr-o oră nu-l ducem la un droid medical. Anselm şi Kline au grijă de ei pe punte.

— Noi ne-am descurcat ceva mai bine, dar tot ne mai urmăresc vreo doi, zise Han.

Examină iute rândurile de console de monitorizare din anticameră. Puteau să asigure o acoperire rezonabilă, dar, din cauza dispunerii lor, apărătorii n-ar fi fost capabili să se retragă mai departe fără să se expună focului inamic.

— Nu cred că noi patru putem apăra locul ăsta, decise el. Mai bine să ne retragem pe punte.

— Ăla-i capătul drumului, îi aminti Lando, sper că n-ai uitat asta.

Han îl simţi pe Luke încordându-se alături.

— Bine, zise tânărul. Intraţi toţi pe punte, o să mă ocup eu de asta.

— Ce-o să faci? îl privi Lando.

— O să mă ocup eu de asta, repetă Luke şi-şi activă sabia de lumină, care bâzâi scurt. Daţi-i drumul, ştiu ce-am de făcut.

— Haide, încuviinţă Han. Habar n-avea care-i erau intenţiile, dar expresia de pe faţa tânărului dădea de înţeles că n-avea timp de argumentări. Îl putem susţine cu foc de acoperire dinăuntru.

Peste un minut, îşi stabiliseră poziţiile: Han şi Lando imediat în interiorul uşilor blindate ale punţii, Chewbacca la câţiva metri mai în faţă, la adăpostul unei console pentru inginerie, iar Luke singur în dreptul arcadei intrării, cu sabia zumzăind. Imperialii avură nevoie de aproape un minut ca să-şi dea seama că nimeni nu mai apăra coridoarele, dar, o dată ce înţeleseră asta, acţionară rapid. Salvele de acoperire porniră să ricoşeze din console şi soldaţii începură să pătrundă, unul câte unul, din cele două coridoare, ascunzându-se înapoia consolelor lungi şi aducându-şi contribuţia la furtuna de foc.

Încercând să nu dea bir cu fugiţii, Han ripostă cu blasterul, ştiind perfect că nu reuşea decât să contribuie la vacarmul general. Sabia lui Luke scânteia aidoma unei creaturii vii şi înfometate, deviind loviturile ce se apropiau prea mult. Deocamdată, puştiul părea să nu fi fost atins... dar Han ştia că nu putea să reziste o veşnicie. Imediat ce imperialii încetau focul de acoperire dezordonat şi începeau să-şi concentreze tirul, ar fi fost prea multe salve chiar şi pentru un Jedi. Strângând din

dinţi şi dorindu-şi să fi ştiut ce intenţiona Luke, continuă să tragă.

— Atenţie! răcni Luke peste ţiuiturile salvelor.

Chiar în clipa în care Han se întrebă la ce ar fi trebuit să fie atent, puştiul se retrase un pas şi aruncă sabia în lateral. Aceasta descrise o spirală peste anticameră, se înfipse în perete...

Şi cu o bubuitură ca un tunet, deschise anticamera spre vidul spaţiului cosmic.

Luke sări îndărăt, de abia reuşind să intre în punte, înainte ca uşile blindate să se închidă automat în faţa decompresiunii explozive. Alarmele urlară o clipă, până ce Chewbacca le dezactivă, şi Han putu să audă încă un minut bufnetele focurilor laser, în vreme ce imperialii sortiţi pieirii trăgeau inutil în uşile blindate.

Apoi salvele încetară... şi totul luă sfârşit.

Luke se afla deja în faţa videcranului principal, privind bătălia care se ducea în exterior.

— Uşurel, îl sfătui Han vârând blasterul în toc şi apropiindu-se de el. Noi nu mai putem intra în luptă.

— Nu se poate, insistă Luke încleştând şi descleştând întruna mâna dreaptă artificială. Poate că-şi reamintea de Myrkr şi de lunga călătorie prin pădure, alături de Mara. Trebuie să facem ceva, pentru a-i ajuta, altfel imperialii îi vor ucide pe toţi.

— Nu avem putere de foc şi nici capacitate de manevră, mormăi Han înăbuşindu-şi propriul sentiment de neajutorare şi ştiind că Leia se găsea în fregată. Ce-a mai rămas?

— Nu ştiu, recunoscu tânărul. Tu eşti cel cu ideile. Tu trebuie să te gândeşti la ceva.

— Mda, cum să nu, făcu Han privind în jurul punţii. Ajunge să dau din mâini şi...

Se opri brusc... şi simţi cum un surâs pieziş i se lăţea lent pe chip.

— Chewie, Lando, mergeţi la displayurile senzoriale de acolo, ordonă el privind consola din faţa sa. Nu era cea care-i trebuia. Luke, ajută-mă s-o găsesc... nu-i nevoie, asta-i!

— Ce anume? întrebă Lando apropiindu-se de displayul indicat.

— Ia gândeşte-te niţel...

Han examină comenzile. Perfect, totul părea să fie conectat. Spera să fie şi funcţionabil.

— Unde suntem noi, de fapt? continuă el, apropiindu-se de consola de pilotaj şi activând-o.

— În mijlocul neantului, replică Lando cu răbdarea întînsă la maximum. Iar dacă te joci cu comenzile de pilotare, tot n-o să ajungem nicăieri.

— Exact, rânji Han. Noi n-o să ajungem nicăieri.

Lando se holbă la el... şi, lent, zâmbi la rândul său.

— Aşa-i, făcu el viclean. Aşa-i. Asta-i flota *Katana*, iar noi suntem la bordul navei *Katana*.

— Te-ai prins.

Han inspiră adânc, îşi ură noroc în gând şi activă propulsia.

Katana nu se clinti, desigur. Dar motivul pentru care întreaga flotă *Katana* dispăruse complet...

— Am una, anunţă Lando aplecându-se deasupra displayului său. Curs 40-3 cu 20.

— Numai una?

— Atât. Zi mersi – după atâţia ani, avem noroc că există totuşi o navă ale cărei motoare funcţionează.

— Să sperăm că nu vor ceda, mârâi Han. Dă-mi cursul de intercepţie pentru al doilea distrugător spaţial.

— Cincisprezece grade spre babord şi o linie în jos.

— Bun!

Cu atenţie, Han execută modificarea de curs necesară. Încerca o senzaţie stranie să comande altă navă prin circuitul de comandă secundară.

— Cum este? îl întrebă pe Lando.

— Pare-n regulă. Mai bagă-i putere.

— Monitorizarea controlului de pornire a focului nu funcţionează, îl avertiză Luke apropiindu-se de el. Nu ştiu câtă precizie poţi avea.

— Nici n-am nevoie de precizie, rânji Han. Lando?

— Încă niţel spre babord. Încă niţel... atât! Eşti perfect aliniat.

— Asta a fost, încuviinţă Han şi deschise la maximum comanda duzelor.

Desigur, era imposibil ca distrugătorul spaţial să nu fi văzut cuirasatul

care se rotea spre el. Dar cu circuitele electronice şi sistemele de comandă bruiate de atacul ionic al lui Bel Iblis, îi era imposibil să eschiveze la timp.

Chiar de la depărtarea la care se afla *Katana*, impactul şi explozia fură spectaculoase. Han privi globul de foc care se dilată şi apoi se destrămă lent, după care se întoarse către Luke.

— Gata, spuse el. Acum, nu mai putem intra în luptă.

***

Prin videcranul lateral al *Judecătorului*, căpitanul Brandei privi cu o neîncredere stupefiată cum *Irevocabilul* dispăru în flăcări. Nu era imposibil! Aşa ceva nu se putea întâmpla! Nu unui distrugător spaţial imperial. Nu celei mai puternice nave din flota Imperiului!

Pocnetul unei salve în câmpul deflector al punţii îl smulse din stupoare.

— Raport! lătră el.

— Unul dintre cuirasatele inamice pare să fi fost avariat în explozia *Irevocabilului*, raportă monitorul senzorilor. Celelalte două se îndreaptă încoace.

Ca să le susţină pe celelalte trei, care continuau să-l împroaşte cu tunurile ionice. Brandei examină rapid displayul tactic, dar era zadarnic. Ştia perfect că-i rămăsese o singură cale.

— Cheamă la bord toţi vânătorii rămaşi, ordonă el. Imediat după îmbarcare, efectuăm saltul în hiperspaţiu.

— Da, domnule căpitan.

Echipajul de pe punte intră în acţiune şi Brandei îşi îngădui un surâs acru. Da, acum pierduseră, însă fusese numai o bătălie, nu războiul. Aveau să revină în curând... iar atunci o vor face cu Forţa întunecată condusă de Marele Amiral Thrawn.

De aceea, îi va lăsa pe rebeli să se bucure de victoria lor aici. Era posibil să fie ultima.

29

Echipa de reparaţii din *Quenfis* petici blindajul anticamerei într-un timp record. Nava cerută de Luke îl aştepta în cala hangar şi tânărul ieşi în spaţiu la nici o oră după nimicirea distrugătorului spaţial şi retragerea celui de-al doilea.

Localizarea unui singur scaun ejectabil lipsit de semnale electronice prin nenumăratele sfărâmături ale bătăliei fusese o sarcină imposibilă pentru oamenii lui Karrde. Pentru un Jedi era aproape floare la ureche.

Mara era inconştientă când o găsi, atât din cauza rezervei de aer aproape terminate, cât şi din pricina unei comoţii uşoare. Aves o îmbarcă în *Karrde Nesupusul* şi porni cu o viteză aproape nesăbuită spre facilităţile medicale ale crucişătorului spaţial, care sosise în cele din urmă. Luke rămase până îi văzu suind în siguranţă la

bord, apoi reveni la *Katana* şi la transportorul cu care avea să se întoarcă la Coruscant.

Întrebându-se de ce fusese atât de important pentru el s-o salveze pe Mara în primul rând.

Nu ştia motivul. Putea propune o mulţime de explicaţii logice, de la simpla recunoştinţă pentru ajutorul oferit de femeie în luptă, şi până la faptul că salvarea vieţilor se înscria în mod natural în datoria unui Jedi. Toate însă erau simple explicaţii logice. Unicul lucru pe care-l ştia cu siguranţă era că trebuise s-o facă.

Poate că fusese călăuzit de Forţă. Poate că fusese un ultim zvâcnet al idealismului şi naivităţii tinereşti.

Pe consola din faţa lui, circuitul de transmisiuni piui.

— Luke?

— Da, Han, ce este?

— Întoarce-te în *Katana*. Imediat!

Luke privi prin cupolă spre nava întunecată din faţă şi îl străbătu un fior. Glasul lui Han fusese de-a dreptul sumbru...

— Despre ce-i vorba?

— Necazuri, răspunse celălalt. Ştiu acum ce intenţionează Imperiul. Şi e de rău.

Luke înghiţi un nod.

— Vin imediat.

***

— Aşadar, vorbi Thrawn şi ochii lui strălucitori scânteiară cu un foc îngheţat când îi ridică de pe raportul expediat de *Judecător*, graţie insistenţei tale în a mă întârzia, am pierdut *Irevocabilul*. Bănuiesc că eşti mulţumit.

C'baoth îl privi fără să clipească.

— Nu mă învinui pe mine de incompetenţa aşa-zişilor tăi cuceritori, replică pe un ton la fel de tăios. Sau poate

că n-a fost incompetenţă, ci abilitatea Rebeliunii. Poate că acum ai fi mort, dacă *Himera* ar fi plecat într-acolo.

Chipul celuilalt se întunecă. Pellaeon se apropie cu o jumătate de pas de Marele Amiral, intrând mai mult în sfera de protecţie a ysalamirului de lângă scaunul de comandă şi se încordă, aşteptând explozia.

Thrawn era însă capabil de un control superior.

— De ce ai venit? se mulţumi să întrebe.

Maestrul Jedi zâmbi şi se întoarse în mod deliberat cu spatele.

— De când ai sosit pe Wayland, mi-ai făcut multe promisiuni, Mare Amiral, răspunse şi se opri să examineze una dintre hologramele sculpturilor din încăpere. Am venit pentru a mă asigura că respecţi promisiunile acelea.

— Şi cum intenţionezi s-o faci?

— Asigurându-mă că sunt prea important ca să fiu – să zic aşa – trecut în uitare. De aceea, te informez în mod oficial că mă voi întoarce pe Wayland... şi voi prelua comanda proiectului Muntele Tantiss.

Pellaeon simţi cum i se usucă gâtlejul.

— Proiectul Muntele Tantiss? repetă Thrawn.

— Da, surâse din nou C'baoth şi se uită spre Pellaeon. Evident că ştiu despre el, căpitane. În ciuda eforturilor voastre jalnice de a-mi tăinui adevărul.

— Doream să te scutim de neplăceri inutile, îl asigură Thrawn. De pildă, de unele amintiri neplăcute pe care proiectul le-ar putea dezgropa.

C'baoth îl studie atent.

— Poate că-i adevărat, acceptă el cu o undă de sarcasm. Dacă acesta este motivul vostru real, vă mulţumesc, dar momentul unor asemenea griji a trecut. După ce am părăsit Wayland, puterile şi capacităţile mi-au crescut, Mare Amiral. Nu mai este necesar să-mi protejaţi sensibilităţile.

Îşi îndreptă statura şi când vorbi din nou, glasul îi răsună sonor în încăpere:

— Sunt C'baoth, maestru Jedi. Mă slujeşte Forţa care ţine legată galaxia.

Fără grabă, Thrawn se ridică de pe scaun.

— Iar tu mă slujeşti pe mine.

C'baoth clătină din cap.

—Nu te mai slujesc, Mare Amiral. Cercul s-a închis. Jedi vor conduce din nou.

— Ai grijă, îl avertiză Thrawn. N-ai decât să crezi orice doreşti, însă nu uita niciodată că nici chiar tu nu eşti indispensabil Imperiului.

Sprâncenele stufoase ale bătrânului se arcuiră... iar zâmbetul care-i încreţi chipul trimise un fior de gheaţă prin pieptul lui Pellaeon. Era acelaşi zâmbet pe care şi-l reamintea de pe Wayland.

Zâmbetul care-l convinsese primul că, într-adevăr, C'baoth era nebun.

— Dimpotrivă, murmură maestrul Jedi. De acum înainte, eu sunt cel indispensabil Imperiului.

Ridică ochii spre stelele afişate pe pereţii încăperii.

— Haide, spuse el. Să discutăm despre organizarea Imperiului nostru.

***

Luke privi trupurile soldaţilor imperiali care muriseră în urma decomprimării bruşte a anticamerei punţii din *Katana*. Înţelegea acum de ce-i păruseră atât de stranii minţii sale.

— Nu cred că poate fii vorba despre o greşeală, se auzi vorbind.

De lângă el, Han strânse din umeri.

— Leia a ordonat o analiză genetică, dar eu sunt sigur.

Luke încuviinţă din cap, privind chipurile înşiruite pe podea. Sau, mai exact, privind singurul chip pe care-l aveau toate cadavrele.

Clone.

— Deci asta este, şopti el. Imperiul a descoperit undeva un sett de cilindri Spaarti pentru clonare şi l-a pus la treabă.

— Ceea ce înseamnă, concluzionă Han sumbru, că nu va avea nevoie de ani de zile ca să recruteze şi instruiască echipaje pentru noile cuirasate, ci doar de câteva luni. Poate nici chiar atât...

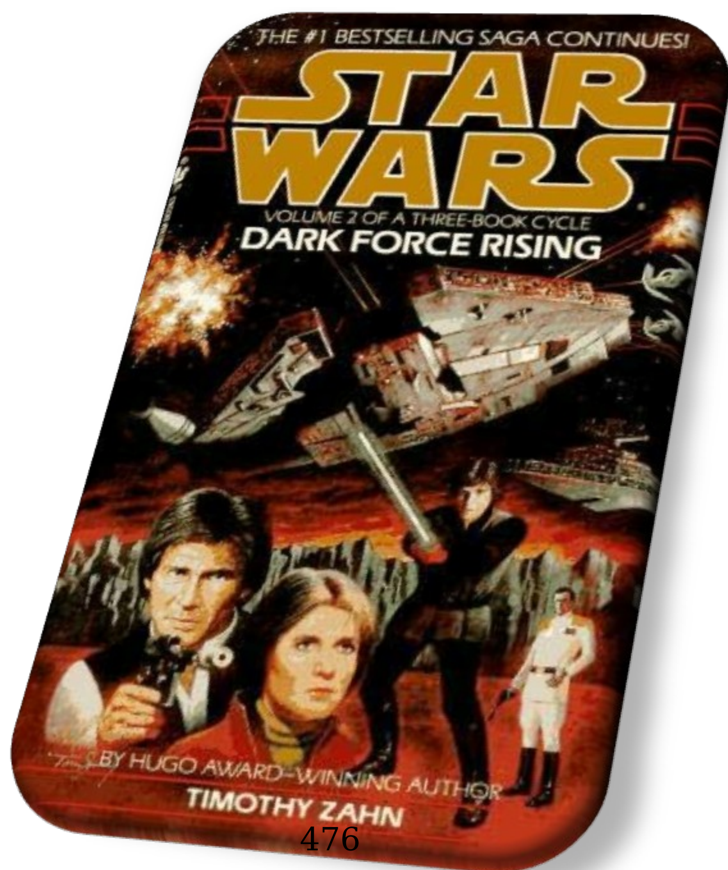
Luke inspiră aânc.

— Am un presentiment foarte neplăcut, Han.

— Nu eşti singurul.

Sfârşitul în volumul viitor...

THE #1 BESTSELLING SAGA CONTINUES!
STAR WARS
VOLUME 2 OF A THREE-BOOK CYCLE
DARK FORCE RISING
BY HUGO AWARD-WINNING AUTHOR
TIMOTHY ZAHN

Universul Star Wars Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea

secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai

adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare

monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii

Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul

rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.
Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;
Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;
Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:
Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;
Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;
Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

